

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

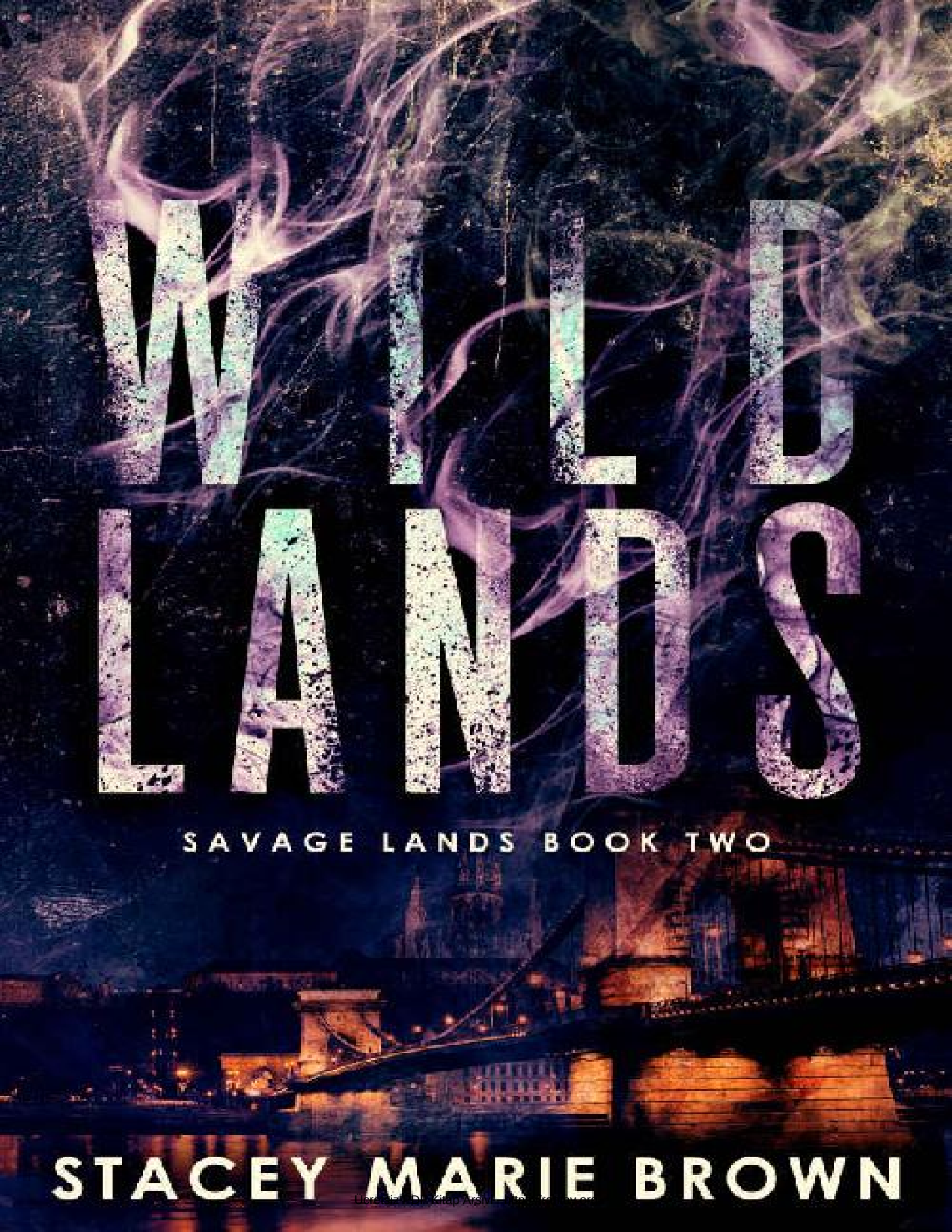
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WILD LANDS

SAVAGE LANDS BOOK TWO

STACEY MARIE BROWN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

WILD LANDS

SAVAGE BOOK TWO

STACEY MARIE BROWN

Wild Lands, Telif Hakkı © 2021 Stacey Marie Brown tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve Olaylar yazarların hayal gücünün ürünüdür. Gerçek kişilerle, nesnelerle, yaşayan veya ölmüş kişilerle, yerlerle veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Tarafından yayınlanmıştır: Twisted Fairy

Publishing Inc. Mizanpaj Judi Fennell tarafından

www.formatting4U.com adresinde yapılmıştır.

Kapak Yazarı Jay Aheer

www.simplydefinedart.com Düzenleyen: Hollie

www.hollietheeditor.com)

Editör Mo Siren's Call Yazar Hizmetleri (mo@thescarletsiren.com) Jordan
Rosenfeld Write Livelihood, Gelişim Editörü (<http://jordanrosenfeld.net>)

— — —

AYRICA YAZAR: STACEY MARIE BROWN

Çağdaş Romantik

Diri Diri Gömüldüler

Körleşen Aşk Serisi

Paramparça Aşk (#1)

Kırık Aşk (#2)

Çarpık Aşk (#3)

*Şanssızlar (Má Sorte-
Portekizce)*

Royal Saat Serisi

Kraliyet Nöbeti (#1)

Kraliyet Komutanlığı (#2)

Kibirli Piç

Paranormal Romantik

Karanlık Serisi

Işığın Karanlığı (#1)

Karanlıktaki Ateş (#2)

Karanlıktaki Canavar (Bir Elighan Dragen Romanı)

Karanlığın Sakinleri (#3)

Karanlığın Ötesindeki Kan (#4)

*Batı (Bir Karanlık Serisi
Romanı)*

Koleksiyoner Serisi

Korlar İçindeki Şehir (#1)

Aradaki Engel (#2)

Uçurumun Ötesinde (#3)
Yanan Küllerden (#4)

Hafiflik Destanı

Işık Tacı (#1)
Hafiflik Düşerken (#2)
Kralın Düşüşü (#3)
Közden Yükseliş (#4)

Bir Kış Diyarı Masalı

Deliliğe İniş (#1) Delilikten
Yükseliş (#2) Deliliğindeki
Güzellik (#3)

Vahşi Topraklar Serisi

Vahşi Topraklar (#1)

**Adımı lanetleyenler ve bana şeytan diyenler
için... Bu kitap fikrinizi değiştirmeyecek.**

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Yazar Hakkında Teşekkür](#)

Bölüm 1

Yüzümden ter boşanıyor, kendimi yerden bir santim aşağıya indirirken kollarım titriyordu. Dişlerimin arasından hava üfleyerek çenemi kilitledim ve altımdaki grenli çimento zemine odaklandım.

Gri.

Hepsi bu kadardı. Zemin, tavan, duvarlar. Bana giydirdikleri üniforma. Karyolamın üzerindeki battaniye ve yastık bile.

Gri.

Sanırım yastık eskiden beyazdı ama zaman ve kullanım nedeniyle rengi solmuştu.

Çok komik. Hayatı buna bağlı olduğu için değil, iyi olduğu için göz alıcı partilere giden ve dövüşen bir kızken mikroplar, kir ve ikinci el eşyalar beni rahatsız ederdi. Hapishaneye girmeden önce pek çok şey ve bazen daha iyiye doğru değişip değişmediğimi çözemiyordum. Arada kaybolan başka bir şey.

Gri.

Renk olarak bile kabul edilmeyen iki şeyin karışımı, şu anki durumum için mükemmel görünüyordu. Karanlık ve aydınlık arasında, yaşam ve ölüm arasında asılı kaldım. Hiçbir şeyin içinde asılı kaldım.

Bekliyorum.

"Yüz." Yorgunluktan düşüp sırtüstü yuvarlanmadan önce son şınavımı işaretledim. Bakışlarım Lord Killian'ın kalesinin derinliklerindeki yeni evim olan küçük penceresiz hücrede gezindi. Duvarlarda hâlâ kir, çürüme ve tahıl kokuları vardı. Sanki ben gelmeden birkaç dakika öncesine kadar bir mahkûm için hazırlanmamış gibi, yiyecek deposundan hızlı bir şekilde hücreye dönüştürüldüğünü söyleyebilirdim. Ona on ölçülerindeki odanın içinde sadece bir karyola, portatif tuvalet ve duvara kabaca cıvatalanmış bir lavabo vardı.

Hepsi gri.

Renk boşluğunun kendi işkencesi olup olmadığını, günleri yıllara yayarak beni donukluk ve can sıkıntısıyla acımasızca öldürüp öldürmediğini merak etmeye başlamıştım. Ölüm Evi'ndeki günler cehennem gibiydi ama en azından meşguldüm. Burada dakikalar saatlere karışıyordu. Zamanımı sadece egzersiz yaparak dolduruyordum.

Halálház'da kaybettiğim kas kütlelerini geri kazanmak. Ancak gölgelerle boks yapmak ve şınav çekmek sadece saatlerimi dolduruyordu.

Odama gelen yemek tepsilerini sayarak zamanı tutabildiğimde, o geceden bu yana yaklaşık iki haftadır burada olduğumu tahmin ediyordum.

Ondan beri.

Göğsüm bir balon gibi doldu ve oflayarak karyolaya yaslanmama neden oldu. İncinmişlik, öfke ve utanç gibi keskin duygular bedenimde çalkalanıyordu. Onun oyununa nasıl kanmıştım? Yarım akıllı kıcının beni bir simit gibi bükmesine ve beni gerçekten önemseydiğine inandırmasına izin verdiğime inanamıyordum. Aramızda içgüdüsel, tenimde kayan ve yuvarlanan, ruhumu sıyıran bir şey vardı.

Şimdi bile, onun etrafımda dolaştığını, bilinçsizliğimin sınırlarına dokunduğunu hissettiğime yemin edebilirim. Uyku ile uyanıklık arasındaki o anda adım duyurdum, ruhumu çekiştirirdi, varlığı bir engerek yılanı gibi etrafımda dolanırdı. Sonra da kaybolurdu.

"Siktir et onu," diye mırıldandım ve tırnaklarımı avuçlarıma batırarak bacaklarımı göğsüme çektim. Öfkemin yarısı kendime yönelikti. Onun bana ulaşmaya çalıştığını, uzayda, zamanda ve tüm mantığa rağmen burada olduğunu, beni bir şekilde rahatlatmaya çalıştığını hayal eden *bendim*.

Ne kadar acınası değil mi?

Adam bana tamamen ihanet etti, beni o kadar derinden yaraladı ki nefes almakta zorlandım ve hala onu lanet bir hayalet gibi hissedebildiğimi sanıyordum. Bir efsane gibi. Warwick Farkas, *Kurt*, efsane. En büyük ihanet eden pislik.

Spor yapmak o anki zayıflığımı unutmama yardımcı oldu. Kendi etrafıma bir duvar ördüm, Caden yerine onu çağıran derin rahatsız ruhuma karşı savaştım.

Caden.

İçime çekerek başımı dizlerimin üzerine düşürdüm. En iyi arkadaşımın görüntüsü kalbimde bir delik daha açtı. Çok yakındım. Eve. Ona.

Tıklayın.

Kilitler metal kapıya sürtündü, yeni doğmuş bir bebeğin feryadına benzeyen tiz bir ses odaya yayıldı. Başımı yavaşça kaldırdım.

Uyuşmuştum.

Gardiyanlar tek kelime etmeden ya da tehdit etmeden gelip gidiyorlardı. Her gün bir tepsi bıraktılar, eskisini aldılar ve hiçbir soruma yanıt vermediler.

Ayağa kalktım, üzerimde sadece spor bir sütyen ve kalçalarımın sarkan bol bir pantolon vardı, yatağın ucundan gömleğimi aldım. Odaya adım atan gardiyanın bakışları beni bulduğunda açılan kapıya odaklandım. Neredeyse önemsizdi ama bakışları, uzaklaşmadan önce kaslı karnıma ve zar zor örttüğüm göğsüme kaydı.

Karyolama nazlı nazlı otururken dudaklarımda acımasız bir gülümseme kıvrıldı, gözlerim etrafı tarayan güzel fae muhafızının üzerinde gezindi.

"Odamı temizledim baba. Şimdi gidip oynayabilir miyim?" Ellerimin üzerine yaslanarak alay ettim, sesim altta yatan anlamla doluydu.

Solgun teninin altında yanakları kızardı, dişleri birbirine kenetlendi. On sekiz yaşlarında görünüyordu ama fae'lerde dış görünüş aldatıcıdır. Yüzlerce yaşında olabilirdi, ama bu muhafız özellikle genç ve toy görünüyordu, onunla dalga geçtiğimde çok kolay telaşlanıyordu. Eğlencemi bulmalıydım yapabildiğim her yerde.

Kapı aralığını temizleyerek odadan çıktı, bir asker duruşu içinde gergin bir şekilde yaylandı, çenesi yukarı doğru eğildi.

"Temiz, efendim."

Sonra ayakkabı tabanlarının taş zemine vurduğunu duydum. Alarm elektriği ensemde yukarı fırladı. Bir figür nöbetçinin etrafından dolaşıp benim alanıma girdi ve beni nefesimi emmeye zorladı.

Killian. Macaristan'daki Fae'lerin lideri. Ondan güç ve büyü yayılıyordu, tenim cızırdıyor, omurgam duvara çarpıyor ve bedenim donuyordu.

O gecedan beri onu görmemiştim, sanki kral bu derme çatma zindanda kilitli olan aşığılık tebaasını unutmuş gibiydi. Beni etrafta dolaştırıp ödülüyle Istvan'la alay edeceğini sanmışım. Ama yapmamıştı.

"Bayan *Kovacs*." Bal gibi pürüzsüz sesi üzerime döküldü, zahmetsizce gövdemden aşağı, kalçalarıma doğru kaydı. Bacaklarımı sıktım. Sesi Warwick'in sert, derin tınısının tam tersiydi - sanki çakılların arasında sürünüyor musunuz gibi, her erojen noktaya sürtünüyordu. Killian'ın sesi teninizin üzerinde ipek gibi süzülüyor, size doğru kayıyordu.

Fae'ler insanları büyüleme ve baştan çıkarma gücüne sahipti; inanılmaz görünümleri, büyüleri ve saf cinsel çekicilikleriyle bizi oltaya takılmış balık gibi kendilerine çekiyorlardı.

Bana bir adım daha yaklaştı ve ellerini pantolonunun ceplerine sokarak ona saldırmamdan en ufak bir endişe duymadığını gösterdi. Tek bir muhafızla bile onun için bir tehdit değildim.

Fae hükümdarı bu pozisyona boşuna gelmemiştir. Hakkındaki hikâyeler ve söylentiler neredeyse Warwick kadar efsaneleşmiştir. Killian acımasız ve zalimdi, ancak Warwick'in kaba fiziksel güce dayandığı yerde, Killian stratejikti.

İnsan Savunma Kuvvetleri'nin duvarları içinde bile olağanüstü yakışıklı olduğu düşünülüyordu. Enfes. Eğer bir erkeğe böyle diyebilirsiniz. Güzel ve seksi, güç, özgüven ve yetkiyle titreşiyordu. Menekşe rengi gözleri koyu kahverengi saçlarında parlıyordu. Koyu renk bir takım elbise giyiyordu, saçları ve sakalları mükemmel bir şekilde kesilmişti. Otuzlu yaşlarının başında görünüyordu ama ben çok, çok daha yaşlı olduğunu biliyordum. Uzun boylu, yapılı ve karizma saçan bu adam bana genç bir kızken odama soktuğum Batılı cazibe dergilerinde gördüğüm erkekleri hatırlatıyordu.

Dikkati bana kilitlenmişti, elindeki büyü duvarlardan titreşerek ruhuma işliyordu. Küçük karyolanın üzerinde kayarken ağırlığımı ayarladığım için metal gıcırdadı.

"Seni daha önce görmeye gelmediğim için özür dilerim." Büyüleyici ses tonu bana bir pinata düşündürdü, dışarıdan zararsız ama içi ima. "Temizlemem için ortalığı epeyce dağıtmışsın." Yavaşça etrafımda dolaştı, gücü beni zorluyor, gözümü korkutmaya çalışıyordu.

"Halálház tamamen harap olmuş durumda ve yenisinin gece gizli bir yerde inşa edilmesi gerekiyor. Mahkûmların yarısı kaçtı ve senin yüzünden en değerli varlıklarımdan birinden vazgeçmek zorunda kaldım." Bana bir kaşını kaldırdı ama ben sessiz kaldım. Tekrar konuşmadan önce tam bir dakika boyunca beni izledi.

"Hapishanemdeki isimsiz bir hırsızın General Markos'un koğuşu olacağını bilmiyordum. Oyunlar da dahil olmak üzere her şeye rağmen hayatta kalma kapasitesine sahip kırılgan bir insan, en korkulan ve en acımasız katilin ilgisini çekerek sağ salım dışarı çıkmayı başardı."

"Bunu senin için yapmıyor muydu?" Dudağım kalktı.

Killian'ın ağzı sıkı bir kayıtsızlıkla kıvrıldı. "Doğru şeyi yapması için onu biraz *ikna etmek gerekti*." Killian bir adım daha yaklaştı. Bir elini cebinden çıkarıp çenesini ovuşturdu. "Senin derdin ne? Sen Fae değilsin; bizim üzerimizde hiçbir etkiye sahip olmamalısın, cazibemizle savaşacak hiçbir gücün olmamalı. Ancak, başkaları buna direnmezken sen *direndin*. Nasıl?" Başını eğdi, bakışları beni duvara sabitledi.

Direndi mi? Neden bahsediyordu?

"Siz bir muammasınız Bayan Kovacs. Her şeye çarpan bir dalga. Girdiğiniz anda her şeyi büküyor, kırıyor ve ters yüz ediyorsunuz." Sırıttı, parmakları dolgun alt dudağına dokunuyordu. "Warwick'i uzun zamandır tanıyorum. Acımasız. Acımasız. Zalim. Ama seninle..." Başını iki yana salladı. "Buradaki nöbetçilerimi bile tamamen büyüledin."

Bakışlarım onun arkasındaki sarışın muhafıza kaydı. Hâlâ hazır olda duruyordu ama gözleri bana kaydı, yanakları kıpkırmızı kesildi.

Killian kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Şık takım elbisesinin içinde bile adamın kaslı olduğunu söyleyebilirdim.

"Sizinle ne yapmalıyım Bayan Kovacs?"

"Bu çoktan seçmeli mi yoksa doldurmalı mı?" Ben de karşı çıktım. "Çünkü beni özgür bırakman için oy veriyorum."

"Seni her zaman öldürebilirim." Bu duygu üzerimde tereyağı gibi yuvarlandı ve tehlikeyi kadifemsi bir yumuşaklıkla gizledi.

"Ama yapmayacaksın."

Kaşları yukarı doğru kıvrıldı. "Peki neden?"

"Çünkü bana bir şey için ihtiyacın var. Pazarlık. Kaldıraç. Bilmiyorum ama beni bulmak için Vahşi Topraklar'ı didik didik etmediniz, en büyük varlığınızı kaybetmediniz ve beni öldürmek için haftalarca burada tutmadınız."

Dolgun dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, gözleri beni süzüyordu. "Hiç de düşündüğüm gibi biri değilsin." Menekşe rengi gözleri benimkilere kilitlendi, beni bir ağa yakalanmışım gibi tuttu. Kalbim onun bakışları altında hızlandı. "Haklısın. Seni hemen öldürmezdim, ama bu konuda yanılıyorsun.

Seni neden istediğimi. Senin zavallı insanların umurumda değil. Kibirleri yüzünden burada tutunabileceklerini sananlar, oysa benim tek bir sözüm onları bitirebilir."

"Beni Istvan'la takas etmek için kullanmak istemiyor musun?" Yutkundum.

"Takas mı?" Killian'ın başı kahkahayla geriye doğru eğildi, ses içimde sıcaklık karıncalanmalarına yol açarak göğsümü sıkıştırdı. Vücudumdaki öfke

Ona verdiğim tepki yüzümden okunuyordu. Bacaklarımı çerçevemin içine doğru daha sıkı çektim.

"Ne için takas yapmam gerekebilir ki Bayan Kovacs? Ben oldukça Sizin türünüzden neye ihtiyacım olduğunu düşündüğünüzü merak ediyorum." Başını yana eğdi. Cevap vermeyerek dudaklarımı birbirine kenetledim. "Siz insanlar her zaman olduğunuzdan çok daha önemli olduğunuza inanıyorsunuz. Yaşamlarınız, ihtiyaçlarınız her şeyin üstünde: toprak, hayvanlar, doğanın kaynakları,

hatta kendi insanlarınız

türler." Gülümsedi. Bozulmamış görüntüsünün altındaki vahşi bir şeyin parıltısı ondan yayıldı, gözleri parladı. Yüzüme doğru eğildi ve ben zorlukla nefes alabiliyordum. "Ama bu bir yalan Bayan Kovacs. Hepiniz hayalleriniz içinde dolaşabilir, yavrularınıza aynı yalanları söyleyebilirsiniz. Ama sizin türünüz totem direğinin dibinde. Ve göz açıp kapayıncaya kadar..." Parmaklarını yanaklarıma doğru şaklattı. Nefesi boğazımda gezinirken benim de nefesim kesildi. "Dışarı çıkarılabilirsin."

Hava, solunum yollarımda düzensiz bir şekilde yırtıldı, sözleri etrafıma yerleşti. Bunca zaman, İnsan Savunma Gücü'nün generaline karşı kullanılacak bir ödül, sallanan bir havuç olacağımı düşünmüştüm. Bu, Istvan'ın Caden ve beni her zaman uyardığı bir şeydi; düşmanımızın bizi kullanacağı konusunda.

"Peki, benden ne istiyorsun o zaman?" Adrenalinle kıvılcımlanan korku sinirlerimi yırttı.

"Yanlış soru." Sesi boynumdan aşağı kayarak tenimi ürpertti. "Ben zaten sizinle ne yapıyorum Bayan Kovacs?" Onun Parmakları kulağımın üzerinden kayarak bir tutam saçı sıkıştırdı ve tüylerimi diken diken etti. "Hayal edebileceğimden çok daha ilginç biri olmaya başladın." Yakınlığı omurgamı duvara sabitledi, korku içime hücum ederken ciğerlerim titredi. Gözleri yüzümde gezindi. "Ben yapamam

Neden diğerlerinden farklı olduğunuzu anlamaya çalışın. Neden yenik düşmedin? Diğerleri diremezken sen nasıl direnebiliyorsun?"

"Hangi diğerleri? Neye yenik düştüler?"

Menekşe rengi gözleri parlarken dudaklarını bir küçümseme bürüdü. Benden uzaklaştı, eli ceketinin cebine girdi, küçük bir hap çıkarıp havaya kaldırdı.

Bakışlarım nesneye kaydı, parmaklarının arasındaki neon mavisi hapi görünce boğazım düğümlendi. Anında tanıdım, rengi o kadar eşsizdi ki. Yakalandığım gece trenden çaldığının aynısıydı.

"Kim olduğunuzu öğrenir öğrenmez, yakalandığınız geceden kalma eşyalarınızı buraya gönderttim. Merak ettim. General Markos'un himayesindeki biri neden trende kendi türünden birilerini soysun ki?"

Garip hapa kilitlendim, boğazım düğümlendi.

"Bana bunların ne olduğunu söyle."

Gözlerim onunkilere kaydı, çenem kilitlendi.

"Neden bunların peşindeydin?"

Hiçbir şey.

"Bana karşı gelmenin akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?" Öfke göz açıp kapayıncaya kadar büyüdü, gözleri öfkeyle parladı ve beni sardı.

"Konuş!"

Sessizlik.

"Size konuşmanızı emrediyorum, Bayan Kovacs." Göz kapakları daraldı, odağı keskinleşti. Etrafımda bir enerji girdabı çatırdadı, dilimi ve çenemi çekiştirdi ama büyü tenime dokunduğu anda kayalara çarpan dalgalar gibi kırıldı.

Burnu alevlendi; çenesindeki bir sinir seğirdi.

"Cevap ver bana. Şimdi!" Emrin gücünü hissedebiliyordum. Talep kulağımda tısladı, ama ben sadece dişlerimi birbirine kenetleyerek bu hisse karşı koydum. "Konuş dedim!" Eli boğazıma dolandı, beni duvara çarptı ve ciğerlerimdeki havayı söküp aldı. Formu genişliyor gibiydi, içinden büyü yayılıyordu. "Son şansın."

"Bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?" Yüzü benimkinden bir santim uzaktaydı, başparmağı boğazıma kalbimi hoplatacak ve kekeleyecek kadar bastırıyordu. "Çantanı bu haplarla dolu buldum. Bana onları neden aldığını söyle. Onlar hakkında ne biliyorsun?"

"Ben hiçbir şey bilmiyorum," diye tükürdüm. "Yemin ederim."

"Bugün çok az sabrım var." Yanağı seğirdi, başparmağı sanki benimle alay ediyormuş gibi boynumda bir aşağı bir yukarı kayıyordu.

"Sana ne olduklarını bilmediğimi söyledim."

"Yap. Yapma. Yalan Söyleme. Yalan Söyleme. Bana." Daha sert sıktı. Burnum alevlendi. Göğsüm şişip inerek hava arıyor, o duvara doğru itmeye devam ettikçe omurgam itiraz ediyordu.

"Ben değilim." Çenemi kaldırarak ona baktım, oksijen burnumdan hırıltıyla çıkıyordu.

Dudaklarında bir sırıtış belirmeden önce rahatsız edici odağı tam bir dakika daha üzerimde kaldı. "Peki. Bu şekilde oynamak istiyorsun.

Yakında anlayacaksınız Bayan Kovacs, bu Leopold değil. Siz zorlarsınız...

Ben karşılık vermem. I

yok etmek."

"Hayatta kaldım ve zaptedilemez hapishanenden kaçtım, *Killian*. Bana işkence etmek ya da öldürmek mi istiyorsun? Getir bakalım," diye hırladım.

"Bana *asla* ilk adımla hitap etme," diye homurdandı, elleri kenetlendi, omuzları kalktı. Fae'ler için isimler güç taşırdı. Samimiyet. "Sen bana Kral de."

"Bu dünyada sadece bir kral var. Adı Lars." Dişlerimin arasından tükürdüm, havasızlıktan başım dönüyordu.

"Buranın kralı o değil. Ben kralım."

"Kendine kral demen bunu doğru yapmaz." Her heceyi çıkarmaya çalışırken salyalarım çenemden aşağı akıyordu.

Parmakları daha sıkı sıkarak tüm havamı çaldı. Gözlerimin etrafını siyahlık kaplarken, parmaklarını kımıldatmayan tutuşuna pençe attım.

"Kendinize dikkat edin Bayan Kovacs. Söz konusu itaatsizlik olduğunda son derece çabuk sinirlenen biri olarak tanınırım." Nefesi kulağımın etrafında kıvrıldı, elini çekip geri adım atmadan önce tenimde bir enerji kıvılcımı yarattı.

Nefes nefese bir öksürükle hava tekrar ciğerlerime doldu, oksijeni içime çekerken elim boğazıma gitti.

"Senden ne istediğimi bilmek ister misin? Seni zaten ne için kullandığımı mı?" Killian soğukkanlı ve sakin tavrına geri dönerek arkasını döndü ve kapıya yöneldi. "O zaman ilk elden göreceksin." Başını muhafıza doğru çevirdi. "Kelepçeleyin onu. Bayan Kovacs küçük bir geziye çıkıyor."

Bölüm 2

İki gardiyan beni kelepçeleyerek odamdan çıkardı, kollarımı ve boynumu sıkıca kavrayarak kaçmaya çalışmamı engellediler. Zahmet etmezdim. Şu anda olmazdı. Akıllı olmalıydım, burayı öğrenmeliydim. Zayıflıklarını bulmalıydım.

Yanından geçtiğimiz her şeye dikkat kesildim. Beni taş bir koridorda ilerleterek şifreli kilitleri olan iki ağır güvenlik kapısından geçirdiler ve çalıştırmak için Killian'ın sihrine ihtiyaç duyan bir asansöre taşıdılar. Yukarı çıkmak yerine aşağı indik. Yerin derinliklerine indikçe midem daha çok bulanıyordu. Burası bana Halálház'ı fazlasıyla hatırlatan ve beni özgürlük şansımın uzaklaştıran bir yeraltı mezarıydı.

Asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldı. Killian başını çevirip bana baktı ama ben gözlerimi onun yontulmuş yanaklarından ve çenesinden kaçırdım. "Başınıza geleceklere hazır olduğunuzu düşünüyor musunuz Bayan Kovacs?"

Burnumu çekerek çenemi kaldırdım ve duygusuz bir şekilde ona baktım. "İnsanlar. Kendinizi çok güçlü sanıyorsunuz."

Başını sallayarak dışarı çıktı.

Muhafızlar beni yeni inşa edilmiş bir alana doğru iterken, "Şimdiye kadar hayatta kaldım," diye mırıldandım. Burası, içinde bulunduğum eski taş kaleyle tam bir tezat oluşturunuyordu. Bu alan soğuk, şık ve moderndi ve çok yeni görünüyordu, beyaz duvarlardan hala boya kokusu yayılıyordu.

"*Yaptın.*" Bu iki kelimenin etrafında garip bir tehdit dönüyordu. Killian'ın menekşe rengi bakışları yavaşça bedenimin üzerinde gezindi. Merakla. "Bir hamamböceği gibi. Ama bu yüzden beni bu kadar etkiliyorsun." Arkasını döndü, ayakkabıları karo zemine vurarak, korumaları olan iki güvenlik kapısından daha geçti.

Burada ne sikim var? Ve neden benim görmemi istiyor?

Büyük bir penceresi olan ve bitişiğindeki odada ne olduğunu görmenizi sağlayan küçük bir odaya girdik. Gözlerimi kırptırdım, gözlerim ve zihnim gördüğüm her şeyi kavramaya çalışıyordu. Önümde bilim aletleri, fae makineleri, mikroskoplar, tarif bile edemediğim şeyler ve beyaz önlükler giymiş bir avuç figürle dolu büyük bir oda vardı.

Bir laboratuvar.

"Bu da ne böyle?" Sinirlerim hoplayıp zıplarken boğazımın arkasındaki safra yanıyor, midem bulanıyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Senin türünün bana yaptırdığı şey." Yanıma geldi ve Pencereden. Onun yağmur sonrası gevrek orman ve tatlı kokusu steril odada çok güçlüydü ve içimde patlamak üzere olan paniği yatıştırıyordu. "Bana yaptırdığınız şey, Bayan Kovacs."

Başımı ona doğru salladım. "Ben mi? Sen ne-"

"Lordum?" Bir kadın sesi sözümü kesti ve dikkatimi onun yanındaki kapıya çekti. Bir teknisyen odaya girdi, küçük alanı elektrikle patlattı, tenimi tutuşturdu, çekirdeğimi titreştirdi. *Vay anasını*. Maskesini indirerek ruhani yüzünü ve gözlerini gösterdi. Bir ağaçtan yeni ağlayan kehribar özsuyunun rengindeydiler. Büyüsü yüzümde bir rüzgâr fırçası gibi hissediliyordu. Başlığının altından kızıl saçlarının izlerini gördüm.

Uzun boylu, inceydi ve rüzgârda savrulan bir yaprak gibi hareket ediyordu. Onunla ilgili her şey zarif, güçlü ve seksiydi, havayı arzu ve ihtiyaçla yalıyordu.

"Willow." Killian ona döndü ve başını eğerek onu selamladı.

"Son sonuçlar geldi." Bir adım daha yaklaştı, ona bir dosya uzattı, gözleri vücudumda gezindikten sonra aç bir şekilde Killian'a kaydı ve boğazımda hafif bir inlemeye neden oldu. Dudağımı ısırarak yutkundum ama büyüsünün uzuvlarımdan aşağı indiğini ve kalçalarımı okşadığını hissettim.

Arkamdaki genç gardiyan kulağımın dibinde, sırtıma bastırarak, nefesinin altında inledi. Heyecanını ve ihtiyacını hissedebiliyordum. Diğer gardiyan beni daha sıkı kavradı, eli kalçamın etrafına kaydı.

Beynim bana bunun yanlış olduğunu söylese de vücudum anında tepki verdi, onun enerjisinin kıvılcımının tenimi öptüğünü hissettim. Dişlerimi sıkarak onu uzaklaştırmaya çalıştım ama o her neyse, küçük alanı şehvetiyle doldurmuştu. Arkamdaki sıcak bedenlere geri adım atmayı, onları bana karşı hissetmeyi arzuluyordum ama ihtiyacımı görmezden gelerek olduğum yerde donup kaldım.

"Teşekkür ederim." Dosyayı aldı, açtı, dikkati dosyanın üzerindeydi. İçerideki belgeler, görünüşe göre onun gücüne karşı bağışık. "Peki ya Denek Onsekiz?"

"Son aşamalar. Daha öncekilerden hiçbir farkı yok. Denek Bir hariç." Sözleri gerçekçiydi, ama sanki mırıldanıyor gibiydi, yoğunluğu enleme batıyordu.

"İlginç." Killian'ın dikkati kâğıtlardan bana kaydı, bakışlarının gücü nefesimi kesti.

Şehvet.

Açlık.

Ham ihtiyaç.

Gözlerini kırıştırdı, başını tekrar pencereye doğru çevirdi, ifadesi yine boştu. "Teşekkür ederim Willow. Gidebilirsin."

"Evet, lordum." Başını eğdi, dili alt dudağının üzerinde kayarken döndü ve odanın ağırlığından sıyrılarak laboratuvar odasına geri döndü.

"Siktir," diye tısladım. "O da ne?" Ciğerlerimden hava fışkırdı. Arkamdaki muhafızların rahatlayarak iç çekmesi Killian'ın dikkatini çekti.

"Bir ağaç perisi. Doğanın bilim adamı. İksirleri karıştırma ve test etme konusunda inanılmazdırlar. Tedavi ve ilaç bulmakta." Gözleri yine üzerimde gezindi ve beni tahtaya yapışmış bir böcek gibi incelemeye devam etti. Çenesini bebek bakıcılarıma doğru salladı. "Gidebilirsiniz."

"Efendim?" diye cevap verdi genç muhafız.

"Bayan Kovacs aptalca bir şey yapmaz. Gidecek hiçbir yeri ya da buradan çıkmanın bir yolu yok. Denemesinin ne kadar anlamsız olacağını biliyor, değil mi?" Killian başını bana doğru eğdi.

Ona ters ters bakarken burnum kırıştı, bu sadece onun gülümsemesine neden oldu ve içim yine burkuldu. Ve bu korku değildi. Göğsümde tiksinti ve kızgınlıkla birlikte öfke de kabardı.

"Kelepçelerini çöz, Iain. Sanırım onunla başa çıkabilecek durumdayım." Daha önce oynadığım genç olana başıyla işaret etti. Iain kendisine söyleneni yaptı, iki muhafız da odadan çıktı ama kapı arkalarından tıklanana kadar Iain gözlerini benden ayırmadı.

"Birisi efendisini etkilemek istiyor." Kollarımı ovuşturdum, önümdeki adama sürtünme isteğimi bastırmaya çalışırken parmaklarımdaki kan karıncalanıyordu.

Killian, "Bunları giy," diyerek yüz maskesini, patikleri ve paltoyu bana fırlattı. "İnsan mikroplarının ve hastalıklarının deneylere bulaşmasını istemeyiz."

"Deneyler mi?" Eşyaları giyerken ciğerlerim çırpındı. Hiçbir şeyim yoktu. Merakım beni onun neyin peşinde olduğunu öğrenmeye itiyordu.

"Hiçbir şeye dokunmayın Bayan Kovacs." Bir düğmeye basarak hava kilitli bir kapıyı açtı ve kontrollü havayı yüzüme doğru tıslattı. Hiçbir koku, hiçbir yaşam belirtisi yoktu, sadece temizlik vardı.

Görünüşe göre pahalı takım elbisesini kırıştıracak herhangi bir şey giymek istemeyen Killian, laboratuvara otorite ve doğrulukla öyle hızlı girdi ki yetişmek için acele etmek zorunda kaldım.

Şaşırtıcı bir şekilde, hiçbir teknisyen başını kaldırıp efendilerine bakmadı ya da selam vermedi; sanki efendileri sıradan bir iş arkadaşıymış gibi davranıyordu. Egosunun, hepsinin yaptıkları işten zaman ayırıp onun önünde eğilmelerini gerektireceğini düşünürdüm.

Üzerinde çalışıyor olabilecekleri herhangi bir şeyi çözmem için bana fazla zaman tanımadan bizi hızla ilerletti ve başka bir kapıda durdu. Bu kapı kalındı, derin dondurucu kapısına benziyordu ve üst kısmında içeriye bakmak için küçük bir pencere vardı. Başka bir kod girdi, kilit tıngırdadı, ses beni gerdi.

"Sizi uyarıyorum Bayan Kovacs. Kendinizi hazırlayın," dedi uğursuzca ağır kapıyı açarken.

"Ne için?" İçimi burkan çığlıklar kulak zarıma çarptığında ve hava sterilden kokuşmuşa dönüşüp duyularımı yumrukladığında kelimeler ağzımdan ancak çıkabilirdi.

Elimi kapalı burnuma ve ağzıma götürdüğümde boğazıma bir safra hücum etti. Maskenin içinden süzülen çürümüş et, sidik, kusmuk ve dışkı kokusu karşısında öğürdüm. Feryatlar omurgamdan aşağı kayıyor, kemiklerim titriyordu. Beni Halálház'a geri götürdü, ama bu daha da kötü hissettirdi - eğer mümkünse.

Killian'ı takip ederken kalbim kaburgalarımın çarpıyor, panik bedenimi sarıyordu. Bir köşeyi döndük ve ayaklarım aniden durdu.

Oh, Tanrım.

Bakışlarım boşlukta gezindi, ama önümdekini zar zor kavrayabildim. Toprağın içine inşa edilmiş bir düzine kalın parmaklıklılı hücre bir tarafta sıralanmıştı.

Her biri farklı cinsiyetlerden, yaşlardan ve milletlerden insanlarla doluydu ama içimden bir ses hepsinin insan olduğunu kusurlarından anlıyordu - kır saçlar, çürük dişler, sade görünüm. Fae'lerin muaf olduğu şeyler.

Muhafızlar iki uçta konuşlanmış, sanki bir orduya karşı koymaya hazırmış gibi mümkün olan her türlü silahla donanmışlardı.

Hapishanede, çoğu insanın aklını kaçırmamasına neden olacak pek çok şey görmüştüm: insanların bağırsaklarının bedenlerinden sökülmesi, işkence, ölüm, insanlar

Kendi boklarında uyuyup, her gece acı içinde ağlıyorlardı. Hiçbir şey beni buna hazırlamadı.

İlk hücreden son hücreye kadar, korkunç bir hastalığın aşamalarının her bir insanın hayatını elinden almasını izlemek gibiydi. İlk birey yeterince sağlıklı görünüyordu, kirli ve korkmuştu, ama dolgun ve mevcuttu. Sıranın aşağısına baktıkça zayıflıyor, çıldırıyor, kendi kendilerine mırıldanıyor, bazıları kafesin içinde volta atıyordu. Orta kısımda figürler artık hareket etmiyordu. Hazırolda duruyor, sanki bir yön bekliyorlarmış gibi boş gözlerle ileriye bakıyorlardı. Uçtaki iki kafesteki insanlar çılgılık çılgılığa

Acı içinde, derilerini pençeleyerek, başlarını tutarak, yerde kıvrılarak, ölüm için ağlayarak, sadece bir deri bir kemik. Son kafes boştu.

"Onların nesi var?" Mırıldandım, duygularım gözlerimi doldurdu, öfkem boynumu alevlendirdi. "Onlara ne yapıyorsun?"

"Ben mi?" Killian tek kaşını kaldırarak bana doğru döndü. "Tabii ki bunu benim yaptığımı düşünüyorsun. Büyük kötü fae eğlence için insanlara işkence etmekten zevk alır."

"Hoşuna gidecek bir şeye benziyor," diye tükürdüm.

Göz açıp kapayıncaya kadar bileklerimi kavradı, bedenimi duvara çarptı, gövdesi benimkinin üzerinde belirdi, dudakları hırıltıya dönüştü. "Siz insanlarla ilgilenmiyorum. İşkence ya da başka bir şey. Bu, *edesem*." *Tatlım*. "Hepsi senin türünün işi."

"Ne?" Başımı kaldırıp ona baktım.

Daha da yaklaştı, çerçevesi benimkiyle aynı hizaya geldi. "Sevgili efendin benimkileri öldürürken kendi halkına ne yapıyor?"

"Istvan mı? Onun bununla ne ilgisi var?"

"O mavi hapların ne işe yaradığını bilmek ister misin? Ne olduğunu Çalmak mı?" Bileklerimden birini bıraktı, eli kolumdan aşağı kayarak sinirlerimdeki ürpertiye ateşledi. Taktığım yüz maskesini çekiştirerek çenemi kavradı ve bana bakarken parmaklarının arasına sıkıştırdı. "Neden bu kadar farklısın?" diye fısıldadı, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi.

Yanıt veremiyordum, her parçasının içime işlediğini hissediyordum, yoğun büyüğü duyularımı aşırı uyarıyor ve beynimi kandırıyordu.

"Çekil üstümden," diye tısladım dişlerimin arasından, bedenimin istediğine karşı koyarak, tiksinti uyandırarak.

Bakışları ağızıma gitti, ikimiz de bir an kıpırdamadık. Sonra beni geri itti, başı titriyordu, yumrukları taşak haline gelmişti.

"Gelin, Bayan Kovacs. Gardiyanınızın o sandıklar içinde başka ülkelere ne kaçırdığını ilk elden görün." Geri döndü, hücrelere doğru yürüdü ve bir tutucudan bir pano çıkardı. "Adel'le tanışın. Vahşi Topraklar'da çalışan otuz beş yaşında bir işçi. Bugün hapları aldığı ilk gün. Nasıl hissediyorsunuz Bayan Denke?"

Şaşırtıcı derecede güzel bir şiltenin üzerine yığılmıştı. Battaniyeler ve yastıklar, yanında el değmemiş yiyecek ve içeceklerle dolu bir tepsi. Başını kaldırdı, hafifçe omuz silkti, hiçbir şey söylemedi. Hüzün yüzüne kazınmıştı.

"Kötü ve hasta olmadığını mı sanıyorsun?" Kafesi işaret ederek ona doğru yürüdüm. "Senin için çiftlik hayvanından başka bir şey olmadığımız için masum insanları kaçırıp test mi ediyorsun?"

"Bayan Denke?" Killian kendini onun seviyesine indirdi, sesi hiç tahmin edemeyeceğim kadar yumuşaktı. "Kaçırıldınız ve herhangi bir şeye zorlandınız mı?"

Yüz ifadesi acıyla çatladı ama başını salladı. "Hayır."

Ofladım, başım titriyordu. "Başka ne diyebilir ki? O bir kafesin içinde!"

"Parmaklıklar hem onun hem de bizim güvenliğimiz için." "Sen bir canavarsın."

Sanki sakın kalmaya çalışıyormuş gibi sertçe nefes verdi. "Arkadaşım bana inanmıyor gibi görünüyor Bayan Denke. Ona buraya nasıl geldiğinizi anlatır mısınız?"

Başını salladı, gözlerini sildi ve kollarını bacaklarının etrafında daha sıkı kavuşturdu. "Ailemi açlıktan ve ıssızlıktan kurtardı. Ben gönüllü oldum."

Alnım kırıştı. "Gönüllü mü oldun?"

"Ailemin artık başlarını sokacak bir evleri, sofralarında yiyecekleri var ve kocamın sarayda iyi maaşlı bir işi var."

Boğazım düğümlendi. "Yani bu işkence karşılığında para mı alıyorlar?"

"Zaten iyi değilim." Omuz silkti. "Onlarla ilgilenildiğini bilmek başıma gelecek her şeye geliyor."

Ayağa kalkan Killian'a ters ters baktım. "Herkes kendi isteğiyle burada."

"Çünkü onların en zayıf noktalarını avladın. Onlardan faydalandın," diye bağırdım.

Gözlerinde öfke parladı, çenesi gerildi. "Ben bir lordum, Bayan. Kovacs, senin uydurma hikâyelerinden birindeki bir aziz değil." Bana doğru geri adım attı, gücü beni itekliyordu. "Onlara sizin sevgili liderinizin verdiğinden çok daha fazlasını veriyorum. En azından bu onların seçimi ve aileleri minnettarlığımdan

faydalaniyor." "Sen alçaksın," diye hırladım.

"Geceleri nasıl uyuyabiliyorsan artık," diye alay etti, nefesi dudaklarımda gezinirken ne kadar yakın olduğumuzu fark etmemi sağladı. "Turumuzu bitirelim, olur mu?" Dönerek ikinci kafesi işaret etti.

Yaşlı, kır saçlı bir adam yatakta oturmuş sallanıyor, dudakları kıpırdıyor, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu ama ne dediğini anlayamadım. "Bay Laski iki gündür hap kullanıyor. Bay Petrov." Yandaki hücreyi işaret etti, daha genç bir adamdı ama hayat ona pek iyi davranmamıştı. Pantolonu neredeyse düşmek üzereydi, teni sarımsı bir renkteydi ve kendi kendine konuşur gibi konuşuyor, bazen kelimeleri böğürerek söylüyordu. Küçük hücresinde volta atıyor, saçlarını kaşıyor ve çekiştiriyor, bizi hiç fark etmiyordu. "Üç saattir açık." Killian devam etti.

"Ama Bayan Kinsky işlerin değişmeye başladığı yer." Bir sonraki kafeste durakladı. Kızın yaşı yirmiye geçmiyordu ama yine de hayatı kolay olmamıştı. Cildi çizilmiş ve güneşten zarar görmüştü, yüzü ve kolları yara içindeydi. Kıpırdamadan duruyordu, gözleri boş bakıyordu. İnce gövdesi

zayıflıktan titremiyordu bile. "Dördüncü gün vardiyadır."

"Vardiya mı?" Parmaklıklara yaklaştım ve ona baktım. Bizi hiç fark etmedi, gözlerini kırpmadı bile. Uzanıp eline dokundum. Hiçbir şey yoktu. "Onun nesi var?"

"O hapların ne işe yaradığı hakkında gerçekten hiçbir fikrin yok mu?" Killian bana baktı.

"Hayır." Başımı salladım, parmaklarımı yüzünün önünde şaklattım. Tepki vermedi. "Ne zamandır böyle?"

"Yirmi dört saat önce volta atmayı bıraktı ve o zamandan beri hareket etmedi." "Yirmi dört saat mi?" Ağzım açık kaldı.

"Günlerce bu durumda kalıyorlar. Şimdiye kadar en fazla Beş gün, ama bunu aşan ilk kişi o olabilir." Killian çenesini aşağıya, iskeletlerden başka bir şey olmayan feryat edenlere doğru kaydırdı.

"Sırada, bu olmaya başlar... ve sonra..."

Yutkundum. "Sonra ne oldu?"

"Beyinleri hemen hemen eriyor ve sonunda ölüyorlar."
Elim karnıma gitti ve bastırdı.

"Yemezler, içmezler ya da dışkılamazlar. Ama bu duruma geldiklerinde?" Bayan Kinsky'yi işaret etti. "Kontrol edilmeleri inanılmaz derecede kolay."

"Kontrol mü? Ne demek istiyorsun?"

"Bayan Kinsky?" Killian ona seslendi ama o yanıt vermedi. Bizi parmaklıklardan uzaklaştırdı ve beni işaret etti. "Öldürün onu."

Sanki bir canavar onu ele geçirmiş gibi parmaklıklara doğru hamle yaptı ve bir çığlıkla geri sıçramama neden oldu. Gırtlaktan gelen bir uluma ondan yankılandı, bana doğru tırmanırken duvarlardan sekti. Yüzü buruşmuş, kemikleri çatırdarken kendini parmaklıkların arasına sığdırmaya çalışıyor, etini parçalıyordu.

"Dur!" Killian emretti. Hareketsiz kaldı ve yine bir robot gibi orada durdu.

"Aman Tanrım." Dilimi acı bir tat kapladı, kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

"Bu aşamaya geldiklerinde emir beklediklerini anlamamız biraz zaman aldı." Bana bakmadan kızı izledi. "Ayrıca normal bir insanın üç katı güce sahipler ve öldürülmeleri biraz daha zor, sanki acı çektiklerini duyuları onlara söylemiyormuş gibi."

Başımı sallayarak yutkundum. "Anlamıyorum. Bunu kim yapar ki?"

"Hadi ama Bayan Kovacs. Acı hissetmeyen ve kendilerine söylenen herkese saldıracak insanlardan oluşan bir ordu *kimin işine* yarar sizce?"

"Bunu Istvan'ın yaptığını mı söylüyorsun?" Gülmekten ağzım açık kaldı. "Biz insanları koruruz; bu onun tam tersi. Bu siz fae'lerin yapacağı bir şey."

"Buna gerek yok." Bana doğru döndü, ifadesi düz ve gerçekçiydi. "Ayrıca, zaten sahip olduğumuz bir şeyi elde etmek için neden kendi halkıma zarar vereyim ki?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu hapların içindeki ana bileşenlerin ne olduğunu tahmin edemediniz mi?" Menekşe rengi gözleri sanki beynimi kazmaya ve orada saklı olanı çıkarmaya çalışıyormuş gibi içime gömüldü. "Bu insanlara bu yeteneği veren nedir?"

Cevap vermedim, çenem kilitlenmişti. Dehşet midemde dönüp duruyordu. Çünkü içten içe, zaten biliyor olabileceğimden korkuyordum. Ve Istvan söz konusu olduğunda ne kadar saf ve kör olduğumla yüzleşmek zorunda kalacaktım. Ne yaptığını.

Killian'ın gözlerinde öfke titreşti. "Bize sanki bir şeymişiz gibi bakıyorsun.

Bunca zamandır siz insanlar varken canavarlar. Kim bizi zorladı

Yüzyıllar boyunca saklanan, bizi binlerce kez katleden, varlığımızı inkâr eden. Çünkü gerçekte insanlar her zaman kıskançtı ve biz olmak istediler."

Oksijen solunum yollarımda tılandı. "Hayır." Başımı salladım ve gelmesinden korktuğum şeyi reddettim.

"*Fae özünü* bu şekilde elde etmenin tek bir yolu var." Yaklaşarak hırladı. "Fae ve melezlerden *toplayarak*."

Sertçe içime çektiğimde, açıklamasının şelalesi üzerimde çatırdadı.

"Ve neyi daha da ilginç buldum biliyor musun?"

"Ne?" Boğazımdan boğuk bir fısıltı çıktı. "Sen."

"Ben mi?" Kendimi işaret ettim. "Neden ben?"

"Çünkü Bayan Kovacs, her denek aynı şekilde tepki verdi, ta ki yenik düşene kadar. Her biri. Her biri. Biri hariç. Hepsi... *Biri hariç*." Ellerini ceplerine sokup bana doğru yaklaştı. "Bir Numaralı Denek."

"Peki Denek Bir nerede?"

Sırıttı. "Önümde duruyorsun."

Bölüm 3

"Ne-ne?" Tiz bir sesle söyledim. Damarlarıma yakıcı bir buz seli saplandı, vücudum dehşetle doldu.

"Siz, Bayan Kovacs, benim ilk deneğimsiniz. İki haftadır hapları öğünlerinize karıştırarak alıyorsunuz."

Uzuvlarımı hareket ettiremiyordum; ciğerlerim hava almakta zorlanıyordu. Bu insanların acı içinde ölmesine neden olan ilaç haftalardır vücudumda mıydı?

"Size hiçbir şey olmazken, diğer denekler bocalamaya ve ölmeye başlamadan önce daha da fae- gibi oldular. Organları iflas etti. Bazıları daha hızlı, bazıları daha yavaş, ama sonunda, tüm zihinleri bükülecek, emirleri daha önce alacaktı.

yok oluyor." Ayakkabıları kapalı ayak parmaklarıma vurdu ve üzerime eğildi, kaşları kırıştı, sesi tehditkârdı. "Ama sen değil. Fae cazibesine karşı daha da korunaklı hale geldin."

Kaşlarım çatıldı.

"Ağaç perileri çok seksidir. Cinsel enerjileri neredeyse sirenlere eşdeğerdir. Eğer bir su ya da ağaç perisi sizi hedef alırsa, hiçbir insan buna karşı koyamaz. Çoğu fae karşı koyamaz." Saçımdan bir tutam aldı ve ucuyla oynadı. "Willow'a tüm büyüseni sana odaklamasını söyledim. Fae muhafızlarım seni oracıkta becermek üzereydi. Ben-" Yutkunarak sözünü kesti. "Ama sen yapmadın.

Mola."

Neredeyse yapıyordum.

Saçımın ucunu aşağıya yatırdı, parmakları köprücük kemiğimi okşadı. "Sen Fae *değilsin*. Ama henüz hiçbir insan hayatta kalamadı.

Yaklaşık otuz kişi geldi

Sizin peşinizde Bayan Kovacs ve on yedisi öldü. Ama siz ölmediniz. Bu neden böyle? Sizi bu kadar özel yapan ne?"

"Hiçbir şey," diye fısıldadım, başım bu gerçekle dönüyordu. "Ben sıradan bir insanım."

"Yalan söyle." Yaklaştı, ağzı benimkinin üzerinde gezindi ve aynı saç tutamını kulağımın arkasına kaydırды. "İkimiz de bundan çok daha fazlası olduğumu biliyoruz." Parlak gözleri benimkileri aradı. Kısa bir an için duvarlarını indirdi, bakışlarında bir yumuşaklık görmeme izin verdi ve boğazımın sıkılmasına neden oldu.

"O zaman ben neyim?" Yutkundum, dehşete kapıldım ama olmam gereken sebeplerden dolayı değil.

"Bilmiyorum." Kafeslerden gelen çığlıklar ve mırıltılar içinde bulunduğumuz baloncuğa vururken sesi alçaktı. "Sadece temas ettiğin hemen herkesi büyülediğini ve ilgisini çektiğini biliyorum." Parmakları saçlarımın arasından kaydı. "Fae büyüsünü engelleyebiliyorsun ve görünüşe göre bizim *özümüzü de*." Son kelime cinsel bir enerjiyle etrafımda kıvrıldı, kalçalarımın etrafında titreşti.

Fae lordunun dikkati altında donmuş olan ciğerlerim pompalandı.

"Ben bu ülkedeki en güçlü fae'yim. Bir şeyi bilmemekten hoşlanmıyorum," diye konuştu. Sesinde kızgınlık vardı ama gözleri hâlâ hareket ediyordu açık bir ilgiyle üzerimde. "Ya ben çözerim ya da..." Başını beni öpecekmiş gibi eğdi, burnumdan oksijen emdi.

"Yoksa?"

"Onu eziyorum." Arkasını döndü ve kapı arkasından çarparak dışarı çıktı. Beni nefes nefese bıraktı, başım dönüyordu, kendimi bir dalga çarpmış gibi hissediyordum - ezilmiş, ters dönmüş ve dümdüz olmuştum. Killian altımdaki toprağı sökerek beni denize bıraktı.

"Öldür. Öldürün. Onları öldürmeliyim. Tek yolu bu." Bir ses dikkatimi tekrar hücreye çekti. Genç adam, Bay Petrov, tekrar tekrar mırıldanıyor, kolları seğiriyor ve kontrolünü kaybetmiş gibi hareket ediyordu. "Dünyayı arındırın. Onlar ölmeli."

"Kim? Kim ölmeli?" Kafese doğru bir adım attım.

Başı sallanmaya, kolları sallanmaya başladı. "Öl. Öldür." Beni duymuyor ya da görmüyor gibi görünerek sallanmaya başladı. Sıradaki her birine baktım, göğsüm üzüntü ve korkuyla ağırlaşmıştı.

Ben de onlardan biri olabilirdim. Neden olmadım? Beni farklı kılan neydi?

Son dolu kafesten bir çığlık yükseldi, bir topa sarılmış olan iskelet benzeri figür acı dolu bir feryat kopardı ve beni etrafımda döndürdü. Burnundan ve gözlerinden kan fişkırıyordu. Ağzı açıldı, kemikli eli parmaklıkların arasından bana doğru uzandı, gözleri boş ve bulanıktı. İnsana pek benzemiyordu ama yine de ona yardım etmek istedim. Korku kulaklarımda gümbürdüyordu ama ayaklarım hücreye doğru ilerledi ve onun yanına çömeldim.

"Ben buradayım. Yalnız değilsin," dedim usulca. Tiksintimi bastırarak elini tuttum. Anlayıp anlamadığını ya da ne dediğimi bilip bilmediğini anlayamadım.

orada, ama elini tuttum, hayatının ondan çekildiğini, başının altında kan biriktiğini hissettim. Ve sonra nefes almayı bıraktı.

"Özür dilerim." Yaşadığı acı ve korkuyu düşündükçe boğazım düğüm düğüm oldu. Hepsi benim hatamdı. Bunu Killian'ın kapısına kadar getirmiştım ve onlar hayatta kalamazken ben hayatta kaldığım için kendimi suçlu hissediyordum.

Duygular göğsümü doldurdu. Bunlar Kitty'nin evinde tanıştığım Rosie ya da hizmetçim Maja'nın çocukları gibi Vahşi Topraklar'da hayatta kalmaya çalışan, aileleri için en iyisi olduğunu düşündükleri şeyi yapan insanlardı. Bir dalgalanma
Kalp ağrısı ve keder kaburgalarımı kırdı.

Kadın aniden şiddetli bir nefes çekerek başını kaldırdı. Bir deri bir kemik kalmış parmakları beni acıyla kavradı, derime saplandı. Bir çığlıkla geri çekildim. Kadının kafası yere düşerken, ağzından ve burnundan kan sızarken vücudu hareketsiz kalırken kaçmaya çalıştım.

Öldü.

Nefes nefese duvara yığıldım, vücudum titriyordu. *Ne oluyor lan?* Ölmek üzereyken kaslarınızın ve sinirlerinizin son bir dalgalanma yaşayabileceğini biliyordum ama bu, bunu daha az korkutucu bir deneyim haline getirmiyordu.

"Bayan Kovacs?" Bir erkek sesi duyunca sol tarafa baktım. Genç gardiyan Iain orada duruyordu. "Hücrenize dönme zamanı." Elinde bir çift kelepçe tutuyordu.

Başımı salladım, titreyerek ayağa kalktım, uyuşmuş bir halde beni zapt etmesini ve hücreme geri götürmesini izledim.

Hapların beni henüz etkilememiş olması, etkilemeyecekleri anlamına gelmiyordu. Burada, kadının yerini almış, kendi kendime mırıldanıyor, beynimin sıvı hale gelmesini bekliyor olabilirdim.

Buradan çıkmam gerekiyordu. Bakışlarım Iain'e kaydı, gözlerini ileriye dikmişti ama yanaklarının benim bakışlarım altında kızardığını gördüm.

Benden hoşlandı.

Ve bunu özgür kalmak için kullanacaktım.

"Kahretsin, parmağını burnundan çek." Bir ses rüyalarımda mırıldanıyor, yarı bilinç çizgisinde yürüyordu. Tanıdık tenor, Halálház'da hissettiğim tek mutluluğu ve güveni canlandırarak rüyaya sarılmama neden oldu.

Chirp.

"Hayır, gizliden gizliye hoşlandığını sanmıyorum."

Chirp.

"Bu bir yalan! Bilmiyorum."

Chirp.

"O olaydan bir daha bahsetmeyeceğine söz vermiştin. Orada da hoşuma gitmemiştin," diye tıslayan ses çok gerçekçiydi ve beni uykumdan uyandırdı. Bilincim yerine gelirken kirpiklerim sakız gibi bir şeyi kırıştırarak uzaklaştırdı. Bulanık gözlerim benden sadece bir nefes ötede iki yüze açıldı ve birinin burnumda uzun bir parmak olduğunu fark ettim.

"Ne oluyor be?" Mırıldandım, geriye sıçradım, beynim donuk griye karşı patlayan parlak renkleri algılamaya çalışırken başım taş duvara çarptı.

"Ah, küçük Fishy uyandı."

Chirp.

"Onu uyandıran sendin. Beni suçlama."

Zihnim gördüklerimi anlamlandırmak için çabaladı. Hâlâ rüya mı görüyordum? Hâlâ Halálház'da mıydım ve ondan sonraki her şey bir kabus muydu?

Hayır... bakışlarım etrafımda dolaştı. Hâlâ haftalardır yaşadığım saray hücresindeydim. Karyola ve yumru yastık aynıydı ama önümdeki figürler bu yeni araziye uymuyordu.

"Opie?" Elinde süpürge tutan tanıdık figüre bakakaldım. Kalp şeklinde yüzü, büyük burnu, hafif sivri kulakları, kahverengi gözleri, kahverengi saçları ve sakalıyla brownie karşımda duruyordu. Sırtında küçük, büyük kulaklı bir Yaratık beni tersledi.

Bitzy.

"Hey, Fishy." Sırıtarak başındaki altın püskülü geriye doğru fırçaladı.

"Opie..." Tekrarladım, beynim gözlerimin gördüğünü algılayamıyordu.

bana söylüyorlardı.

Chirp.

"Hayır. Eminim beyin ölümü gerçekleşmemiştir."

Chirp.

"Hey. Ben *oldukça* hatırlanabilirim, çok teşekkür ederim." Öfkeyle ellerini kalçalarına koydu ve şeytana ters ters baktı. Kıyafeti beni neredeyse kör ediyordu. Alt tarafı parlak deniz mavisi mendil benzeri bir şortla sarılmıştı. Üst kısmı ise kırmızı ve sarı düğmelerle birbirine bağlanmıştı.

Sütyen gibi pembe danteller ve şapka yerine altın bir perde püskülü. Sakalı mor kurdeleyle örülmüştü.

"Aman Tanrım." Doğrudum, başım mutlu bir şaşkınlıkla titriyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Burada ne yapıyorsun?" Kollarını kavuşturdu ve gür kaşlarını kaldırdı. Bitzy suçlayıcı bir ifadeyle başını salladı. "Halálház'dan vedalaşmadan kaçtın, eklememe izin ver."

Cıvıltı. Bir parmağım havaya kalktı ve bana çeşitli şekillerde söylenmeye başladı. "Buraya gelmek için mi?"

"Benim seçimim değildi." Warwick'in hilesini düşünerek kısa bir süre kaşlarımı çattım ama Opie'yi ve hatta Bitzy'yi tekrar görmek beni sevinçten köpürttü, öfkemi tutamadım. "Ama cidden, burada ne işin var?"

"Efendi Finn, Lord Killian'a borçludur." Başını sallayarak püskülü diğer tarafa doğru itti. "Ve hapishane geçici olarak kapatıldığı için buraya taşındık. Burası milyonlarca kez daha iyi. Çok daha güzel eşyaları var. İlk başta üst kattaki odalarındaydık ama..." Şortunun düğümünü düzelitti. "Bir kez *daha* kısa çöpü çektim, buradaki mahkûmların hücrelerini temizledim."

Göz kapaklarım daraldı. "Sadece merak ettim. Kaç kere kısa çöpü çekiyorsun?"

"*Her seferinde!* Çılgınca, değil mi?" Kollarını dramatik bir şekilde havaya kaldırdı. "Finn Usta, bir brownie için berbat bir şansım olduğunu söylüyor."

Chirp.

Opie'nin gülümsemesi düştü ama Bitzy'ye cevap vermedi, süpürgesini gri battaniyemin üzerinde ileri geri fırçaladı. Bunun şansla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey Opie'nin brownie davranış normlarına uymamasıyla ilgiliydi. Bu onu dışlamanın bir yoluydu. Ama burada olduğu için daha fazla minnettar olamazdım.

"Sorun değil. En azından *gerçekten* temizlik yapmak zorunda kalmayabilirim." Opie dalgın dalgın battaniyeyi süpürmeye devam etti ve ağzını gülümsemeye zorladı. "Yani, yukarıda her şey mükemmel olmak zorunda, ama burada?" Omuz silkerek etrafı işaret etti. "Bok, kusmuk, sidik, kan ve beyin parçaları hariç, burası en kolay iş."

"Beyin maddesi mi?" Gözlerim büyüdü. Laboratuvardaki kafesleri mi temizliyordu?

Chirp.

"Bitzy senin bir aptal olduğunu düşünüyor." Opie sorunun üzerinden atladı.

Burnumu sıktım, hâlâ burada olduklarını kabullenmeye çalışıyordum. Onlar gerçektir. "Şok edici."

"Bir hücrede olmaktan o kadar mı hoşlanıyorsun ki başka bir hücre bulmak zorunda kaldın?" Opie iç çekti. "Yani, pek çok kadının zincirlenmekten hoşlandığını duydum, özellikle de Lord Killian tarafından, ama bu biraz aşırı gibi görünüyor."

"İğrenç." Dişlerimi gıcırdattım, boynumu ısıtan bir kızarıklık vardı. "Bu adam kibirli, kalpsiz ve-" Zihnim bir gece öncesine, vücudunun içimde yarattığı hisse, gücünün kemiklerime kadar titreşmesine geri döndü. Parmağı boynumu silerken bakışlarının yoğunluğu.

"Ateşli mi?" Opie araya girdi.

Göz kapaklarımı indirerek ona dik dik baktım.

Chirp.

"Ne?" Opie, Bitzy ve benim arama baktı. "Sanki siz ikiniz bunu düşünmüyormuşsunuz gibi."

"Hayır."

Chirp.

"İkiniz de saçmalıyorsunuz." Gözlerini devirdi.

Chirp.

"Lütfen, kaç kez parmağınızı burnuna ya da başka bir yerine sokmak istediniz?"

Bitzy gözlerini kırıştırdı, başı düşünceye dalmıştı.

"Çifte iğrenç." Başımı ovuşturdum, duvara daha sıkı yaslandım, dizlerimi yukarı çektim ve esnedim. Önceki travmatik, duygusal günden sonra neredeyse kendimden geçmişim, gecem çılgınlık, kan ve bana saldıran iskeletlerle doluydu. "Bana gizlice kahve getirmenin bir yolu var mı?"

Burada mı?"

Burası Halálház'dan daha acımasız sayılabilir; en azından orada kırbaçlamadan önce kahve içebiliyordum.

"Özür dilerim, size bir barista gibi mi görünüyorum?" Kendisini işaret etti.

"Bu kıyafetle Madam Kitty'nin yerinde iyi bir iş çıkarırsın."

"Kitty?" Gözleri irileşmiş, etrafına bakıyordu. "Nereye? Nerede?" Çömeldi, kolları savaşıma hazırды.

Chirp.

"Çok iyi dövüşebilirim."

Chirp.

"Tavus kuşu gibi çılgılık atıp bir yastığın altına saklanmadım."

Chirp.

"Kedi çok büyüktü! Ve yemin ederim beni yakalamak için dışarı çıkmıştı." Opie kollarını genel bir karate hareketiyle daire içine aldı. "Kendini beğenmişlik yapma. Benimle birlikte yastığın altına saklandın. Dışarı koşup bana meydan okuduğunu görmedim. o."

Chirp.

"Tamam." Ellerimi onlara doğru kaldırarak konuşmalarını kestim. "Neler oluyor?"

"Bir kedicik olduğunu söylemiştin." Bacağını tekmeledi. "Hadi, tüy kovaşı. Şimdi yüzleş benimle!"

Göğsümden bir kahkaha patladı. Terk edilmiş bir evdeki örümcek ağlarını temizlemek gibiydi, ruhuma ışık girmesine izin verdi. Ağzımdan fişkırان kırkırdamalar beni hafifletti. En son ne zaman güldüğümü bile hatırlamıyordum.

"Ne?" Opie bana baktı.

"Kedi falan yok." Bir elimi ağızıma götürdüm, kırkırdamalar parmaklarımın arasından fişkırıyordu.

"Kedi yok mu?" Opie kollarını yavaşça indirdi, hâlâ etrafına bakıyordu.

"Hayır." Başımı salladım ve gözümün kenarından kaçan bir damla nemi sildim. Acıdan değil, eğlenceden dökülen bir gözyaşı.

"O zaman neden var dedin?" Opie ofladı pufladı.

Chirp.

Parma

k.

"Madam Kitty. O bir insan. Vahşi Topraklar'da bir genelev işletiyor."

"Vahşi Topraklar mı?" Opie kırkırdamadan durdu, ağzı açık kaldı.

"Sen de mi oradaydın?"

"Öyleydim." Başımı duvara doğru eğdim, orada geçirdiğim zamanın her ayrıntısı zihnimde hâlâ canlı ve gürültülüydü. "Sadece birkaç günlüğüne, ama kesinlikle bir etki bıraktı. Bence benim kaldığım yere çok iyi uyum sağlarsın."

"Nasıl bir şey?" Opie bana yaklaştı, gözleri merakla parlıyordu. "Hep gitmek istemişimdir ama Efendi Finn oraya sadece ahlaksız ve itibarsız brownilerin gittiğini söylüyor. Elimizdeki kıymetini bilmeli ve dünyamızın dışına çıkmamalıyız. Zaten en iyisine sahibiz. Başka bir şey görmenin anlamı yok."

"Kimin için en iyisi?" Püskülünü gözlerinden çekip Bitzy'nin yüzüne vurdum. Ters ters baktı ve beni tersledi. Jestinin bu kadar üzücü olması

beni rahatlatıyor. "En iyisi görecelidir, değil mi? Pislik Finn için en iyi olan şey senin için en iyi olmayabilir." Kahretsin, eğer eski Druid arkadaşlarıma benzemiyorsam. Tad ve Kek'i çok düşündüm, iyi olduklarını umdum. Kaçtıklarını ve bir yerlerde güvende olduklarını. "Ben de aynı ideallerle yetiştirildim... Sahip olduğum şey herkesin istediği şeyse neden ayrılalım? Ama daha fazlasını gördükçe, daha fazlasını öğrendim..." İçimi çektim, uzaklara bakıyordum.

Vahşi Topraklar'dayken tek düşündüğüm eve dönmekti, dış dünyanın küçük tadının iliklerime kadar işlediğini fark etmemiştim. Beni değiştirdi.

Duvarlarla çevrili dünyama geri dönüp bunu sorun etmeyebilir miydim?

Anahtarlar kilitte şingirdadı, omurgamda bir cirit gibi alarm zilleri çaldı. Bakışlarım kapıya yöneldi. Muhtemelen her gün olduğu gibi sıcak yulaf ezmesiyle yaptığım kahvaltıdan kaynaklansa da, sinirlerim sanki şekerleme gibi çekilmiş ve işlenmiş gibi ince ve çiğ hissediyordu.

Gözlerim Opie ve Bitzy'nin olduğu yere kaydı. Gitmişlerdi. Bir saniye içinde ortadan kaybolmuşlardı. Kaçıştıklarını görüp görmediğimi anlamak için neredeyse boş olan odayı aradım.

Hiçbir şey.

Kapı açılarak beni içeri giren figüre geri çekti, keskin bir nefes beni duvara doğru itti.

Kahvaltım elden teslim ediliyordu.

"İyi uyudunuz mu Bayan Kovacs?" Haksız bir güzelliğe sahip olan Killian, lacivert bir takım elbise giymiş, açık mavi bir kravat ve mendil takmış, elinde her zamanki sıcak mısır gevreği yerine yumurta dolu bir tepsi tutuyordu. Vuruşu ciğerlerime inen bir yumruk gibiydi ve başımı başka tarafa çevirdim. Yan tarafa bakarak, etrafımda patlayan enerjisini görmezden gelmeye çalıştım.

"Benimle konuşmuyor musun?" Karyolanın kenarına kadar yürüdü ve cevap vermeme bekledi. Düşündüğüm gibi biri değildi. Ölüm Evi'nde gördüğüm zalimliğin aynısını, orayı tasarlayan bu adamdan da bekliyordum. Bana ya da aşağıdaki hücrede Adel'e yaptığı gibi tutsaklarına garip bir nezaket göstermesini değil. Kırbacının ya da yumruğunun beni yere sermesini beklemek beni kararsız ve şüpheli hissettiriyordu.

"Anlıyorum."

Tepsiyi karyolamın ucuna bıraktı. Peynirli yumurta, çıtır pastırma, meyve, tereyağlı kızarmış ekmek ve... *kahvenin kokusu* burnuma doluyor, midemi guruldatıyor ve ağzımı sulandırıyor, beni tabağa yüzüstü düşmeye, coşkuyla inlemeye çağırıyordu.

Lordlara layık bir kahvaltı.

Tekrar arkamı döndüğümde çenem çatladı, koku beni dizlerimin üzerine çöktü. En son HDF'de gerçek yumurta, domuz pastırması, meyve ve ithal kahve yemiştım. Aylar önceydi ama bana yıllar gibi gelmişti.

"Sizi temin ederim, içinde zehir yok. Ezilmiş hap yok." Kollarını kavuşturarak başımda dikildi.

Duvardaki küçük bir deliğe baktım.

"Şimdi size yalan söyleme zahmetine girmezdim, Bayan Kovacs. Bağışıklığınızı çoktan kanıtladınız."

Dönüp ona baktım, dudaklarım kenetlenmişti.

Sanki beni okuyabiliyormuş gibi sırttı.

"Sadece iki hafta boyunca ilaç almakla kalmadınız, aynı zamanda ilk birkaç gün geçtikten sonra her öğünde de vardı. Aşağıda gördüğünüz kişiler günde sadece bir hap alıyordu. Kilo, cinsiyet ya da sağlık fark etmiyordu. Hepsi ilk yirmi dört saat içinde etkilendi." Topuklarının üzerinde geriye yaslandı. "İzin verirsiniz sizi başka bir şekilde test etmek istiyorum?"

"İzin verirsiniz?" Öfkem zehir gibi fışkırdı. "Lütfen, benden izin istemiyorsun Killian, bu yüzden rol yapmayı bırak."

Bir anda yüzü yüzüme geldi, elleri beni duvara yasladı.

"Sana söyledim. Bana adıyla hitap etme," diye öfkeleni, irisleri renkten renge giriyor, burnu alevleniyordu. Boğazını temizlemeden önce birbirimize baktık. "Beni zorlama. Son arkadaşının aksine, her şey için şiddet kullanma ihtiyacı hissetmiyorum." Ağzı kulağıma değince ciğerlerim daraldı. "Ama bana itaat etmen için tek yol buysa, ederim." Kelepçelerini çekiştirerek geri itti. "Kahvaltını yap. On dakika içinde bir gardiyan seni almaya gelecek." Etrafında dönerek dışarı çıktı.

"Aman..." Bir ses başımı yemek tepsisine doğru çevirdi, yarım Ağzından sosis çıkıyordu. Opie orada durmuş, kendini yelpazeliyordu. "Çok lezzetli."

Chirp.

"Hayır, böyle bir şey yapacağını sanmıyorum."

Chirp.

"Bitzy!" Opie'nin ağzı açık kaldı. "O bizim efendimiz. Aklıma o görüntüleri getirme."

Chirp.

"Haklısın. Bunu çoktan düşünmüştüm. Muhtemelen kapalı kapılar ardında böyle şeylerle ilgileniyordur."

"Lütfen dur." Yüzümü ovuşturdum. "Midemi bulandırırıyorsun."

"Oh, o zaman bunu yemeyeceksin?" diye mırıldandı, ağzı

Tam geliyor.

Kafamı kahvaltıma çevirdiğimde Opie'nin ağzından bir dilim pastırma çıktığını gördüm, Bitzy'nin parmağı kahveyi karıştırıyor, yalıyor ve fincana geri koyuyordu.

İç çekerek kendimi bacaklarımın üzerine attım ve "Hayır, hepsi senin." dedim.

"Oh, güzel! Yirmi dakika önce bir yığın krep yediğimizi biliyorum ama açlıktan ölüyorum." Opie bir parça kızarmış ekmek tıkıştırdı, tereyağı çenesinden aşağı süzülüyordu.

Hücremin kilidi şingirdadı ve kapı açıldı. Arkadaşlarıma dönüp baktığımda, bir kez daha, sanki hiç orada olmamışlar gibi ortadan kayboldular.

"Gidelim," diye bağırdı derin bir kadın sesi ve beni kapıya doğru geri itti. Genç ve sevimli muhafız Iain'i orada göremeyince şok oldum. Kadın, göğsünde Killian'ın sembolü olan özel bir muhafız kıyafeti giymişti ve belinden bir kılıç sarkıyordu. Sivri burnu ve geniş omuzlarıyla 1.80'in üzerindeydi. Tüy gibi kısa saçları kahverengi ve altının çeşitli tonlarındaydı. Akut altın-kahverengi gözleri tam bir tiksintiyle bana dikilmişti. "Çekil!"

Hay sikeyim. Ayağa kalktım, temkinli adımlarla kapıya doğru yürüdüm. "Iain nerede?"

"Sana konuşabilirsin dedim mi, mahkûm?" Beni ileri doğru itti, omzum koridorun karşısındaki taş duvara çarptı. "Ben iyi davranmayı bırakmadan önce çenenin kapa ve sana söyleneni yap."

"Biri kahvene de mi tükürdü?" Mırıldandım.

İri elleri saçlarımı kavradı, beni geri çekti, ifadesi çarpıktı. "Adamlara yaptığın büyü bende işe yaramayacak. Bu yüzden seni izlememi istiyorlar. Iain sana çok düşkün olmaya başlamıştı."

Lanet olsun. Killian ben daha yararlanamadan zayıf noktamı gördü. "Senin ölmenden başka bir şey istemiyorum. O yüzden yerini unutma, insan. Yoksa bıçağın hak ettiğin gibi kazara boynuna kayabilir." Beni ileri doğru itti, ayaklarım yetişmek için çabalıyordu.

Kahretsin, ona ne yaptım ben?

Laboratuvara kadar olan yolculuğun geri kalanında sessiz kaldım ama o her fırsatta beni itip kakarak duvarlara ve kapı pervazlarına çarptı. Laboratuvara girdiğimizde kollarım morarmıştı.

"Nyx." Killian'ın sesi havayı yararak pencereci odaya girip bizi karşıladı. "Bu kadar yeter."

"Katılmıyorum lordum. Bence mahkum çok rahat büyüdü ve yerini unuttu. Gerçekte ne olduğunu."

"Peki o ne, Nyx?"

"Şanslı! Henüz göğsüne bir delik açmadım," diye cevap verdi.

Killian'ın yüzünde bir mizah ifadesi belirdi ve gözleri benimkilerle buluştu. "Görüyorum ki bir arkadaş edinmişsiniz Bayan Kovacs."

Ben de ters ters baktım.

"Gidebilirsin, Nyx. Hücresine dönmesi gerektiğinde size haber vereceğim."

Nyx onun emri üzerine başını eğdi ve koridorda geri yürümeden önce bana hırladı.

"Dikkatli olmanız iyi olur. Şahin değiştirenler avlarına odaklanırlar ve hedeflerinden saptırılmaları zordur. Ve seni öldürmek için gerçekten bir sebep istiyor."

Hawk-shifter. Bu bana pek iyi gelmedi. "Ona ne yaptım ben?" Ağrıyan kollarımı ovuşturdum. "Yoksa sadece insan olduğum için mi?"

"Anlamak istediğim şey insan kısmı." Bana doğru yaklaştı, güzel takım elbisesinin altından sağlam vücudu belli oluyordu. "Ama bu onun neden seni öldürmek istiyor."

"O zaman neden?"

"Çünkü ortağı Yulia'yı öldürdün." Bir kaşını kaldırdı. "Sevgilisinin kalbine bir kurşun sıktın ve Halálház'dan kaçtığın gece onun Tuna Nehri'ne düşmesini izledin."

Gözlerimi kırıştırdım ve tekrar kapıya baktım. Lanet olsun... Yulia. Warwick ve ben Halálház'dan kaçarken vurduğum baykuş değiştiren onun kız arkadaşı mıydı?

Sikeyim.

"Olanları canlı olarak izledi, bence bu ona senin ölmeni istemek için son derece iyi bir neden veriyor." Arkasını dönüp kapıya doğru gitti. "Ya dediğimi yaparsın ya da intikamını almasına izin veririm. arzuluyor."

Bölüm 4

"Bugünlük bu kadar yeter." Killian'ın ipeksi sesi kirpiklerimin açılmasına neden oldu ve yattığım yatağa doğru yürüyen tanıdık yapısına baktım. Ritmik bip sesleri ve uğultularıyla etrafımı saran ve beni uyutmuş olan makineleri kapattı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Kurabiyem olsa daha iyi olurdu." Sırıtmamı engellemeye çalıştım.

"Eminim sana tatlı bir şeyler bulabilirim." Menekşe rengi gözleri şakacı bir gülümsemeyle benimkilere dikildi ve göğsümün sıkışmasına neden oldu. Dikkatimi tekrar ellerime çevirdim. *Ne oluyor Brex? O bir düşman.*

Bunu hatırlamak giderek zorlaşıyordu.

Beni buraya ilk getirdiğinden beri bir buçuk haftadan fazla olmuştu. Her gün geri döndüm ama boğazımdan zorla hap geçirmek yerine akla gelebilecek her türlü testten geçtim: kan, fiziksel, psikolojik, röntgenler, beyin dalgaları, fae woo-woo şeyleri. Ve bu süre içinde Killian yanımdaydı. Üçüncü günden sonra sorgulamayı bıraktım; onun sürekli varlığı beni rahatlatan tek şeydi. Sadece işi çıktığında gidiyordu ama fırsatını bulduğu anda geri dönüyordu. Savaşmadan istediğini yaptığım için, eğer yapmazsam beni cezalandıracağı tehdidi her geçen gün azalıyordu. Ama ben aptal değildim. Her şeyin bir anda değişebileceğini ve beni kolayca öldürebileceğini biliyordum.

Testlerin zalimlik sınırında başlamasını bekliyordum. Ancak temel bir fiziksel muayenenin yanı sıra, orada yatmam ve daha sonra kurabiye yemem gerekiyordu. Benim kitabımda bu bir tatildi.

"Bugün biraz solgun görünüyorsun." Killian şakağıma takılı bir monitörü çıkardı. "Biraz temiz havadan faydalanabilirsin. Belki bir yürüyüş. Bana katılır mısın?"

Başım ona doğru sallandı.

"Aslında sana küçük bir sürprizim var."

Kaşlarım çatıldı. Nezaketi tüm savunmalarımı aşmıştı. Onun niyetinden ve kendi karakter yargımdan şüphe ettim.

Killian hayal ettiğim ya da bana anlatıldığı gibi biri değildi. Türümüze işkence ederken, öldürürken ve tecavüz ederken ona tepsiler dolusu yemek getiren insan köleleri yoktu. Bana karşı şefkatliydi. Dikkatliydi. Buldum

Birlikte geçirdiğimiz süre uzadıkça kendimi onunla gülüşürken ve alay ederken buluyordum. Bu beni rahatsız etti.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette." Kolumdaki iğneyi nazikçe çekip çıkardı.

"Neden buradasın?" Bir laboratuvar uzmanı yerine her şeyi kendisinin yapmasını izledim. Bütün hafta buradaydı. Eğer yanımdaysa, teknisyenleri kovar ve benimle kendisi ilgilenirdi.

"Ne demek istiyorsun, neden buradayım?" Kaşları çatıldı, delikten damlayan kanı temizlemek için pamuklu bir bez aldı. "Burası benim laboratuvarım. Benim sarayım."

"Aynen öyle. Sizinkiler. Sizin yerinize burada olabilecek onlarca personeliniz var."

Cevap vermedi, hâlâ yaraya baskı yapıyordu.

"Senin başka yükümlülüklerin yok mu? *Sen* lidersin. Benim liderim olmak yerine, ne bileyim, ülkenin kendi tarafını yönetiyor olman gerekmez mi? Hemşire?"

"Odak noktam tam olarak olması gereken yerde." Gözleri benimkilerle buluştu. "Ve senin hemşiren olmaktan keyif alıyorum."

Bakışları üzerimde ağırlaşırken içime çektim. "Neden?"

Geri adım atarak bezleri çöp sepetine attı.

"Gel," diye emretti, sorumu duymazdan gelerek kapıya doğru ilerledi.

Nefesimi üfleyerek yataktan kaydım ve onu takip ederek dışarı çıktım. Nyx asansörlerde bizi bekliyordu, beni görür görmez yüzü karardı.

"Tanrım." Başını eğdi ve bir dizi kelepçe çıkardı. "Mahkûmu odasına geri götürüp bir yastıkla boğayım mı?"

Kıkırdadı ve asansöre adımını atarken başını salladı. "Bu gece olmaz. Bayan Kovacs'a ben eşlik edeceğim. Gecenin geri kalanında izin yapabilirsiniz."

"Efendim?" Kadın elindeki kelepçeyle dehşet içinde gözlerini kırıştırdı. "En azından tutsağı bağlamam gerekmez mi?"

"Gerek yok." Onunla birlikte asansöre binerken bakışları bana kaydı, sonra tekrar Nyx'e döndü. "Sanırım onunla başa çıkabilirim."

"Lordum..." Nyx başını salladı. "Evet, o zayıf, iğrenç, aşağılık bir insan. Ama net göremediğinizden endişeleniyorum."

"Beni ikinci kez mi sorguluyorsunuz, teğmen?"

"Hayır, efendim." Başını daha derin eğdi. "Benim işim sizi güvende tutmak. Tüm tehditleri görmek için."

"Bir insanın benim için tehdit oluşturduğunu pek sanmıyorum." Asansörün düğmesine bastı. "İyi geceler, Nyx."

Nyx'in ağzı açık kaldı, kapılar kapanırken gözleri kocaman açılmıştı. Yukarı.

"Sanırım benden gerçekten hoşlanmaya başladı." Killian'a baktım, onun Bakışları benimkilerle buluştu, ağzında bir gülümseme belirdi. Son bir hafta içinde onun bu yönünü giderek daha fazla görmeye başlamıştım.

"Öyle olduğunu söyleyebilirim," diye cevap verdi, bakışları hiç değişmiyordu ve küçücük alanda gerilim dalgaları yükselirken beni başka tarafa bakmaya zorluyordu.

Kapılar açıldı ve nihayet büyük bir odaya adım atan Killian'ın dikkati benden ayrıldı. Onu takip ederken ciğerlerime bir nefes tılandı, bana evimi hatırlatan tüm ihtişamı ve zenginliği görmek için etrafımda döndüm.

Beni sarayına getirmişti. Evine.

Büyük galeri mermer zemin ve zengin kırmızı halı ile döşenmiştir. Başımızın çok üzerindeki kemerli tavanlara dayanılmaz detaylar işlenmişti. Zarifçe oyulmuş fae heykelleri odayı kaplıyor, tavanlara ve duvarlara paha biçilmez duvar resimleri boyanıyordu. Her yerden kristal ve saf altın avizeler, süslü halılar, büyük şömineler ve herkesin hayal gücünün ötesinde zenginlikler fişkırıyordu.

Tanıdım; HDF'ye çok benziyordu. Burada, şişman kediler kaymağı yalayıp yutarken, diğerleri açlıktan kırıntılar için sokaklarda dileniyordu.

HDF'deyken nehrin karşısındaki bu kaleye bakıp dururdum. Binanın kabuğunun bozulmadan bırakıldığını biliyordum, ancak eski fotoğraflardan Killian'ın iç mekanı yenilediği ve insan etkisini ortadan kaldırdığı açıktı. önceki sahipleri.

Artık daha modern ve temizdi ama çöküş ve para kokuyordu. İnsan liderlerin portrelerinin yerini fae mitolojisinden resimler almıştı ve Killian'ın nişanı her yerdeydi: iç içe geçmiş, detaylı iki daire ve ortasından kesen bir kılıç, bıçak ve kabza Kelt sembolleri ve ışıkla parlıyordu. Yirmi yıl önce Fae Savaşı sırasında yok edildiği söylenen eski bir dünya hazinesi olan Nuada'nın Kılıcı'nı sembolize ediyordu. Yine de bazıları hâlâ onun dünyanın bir yerlerinde saklı olduğuna inanıyordu.

Killian'la baş başa geçirdiğim zaman bana neredeyse onun gerçekte kim olduğunu unutturuyordu. Bunu görmek yüzüme inen bir yumruk gibiydi. O Fae lideriydi. Benim düşmanımdı.

Yumuşak terlik tipi ayakkabılarım serin zemin üzerinde kayıyordu. Tenim karıncalandı ve ciğerlerim açık denizdeki yelkenler gibi dalgalanan tül perdelerin bulunduğu açık pencerelerden esen temiz havayı içine çekti. Akşamın ilk ışıkları ufukta derin mor ve maviler oluşturuyor ve odayı gölgeler içinde bırakıyordu. Avizelerden ve apliklerden ılık tereyağlı ışık yayılıyordu.

Killian balkona doğru yürüdü ve omzunun üzerinden bana baktı. Yanına yaklaşp derin bir nefes aldım, gözlerim yaşardı. Tuna Nehri'nin kokusu üzerime yayıldı, tanıdık ve rahat kokuyordu. Nehrin karşısındaki parıldayan şehre bakarken nefesim titredi. İnsan Savunma Gücü'nün ışıkları eski bir dost gibi bana parıldıyor, beni yanına çağırıyordu. Dudağımı ısırdım, özlem ve keder kalbime saplandı. Evim.

Killian'ın ağır bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama ona bakamıyordum, manzaranın içinde kaybolmuştum. Sonbaharın ipucu havayı öpüyordu. Aşağıdaki köprüde yakalanmamın üzerinden sadece birkaç ay geçmişti, ama burada bir Seelie fae, Macaristan'ın lordu, kalesinden eski evime bakarken, hayatta ve zarar görmemişken, benim için ne kadar çok şeyin değiştiğini fark ettim. Yaşıyordum.

O aylarda hayatım boyunca hayal bile edemeyeceğim şeyler yaşadım.

Eskiden HDF'nin çatısında oturup bu saraya bakan kız, şimdi arkasından bakan kızı tanıyamazdı.

"Gitmeme izin vermeyeceksin, değil mi?" Duygusuz bir sesle sordum.

Killian ellerini ceplerine soktu. "Gerçekten istediğin bu mu?"

Sorusu karşısında kafam karışmış bir şekilde ona baktım.

"Kendinizi daha önce yaptığınız işe geri dönerken hayal edebiliyor musunuz?" Başını HDF'ye doğru çevirdi, bahçelerden gelen ışıklar siyah saçlarında parıldıyor ve çarpıcı gözlerinde yansıyor. "Fae öldürmek için eğitim almak, ne tür canavarlar olduğumuzu tekrar tekrar dinlemek." Bana doğru eğildi. "Geri dönebilir misin? Fae'leri öldürme isteğine... beni öldürme isteğine?"

"Şimdi istemediğimi nereden biliyorsun?" Sesim beklediğimden daha fazla titredi, boğazım kendi kendine kıvrıldı, onun ne kadar çarpıcı olduğunu görmezden gelmeye çalıştım.

"Öyle mi?" Bana doğru adım attı, vücudu sadece bir nefes uzağımda, yüzü benimkine çok yakındı. "Ölmemi mi istiyorsun, *Brexley*?"

Sanki göğsüme doğru bir kurşun sıkılmış gibi aniden nefes aldım. Dudaklarındaki isminin gücü ve samimiyeti midemde ve kalçalarımın arasında titreşti.

"Bir ismin gücü," diye mırıldandı, bana doğru daha da eğilerek.

İlk adını söylediğimde böyle mi oluyordu? O zaman kızgınlığını anlayabilirdim. Vay anasını.

"Normal insanlar bir ismin yoğun ağırlığını bizim gibi hissetmezler." Başını yana eğip beni inceledi. "Ama sende normal olan hiçbir şey yok, değil mi?"

Yutkundum, hareket etmemeye ya da nefes almamaya çalıştım. "Sanırım Nyx senin hakkında haklı olabilir."

"Yastığım tarafından boğulmam gerektiğini mi?"

Mırıldandım. Başını sallayarak bir kahkaha attı.

"Hayır." Elleri yüzüme geldi, yanaklarımda gezindi.

Ciğerlerim titriyordu. Yüzümü kavradı, bakışları ağzıma indi. "Benim için bir tehdit olduğunu. Konu sen olunca önümü net göremiyorum. Bunu açıklayamam ama bana yaşadığımı hissettiriyorsun. Çekildiğim bir güçsün ve yardım edemiyorum ama takip etmek istiyorum."

Hiçbir uyarıda bulunmadan dudakları dudaklarıma yapıştı ve kaslarım şok içinde kilitlendi. Ağzı sıcak ve davetkârdı, içimdeki tutkuyu aydınlatıyordu.

Tüm acımasız sertliğe karşı bir anlık zevk için dokunma ihtiyacını ateşlemek. Yalnız ve korkmuş hissetmemek için.

Yavaşça cevap verdim. Ona açıldım. Tısladı, tepki verdi doymak bilmez bir cevap verdi, parmakları yüzümü daha sıkı kavradı, dili dudaklarımdan kayarak benimkine doğru kıvrıldı ve öpücüğü derinleştirdi.

Bu, Zander'ın beni öptüğü zamanki gibiydi. Bir coşku patlaması omurlarımda alevlendi ve beni ele geçirdi. Sanki hayatım tehlikedeymiş gibi öpücüğüne karşılık verdim ama istediğimi alamıyordum. Ağızlarımız açlıkla hareket ediyordu ama yine de daha fazlasına ihtiyacım vardı. Talep ediyordum.

Sonra vücudunu benimkine bastırduğında bir şeyler değişti. Hatırladığımdan daha büyük görünüyordu, her şeyi hissetmeme izin veriyordu. İhtiyacını. Arzusunu. Zonkluyordu ve olağanüstü büyüktü. Onunla ilgili her şey, sanki aniden bir metre uzamış gibi beni kuşatmıştı. Daha geniş, daha kaslı, beni tüketiyordu. Ağzının benimkine karşı hareket etmesi o kadar ilahiydi ki, bir kez olsun tatmin olmuşum. Ve lanet olsun... cehennem gibi azgındım. Öpüşmemiz içimdeki yoğun arzuyu tırmıkladı,

bacaklarımı eğdi, öpücüğüme daha fazla çaresizlik kattı.

"Kahretsin Kovacs, haftalar sonra bu şekilde karşılanmaktan rahatsız olduğumu söyleyemem." Derinden gelen çakıllı bir ses tenimi sıyırdı, parmaklar gibi bacaklarımın arasından kayarak meme uçlarımı anında sertleştirdi. Göz kapaklarım patlayarak açıldı ve beni kordonlu kollardan kurtardı.

"Aman Tanrım." Şaşkınlık ve korku içinde gözlerimi kırıştırarak geri çekildim ve önümde duran, Killian'ı tamamen engelleyen devasa figüre bakakaldım.

Warwick Farkas.

Ukala bir sırıtış ağzının kenarını çekiştiriyor, su mavisi gözleri akşam ışıkları gibi parlıyor, yoğunluğu bana çarpıyordu. Çiğ. Vahşi. Acımasız.

"Seni de özledim Kovacs," diye gürledi kalın kaşlarını kaldırarak. Her hece bana çarptı, sanki bana sahiplermiş gibi tenimin üzerinde kayıyor ve pençeliyordu. "Görünüşe göre gayet iyi gidiyorsun. Gerçi o kadar da iyi olmasa gerek, çünkü hâlâ beni düşünüyorsun."

"Hayır," diye hırladım, başımı tutarak uzaklaştım. Bu gerçek değildi. O burada değildi. *Uyan, Brexley. Uyan.*

"Yapma..." Warwick bana doğru uzandı, dudakları hırıltıyla kalktı.

"Sonunda içeri girdim... Beni henüz dışarı itme."

"Siktir git başımdan."

"Ona güvenemezsin..."

"Sana güvenemem." Başımı salladım, yüzümü kapattım. *Uyan! Uyan artık!*

"Brexley?"

"Uzak dur benden!" Göz kapaklarımı sıkıca kapatarak çığlık attım.

"Brexley...?" Bir el bana dokundu. Ses yumuşaktı, Warwick'in dokunuşundan dolayı tenimde hâlâ hissettiğim yanıkları yatıştırıyordu.

Kırpiklerimi araladım, başımı lavanta rengine gözleri olan güzel bir yüze çevirdim. Başımı çevirip Warwick'i aradım, gölgeler ve fısıltılardan başka bir şey bulamayacağımı biliyordum, hayal gücüm onu bir ruh gibi canlandırıyor.

Boğazım kurudu, dudaklarımı yaladım ve dik durdum.

"Sen iyi misin?" Killian sordu, gözlerinin kenarları incinmişti.

Tepkime neden olan şeyi bulmak için etrafına bakındı. "Özür dilerim eğer _."

"Hayır. Sorun yok... Sen değildin." Alnıma dokunarak nefes verdim. "Özür dilerim. Bugün çok fazla kan kaybetmiş olmalıyım. Biraz kendimde değilim."

İkimiz de yalanı hissettik.

"Tabii ki." Boğazını temizledi, artık bana yakın değildi, elleri cebindeydi, aramızdaki bağ kopmuş ve balkonun üzerine dağılmıştı Cam gibi.

Siktir git, Farkas. Burada bile değilsin ama yine de her şeyi mahvediyorsun. "Size odanıza kadar eşlik edeyim." Hızla tekrar Sanki birkaç dakika önce beni öpmemiş gibi mesafeli, soğuk lider. Killian başını dik tutarak içeri girdi ve beni yıpranmış, kafası karışmış ve biraz da hayal kırıklığına uğramış bir halde bıraktı. Bunun ondan gerçekten hoşlandığım için olduğunu düşünmek istemiyordum. Bu kabul edilebilir bir şey değildi.

Vücudumun Warwick'in hayaletine verdiği tepki de öyle. Aklımı mı kaçıırıyordum? Neden bu kadar gerçekçi hissediyor ve görünüyordu? Neden onu burada hayal ediyordum?

Derin bir iç çekerek gözlerimi suyun üzerinde gezdirdim ve nehrin yavaşça evimin taş duvarlarına çarptığını duydum. Çok yakındı.

Leopold'un duvarlarının dışında kaldığım süre uzadıkça kendimi daha çok unutuyordum. Yakında eskiden olduğum kızı hatırlayamayacaktım. Geri dönmem gerekiyordu. Arkadaşlarımla, *Caden'la* birlikte olmalıydım. O zaman her şey yeniden anlam kazanacaktı. Olmak zorundaydı.

Warwick'i hala bir hayalet gibi etrafımda hissediyordum, bana süründüğünü hissediyordum, hayal gücümde bile onun varlığı ezici ve katıydı.

Beni içeri al. Sözleri tekrar içime fısıldadı.

Homurdandım, başım titriyordu. "Hayatta olmaz," diye mırıldandım. Onu engellemek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Önemli olan tek şey eve varmaktı.

Uzaktan bir motosikletin kükremesini duydum ve ürperdim. Sanki üzerimden sıcak bir battaniye çekilmiş gibi kemiklerime bir ürperti sızdı ve midemi rahatsız etti.

Kollarımı kendime sararak arkamı döndüm ve hücreme geri döndüm, dengesiz olma ve bir çapa olmadan uçup gitme hissini görmezden geldim.

Boş ve korkmuş.

Bu bana Warwick'in beni öldürdükten sonra duшта bıraktığı geceyi hatırlattı, sağladığı garip rahatlığı söküp atmıştı. Sanki beni güvence altına alabilecek ya da unutulup gitmeme izin verebilecek tek şey oymuş gibi.

Bölüm 5

Fransız tostı ve meyveden oluşan kahvaltımın hemen ardından Killian beni karşıladı. Mesafeliydi, omuzlarını geriye atmış, yüzünde kayıtsızlık maskesi vardı.

"Gel," diye emretti, Nyx'i çoktan iterek geçmişti. Arkasından bakakaldım, buz gibi havası beni şaşırtmıştı.

"Fae Lordu sana bir şey yapmanı emrettiğinde," diye hırladı Nyx bana, kolumu acıyla kavrayarak, "yapacaksın." Beni ayağa kaldırdı ve kabaca koridora doğru itti. "Boğazını keseceğim ve sen boğulurken kanının fışkırmasını izleyeceğim gün için yaşıyorum." Nyx'in ağzı kulağımın dibinde mırıldandı, tehdidi nefret doluydu.

Topuklarımın arkasına tekme atarak beni öne doğru itti, ayaklarım koridorda Killian'ın silüetine yetişmeye çalışıyordu. Bu her sabah gittiğimiz yolun tam tersiydi.

"Laboratuvar diğer tarafta." Parmaklarımla arkama döndüm.

"Teşekkür ederim, farkındayım." Killian başını öne eğmiş, omuzlarını geriye atmıştı. Bir gece önce paylaştığımız samimiyetten eser kalmamıştı. Belli ki hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu ve karnımdaki gerginliğin uykusuzluktan mı yoksa incinmiş hissetmemden mi kaynaklandığını bilmiyordum.

Hayır, uykusuzluktan. Öyle olmalı.

Fae liderini nasıl öptüğümü düşünerek yatmıştım ama rüyalarım onun yerine yoğun turkuaz gözler ve karanlıktan beni avlayan ölümcül bir gülümsemeye doluydu.

Nyx şimdi bana yakın duruyordu ama koridorda ilerlerken beni kelepçesiz bıraktı, başka bir asansöre girdik ve birkaç kat yukarı çıktık. Kapalı kutunun içindeki sessizlik boğucu geliyordu ama yükselirken dudaklarımı birbirine kenetlemeye devam ettim. Asansör nihayet durduğunda Killian bana bakmadan dışarı çıktı.

"Kımılda," diye tısladı Nyx, beni daha fazla altın ve kristalin damladığı, çıplak perilerin ve şekil değiştirenlerin kemerli tavanlara müstehcen pozisyonlarda ve grup hallerinde resmedildiği devasa, çökmekte olan bir koridora doğru itti.

Sinirle yutkunarak arkasından gittim. Önünden geçtiğimiz tüm kapılar meraklı gözlerime kapalıydı.

Sonunda bir kapının önünde durdu, kapı tokmağına uzanırken yüz ifadesi bomboştu. Kapı açıldı, sabah ışığı yere ve ayaklarıma vurdu. Girmem için başıyla işaret etti, ben de girdim.

Önümdeki duvarın neredeyse tamamı camla kaplıydı, büyük kapılar bir balkona açılıyordu. Güneş Tuna Nehri'nden ve nehrin karşısındaki binalardan yansıyarak odayı bir battaniye gibi ısıtıyordu.

Ağzım hayretle gevşedi, önümdeki odayı inceledim, gözlerim güzelliğin saldırısı karşısında irkildi. Dünyam o kadar uzun zamandır gri ve metalden ibaretti ki, zengin renkleri ve yumuşak dokuları tam olarak algılayamamıştım.

Yatak odası HDF'de kaldığımdan daha büyüktü. Zarif yatak başlığı duvarın yarısına kadar uzanıyordu ve büyük boy yatak kremsi beyazlar, tereyağlı sarılar ve yumuşak mavilerle kaplanmıştı. Tüm mobilyalar modern ve sadeydi. İpekler, nevresimler, kadifeler ve kaşmirler odayı kaplıyor, kollarına koşmam için fısıldayan sıcak bir davet sunuyordu.

Birkaç ay önceki kız olsaydım tereddüt bile etmezdim. Taşkın lüks hakkında iki kez düşünmezdim. Bu normal gelirdi. Tanıdık. Şimdi hareket etmedim.

"Hoşuna gitmedi mi?" Killian ellerini ceplerine sokarak etrafımda dolaştı. Bunu sakın görünmek istediğinde yaptığını anlamaya başlamıştım, ama ses tonunda bir şüphe sezdim.

Hiçbir şeye dokunmadım, robot gibi pencerelere doğru ilerledim ve dışarı baktım. Aşağıda, Zincirli Köprü üzerinde bir avuç at ve at arabası hareket ediyor, motosiklet ve toynak sesleri kulaklarıma dokunuyordu. Cadde hayatlarını yaşayan insanlarla dolup taşıyordu. Eski parlamento binasının kubbesi uzakta yükseliyor, yüreğimi burkuyordu. Her şey canlı ve hareketliydi. Haftalardır ilk kez gün ışığı görüyordum ve dün gece göremediğim her şeyi canlandırıyor.

"Seçebileceğiniz başka odalar da var. Ama manzaranın hoşuna gideceğini düşündüm." Killian yanıma geçerek başımı ona doğru çevirdi.

"Neden?" Tükürdüm. "Bana işkence etmek için mi? Bana ne kadar yakın olduğumu ama ona asla ulaşamayacağımı göstermek için mi?"

Çenesi gerildi. "Niyetim bu değildi." "Niyetin neydi, Killian?"

Adını duyunca sarsıldı, gözleri karardı.

"Hangi yatakta yatarsam yatayım, ben hâlâ bir mahkûmum." Gözlerim onun yüzüne kilitlendi. "En azından benim hücrem daha dürüst."

Burnundan nefes alıyordu, dikkati benden ayrılmıyordu. Altında yatan duyguları seçemiyordum ama ağırlığını hissedebiliyordum, kelimeler dilinden dökülüyor, bana saldırmak istiyordu. Aramızdaki gerilim odaya yayılıyor, havayı boğuyordu.

"Efendim, beni mi çağırdınız?" Bir erkek sesi rahatsızlığımı bastırdı, tanıdık ses tonu başımı kapıya doğru çevirdi. Sanki oda devrilmiş gibi hissettim, içimden gelen bir nefes uzuvlarımı seğirtti.

Çikolata kahvesi gözleri odanın öbür ucundan benimkilere dikildi, at değiştiren adamın gözleri Killian ve benim aramda gidip gelirken kaşları hafifçe çatıldı ve ifadesi tekrar nötr bir hal aldı.

Zander. Bana karşı nazik olan tek gardiyan. Beni öpen. Kaçmama yardım etti. Warwick ve benim Halálház'dan çıkmamızın sebebi oydu. Killian için çalışmak yerine neden bize yardım etsin ki?

"Evet." Killian boğazını temizledi ve benden uzaklaştı. Ne kadar yakın durduğumuzu ancak o zaman fark edebildim. "Teşekkür ederim, Zander." Korumasına doğru yürüdü. "Hadi ofisime gidelim. Yeni yeri hazırlamak için yapılacak çok şey var."

Söylemedi ama ben anladım, yeni hapisane hakkında konuşuyorlardı. Orijinal alan tehlikeye girmişti, bu yüzden tamamen bilinmeyen bir yerde yeniden inşa etmesi gerekecekti.

Zander başını eğdi, önce Killian'ın çıkmasını bekledi.

Killian kapıya kadar geldi ve durup bana baktı.

"Konaklamanızı daha sonra konuşabiliriz. Ama lütfen ben dönene kadar odanın tadını çıkarın. Bugünlük testlerinizi askıya alıyorum." Gözleri benimkilerle tam olarak buluşmıyordu. "Bir şeye ihtiyacınız olursa, bir muhafız Dışarıda." Çenesini ovuşturdu, arkasını dönüp odadan çıkmadan önce tereddüt etti.

Zander topuzu tuttu, bakışları benimkilere çarptı. O kadar hafifti ki neredeyse kaçırıyordum, ama başı eğildi, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı, sanki benimle konuşmaya çalışıyorlardı.

"Hanımefendi," dedi, sanki hiç tanışmamışız gibi.

Kapıyı kapatmasını izledim, peşinden koştuktan başka bir şey istemiyordum, Warwick ve benim kaçmama neden yardım ettiğini öğrenmek istiyordum. O muydu Güveneabileceğim biri mi değil mi? Eğer buradan çıkma şansım olsaydı, odadan çıkıp giderdi.

"Oh evet... ovala! Daha sert!"

Chirp!

Bedenim kocaman yatağın üzerinde bir kedi gibi kıvrılırken, akşamüstü ışıkları kirpiklerimin arasından süzülüyordu. Öğle yemeğimi yedikten sonra uyuşuklukla mücadele edemeyince, yumuşak yatak boyunca uzanan ılık güneş beni yatağa çağırıyordu.

Büyüleyici ebeveyn banyosundan gelen su sıçramaları ve gıcırtilar başımı kaldırmama neden olurken kaşlarım çatıldı.

"Bu düğme ne işe yarıyor?"

Chirp!

"Oooooohhh yeeeeahhh," diye inledi küçük bir ses.

Yüzümü ovuşturarak ayağa kalktım ve banyoya doğru yürüdüm. Bir elimi ağzıma götürdüm ve kapı pervazına yaslanıp küvetin içindeki manzarayı seyrederken kahkahalarımı tuttum.

Modifiye edilmiş neon pembe bir lastik eldiven giymiş olan Opie, bunu bir dalgıç kıyafeti gibi giyiyordu ve dizlerine, kısına ve dirseklerine turuncu bir temizleyicinin kesilmiş parçaları takılmıştı. Kıcını ileri geri oynatırken jet su fişkırtıyor, gözleri kapalı bir şekilde yüzeye vuruyordu.

Bitzy onun yanında bir süngerin üzerinde yüzüyordu, kafası ve minik formu aynı kauçuk malzemeye kaplıydı.

"Al bakalım, jet küvet... Hoşuna gitti mi? Eminim hoşuna gitmiştir, seni pis şey." Ellerimin arasından bir homurtu koptu ve iki küçük figürü sarstı.

"Kutsal ovma lifleri!" Opie dramatik bir şekilde göğsünü tuttu. "Bu suyu neredeyse kahverengiye çevirecektin, Fishy."

"Ben de senin bir brownie'ye asla gizlice yaklaşamayacağını düşünürdüm." Sırıttım Onu.

"Normalde yapamazsın." Boğazını temizledi, elini dar takım elbise. "Ama kendimi gerçekten *temizliğe* kattırmıştım." "Öyle mi diyorsun?"

Chirp.

"Değildim!" Opie'nin gözleri şok içinde açıldı. "Ben asla böyle bir şey yapmam. Bu çok kaba olurdu."

Chirp.

"Bunu kanıtlayamam." Burnunu çekerek arkasını döndü ve zaten bozulmamış olan porseleni temizlemekle meşgul oldu.

Chirp.

"O olayı da bir daha gündeme getirmeyeceğine söz vermiştin. Bu bir yanlış anlaşılımdı."

Chirp.

"O da öyleydi," diye karşı çıktı. "Finn Usta o zamandan beri beni elektrikli süpürge'nin yanına bile yaklaştırmıyor."

"Oh, Tanrım." Güldüm, yüzümü elime gömdüm ve zihnimdeki görüntüleri bastırmaya çalıştım.

"Dediğim gibi, bir yanlış anlaşılma oldu. Bir an için emişe kapıldım."

Chirp.

"Beş dakika değildi."

Chirp.

"Bunun hakkında konuşmayacağız." Ofladı, omuzları çökmüş bir halde arkasını döndü.

Onu böyle üzgün görmekten nefret ediyordum, sanki uyum sağlayamadığı için "yanlış" biriymiş gibi. "Bana sorarsanız, bence bu Efendi Finn'in bir vakumla beş dakikadan."

"Ben de ona öyle söyledim." Opie'nin yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Sonrasında beni on ay boyunca tuvalet temizlemek zorunda bıraktı."

Küvete doğru yürüdüm, suyu kapattım ve kenarına oturdum. "Nerede olduğumu nasıl bildin?"

Opie alay ederek tekrar bana döndü. "Lütfen, seni bulmak çok kolay. Özel bir kokun var Fishy."

"Kokuyor muyum?" Kaşlarımı çatarak üstümü çimdikledim ve kokladım. Çok iyi kokmadığımı biliyordum ama testten önce duş almıştım ve yeni gri bir üniforma giymiştim. Halálház'da kilit altında tutulduğum zamandan çok daha iyiydim.

"Kötü kokulu falan değil. Açıklaması zor. Bunun için bir kelime yok. Hoş bir koku. Umut verici. Gece ile gündüz arasındaki o kısa an gibi." Opie burnuna dokundu. "Biz sub-fae'lerin mükemmel burunları vardır."

Chirp!

"Ve kulaklar." Şeytanı işaret etti. "Belli ki."

Yatak odasının kapısına vuruldu ve ayağa fırladım. Bir saniyeden kısa bir süre içinde arkadaşlarıma dönüp baktım. Gitmişlerdi. Sadece Bitzy'nin üzerinde uzandığı sünger hâlâ küvetin dibinde dönüyordu. Kahretsin, hızlı hareket etmişler.

Çılgınca kapım tekrar çalındı, ben de aceleyle kapıma gittim, midem garip bir endişeyle düğümlendi. Killian kapıyı asla bu şekilde çalmazdı. Nyx ya da Iain de yapmazdı. Ben bir mahkûmdum, misafir değil.

Kapıya uzandığım anda ismimin alçak sesle fısıldandığını duydum. "Brexley, benim."

Kapıyı açtığımda, Zander'ın vahşi bakışları benimkilere takılınca göğsüm gümbürdedi.

"Zander," diye soludum adını. Etrafına bir göz atıp orada kimse olup olmadığını kontrol ettikten sonra yanımdan geçip kapıyı kapattı.

"Fazla zamanımız yok." Hareketleri sarsıntılı ve endişeliydi. "Iain'e Nyx göreve gelene kadar nöbet tutacağımı söyledim." Elleri önce belime, sonra yüzüme geldi ve beni içine aldı. "Tanrım, senin için çok endişelendim. Bu sabah seni görünce... Kendimi zor tuttum." Yanaklarımı avuçladı, dokunuşu samimiydi. "Burada olduğunu biliyordum ama seni *burada*, onunla görmeyi beklemiyordum."

"Zander." Ellerini kavrayıp kendimden uzaklaştırdım ve her an Killian'ın içeri gireceğinden korkarak kapıya baktım. "Gitmen gerek! Yakalanmamalısın. Burada ne yapıyorsun ki?"

"Bütün gün olmayı düşündüğüm tek yer burasıydı. Senin bu kadar yakın olduğunu bildiğim için konsantre olmak çok zordu. Konut kanadında olmak için bile bir bahane uydurmak zorunda kaldım." Gözleri üzerimde gezindi. "Tanrım, seni görmek çok güzel. İyi olmana çok sevindim." Tekrar yüzümü tuttu.

"Sana hiçbir şey yapmadı, değil mi? Özgürlüğünü kısıtlamadı mı?" "Hayır. Killian şaşırtıcı derecede nazik davrandı."

"Killian'dan bahsetmiyordum." Zander kaşlarını çatı. Warwick'i kastetmişti. "Onunla gidişini izlemekten nefret ediyordum. Bu beni öldürdü. Yine de seni dışarı çıkarmasına yardım ettiği için mutluydum."

"Neden *yaptın*?" Geri çekildim, aramıza mesafe koydum. "Sen neden buradasın?"

"Ne demek neden buradayım?" Kaşlarını çatı.

"Yani, neler oluyor? Halálház'dan kaçmama neden yardım ettin? Sen Killian için çalışmıyor musun?"

Başını yana eğdi ve gözlerini kırptırdı. "Yani Warwick sana söylemedi mi?"

"Söyle bana ne-" Bir kapı çarptı, koridordan gelen ayak sesleri duyuldu.

"Kahretsin." Zander burnundan ofladı, sesi bir at gibi çıkıyordu. "Zamanımız yok. Geri döneceğim, söz veriyorum." Aceleyle alnından öptü. "Sadece güvende kal ve hazır ol."

"Hazır-"

Kapı gıcırdayarak açıldı, Zander benden uzaklaştı, balkonuma açılan cam kapıyı tuttu, açtı ve çarptı, sesi öfkeliydi. "Sana son kez söylüyorum. Bu odadan çıkmayacaksın. Bir daha kafanı kapıdan dışarı bakarken görürsem, onu keserim."

"Küçük tutsağımız kötü mü davranıyordu?" Nyx odaya girdi, gözleri kana susamış bir şekilde parlıyordu. "Onu cezalandırabilir miyim? Öldürebilir miyim?"

"Ben hallettim." Zander başını salladı ve etrafımdan dolaşarak kapıya doğru yürüdü. "Senin burada ne işin var? Iain nerede?" Farkındalık buruştu

Nyx'in alnı, ihtiyatı midemi bulandırıyor. "Bu kanatta mahkûmu izlemek için hiçbir nedenin yok."

Panik kalbimi güm güm attırdı ama yüz ifademi içimde hissettiklerimden uzak tuttum. Nyx aptal değildi ve zaten benim her şeyi "büyülediğimi" düşünüyordu.

Bana yaklaşan bir erkek.

"Bu gece Iain'i eğitiyorum. Geldiğimde onu ayakta uyurken buldum. Ona gitmesini ve nöbeti benim devralacağımı söyledim. İyi oldu, çünkü muhtemelen bir tekneye el sallamak için neredeyse dışarı çıkmıştı."

Nyx'in bakışları beni cezalandırma vaadiyle hedef aldı. Vahşetin.

Zander'in beni otobüsün altına atmaktan başka çaresi olmadığını anladım. Kaçmaya çalışmadığım sürece odamda benimle yalnız kalması için başka bir neden olamazdı.

"Hatasını şimdi anlıyor." Sanki beni onunla tehdit ediyormuş gibi kemerindeki kılıca dokundu. "Uslu duracaktır. Bunu garanti edebilirim."

"Nyx'e başıyla selam verdi, yarı yarıya kapıdan çıktı. "İyi geceler." "Peki ya Iain?" Ona doğru döndü.

Zander'in yüzünde bir anlık şaşkınlık ifadesi belirdi. "Peki ya Iain?"

"Lord Killian'a söyler misin? Görevini yapmadığı için disipline verilmesi gerekiyor."

onun işi. Kızın kaçmasının sebebi o olabilir. Cezasız kalamaz."

Zander'in ağzı bir an için sıkıştı, başı öne eğildi. "Bu akşam eğitimde sert bir şekilde azarlanacak. Bunu bir daha yapmayacak."

Nyx başını hafifçe eğdi. Zander'ın gözleri kapıyı kapatmadan önce son bir kez bana kaydı.

Nyx bir süre kapıya baktı, yüzünde midemi düğümleyen tuhaf bir ifade vardı. Bana döndü, şeytani bir gülümseme ağzını kıvırdı.

"Lordum sizin için yaptığı onca şeyden sonra ne yapmaya çalıştığınızı öğrendikten sonra -ne kadar hilekâr, işbirlikçi bir kaltak olduğunuzu öğrendikten sonra- size bir ders vermeme aldıracağını sanmıyorum."

Kemerindeki kelepçeleri çekip çıkardı.

parmaklarını yumruk yaptı. "Merak etme, seni öldürmeyeceğim. Henüz." Yumruğu bana bir engerek yılanı kadar hızlı çarptı, bedenimi yere savurdu, gözümün arkasında bir bomba gibi acı patladı. Ani saldırı ciğerlerimdeki oksijeni çekip aldı. Boğazımdaki kumaşı tutarak aşağıya sıçradı ve beni bir sandalyeye çarpmadan önce ayağa kaldırdı.

"O Yulia içindi," diye tükürdü, kollarımı arkamdan kelepçeleyerek. "Ama senin kanını dökmeden onun intikamı alınmayacak ve ben de rahat etmeyeceğim."

"Killian'ın ona itaat etmemeni anlayışla karşılayacağını mı sanıyorsun?" Burnumdan soludum, gözlerim şişmeye başlamıştı bile. "Onun emretmediği özgürlükleri kullandığını mı?"

"Seni öldürmeyeceğini söyledi... ama zavallı insan hayatının bir santimi boyunca seni dövmekle ilgili hiçbir şey söylemedi." Saçlarımı tuttu, bir patlama sesi duyana kadar geriye doğru çekti, teller başımdan koptu. "Dört yüz yılı aşkın süredir onun sadık muhafızıyım. Sen onun hafızasında bir titreşim bile olmayacaksın. Ve eninde sonunda, senin bir yer israfından başka bir şey olmadığını görecektir."

Hiç tereddüt etmeden elini karnıma vurdu ve beni bir solukla yere düşürdü, organlarımda bir alev yırıldı. Parmak eklemleri yanağıma çarpıp beni sandalyeden yere fırlatırken boğazından ıssız bir feryat koptu.

"Onu benden aldın!" Çizmesi kaburgalarımı kırdı, bu his çok tanıdıktı. "Her şeyimi aldın!"

Çatlak.

Ayağı karnıma saplandığında kemiklerim itiraz etti.

"Ölümünün o kadar yavaş ve işkenceli olmasını istiyorum ki seni öldürmem için bana yalvaracaksın." Yüzüme bir tokat attı, parmak eklemlerinin kıkırdağa çarpma sesi havada çınlıyordu.

"Nyx!" Bir ses gürledi. Büyü odaya şiddetle yayıldı, vücudum saldırı karşısında dondu kaldı. "Dur!" Gücü uzaydaki her moleküle hükmediyordu.

Nyx sertçe geri çekildi, durdu, dişlerini gösterdi, çenesinden aşağı bir damla tükürük sızıyordu.

"Bayan Kovacs'tan uzaklaşın." Sesinde zorlukla gizlenmiş bir öfke mırıldanıyordu. "Şimdi."

Ağzını sildi ve geri çekildi. Killian kapının girişinde duruyordu, çenesi sıkılmış, kaskatı kesilmişti.

"Çık dışarı." Sesi alçaktı.

Transa girmiş gibi ellerine baktı ve parmak eklemlerinden damlayan kanı gördü. "Lordum... Ben..."

"Ben. Dedim ki. Defol. Dışarı!" diye bağırdı ve onun korkuyla geri sıçradığını görünce şaşırdım. Yutkundu, başını eğdi ve kapıya doğru koşarak arkasını döndü.

Yüzünde taş gibi bir ifade olan adam onu izliyordu ama boynundaki bir sinir kasıldı ve çenesi yuvarlandı. Kadın boyun eğerek başını eğdi.

"Anahtarlar." Öfkeden titriyordu.

Gırtlığı titreyerek kelepçe anahtarlarını avucuna yerleştirdi.

"Lordum-" "Seninle sonra hesaplaşacağım," diye kükredi. "Git buradan."

Kalın, uzun gövdesi onun gücü altında titredi. Odadan çıkmadan önce başını tekrar eğdi.

Parmakları tuşların etrafında kıvrılırken gözlerini kısa süreliğine kapattı, burnu alevlendi. Başını bana doğru eğmeden önce bir nefes daha aldı.

Hareket edemiyordum, acı işlev yeteneğimi gölgede bırakıyordu. Gözlerimi kapatma arzusu görüş alanımın kenarlarından sızıyordu.

Bakışları vücudumda gezinirken hiçbir duygu yoktu, bir topun içinde kıvrılmışım, burnumdan kan akıyordu, ciğerlerimden öksürükler geliyordu.

Eğildi ve kollarımı çözdü. Tek kelime etmeden ellerini altıma sokup beni kaldırdı ve banyoya götürüp büyük küvetin kenarına bıraktı.

Suyu açmak için eğildi.

Avucunu omzuma dayayarak, "Seni soyacağım," dedi kesin bir ifadeyle.

Uyuşmuş bir şekilde başımı salladım, yüzüm konuşamayacak kadar ağrıyordu.

Önümde durdu, gri bluzumu yavaşça başımın üzerinden kaldırdı ve köşeye fırlatmadan önce burnumdaki kanı silmek için kullandı. Bakışları gövdemde gezindi. Neredeyse hiç kıvrımım kalmamıştı, ama spor sütyenimin alt kısmı dolgun göğüslerimi gösteriyordu.

Elini uzattı, parmakları kaburgalarımdaya oluşmaya başlayan çürüklerin üzerinde gezindi. Büyü dolu yumuşak dokunuşu, keskin bir şekilde nefes almamı sağladı ve bu da ciğerlerime ani acılar gönderdi.

Sıcak suyu açtığında buhar etrafımızda dönüyordu. Eğildi, pantolonumu çıkarırken gözlerini benden ayırmadı. Acı damarlarımda dolaşıyordu, ama nefesimi daha da sertleştiren şey kalçalarımın yakınında sıkılaştıran ağrıydı.

Takım elbisesinde bıraktığım kan izlerine baktım, tuhaf bir şekilde pahalı kıyafetlerini mahvettiğim için endişeliydim. Uzandım ve sarı kravatının ipeksiliğine dokundum.

"Brexley," diye fısıldadı, ağzı benimkine yakındı.

Kirpiklerim onun koyu renkli irislerine doğru kalktı, arzu dalgalar halinde ondan yükseliyordu.

"Çok aptalca bir şey yapmadan önce banyoya girsen iyi olur.

Tekrar."

Yutkunarak ondan uzağa baktım.

Düşmanımız o, Brex. Aptal olma.

Küvete tırmanmak için hareket ettim, dudaklarımdan bir inilti döküldü, kendimi suya bırakırken kollarım titriyordu. Nyx kollarımı arkadan zincirleyerek bunun adil bir dövüş olmadığından emin oldu.

"Birine iyileştirici tuzlar ve iksirler getirmeceğim." Ayağa kalktı.

"Gidiyor musun?" Sesim hayal kırıklığına uğramış gibi mi çıktı?

Ağzında küçük bir gülümseme belirdi. "Geri döneceğim. Bir mesele çıktı. Sadece seni kontrol etmek için uğramıştım." Elini çenesinde gezdirdi, kaşları çatıldı. Başını iki yana sallayarak duygularını temizledi. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Söz veriyorum." Beni öpecekmiş gibi eğildi ama durdu. Gözleri bir an için genişledi, sonra geri çekildi ve hızla banyodan çıktı, birkaç saniye sonra yatak odasının kapısı kapandı.

İç çekerek sıcak suyun derinliklerine yığıldım, acımı iyileştirmesini ve eritmesini diledim. Sıcaklık anında göz kapaklarımı aşağı çekti, yorgunluk ve acı beni hızla savunmasız bir uykuya sürükledi, içeri girmeye çalışan canavarlara karşı hiçbir engel yoktu.

Bölüm 6

Bacaklarımda gezinen nasırlı ellerin hissi beni inletti, zonklayan acının yerini zevk aldı.

Bir çan başımın arkasına vurdu, ama ona sırtımı döndüm, kendimi mutluluğun içinde boğulmaya bıraktım, zevkin derinliklerine daldım. Daha önce hiç bilmediğim bir huzura.

Avuç içleri kaburgalarımı sıyırdı. Isı, çatlak parçaların etrafını saran büyümlü bir ip gibi onlara doğru titreşti ve kırık kısımlarını sabitledi.

Dudaklarım gömleğimin ince kumaşından meme uçlarımdan üzerinde gezinirken, sırtım daha fazlasını talep ederek kamburlaştı. Dudaklarımdan yumuşak bir inilti daha yükseldi.

Bir hırıltı kulağıma doğru uğuldadı, bir kez daha bilinçaltımı gıdıkladı. Suyun tenime değdiğini, serin havanın ıslak pamuğun altında göğüslerimi okşadığını uzaktan fark ettim.

"Siktir, Kovacs." Sert sesi vücudumun üzerinde gezinerek beni unutulmuşluğun son parçasından çekip çıkardı. Gözlerim irkilerek açıldı, bir adam üzerimde sürünürken omurgam küvete çarptı.

Feral.

Acıması

Z.

Savage.

Şiddetli enerjisi bir solukla göğsümü yumrukladı. Sanki haftalardır uyuyormuşum gibi, adrenalin damarlarımda patladı, içimdeki her şey hem yaşam hem de ölümle çılgılık attı. Barış ve şiddet. Şehvet ve iğrenme. Sakinlik ve dehşet.

Uzun, koyu kirpikleri benimkilere doğru kalktı, beni yerimde sabitledi, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Fiziğinin ağırlığı, teninin tenime değmesi, ıslak kıyafetlerinin çoğunlukla çıplak olan bedenime sürtünmesi o kadar gerçekti ki.

"Yine kavgalara mı karışıyorsun Kovacs?" diye gürledi, başparmağı yanağımdan geçti, dokunuşundan hissetmem gereken acıyı hissetmiş gibi göz kapakları titredi. Ama sadece sıcaklık vardı. Korku, çarpan kalbimden başka her şeyi engelledi. Bu nasıl mümkün olabilirdi? O gerçekten Burada mı? Rüya mı görüyordum?

"Seni bir an bile yalnız bırakamam." Sırıttı, göz kapakları bana doğru daraldı. "Killian'ı bile parmağında oynatıyorsun." Elinin izi

Göğüslerimin arasında, karnımın üzerinde, iç çamaşırlarımın üzerinde kayıyor, kıvrımlarımın üzerinde geziniyordu. Sertçe nefes aldım, kalçalarım düşünmeden tepki veriyor, onun basit dokunuşundan inanılmaz bir zevk almak istiyordum. "Sana söyledim. Hayatın benim. Sana sahibim... ve buna da sahibim." Daha sert ovuşturdu, göz kapaklarım çırpındı, ağzım soluk soluğa kaldı.

"Siktir git. Bana ihanet ettin." Öfke ve arzu boğazımı tıkadı, sesim kısık ve gergin çıktı. "Ve sana söyledim. Kimse bana sahip değil."

"Gerçekten mi?" Homurdandı. "Etrafına bir bak Kovacs. Sen birinin evcil hayvanısın. Yakında sana uygun parlak bir tasman olacak."

Hırladım ama bedenim nefretime karşı çıkarak onun dokunuşuna doğru eğildi.

"Evcilik oynamayı bırakmanın zamanı geldi Kovacs." Kulağıma homurdandı, ereksiyonunu içime bastırdı, ağzı boynumu sıyırdı. "Hazır ol... Her şey cehenneme dönmek üzere... üç, iki, bir..."

Boooooooooom!

Patlama havayı yırttı ve beni şiddetli bir sıçramayla gerçekliğe geri fırlattı. Sarsıntılar odayı sarsarken ayağa fırladım.

Bu da neydi böyle? Neler oluyordu? Küvetin dışına fırlamak için öne doğru eğildiğimde kafa karışıklığı titrememe neden oldu. Yalnızdım. Rüya görüyordum. Açıklanamaz bir şekilde de olsa, bana dokunduğu yerin izini, boynumun kıvrımındaki dudaklarını hâlâ hissedebiliyordum.

"Brexley!" Endişeli bir ses bana doğru bağırarak beni kapıya doğru itti. Zander'ın yüz ifadesi gerginlikle kazanmıştı ama kekeleyerek durdu ve bakışları üzerimde gezindi.

Gözlerimi indirdim, karşısında sadece külot ve spor sütyeniyle durduğumun farkındaydım, ikisi de beyaz, ıslak ve transparandı. Ama beni şok ve korkuya boğan şey bu değildi. Tenim lekesizdi.

Nyx'in beni tekmelediği ve dövdüğü yerde en ufak bir çürük ya da kesik izi yoktu. Hepsi tamamen iyileşmişti. Ağzımı açarak parmaklarımı solgun tenimin üzerinde gezdirdim, hiç acı hissetmedim.

Ne oluyor be?

Bum!

Bir başka patlama kristal avizeleri sallayarak beni pencereye doğru savurdu. Duman ve ateş, saray kapılarının hemen altındaki nehirden alacakaranlığa doğru yükseliyordu.

"Gitmemiz gerek!" Zander kendinden geçerek bir dolaba yöneldi.

"Neler oluyor?"

"Şimdi bunu giy!" Zander bana bir pantolon, bir gömlek ve terlik ayakkabı fırlattı. Dolabın benim için eşyalarla dolu olduğunu fark etmemiştim bile. "Acele et!"

"Zander?" Muhafızların bağırışları koridorları doldururken giysileri tuttum. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, beynim hâlâ olanları anlamaya çalışıyordu.

"Seni buradan çıkarıyorum." Kapıya doğru koştu ve diğer taraftaki hareketleri dinlemek için kulağını kapıya dayadı.

Çabucak giyindim, söyledikleri kafama dank etti. Gitmek. Kaç. Midem kasıldı, içime bir keder fısıltısı doldu. *Hayır! Gitmek istiyorsun, Brexley. Neyin var senin?*

"Haydi! Artık gitmeliyiz." Kapıda zıpladı ve beni ileriye doğru salladı. Ayaklarımı ayakkabıların içine sokarak ona doğru koştum.

Kapıyı kırarak açtı, dışarı baktı, tüm kasları gergindi ve tepki vermeye hazırdı. Bana ilerlememi işaret etti, koridorda sürünerek ilerliyordu. Nabzım kulaklarımda yankılanıyordu. Uzaktan gelen bağırışlar, patlamalar ve hareketler koridorda dolaşüyor, sinirlerimi tırmalıyordu. Her an yakalanabilirdik.

Zander beni koridorda asansöre doğru götürdü, ama bir kitaplığa doğru ilerledi, elleri raftaki her kitabı itiyor ve bıçaklıyordu.

"Sen ne-" Kitaplık yerinden oynayıp içeri doğru sallanınca şaşkınlıkla irkildim. Taş basamaklar karanlık bir çukura iniyordu.

"Yakınımda kal." Eli benimkini kavradı ve beni içeri çekti. Kapı arkamızdan kapandığı anda bir ampul yanarak önümüzü görmemize yetecek kadar ışık verdi.

"Killian ve ana muhafızları bu tüneli her zaman kullanırlar ama elimizdeki tek şans bu." Zander basamaklardan aşağı indi. "Eğer kullanmaya karar verirlerse..."

"Boku yedik," diye bitirdim.

"Temel olarak." Sıcak kahverengi gözleri bana baktı, parmakları parmakları arasından geçti. Gizli merdivenlerden aşağı indik, taş duvarın derinliklerine yerleştirilmiş birkaç kapıyı geçerek yerin altına doğru ilerledik.

Zander aniden durdu, kaskatı kesildi, havayı koklarken dinlemek için başını eğdi. Aşağıda bir kapı çarptı ve ciğerlerim de çarptı. Kalbimin sanki beni ispiyonlamaya çalışıyormuş gibi duvarlara çarpıp geri teptiğini hissederek korkudan yutkundum.

Taşa vuran ayak sesleri kalbimle uyum içinde atıyordu. İşimiz bitmişti. Kaçışımız saniyeler içinde açığa çıkmak üzereydi.

Zander'ın kafası çılgınca döndü, gözleri arkamdaki bir şeye kilitlendi. Bana doğru hamle yaptı, kollarıyla beni sararak kısa süre önce geçtiğimiz bir kapı aralığına doğru çekti. Eli ağzımı kapattı, vücudu beni sıkıca kendine çekti, bizi birbirimizin içinde eritmeye çalıştı. gölgeler. Bizi köşeye sıkıştırdı, engebeli taş omurlarımı kesti.

Adımlar yaklaştıkça çarpan kalplerimiz birbirine çarpıyordu.

Bir sesin çatırtısı odayı doldurdu, muhafızın yürüyüşü yavaşladı.

Oh. Baszd meg... tüm muhafızların.

Nyx ortaya çıktı, yüzünün yarısı şişmiş ve sanki şiddetle azarlanmış gibi kesilmişti. Ağzına bir alet götürdü. "Şimdi ona gidiyorum lordum."

"Eğer ona zarar verirsen, seni öldürürüm Nyx. Bana itaatsizlik edersen ikinci bir şansın olmaz."

"Evet, efendim." Bizimle aynı platformda duraklayarak, dudağını büken bir hırıltıyla telefonu kapattı. "*Szuka...*" *Kaltak.*

Dehşet beni yuttu. Nefes alamıyor, düşünemiyordum bile. Tek yapması gereken gözlerini kapıya doğru biraz daha kaydırmaktı ve köşedeki yumrulu silüetleri görecekti. Bizi keşfedin.

Başını çevirerek kızgınlığını dışa vurdu. Vücudu kaskatı kesildi, eli silahına uzandı.

Siktir. Sikeyim. Boğazımı yaktı.

Uzaklardan gelen bir gümbürtü tünelden sızdı ve o da hızla merdivenleri tırmanmaya başladı. Ayak sesleri uzaklaştı.

Bedenim Zander'inkine gömüldü, göğsümde rahatlama iniltileri duydum. Zander nefes verdi, elleri kollarımı ovuyordu. "Bu çok yakındı."

Alay ettim. "Bu çok yakındı. İşimiz bitti sanmıştım."

"Haydi. Gitmemiz gerek." Elimi sıktı ve beni merdivenlerden aşağı çekti. Bacaklarım stres altında titredi ama eğitimim devreye girdi ve dik durdum.

Hızla aşağıya indik, sonra bir yeraltı patikasından aşağı koştuk ve ağır bir kapının önünde durduk. Zander bir dizi anahtar çıkardı ve Bu kapının bir büyüyle korunduğunu söyleyen bir büyü mırıldanıyordu. Büyünün anahtarına sahip olmayan hiç kimse içeri giremez ya da dışarı çıkamazdı.

Kapının kilidini açtı ama açmak yerine bana döndü, elleriyle omuzlarımı kavradı, bakışları benimkiler arasında gidip geliyordu.

"Bir kez daha, seni alıp götürmesini izlemek zorunda kaldım."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı ama bana sormam için zaman vermedi. Beni kendine çekti, ağzı benimkinin üzerine eğildi ve dudakları yumuşacık, hızlı bir öpücük verdi.

"Yollarımız tekrar kesişecek. Sana söz veriyorum." Yüzümün bir tarafını kavradı, gözleri hayranlıkla doldu. Sonra başını salladı, içine çekti ve kapıyı çekerek açtı, dışarıdaki kargaşanın içeri girmesine izin verdi. "Şu tarafa git." Arkamı işaret etti. "Git!"

Kapı ile Zander arasında sarsıldım.

"Acele et!" Sesinin şiddeti bacaklarımı kaydırıldı ve kapıdan dışarı fırladım. *Önce davran, soruları sonra sor.* Bu bir içgüdüydü. Hayatta kalmak. Omzumun üzerinden ona baktım. Eliyle yolu işaret etti. Derin morlar ve kırmızılar gökyüzünü boyuyor, kahverengi gözlerindeki son ışık kırıntılarını yansıtıyordu. Nasıl çözeceğimi bilmediğim bir kederle doluydular.

Bir motosikletin kükremesi dikkatimi Zander'den ayırıp önümde uzanan çizgiye yöneltti. Ayaklarım gıcırdayarak durdu, bakışlarım beynimin henüz tam olarak kavrayamadığı şeyi kavrarken kalbim boğazıma sıçradı.

Hayır.

Mümkün değil.

"Haydi!" Çakıllı derin sesi vücudumda titreşti, sanki sözleri fiziksel olarak bana dokunabilirdi.

Kaslarım donmuştu, ciğerlerime oksijen gitmiyordu, sanki yine halüsinasyon görüyormuşum gibi dengesizleşiyordum. Burada olmasının başka bir yolu olduğunu düşünemiyordum. Bana ihanet eden adam. En başta buraya kapatılmamın sebebi.

Ve hatırladığımdan daha da seksiydi.

"Lanet olsun, Kovacs! Benden sonra nefret edersin. Bin şu siktiğimin motoruna," diye homurdandı Warwick, su rengi gözleri alacakaranlıkta ateş gibi içimi yakarken, motorun devri yükseliyordu.

Bu da başka bir tuzak mıydı? Bana zaten bir kez ihanet etmişti.

"Dur!" Arkamdan bir ses bağırdı.

Yakalanmıştık. Artık gidebileceğim tek bir yön vardı. "*Megallas!*"

Durun!

Kurşunlar başımın yanından geçip beni eğilmeye zorladı ve doğrudan çizgilerinden dışarı fırladım. Killian nazik davranmıştı ama kaçmaya çalışırken yakalanırsam bunun ona ihanet olacağını biliyordum. Ve gördüğüm kadarıyla buna hiç tahammülü yoktu.

"Kovacs! Şimdi!" Warwick bağırdı. Arabayı döndürürken arka tekerlek gıcırdadı, toz ve duman taş döşeli caddeden puslu bir mantar gibi yükseldi.

Şüphelerimi bir kenara iterek ileri atıldım ve arkasından atladım. "Sıkı tutunun." Gaza bastı ve bizi ileri doğru itti, kollarımı onun kalın kaslı gövdesine dolamaya zorluyordu. Motosikleti keskin bir şekilde döndürerek, tek ve dolambaçlı bir yola yöneldi. Kalenin yanından çıkan Arnavut kaldırımli yol. Çığlık atan muhafızlar peşimizden koşarken, arabanın arkasından gelen silah sesleriyle kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. bisiklet ve yer. Gece, bisikleti kucaklayarak görmeyi zorlaştırdı.

Warwick, kalenin ön tarafına doğru uzanan bir virajı dönerken tekrar gaza bastı. Yan tarafta, eski şehir duvarının bir kısmına inşa edilmiş metal bir kapı gıcırdayarak açıldı. Bir şeritten ters yöne dönene kadar yanından geçtiğimiz adamların ve motorların sesi sinirlerime çarptı.

Warwick'in kasları gömleğinin altında gerildi, arkamızdan gelen diğer motosikletlerin sesiyle kafası arkaya doğru gitti. Bakışlarını takip ettiğimde, motosikletli altı muhafız ve kalenin altındaki tünelden hızla çıkan büyük bir SUV gördüm. Farlar alacakaranlık ışığı yararak bizi tespit etmeye ve kilitlenmeye çalışıyordu.

"Silahın yok mu senin?" Silah aramak için yanlarını okşadım. "Saraya silahla yaklaşmama izin vereceklerini mi sanıyorsun? Killian bana hiç güvenmedi."

Ha?

"Buraya nasıl geldiğimi sanıyorsun? Onu görmeye geldiğimi sandı."

"Bir mesele ortaya çıktı."

Warwick meselesi miydi?

Kaleye çıkan her yolda nöbetçi kulübeleri olduğundan emindim, muhtemelen kralın kendisine ulaşmak için birkaç kat geçilmesi gerekiyordu. Warwick'in oraya gizlice giremeyeceğini fark ettim. O

Killian'a yakınlaşmak için bağlantıyı kullandı. Ve şimdi Killian onun kendisine ihanet ettiğini biliyordu.

Bir mermi sağanağı üzerimize geldi.

"Kahretsin." Ona o kadar sıkı yapışmıştım ki aldığı her nefes içimde titreşiyordu. Elleri kalçama kenetlendi ve kalçamı kalçasına doğru itti.

"Bu iş çok sarsıntılı olacak. Sakın bırakma," diye omzunun üzerinden emretti. Cevap vermeme fırsat vermeden tekrar gaza bastı, yürüyüş yoluna doğru ilerlerken kığım neredeyse sahip olduğum küçük koltuk parçasından kayıyordu. Bir ahtapot gibi kenetlendim, tüm kaslarım onun gövdesine kilitlendi. Mermiler yanımdan hızla geçiyor, motosiklet toprak yolda uçuyor, dolambaçlı park şeridini kesiyor ve bizi sarayın bulunduğu tepeden aşağıya indiriyordu.

Silah sesleri bizi yaladı, biri neredeyse bir lastiği patlatıyordu. Warwick'in dikkati, karavanın geri dönüş yolunda üstümüzde aldığı mükemmel pozisyona kaydı.

"Warwick!" Çılgılık attım, yolun yukarısında bize doğru gelen bir kamyonu işaret ettim, farlar sıçradı, nöbetçi kapısının tüm taş kemerini kapladı. Direksiyondaki adam bizi çok geç fark etti.

"Lanet olsun!" Warwick motosikleti yana çekti, lastikler patinaj yaptı, bacağı bizi dik tutmak için dışarı çıktı ve araçla çarpışmamızı engelledi. Önüne baktı ve ben de bakışlarını takip ettim. Neredeyse yüzünü görebiliyordum, sırtışını hissedebiliyordum, kararının kafasına dank ettiğini hissedebiliyordum.

"Hayır." Korku ciğerlerimdeki havayı emdi. "Hayır. Siktir. Hayır."

"Hadi presnes, nerede kaldı senin macera anlayışın?" diye fısıldadı sesi arkadan, bir hayalet gibi, kalıntılar bırakarak, yapış yapış ve sıcak, düşündüğü şey imkânsız olsa da.

Bang!

Kafamızın yanından geçen bir kurşun, içinde bulunduğumuz durumdan başka her türlü düşüncüyü sona erdirdi.

Motosiklet tek çıkışımıza doğru ilerlerken Warwick beni daha da yakınma çekti. "Amina koyayım." Ona sokuldum, kaslarımla öyle bir kavradım ki

sıkıca acıttı.

Bisiklet nehre inen, artık turistler tarafından kullanılmayan, doğanın kullanılmayan yolu geri kazandığı, ufalanan taş merdivenlere çarptı. Bisiklet gevşek arazide debelenirken bedenim sarsıldı, zayıflamış basamaklar parçalandı, şiddetli tümseklerden aşağı inerken kaydık. Dışlerim

Beynim çırpılmış yumurta gibi birbirine çarpıyordu. Kalın sarmaşıklar biz geçerken ödeme yapıyor, pamuklu pantolonumu ve gömleğimi sıcak tereyağı gibi kesiyor, sonra uzuvlarımı ve yüzümü doğruyordu.

Gözlerimi kapatarak Warwick'in geniş, kaslı sırtına kıvrıldım ve doğanın kırbaç darbelerini görmezden gelmeye çalıştım. Kalp atışlarına, sıcaklığına, boğazımdan aşağı bir yudum gibi süzülen zengin odunsu kokusuna odaklandım.

Tadabileceğim en iyi viskiydi, nefesimi rahatlatıyor, her şeyi bir rüyaymış gibi uzaklaştırıyordu.

Onun dışında her şey kayboldu. Sanki başka bir uçaktaymışım gibi bir sakinlik hissi beni ele geçirdi. Beynimde çılgılık atan, ölü doğumla kaplanmış bir bebek görüntüsü belirdi, gece gökyüzü bebeğin üzerinde canlı renklerle tutuşuyordu, sonra kana bulanmış çimenlerin üzerinde hareketsiz yatan bir adama dönüştü.

Warwick... gözleri kapalı, vücudu siyah ve yanık, boynu doğal olmayan bir açıda, aynı gece gökyüzü çatlıyor ve üzerinde parlıyor.

Bang!

Silah sesleri hayallerimi böldü, göz kapaklarım açıldı, görüntüler geldiklerinden daha hızlı çözöldü, hiç olmamış gibi parmaklarımın arasından kayıp gitti. Dünyam şimdiki zamana geri döndüğünde, başım dönerek alt plazadan bize silah doğrultan birkaç muhafız gördüm, nöbetçi kulübeleri insanların Killian'ın diyarına adım atabileceği iskelele yakındı.

Merdivenlerin dibine vardık, daha fazla sümöklü böcek bize doğru vızıldayıp bacaklarımızı çentiklerken başım acımasız araziden dolayı çarpıyordu. Belli ki bizi öldürmeye değöl, ilerlememizi yavaşlatmaya çalışıyorlardı.

Warwick gerildi, bir hırıltı boğazını titretti, başı kararlılıkla dikildi. Gaza bastı, motosikleti adam kalabalığına doğru sürdü ve onları yoldan atlamaya zorladı.

Mermilerini kaçırmak için hafifçe zikzak çizerek bir köşeyi dönmek üzereydik.

Pop!

Arka lastik tısladı, çamurda gidiyormuşuz gibi motoru aşağı çekti.

"Siktir." Warwick homurdandı, ona bakmak için başını aşağı çevirdi. O motora biraz daha gaz verdik. Duramadık. Lastikteki hava kaymaya devam ederken motor geciktikçe panik göğsümü dövüyordu.

"Dayan Kovacs," diye bağırarak dikkatimi ileriye, kilitli kapıların önümüzde belirlediği yere çekti.

Nefesimin altında inleyerek kollarımı ona daha sıkı doladım, yüzümü bir kez daha gömleğine sakladım, sıcak teni dünyanın en güvenli yeri gibi geliyordu. Motoru çalıştırarak hızını artırmaya çalıştı. Motosiklet talep karşısında zorlanıyor, bizi yirmi metrelik metal kapıya doğru tam olarak sürüklemiyordu.

Lütfen eski olun ve sihirli bir şekilde kilitlenmeyin.

Motosikletin ön tarafı kapıya çarptı, çarpmanın etkisi metalde yankılandı ve duyulabilir bir çatırtıyla kemiklerime saplandı. Başım önce geriye sonra öne doğru savruldu, Warwick'in omurgasına saplandı, acı sinirlerimi öyle bir zonklattı ki, vücudunun acıyla çılgılık attığını hissedebildiğime yemin edebilirim.

Kilit kırılırken metalin bükülürken çıkardığı parçalanma sesi kulak zarımı yardı, helikopter kapıyı menteşeleri üzerinde eğilmeye zorladı. Motosikletin ön tarafını parçalayan kapı sonunda pes etti, parçalandı ve onunla birlikte ensemde bir büyü gıdıklandı.

Bir dizi merdiven daha görünce inlemeye başladım. Zıplaya zıplaya kısa merdiveni inerken gidonu sıkıca kavradı, dibe vurup ana yola çıktığımızda arka lastik tamamen patladı.

At arabaları gıcırdadı, atlar kişnedi, motosikletler ve birkaç araba korna çaldı ve Warwick harap bisikleti işlek caddeye doğru kaydırırken yoldan çıktı. Yanan lastiklerin kokusu öğürmemeye neden oldu.

Nehrin bu tarafında sihirli tasarımlı otomobiller çok daha günceldi, ancak yavaş şeritte otomobillerden çok daha fazla at ve at arabası ilerliyordu.

Tuna'nın görüntüsü ve kokusu yüzümü öptü, gözlerim yaşardı. Güneş ufuk çizgisini tamamen aşmış, HDF'nin ışıkları parlıyordu. Nehrin karşısında, uzakta bir umut ışığı. Bir kez daha o kadar yakındım ki hissedebiliyordum ama güvende olmaktan çok uzak olduğumuzu biliyordum.

Keskin bir ciyıklama sesi başımı gökyüzüne kaldırmama neden oldu ve bize doğru gelen bir şahin gördüm. *Tabii ya.* Şahin değiştirenler sadece en iyi avcılar olmakla kalmaz, bu şahin kişisel bir kan davasıyla gelmişti. Nyx. O sürtük benden nefret ederdi.

"Misafirimiz var," diye uyardım, daha hızlı gidebilmeyi dileyerek. Çırpınan lastik parçalanmaya başlamıştı ve Peşte tarafına giden köprü gittikçe daha uzak geliyordu. Warwick nefesinin altında homurdandı.

Nyx çullandı, keskin pençeleri kafa derimi sıyırdı.

"Seni kaltak." Bir elimle havaya vurdum, tüylerinin yine yanımdan kayıp gittiğini hissettim. Yüksek sesli çığlığı öfke doluydu. O bana doğru eğilip pençe atarken, Warwick motoru Zincirli Köprü'ye doğru çevirdi.

"Lanet olsun." Warwick'in sesi beni dehşete düşürdü. Onu tepki vermeye iten şeyin ne olduğunu aradım. Bulduğumda, umutsuzluk midemi doldurdu, göğsümü çukurlaştırdı.

"Hayır," diye fısıldadım. Tekrar bu kadar yakın olup da başaramamaya dayanamıyordum.

İki yakayı birbirinden ayıran köprünün ortasında, tam ayırım çizgisi üzerinde bir barikat vardı. Bir cipin etrafında sadece birkaç muhafız duruyordu. Silahlarını bize doğrultarak birbirlerine girdiler. Bu bizi durdurmak için yeterliydi.

Arkamızdan gelen muhafızların motosikletlerini, üzerimizde dönen şahin-şekillendiriciyi, önümdeki ablukayı ve hapishanenin tekrar etrafıma çöküşünü duyabiliyordum. Parlak bir hapishanede yaşıyordum, parıltılar beni gerçeklerden uzaklaştırıyordu, hâlâ bir tutsaktım. Artık saraydan çıktığıma göre özgürlüğümün tadına varmıştım.

"Git." Sesim soğuk ve kararlı çıktı.

"Onları geçme şansımız sıfırdan da az. Silahımız yok, zar zor ilerleyen bir bisikletimiz var ve sadece iki kişiyiz."

"Umurumda değil." Dizlerim kalçalarına gömüldü. "Geri dönmeyeceğim. Kafeste bir hayat yaşamaktansa özgür ölmek daha iyidir."

Squawk!

Nyx tekrar üzerimize atladı, Warwick'in yüzüne doğru çullandı. Bu onun ilk ve son hatasıydı. Bir şahin avcı olabilirdi ama efsanevi kurt bir yırtıcıydı, saldırısı hızlı ve ölümcüldü.

Adamın eli onu havadan bir yılan gibi çekip aldı. Büyük avucu boynunu ezerken kemikler çatırdadı ve kırıldı, ardından leşi yere fırlattı.

Ağzım açık kaldı. Öldürebilme hızı ve soğukkanlılığı iliklerime kadar hem korku hem de hayranlık uyandırmıştı. Ondan nefret ediyordum. Bana eziyet etmiş ve beni dövmüştü ama sevgilisini bir köprü ötede kaybeden kadının cesedini görmek yüreğime keder düşürdü. İkisi için de şiirsel bir son.

"Onun için üzülüyorsun." Warwick'in kafası bana döndü, kaşları çatıldı. "Neden?"

"Ben... Bekle, kötü hissettiğimi nereden anladın?"

Bana göz kırptı, ağzı açıldı ama cevap veremedi, Arkadan silah sesleri duyuldu. Kaledeki muhafızlar üzerimize geldi.

masum yayaları umursamadan.

Warwick'in göz kapakları, arkasını dönmeden önce ince çizgiler halinde daraldı. "Hazır mısın prenses? Bu köprüde de ölebiliriz."

"Evet." Kollarımı gövdesine yeniden doladım, garip bir şekilde sakinleştiğimi hissettim. "Sen ve ben zaten bir düzine kez öldük. Bir tane daha nedir ki?"

Profilini görebilmem için başını çevirdi, gözleri kararıyordu, yoğunluğu etrafımda bir kapsül gibi duruyordu ve köprünün ortasında bizi bekleyen ölümü unutabiliyordum. Güvenlik ve tehlike arasındaki ölümcül çizgide ilerliyorduk.

Annem beni doğurduğunda ölmeliydim. Sırtımdan vurulduğumda. Halálház'da, birçok kez. Killian'ın bana verdiği haplardan.

Ölüm ikimizi de reddetmiş, geçip gitmemize izin vermiş gibiydi. Yani, eğer sonunda hak iddia ettiği zaman buysa, tüm bu hoşgörünün bedeli...

Öyle olsun.

Özgür öleceğim.

Bölüm 7

Yanan lastik ve benzin burun deliklerimi yakarken, duman mantarları dönüp havayı pıhtılaştırdı, motosiklet ilerlemeyi protesto ediyordu, yolculuğunu burada sonlandırmaya hazırdı. Ama sanki Warwick Ona sadakatle bağlı olan motor, son çabasını göstererek ileri atıldı ve kalan her şeyiyle savaşa girdi.

Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.

Silah sesleri yola ve motosikletin metaline çarpıyor, ön tekerlek bir mermi tarafından delinirken tıslıyordu. Kaos, akortsuz kemanlar gibi geceyi dolduruyor, havayı parçalıyordu. Muhafızlar önden ve arkadan böğürüyor, lastik jantının gıcirtısı gece gökyüzüne kıvılcımlar gönderiyordu.

Vurulan etin sesini duydum ve Warwick'in omurgası bir homurtuyla öne doğru kıvrıldı.

"Warwick!" Onu yakalamak için yan tarafındaki yaranın kaynağını aradım ve sızan kanı sınırlamaya çalışarak elimle kapattım. Aynı noktada kendi tarafıma da acı veren bir kesik saplandı, sanki bir kurşunun etimi yırttığını hissediyordum ve dudaklarımdan bir nefes çıkmasına neden oldu. Aşağı uzandım ama orada hiçbir şey bulamadım.

Warwick öne doğru yığıldı, neredeyse motosikletten düşüyordu.

"Hayır!" Ellerim onu göğsümde daha sıkı kavradı, onu dik tutmaya çalıştım, vücudu ve bisiklet sallanıyordu. Yaradan avuçlarıma ılık kan doldu.

Paniğim o kadar derindi ki sanki bir şey gelip içimi oymuş, kaldırıma dökmüş, beni soğuk ve boş bırakmış gibi hissediyordum. O an Onu kaybetme fikri içime bir tren gibi girdi. Hayır. Özgürlüğe bu kadar yakınken olmaz.

Adrenalin duyularımı çarpıttı, her görüntüyü, kokuyu ve sesi Tenime karşı somut, ama garip bir şekilde uzaktan da, sanki hiçbir şey bana dokunamıyormuş gibi. Warwick'in cüssesi bedenime baskı yapıyordu; sıcaklığı beni bir kalkan gibi sarmıştı. Bir kez daha, sanki bana tırmanmış gibi hissettirdi.

İçimde, sanki beni tüketmeye, hissettiği acıyı bana vermeye hakkı varmış gibi tenimden kayarak ilerliyordu. Sadece daha derine daldım, her şeyi ittim Mantık ve anlamadığım bir içgüdüğü takip etmek.

"Ölmeyeceksin. Bugün değil," diye tekrar tekrar mırıldandım. Ellerim hareket etmiyordu ama garip bir hisle derisini sıyırdığımı hissediyordum, her yerini, yarasının etrafında dönerek girip çıkıyordum. Vücudumdaki acı o kadar büyük ve sıkıydı ki zorlukla nefes alabiliyordum ve bayılacağımı düşünüyordum. Sallanıyordum, neredeyse bisikletten düşecektim ama Warwick'in eli beni sardı. İçinden gelen derin bir hırıltı göğsümü titretti. Başını kaldırdı, omzunu geriye attı. Bisikletin kollarını yeniden kavrayınca kasları gerildi.

Muhafızlar koşturup barikat kurmak için kapıları yerleştirdiler, iki taraf arasındaki görünmez çizgiyi geçmemizi engellemek istiyorlardı.

Warwick gaza sonuna kadar basarken derinden gelen bir kükreme duyuldu. Nefes nefese ona çarptım. Kurşun yağmuru ve bağırışlar boğazımı korkuyla sıktı. Sakat motosiklet, koydukları derme çatma bir çite çarptı. Motosiklet gıcırdadı ve inledi. barikat, darbe bizi havaya savurdu. Kaldırıma çarpıp yuvarlanırken kemiklerim çatırdadı ve asfalt derimi yırttı. Acı her sinirime yayılırken inledim.

Bedenim bir kaldırıma çarpmıştı, başım dönüyor, midem bulantıyla doluyordu. Gözlerimi kırıştıtararak akşamın erken saatlerinde parıldayan ve giderek büyüyen yıldızlara baktım. Güzel ve huzurlu, aşağıdaki savaşa karşı tarafsız.

Kovacs.

İsmimin içimden geçip gittiğini, başımı salladığını duymaktan çok hissettim.

Kendimi yukarı iterken başım döndü, boğazım safrayla doldu. Acı her santimimde cızırdıyordu ama hareket etmeme izin vermeyen gerçek ıstıraba karşı hâlâ çoğunlukla uyuşmuş durumdaydım. Bunu yaptığımda, benden birkaç metre ötede yatan devasa figüre baktım.

"Warwick," diye homurdandım. Ayağa kalkmaya çalışarak topallaya topallaya ona doğru yürüdüm. O anda artık ne silah seslerinin ne de beni yakalamaya çalışan muhafızların olmadığını fark ettim. Başım sadece metrelerce ötede, köprüdeki boyalı çizgide sanki gerçek bir duvar bizi engellemiş gibi duran, silahlarını indirmiş, yüzleri dehşet dolu adamlara kaydı...

Çünkü başardık. Bir şekilde onları geçmeyi başardık. Güvendeydik. Tabii bir savaş başlatmak istemiyorlarsa.

Margaret Köprüsü ve Zincir Köprü, Fae ve HDF arasında bölünmüş tek köprülerdi. Diğerleri tarafsız bölge ve "gri" alanlar olarak değerlendiriliyordu. Bu köprüler arasında iki taraf sessizce ikamet ediyordu

birbirlerine meydan okuyorlardı. Sadece Tuna'nın bölünmüşlüğü onları oyun parkındaki kabadayılar gibi birbirlerini itip kakmaktan alıkoyuyordu. Birinin ilk yumruğu atmasının sadece zaman alacağını hissediyordum. Ve bugünün o gün olup olmayacağını görmek için beklemek istemedim.

"Warwick?" Hırıltıyla yanına çöktüm. Gömleği kanla parlıyordu, kurşun yarasının etrafı doymuş ve kararmıştı ama artık kan sızıyor gibiydi. Yüzü sıyrıklarla kaplıydı, sakalını kesiyor, siyah saçlarını kumrala boyuyordu. Yol yanığı bir dağlama demiri gibi derisinin üzerine damgalanmıştı. Göz kapakları kapandı, göğsü zar zor yükselirken bir el daha

adrenalin damarlarımdan fişkırdı. "Uyan!" Onu sarstım.

Hiçbir şey. "Warwick!" Daha sert salladım.

Arkamızda bir gardiyan telsizle konuştu. "Ne yapmamızı istiyorsunuz efendim?" Sesi arkamdan geliyordu ve sanki Killian'ı bu alet aracılığıyla hissedebiliyordum, az önce ihanet ettiğim adamla bir bağlantım vardı. Korku boynumun dibinde gümbürdedi.

Tek bir kelimeyle Istvan'la aralarındaki kırılğan anlaşmayı unutabilirlerdi. Beni kaybetmemek buna değebilir.

"Ayağa kalk Warwick!" Dişlerimi sıktım. Dehşet içinde yüzüne tokat atarak onu harekete geçirmeye çalıştım. Göğsünden bir homurtu yükseldi ama göz kapakları birbirine kenetlenmişti.

"Uyan. Uyan!" Avucumu ona tekrar vurmak için geri çekerek talep ettim. Eli yukarı fırladı, parmakları bileğime dolandı ve beni göz açıp kapayıncaya kadar durdurdu. Ani hareketi duyulabilir bir tıslamayla nefesimi kesti. Aqua'nın gözleri açıldı ve benimkilere doğru parladı.

O anla ilgili bir şey içimde garip bir deja vu hissi uyandırdı, ciğerlerimdeki havayı bir tonoz gibi yakaladı ve beni topuklarımın üzerine geri koydu. Ama geldiği kadar hızlı bir şekilde, görüntü hiçbir şeye tutunmama izin vermeden kayıp gitti.

"Sertlikten hoşlanırım ama şu an uygun bir zaman olduğunu sanmıyorum prenses." Kesik dudaklarında bir sırıtma belirdi.

Soluk soluğa bir nefes verdim, rahatlayarak gözlerimi kısa süreliğine kapattım, kararlılık alınma yerleşti.

"Hadi gel." Ayağa kalkıp ona yardım ederken acı içinde ısırdım. İri vücudu benimkine yaslandı, ayaklarını altına almaya çalışırken sallanıyordu. İkimiz de çarpışmanın etkisiyle paramparça olmuştuk, adımlarımızı atarken yaralarımızdan çimentoya kan damlıyordu.

Garip bir şekilde en çok sağ tarafım ağrıyordu, sanki vurulan benmişim gibi.

Warwick kurşundan ölmediyse bile baygın olmalıydı. İkimiz de öyle olmalıydık. "Sanırım ölüm bizi bugün de istemedi."

Beni tutarak, parçalanmış bisiklete bakmak için döndü, kaçış aracımız yerde yatıyordu, parçalanmış ve bükülmüştü, sıvılarını sızdırıyordu.

"Ödeme olarak birimizi aldı," diye mırıldandı, sonra bizi geri döndürdü. "Hadi buradan gidelim."

İkimiz de köprüden topallaya topallaya çıkarken, kalabalık Pest ucunda dizilmiş, önlerinde yaşanan dramı izliyordu, ağızları ya hayretle ya da korkuyla açıktı.

Fae nöbetçileri arkamızda sessiz kalarak uzaklaşmamıza izin verdiler. Killian'ın ikimizin gitmesine bu kadar kolay izin vermesi beni huzursuz etmişti. İnsanların kendisinden aşağı olduğunu düşünüyor gibiydi. Neden anlaşmayla uğraşıyordu ki?

Serin bir esinti düğümlemiş, kirli saçlarımı kamçılardı. Kalabalık ayrılıp geçmemize izin verdi. Kısa bir süre arkama baktım, sarayın ışıklarının diğerk taraftan parladığını gördüm. Beni haftalarca alıkoyan bu yer, tepede sessiz bir güzellik olarak pitoresk ve güçlü görünüyordu. Yine de iliklerime kadar hissedebiliyordum.

HDF ve Fae'lerin yıllardır yürüdüğü hassas ateşkes çizgisinde bir değışiklik oldu.

Dengeyi bozmuş ve ilk iğneyi devirmiştim.

"Siz bir muammasınız Bayan Kovacs. Her şeye çarpan bir dalga. Girdiğiniz anda bükülür, kırılır ve her şey tersine döner." "Tek bir damla su, barajı yıkan su olabilir."

Warwick ve ben kuzeye doğru yürüdük, kaslarım her an daha da ağırlaşıyordu, sanki Warwick'in acısını ve ağrısını kendiminkiyle birlikte üstlenmiş gibiydim. Köşeyi döndüğümüzde, Leopold'un duvarı birkaç yüz metre ötede duruyordu, ana kapı görünmeye başlamıştı. Gözlerim rahatlama ve mutluluk gözyaşlarıyla doldu. Eve varmışım.

Warwick durdu, dikkatim ona yöneldi. "Ne oldu? Neredeyse vardık."

"Öylesin." Bana doğru baktı. "Ben üzerime düşeni yaptım."

"Ne?" Kapıdaki kargaşayı, sesleri ve varlığımızdan haberdar olan insanların hareketlerini duyabiliyordum ama Warwick'in hırpalanmış yüzüne baktığımda bunların hepsi arka plandaki gürültülerdi.

"Evindesin ve güvendesin." Başını salladı ve uzaklaştı.

"Ama... yaralanmışsın. Bırakın doktorlarımız size baksın."

"Fae tarafında hoş karşılanmadığım gibi burada da hoş karşılanmıyorum." Botları onu birkaç adım daha uzaklaştırırken sesi üzerimden kaydı. "Benden bahsetme. Beni hiç görmedin ya da duymadın."

"Ne?" Reddedilişinin acısını hissederek kekeledim. "Nasıl yapamam? Beni kurtardın."

"Eğer *isteseydin* kendini kurtarabilirdin." Gölgelelerin derinliklerine doğru çekilirken kaşlarını kaldırdı.

Anlık korku ve tehlike ortadan kalktığında, yaptığı şeyin anısı, derin ihanet... Geri adım attım, öfke boynumu kıllandırdı. "Tek yapmaya çalıştığım hayatta kalmakken beni bir şeyle suçlama."

"Hayatta kalmak mı?" Homurdandı. "Bundan çok daha fazlasını yapıyor gibi görünüyordun."

Sen de Kitty'nin evindeki işçileri yargılıyordun."

"Canın cehenneme," diye bağırdım, kaçarken bir kenara bıraktığım öfkenin kabardığını hissettim. "Bana ihanet ettin! Orada olmamın sebebi bile sendin."

Başını arkaya eğmiş, burnu kabarmış bir halde bana bakıyordu.

"Neden kaçmama yardım etmek için beni ona verdin?"

Çenesi yuvarlandı.

"Neden?" Göğsünü ittim.

"Seni ilgilendirmez." Homurdanarak arkamdan el salladı. "Seni eve geri götürdüm prenses."

"Mesele bu değil!" Acı, vokallerime dolandı, öfke damarlarımda daha da kızardı. "Bana bunu neden yaptığını söyle. Sana güvenebileceğimi düşündürdün bana."

"İlk hatan," diye homurdandı, yüzüme bakarak. "Sadece kendine güven."

"Sen bir vil-"

"Kim var orada?" Bir spot ışığı indi, sözlerimi kesti, kaynağa kilitlenmeye çalıştı. "Kendinizi tanıtmazsanız ateş edeceğiz."

"Onlara kim olduğunu söyleyen iyi olur." Warwick'in vahşi gözleri karanlıkta parlıyordu. "Eve kadar gelip de kendi adamların tarafından vurulmak gerçekten trajik olurdu. insanlar."

"Kendinizi tanıtın," diye bağırdı bir adam. Warwick, "Söyle onlara," diye homurdandı.

Arnavut kaldırımlı sokağa vuran botların sesini duydum, silahlar çekilmiş, ateş etmeye hazırdı. "Ama ben..." Tam olarak ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama aniden

Panik karnımda çırpındı.

"İstedğin hayatı yaşa prenses. O seni bekliyor." Gölgelere doğru geri adım attı.

Ağzım açık kaldı. Ne kadar kızgın olsam da, ruhumun bir parçasını koparıyormuş gibi hissediyordum, ki bu hiç mantıklı değildi. Bana ihanet etmişti. En başta Killian'ın tutsağı olmamın sebebi oydu ama onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi kalbimi küt küt attırıyordu. Hayatıma geri döndüğü an beni uyandırdı ve harekete geçirdi.

"Neden?" Etrafımdaki gürültü donuk bir uğultuya dönüştü. "Neden benim için geri geldin?"

Duygusuz gözleri benimkilerle buluştu, çenesi yuvarlandı.

Bakışlarımız kilitlendi ve onun etrafımda kıvrıldığını hissetmek boğazımı sıktı. Ona çok daha fazlasını sormak, anlamak istiyordum ama bakışlarının yoğunluğu beni açıklayamadığım veya tanımlayamadığım duygularla doldururken hiçbir şey çıkmadı, kelimeler anlamsızdı.

"Evindesin. Güvendesin. Ona git." Warwick'in sesi enseme tırmaladı ve arkamda kimin olduğunu görmek için başımı salladım, ama kimsenin olmadığını biliyordum.

"Bekle." Bacaklarım hangi yöne gideceklerine çoktan karar vermişler gibi ona doğru adım attılar.

Spot ışığı üzerime kilitlendi ve beni olduğum yerde dondurdu.

"Brexley?" İnançsızlık ve şok kapıdan arkamda çınladı.

"Ben hiç burada olmadım," diye mırıldandı Warwick, tam da adım gecenin içinde yeniden çınlarken. Çok iyi tanıdığım bir sestten gelen ismimin aşinalığı Warwick'e olan odağımı dağıttı.

"Brexley!" Neredeyse hayatım boyunca sevdiğim çocuk silahını bıraktı, bana doğru koştu, güzel yüzü mutlak bir sevinç ve inançsızlıkla tutuştu.

"Caden!" En iyi arkadaşımı yeniden görmenin verdiği sevgi dalgası göğsümü delip geçti, ayaklarım topallayarak ona doğru yürüdüm. Vücudu benimkiyle çarpıştı, kolları bana dolarken boğazından bir hıçkırık koptu, beni göğsüne çekti ve içine aldı.

"Aman Tanrım, Brex." Sesi ağır duygularla çatlıyordu, beni o kadar sıkı kavramıştı ki, elleri sanki gerçek olduğumdan emin olmak istercesine her yerimi ovuyor ve dokunuyordu. Kemiklerimin ve yaralarımın protesto için zonklaması umurumda değildi. Ona geri döndüğüm anlamına geleceksen bu acıya sonsuza kadar katlanabilirdim.

"Öldüğünü sanmıştım..." Kulağıma doğru ağladı ve beni daha da sıkı sardı. "Burada olduğuna inanamıyorum. Sen gerçeksin. Birçok kez rüyamda bana geri döndüğünü gördüm."

Boğazım duygularla çok ağırlaşmıştı; tek yapabildiğim hıçkırarak, aylarca süren ıstırapın, işkencenin ve savunma duvarlarının düşmesine izin vermektir. Benim

Omuzlarım çöktü, yüzüm Caden'ın göğsüne gömüldü.

"Gerçekten buradasın... Buna inanamıyorum." Şakağımı öptü, vücudu ve kokusu o kadar rahat ve tanıdıktı ki. "Seni sonsuza dek kaybettiğimden emindim." Caden hıçkırdı, elleri beni yoğuruyor ve okşuyordu.

Başımı kaldırdım. "Ben buradayım."

"Anlamıyorum... Sen nasıl buradasın? Bu nasıl mümkün olabilir? Nerelerdeydin?"

Boynum omzumun üzerinden Warwick'in olduğu yere doğru büküldü. Gitmişti.

Ama yine de onu hissettim, çalıkların arasındaki bir yırtıcı gibi, bakışlarımın onu aramak için etrafta dolaşmasına neden oluyordu.

"Önemli değil. Evindesin ve güvendesin. Benimlesin." Caden kolunu omuzlarıma doladı, beni kapıya doğru çekti, yanağımdan öptü, ne kadar kirli ve hırpalanmış olduğumu umursamadı.

Dönüp bir kez daha bakmamı isteyen o yırtıcı gözlerin sırtımı yaktığını hissedebildiğime yemin edebilirim.

Unut onu, Brex. O sana ihanet etti. Evindesin. Olman gereken yere döndün.

Kapıdan içeri adımımı attığım anda demir parmaklıklar şangırdarak kapandı, onu hissetmemek için kendimi zor tuttum ve kapıyı hem onun hem de son birkaç aylık cehennemin üzerine kapattım.

Onu arkamda bırakmak istedim.

"Brexley!" Rebeka'nın zarif vücudu bana doğru koşuyor, zarif elbisesi yerde sallanıyor, topuklu ayakkabıları mermer zemini tıkırdatıyordu. Parlak saçları ve mükemmel teni, benim yaralı, kemikli, kirli vücudumla yan yana duruyordu.

Odanın zenginliği benim durumumla da tezat oluşturunuyordu. HDF'nin kapısından son kez adım attığımdan bu yana hiçbir şey değişmemişti ama ben her şeye bir yabancı gibi bakıyordum. Hayatımın her günü ana salonda yürümüş, çöküşe ve zenginliğe karşı hissizleşmişim. Elbisesindeki bir mücevher ya da tavanı boyamak için kullanılan altın, Vahşi Topraklar'daki bir aileyi aylarca besleyebilirdi.

"Ah, sevgili kızım. Nerelerdeydin?" Rebeka'nın boyalı dudakları aralandı, bana bakarken başı şaşkınlıkla titriyordu. Annesinin kolları sanki kırılıp halının üzerinde toza dönüşecekmişim gibi beni nazikçe sararken bile Caden beni bırakmaya hazır değil, yanına sıkıştırdı. "Hayatta olduğuna inanamıyorum. Hepimizin kalbi çok kırılmıştı." Kirli kıyafetlerime ve yüzüme bakıp kaşlarını hafifçe çatarak hızla geri çekildi. "Tanrım, neler yaşamış olmalısın."

Ağzım birbirine dikilmiş gibiydi. Geri dönmenin, dileğimin gerçekleşmesinin gerçeküstülüğü hayal ettiğim gibi yerleşmemişti. Bir oyun oynadığımı hissediyordum. "O..." Yutkundum, dövüldüğüm, işkence gördüğüm anılar. Hayatta kalmak için öldürmek. "Cehennem-"

"Şey..." Rebeka'nın eli yanağıma gitti, sözümü kesti, yüz ifadesi tekrar mükemmel bir tarafsızlığa büründü. "Artık bunun bir önemi yok. Evindesin, güvendesin ve tüm bunları geride bırakabilirsin."

Kaburgalarımın arasına bir kızgınlık saplandı. Bu aristokratik bir yoldu. Tüm iğrenç, rahatsız edici şeyleri masanın altına itmek ve hayatlarımız mevkimize uygunmuş gibi davranmak. Hoş, mükemmel ve karmaşık olmayan bir hayat.

Kemiklerim derimden ayrılana kadar kırbaçlandığımı, bağırsaklarımın yere döküldüğünü duymak istemezdi. Gardiyanlar ve mahkumlar tarafından saldırıya uğradığımı, kendi dışkımın yanında uyuduğumu ya da geçen ay boyunca Fae Lordunun sarayında tutulduğumu. Sahtelikler ve yalanlar duvarlarımızı ayakta tutuyordu. Bunların tek kelimesini bile yüksek sesle söylememe tahammül edemezdi. Sanki hiç olmamış gibi.

"Berbat görünüyorsun. Çok zayıflamışsın. Aman Tanrım, cildine, ellerine ve saçlarına bak." İçini çekti, sonra elini sallayarak başını salladı. "Maske ve derin saç kreminin çözemeyeceği bir şey değil." Dügümlenmiş, kuru saç tellerime dokundu, gözleri parlıyordu. "Seni hemen banyoya sokmalıyız." Bir hizmetçiye parmaklarını şaklattı. "Maja'yı çağırın. Banyoyu hazırlasın."

"Anne..." Caden'ın eli kolumu ovuşturdu. "Brexley'e biraz zaman ver. Daha yeni döndü."

Koridordan gelen sesle hepimiz döndük ve Istvan'ı odaya doğru adım atarken bulduk. Üniformasını giymiş, madalyaları göğsünde dans ediyordu, bakışları benimkileri buldu, gözleri bir hayalet görmüş gibi açıldı, ayakları yavaşça durdu.

"Brexley?" Son altı yıl boyunca beni yetiştiren adam, en ufak bir duygu belirtisi göstermeden, aşılmış gibi bana baktı. "Duydum ama inanmadım." Dikkatli adımlarla yanıma geldi. "Dönmüşsün..."

Söylemesi garip bir şey gibi gelmişti ama Istvan duygularını göstermekte pek iyi değildi.

"İyi misin?" Gözleri vücudumda gezinirken, sert ve tanıdık ses tonu tekrar yerine oturdu.

"Evet."

Başını sallayarak boğazını temizledi. Bana doğru bir adım attı, kaşları çatılmıştı, sanki bana nasıl karşılık vereceğini bilemiyordu. Sonunda eğildi ve yanağını usulca öptü. "Evde ve güvende olman çok güzel. Hepimiz en kötüsünden korkuyorduk. Bu olağanüstü..." Omuzlarını yuvarlayarak duruşunu yeniden kazandı. "İyi olduğunu bilmek güzel."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, o kadar sessizdi ki kendimi zor duyuyordum.

"Aylar oldu. Caden vurulduğunu gördüğünü söyledi. Bunca zamandır neredeydin?"

Nedense ağzım hareket etmiyordu.

"Baba..." Caden uyardı. "Eve daha yeni geldi."

"Düşmanlar onun banyo yapmasını beklemeyecektir. Tehdit altında olup olmadığımızı bilmem gerek. Ne bildiğini. Nerede olduğunu. Hemen şimdi tam bir bilgilendirmeye ihtiyacım var."

"Hayır." Caden göğsünü dışarı itti, kolu bana daha sıkı sarıldı.

"Hayır mı?" Istvan'ın kaşı kalktı.

"Çok şey yaşadı. Bırak yerleşsin. Eminim banyo yapmak ister. Yiyecek bir şeyler. Rahatlayın."

Bir saatten az bir süre önce Lord Killian'ın misafir odasında banyodaydım. Şimdi evdeydim.

Kafam olayların keskin dönüşünü kavramakta zorlanıyordu. "Istvan." Rebeka onun koluna dokunarak bakışlarını oğlundan uzaklaştırdı. "O bir

senin astlarından biri değil. O aileden biri."

"O benim askerlerimden biri," diye tersledi karısını. Rebeka kolunu çekti, ağzı sıkıştı. Derin bir nefes alıp bana döndü. "Brexley sorgulamanın önemini anlıyor. O her şeyden önce bir asker. Görev ve onur. En küçük şey bile savaşımız için hayati önem taşıyabilir, öyle değil mi?"

Başımı eğdim.

"Lütfen, Istvan. O bizim kızımız gibi."

İki ülkeyi birbirine bağlamak ve daha fazla güç kazanmak için evlenmek üzere sattıkları bir kız.

Burnunu sıktı, nefes aldı. "Bir saatiniz var. Doktoru odanıza göndereceğim ve kendinize geldikten sonra lütfen ofisime gelin."

"Evet, efendim." Başımı salladım. Kelimeler dilimden robotik bir şekilde döküldü.

"Aferin kızıma." Istvan'ın ağzında nadir görülen bir gülümseme belirdi, avucu omzumu sıktı. "Bunu yapacağını biliyordum. Savaşın önemini her zaman anladın. En ufak bir şey savaşı lehimize çevirebilir."

Ağzım zoraki bir anlaşmayla kilitlendi.

"Sizi kontrol etmesi için Dr. Karl'ı göndereceğim." Yine soğuk bir şekilde kolumu okşadı. "Evde olduğun için çok mutluyum." Başını eğdi, dönüp odanın diğer ucundaki ofisine doğru yürüdü.

Caden öfkeyle başını sallayarak homurdandı, ama o anda Gözleri bana döndü, şefkat ve mutlulukla parladı, beni göğsüne çekti. "Gel hadi. Seni temizleyelim ve karnını doyuralım."

Bölüm 8

Caden yanımdan ayrılmak istemedi ama Dr. Karl geldiğinde Maja bunun ne kadar uygunsuz olduğunu söyleyerek onu kovdu, bu bana çok komik geldi. Yaşadığım onca şeyden sonra çıplak görülmek bana çok önemsiz gelmişti. Halálház'da insanlar yanımda sevişirken ben duş almıştım. İnsanlarla dolu bir odada sıçmıştım. İnsan kalabalığının içinde soyuldum, dövüldüm ve bıçaklandım. Fahişelerin çıplak dolaştığını gördüm, bu ülkenin en korkulan efsanesiyle paylaştığım yatak odasının duvarına vurduklarını hissettim.

Öldürmüştüm.

Yaşlı doktor beni tepeden tırnağa kontrol etti, kanımı aldı, hayati değerlerime baktı ve cinsel ilişkiye girmediğimi söylememe rağmen yine de pelvik muayene istedi.

Sonunda, o gittikten sonra, Maja beni küvete itti. Saçlarıma şampuanla masaj yapıyor, durmadan mucizevi dönüşümden, tanrısının dualarını duyup beni nasıl geri getirdiğinden bahsediyordu.

Tek bildiğim, bu küvette herhangi bir tanrı yüzünden değil -gerçi eminim o da kendini tanrı olarak görüyordu- bir halk masalı yüzünden oturduğumdu. Kafa karıştırıcı bir masal. Warwick neden benim için geri gelmişti? Killian'la kurmuş olabileceği ittifakı yok etmişti. Neden bana ihanet edip beni Killian'a vermişti ve beni kurtarmak için her şeyi riske atmıştı?

Maja, "Saç kremi biraz bekletin; saçlarınız saman gibi olmuş," dedi.

"Şimdi gidip Istvan'ı görmem gerek."

"Oh, *lófüty!*" *At düdüğü!* Elini salladı. "O bekleyebilir." Anne bir kuş gibi çırpınıyor, sevinçten köpürüyordu. "Gidip sana çay getireyim. Her şeyi daha iyi yapmak için bir fincan çaydan daha iyi bir şey yoktur."

Çay. Tabii.

"Seni çok özledim, *Baratnom.*" *Kızım benim.* Onu kucakladı ellerini kalbinin üzerine koydu. "Bize geri dönmen bir mucize. Buraya yeniden hayat getirecek. Caden'a." Gözlerinden bir damla yaş sildi. "Sen yokken o iyi değildi. Boş ve kayıp. Sanki tüm yaşam onu terk etmiş gibiydi." Burnunu çekti, üzüntüsünü silkeledi ve yüzüne yeniden bir gülümseme yerleştirdi. "Ah, doğru, çayınız. Hemen döneceğim." Aceleyle dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Onun gidiş bende garip bir korku yarattı. Sanki son altı yıldır kullandığım banyoda değil de bilmediğim bir yerde bırakılmış gibiydim.

Günün olayları nihayet beni etkiledi ve titreyen uzuvlarıma baktım, daha önce etimi kaplayan derin sıyrıkların şimdiden daha iyi görüldüğünü fark ettim.

"Ne oluyor lan?" En ağır şekilde düştüğüm bacağıma baktım. Hâlâ çürükler ve kesiklerle kaplıydı ama tüm yaralar kapanmıştı. İyileşiyordu. Yara ve izler vücudumu süslüyordu ama hiçbir şey bir saat önce olduğu gibi yeni ya da taze görünmüyordu.

Nyx ve kaza arasında, haftalarca hareket edemeyecek şekilde hastanede olmalıydım.

Nabzım boynumda Mors alfabesi gibi hızla atıyor, nefesim burnumdan zorlukla çıkıyor, başım dönüyordu. Ben pratik gerçekler ve bilimden yanaydım. Büyüye inanmadığımdan değil; hava onunla doluydu. Ama yine de mantıklı bir nedeni olmalıydı. Fae'ler çabuk iyileşebilir. İnsanlar iyileşemez.

Elim hızla atan kalbimin üzerinde düzleşti. Yavaşça havayı içime çektim ve kendimi sakinleştirmek için göz kapaklarımı sıkarak kapattım. Kendimi güvende hissetme, boşlukta sürüklenmeme ihtiyacı dizlerimi göğsüme çekmeme neden oldu.

Nefes al, kendime emrettim. Bunun için gayet iyi bir neden var.

Alaycı bir alay göz kapaklarımı tekrar açtı, iri bir figür kapıya yaslanmıştı.

"Oh, Tanrım." Omurgam küvete geri sıçradı, su yere fışkırdı, dudaklarımdan bir çığlık çıktı.

Bir kez daha, acımasız gücün ve ham cinselliğin bolluğu ciğerlerimdeki havayı söküp atarak bana çarptı.

"Bu şekilde buluşmayı gerçekten bırakmalıyız Kovacs." Warwick şişkin kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturarak sırttı. Vücudu da yaralarla kaplıydı, yan tarafındaki kurşun yarası kırmızı ve kızgındı, ama aynı zamanda haftalardır iyileşiyormuş gibi görünüyordu. "Seni banyo yaparken izlememden hoşlandığını düşünmeye başladım."

"Burada nasılsın...?" Etrafıma bakarken dilim sürçtü, bocaladım. Banyodaydım.

"Ben mi?" Tek kaşı yukarı kalktı, ağzı daha derin bir küçümsemeye dönüştü. "Bu sefer hepsi senin prenses."

Uykuya mı daldım? Daha önce gördüğüm gibi onu rüyamda mı görüyordum? Tenimin porselene sürtünmesi uyanık olduğumu gösteriyordu. Acı hissetmedin.

rüyalarda. "Buraya nasıl girdin?" Pencere olmadığını bildiğim için odayı aradım. İçeri girmenin tek yolu onun yaslandığı kapıydı. "Muhafızları atlatarak mı?"

Sakalını ovuşturarak homurdandı. Bakışlarının yoğunluğu sanki baloncukların içini görebiliyormuş gibi hissettiriyordu. İç baldırımında gezinen parmakların hissi beni sudan dışarı fırlattı. Havluya uzandım, gardımı almıştım ve ona kilitlenmişim.

"Şimdi de alçakgönüllü mü oldun? Her şeyi defalarca gördüğüm için anlamsız görünüyor." Ağzı seğirdi, kendimi örtmeye çalıştığım havluya bakıyordu. "Ve bunu birçok kez yaşadık. Benim tipim değilsin prenses."

"Bunu söyleyip duruyorsun ama işte buradasın, beni bir kez daha banyoda çıplak buluyorsun."

"İkinci kez söylüyorum, hepsi senin."

"Ben mi? Senin burada olman nasıl benim suçum oluyor?" "Beni buraya sen getirdin."

"Ha?"

"Beni unutulana kadar becermek üzere olan dört kıvrımlı kadının tadını çıkarmak üzereydin." Başını öne eğdi. "Olmak istediğim son yer burası. Tabii izlemek istemiyorsan..."

Birdenbire artık banyomda değil, çok tanıdık bir odada duruyordum. Kitty'lerde paylaştığımız yatak odası. Dört çıplak kadın yatağın üzerinde kıvranıyor, parmaklarını ona doğru kıvrıyor, göğsüne dokunuyor, gövdesini öpüyorlardı. İçlerinden birini tanıdım. Geldiğimiz ilk gece onu çağıran siren Nerissa. Kadınlar bana bakmıyor ya da beni hiç görmüyor gibiydiler, odakları önlerindeki canavardaydı, elleri onun kirli ve yırtık pantolonunu açlıkla yırtıyordu.

"Ne oluyor be?" Dehşet ve şok beni sardı. Bakışlarım çılgınca etrafımda dönüyordu. Ben nasıl oradaydım? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Rüya görüyor olmalıydım. Küvette uyuyakalmış olmalıydım.

"Rüya değil Kovacs. İnan bana..." Nerissa pantolonunu indirip onu avucunun içine alırken tısladı, onun için mırıldandı ve inledi.

"Bebeğim, en çılgın hayallerini gerçekleştirebileceğimi biliyorsun," dedi ona dudaklarını yalayarak. Mırıltılı bir sesle eğildi, dilini ereksiyonu boyunca gezdirdi, sonra diğerleri etrafında dolaşıp ona dokunup öperken onu ağzına aldı.

Şok, utanç ve iğrenme kafamın içinde geri dönmem, uyanmam için çılgılık atıyordu. Ama yapmadım. Yapamadım. İrademe rağmen, meme uçlarım sertleşti ve ağzının içine doğru eğilirken bacaklarımın arasında bir ağrı zonkladı, iniltisi beni saf şehvetle zıplattı. Şiddetle nefes aldım, iniltisi etrafımı sardı, kalçalarımın aşağı kayarak amımı yaladı.

"Hoşuna gitti mi Kovacs? İzliyor musun?" Nefes nefese kaldı, kalçalarını salladı, başını hafifçe geriye eğdi ve gözlerini benden ayırmadı. "Keşke sen olsaydın?"

Evet. Cevabı vücudumda hissettim. Yutkundum, başımı yana çevirdim, damarlarım sıcaktan yanıyordu.

Aklımı kaçıırıyordum. Bu gerçek değildi. *Uyan, Brex*. Kendime gelmeye çalışarak başımı salladım.

Kıkırdadığını duydum. "Denemeye devam et prenses."

"Öyleyim." Nerissa başını kaldırıp onun bana söylediklerine cevap verdi. "Ama sen çok büyüksün. Tanrım, Warwick, amımı çok ıslatıyorsun ve bunun beni ne kadar tahrik ettiğini biliyorsun." Nerissa ağzını tekrar onun üzerine indirdi, açıkça onun tamamını içine almak için mücadele ediyordu. Başka bir kadın dizlerinin üzerine çökerek Nerissa'nın ulaşamadığı bölgeyi yalamaya ve emmeye başladı. Diğer iki fae onun etrafında dönerek vücudunun geri kalanının tadını çıkarıyordu.

Gözlerimi sıkıntıyla devirdim ve uzaktaki duvara baktım.

"Söylediklerinde doğru olmayan bir şey var mı?" diye gürledi, sesi bir kez daha okşayan eller gibiydi, havlunun altından kayıyordu. Doğruydum ama kulağa çok sevimsiz geliyordu ve egosunun daha fazla kabartılmaya ihtiyacı yoktu.

"Daha iyilerini gördüm." Yine homurdandı.

"Seni memnun etmiyor muyuz? Ne yapmamızı istiyorsun?"

Tanımadığım bir fahişe onun arkasında diz çöktü ve kıcını kavradı. Uzun, çatalı dilini adamın kıkırtı yanakları arasında gezdirdi, adamın homurdanmasına, kalçalarının daha sert sallanmasına neden oldu ve neredeyse tükürüğümde boğuluyordum. O bir yılan değiştiriciydi ve dilini nereye koyduğunu düşünmek bile istemiyordum. Şu anda dilini.

"*Baszd meg.*" *Siktir git*, diye tısladım, arkamı döndüm ama enerjisi beni itti, tenimin her santimetresinin üzerinde kayarak ilerledi. Omurgam dikleşti, nefesim hızlandı, tenim ağrıyor ve canlanıyordu.

"İstedğin zaman gidebilirsin," diye hırladı bana.

Kızlardan biri ihtiyaçla inleyerek, "Asla... burada olmak için

yalvardık," diye karşılık verdi. "Sizi memnun etmemize izin verin."
Onların istekli seslerini duyabiliyordum,

Büyük Warwick Farkas'ı tatmin etmek istiyor.

Kendimi hasta hissettim. Öfke, arzu ve kabul etmek istemediğim başka bir his dilimi kapladı.

Onun arkamda, içime doğru bastırıldığını hissettiğimde korkudan nefesim kesildi. Hareket etmediğini biliyordum, hâlâ odanın karşısında duruyordu.

"Nasıl?" Boğuldum, oksijen ciğerlerime zar zor ulaşıyor ve daha fazla nefes almamı sağlıyordu.

"Beni nasıl hissediyorsun?" Sert sesi kulağımdaydı ve beni olduğum yerde donduruyordu. *"Bilmiyorum, ama söyle bana, şu anda nasıl oluyor da bir siren mırıldanıyor ve sanki hayattaki tek görevi beni bayıltıyor... ve seninle tanıştığım andan beri tek hissettiğim sensin, Kovacs?"*

Kavurucu sıcaklık içimde acıyla titreşiyor, arzu tenimi karıncalandırıyor, boğazımı kurutuyordu.

Boynuma doğru hırladı. *"Gittiğini sanmıştım. Bir ay boyunca huzur içindeydin. Şimdi her yerdesin. Lanet olası her şeyde."* Öfke boynumun kıvrımından aşağı inerek dudaklarımı duyulmaz bir şekilde ayırdı.

"Aklımdan çıkmadan başka bir şey istemiyorum."

"Aynen, Farkas." Özlem her zerremi sararken dişlerimi sıktım.

"Ama yine de buradasın," diye alay etti.

"Neden benim için geldin?" Soru istemsizce ortaya çıktı.

Kızlardan birinden muhtaç bir inilti geldi ve omzumun üzerinden bakmaktan kendimi alamadım.

Hızını artırıp Nerissa'nın başını tutarak onu daha da derine çekmeye zorlarken gözleri parlıyor, içimi yakıyordu, şarkısı odayı dolduruyor, herkesi kendinden geçiriyordu. Nerissa'nın yanındaki diğer fae onun taşaklarını emiyor ve onunla oynuyordu, yılan-değiştiren hala onun arkasındaydı ve onu yalıyordu, dördüncüsü ise yatağa uzanmış, açık bir şekilde onun seyir zevki için kendini tatmin ediyordu.

Bakışları benimkilere kilitlenirken parmaklarının kıvrımlarında gezindiğini hissettim. *"Çünkü..."* diye homurdandı ve bir parmağını içime soktu. I inerken gözlerimi kapattım.

Yüksek sesle.

"Brexley?" Tanıdık ses gözlerimi açtı, şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım ve bulunduğum yeri kavradım. Mermer döşemeler, beyaz duvarlar ve başımın üzerinde asılı duran kristal bir avize. Bozulmamış ve mükemmel.

Caden banyo kapısının arkasından baktı, üzerinde hâlâ nöbetçi üniforması vardı, alnı çatıktı ve gözleri şüpheyle etrafı tarıyordu. "Sen iyi misin? Ağladığını duydum."

Kuruyan boğazımı yutkunarak başımı salladım, köşede bir adam ve dört çıplak kadınla birlikte meni kaplı bir yatak görmeyi bekliyordum.

Gerçek değildi. Her şeyi rüyanda görüyordun.

Ayakta uyumak... Tabii.

Havluyu etrafımda daha sıkı tuttum, ayak parmaklarım sıırılsıklam banyo paspasına kıvrıldı, yerde su birikti.

"Brex?"

"Evet." Sarsılarak ona baktım. "İyi." Hayır, değildim.

Gözleri üzerimde gezindi, içlerinde bir ateş parlıyordu, adımları onu bana bir santim yaklaştırıyordu.

"Tanrım, seni çok özledim," diye fısıldadı kısık sesle. "Seni kaybettiğimi düşündüğümde bir parçam öldü. Doğru davranmadım, Brex. Sensiz çalışamıyorum. Onu kaybettim."

"Duydum."

"Duydun mu?" Başını yana eğdi.

Doğru, Aron'u bilmiyorlardı. Aynı yerde olduğumuzu. Onu benim öldürdüğümü.

Boğazımdaki yumruyu yutarak bakışlarımı başka yöne çevirdim. Caden'in eli yanağımdan kayarak ıslak saçlarımın arasına girdi.

"Brex." Adımı fısıldadı, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Bilmiyorsun bile... Çatıdaki o gece her gece aklımdan çıkmıyor.

Bana işkence etti. Tam bir aptaldım. Seçimimden pişmanım. Ama artık ikinci bir şansım var." Gözleri alt dudağıma kaydı, bu da midemin bulanmasına neden oldu. Bedenimi düz bir şekilde kendine doğru çekti, ağzı

benimkine doğru. Her zaman istediğim şeyi elde ediyordum. Her zaman hayal ettiğim şeyi. "Seni istiyorum." Ağzıma tamamen sahip olmadan önce dudakları benimkileri sıyırdı.

Bir at değiştiren ya da fae lordu için... ve kesinlikle ihanet eden bir pislik için, Caden'in öpücüğü hepsini yok etmeliydi, neredeyse tüm hayatım boyunca sevdiğim çocuk. Sonunda o da benim gibi hissediyordu. O da beni istiyordu.

"Beni düşünmeyi bırak Kovacs," diye gürledi Warwick'in derin sesi kulağımda ve beni geri çekti. Gözlerim her yeri tarayarak arkamdaki boş alanı aradım.

"Brex?" Caden ellerini kollarıma bıraktı.

Siktir, Farkas. Her şeyi mahvetmek zorundaydı.

"Brexley?" Caden'ın sesi yükseldi ve beni ona geri getirdi. Şaşkınlık yakışıklı yüz hatlarını germiştir. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey." Başımı salladım. "Özür dilerim."

"Üzülme." Kollarını bana doladı. "Çok travmatik bir şey yaşadığını biliyorum. Yeniden güvende hissetmeni ve sevilmeni istiyorum." Çenesini başımın üzerine koydu. "Seni seviyorum, Brexley. Seni kaybetmek, seni kendimden uzaklaştırdığım için ne kadar aptal olduğumu görmemi sağladı. Seninle birlikte olmak istiyorum. sen."

Gözlerimi kırıştırdım ve aynadaki görüntümüze baktım.

On dört yaşımdan beri duymayı hayal ettiğim kelimeleri nihayet söylemişti. Özlediğim kelimeleri.

O gece çatıda oturan kız, onunla birlikte olmak için her şeyini verebilecek olan kız. Sadece bir öpücük için yalvaran.

O artık bana yansıyan kadın değildi.

Bölüm 9

"Buna karşı olduğumu söyleyebilir miyim? Dinleniyor olmalı." Caden yanımdaki koltukta oflayıp puflayarak beni işaret etti. "Ya da zorla beslenmeli! Ona bir bak baba. Aç bırakılmış ve dövülmüş gibi görünüyor."

Kapıdan içeri adım attıktan doksan dakika sonra muayene edildim, iğnelendim, dürtüldüm, yıkandım, kremlendim, losyona batırıldım ve Maja'nın sığdırabileceği her türlü güzellik bakımına daldırıldım. Şimdi kendimi Istvan'ın ofisinde otururken buldum, vücudum günün olaylarından dolayı gevşemiş ve bitkin düşmüştü.

"Caden." Istvan masasının arkasına doğru ilerledi, ses tonunu kızgınlık kaplamıştı. "Bize katılacaksan sessiz kalman gerektiğini *söylemedim mi?* Teknik olarak hâlâ görevdesin. Sorumluluklarına ara vermen için sana cömert davranıyorum."

Caden yine ofladı, sandalyesine geri oturdu, eli benimkinin üzerinde kıvrıldı. Bana dokunmadan ya da bakmadan duramıyordu, sanki gözünü kırpsa yine kaybolacaktım.

"Brexley." Istvan sandalyesine oturdu. "Eve sağ salım dönmenin ne kadar güzel olduğunu anlatamam." Kelimeleri söyledi ama onunla ilgili her şey mesafeli ve uzaktı, tanıdığım adama geri dönmüştü. "Oldukça yan yanaydık

"Seni kaybettiğimizi sanıyorduk."

Kapı arkamdan açıldı ve Istvan'ın asistanlarından biri içeri girdi. Çay arabası: küçük üçgenler halinde kesilmiş sandviçler, ithal jöleli ve kremalı çörekler, Çin ve İngiltere'den çaylar. Arabayı yanıma getirdi, selam verdi ve dışarı çıktı. Rosie gibi biri için en az bir aylık maaşa, hatta daha fazlasına mal olan bir atıştırma.

"Lütfen." Istvan başıyla arabayı işaret etti. "Aç olduğunuzu biliyorum."

Öyle olmalıydım. Bir süredir bir şey yememiştim ama nedense bu manzara karşısında midem bulandı. Yine de yemezsem yiyeceklerin çöpe atılacağını, domuzlara ve atlara verileceğini biliyordum. Boğazımdaki sıkışıklığı yutarak bir sandviç aldım, küçük bir ısırık aldım, yumuşak kabarık ekmek ağzımın çatısına ve boğazımın arkasına yapıştı.

"Eminim tadı sana biftek yemeği gibi geliyordur." Caden'in dokunuşu dikkatimi ona yöneltti, bakışlarında acıma vardı. Belki Halálház'da olsa öyle olurdu ama Killian son birkaç haftadır beni son derece iyi besliyordu.

Sandviçi yere bıraktım ve Istvan'a baktım.

Beni izledi, buz mavisi gözleri katmanlarımı soymaya çalışıyor, düşmanına karşı bulabildiği her lokmayı arıyordu.

"Ne oldu Brexley? Nasıl hayatta kaldın? Nerelerdeydin?"

Koltuğumda kayarken göğsüme bir ağırlık çöktü. Zihnimde neden bir barikat oluştuğunu tarif bile edemiyordum. Dişlerimi sıkarak ona söyleyeceğim bilgileri seçtim.

Ona her şeyi anlatıyorsun. Neyin var senin? Beynimin mantıklı kısmı dilimi çözmeye çalıştı. Halkınla birlikte evine döndün. Onlara Fae'lere karşı elinden geleni yapıyorsun.

"Köprüdeki geceden başla." Istvan sandalyesinde arkasına yaslanmış, parmaklarını dikmiş, hikâyeyi anlatmamı bekliyordu. "Neredeysin alındı mı?"

Ekmek midemde topaklandı, mayanın ciğerlerimin etrafında genişleyerek oksijeni dışarı attığını hissettim.

"Baba..." Caden tepkimi fark ederek ayağa kalktı ve elini benimkinin üzerine koydu.

"Bize söylemesi gerek Caden. O önce bir asker. Ben de senden aynısını isterdim." Öne doğru eğildi. "Brexley...?"

Başımı salladım, içime çektim. "Halálház'a götürüldüm."

Halálház bir yerden daha fazlasıydı; içimde kalan bir varlıktı. Beni işaretledi. Beni değiştirdi. O benim geçmişim, bugünüm ve geleceğimdi. A kabusum ve gerçekliğim. Uzun zaman önceydi ama o kadar canlıydı ki kan, ter ve dışkının ekşi kokusunu tadabiliyordum.

Her iki adam da sarsıldı, sanki masaya bir bomba koymuşum gibi aynı şiddetli hareketle donup kaldılar.

"Ne?" Caden'ın ağzı dehşet ve şok içinde aralandı.

"Halálház?" Istvan tıslayarak ayağa kalktı, gözleri bana kilitlenmişti.

"O yerden kimse sağ çıkamaz." Caden hâlâ bana bakıyordu, başı titriyordu. "Anlamıyor muyum? Oradan nasıl çıktın?"

"Nerede. Nerede. Nerede?" Istvan masanın üzerine eğildi, sesi gergindi.

Ağzımı birbirine kenetlemek için duyduğum garip dürtü çenemin ağrmasına neden oldu. Halálház insanlığımı çalmış, bana işkence etmiş, ölümüne bir oyun oynatmış, beni bir yoldaşımı öldürmeye zorlamıştı ve ben hâlâ bunu onlardan saklama dürtüsüyle savaşıyordum.

Neyin var senin? Evindesin, ailen ve insanlarınla birliktesin. Onlara verebileceğin her lokmayı vermelisin.

Halálház zaten gitmişti, yeni bir yerde yeniden inşa ediliyordu; benim verdiğim bilgilerin Istvan'a artık bir faydası olmayacaktı.

"Citadel." Ellerimi birbirine kenetledim. "Dağın içine inşa edildi."

"Hisar mı?" Caden sandalyesini devirerek ayağa fırladı. "Nehrin tam karşısında mı demek istiyorsun?" Dramatik bir şekilde o yönü işaret etti. "Bunca zamandır oradaydı."

Istvan beni izledi, bakışları sanki iddiamın altında yatan tüm gerçeği görmeye çalışıyormuş gibi beni inceliyordu. "Yukarıda bir patlama oldu.

yaklaşık bir ay önce." Sakindi ama ifadesinde neredeyse suçlayıcı bir ton vardı.

"Evet." Başımı salladım. "O zaman kaçmıştım." "Bir ay önce mi? O zamandan beri neredeydin?" Caden elini koluma koydu.

"Benden bahsetme. Beni hiç görmedin ya da duymadın." Sanki Warwick yanımda oturuyormuş gibi, talebini duyabiliyordum, boğazım sanki beni lanetliyormuş gibi kendi kendine kapanıyordu.

"Saklanmak zorunda kaldım." Çenemi kaldırdım ve Istvan'a dik dik baktım. "Elbette kim olduğumdan dolayı beni arıyorlardı. Geri dönmem bu kadar uzun sürdü."

Istvan'ın dikkati dağılmadı, yüzü taştan bir maske gibiydi. Sadece hafif bir göz seğirmesi hikâyeme tam olarak inanmadığını gösteriyordu. Istvan gibi birine yalan söylemek, ayrıntılara gerçekmiş gibi görünmesini sağlayacak kadar gerçeklik katmaktı, ama kendinizi kandıracak kadar değil. HDF bize bunu eğitimde öğretmişti, düşmanlarımız tarafından yakalanma ihtimalimize karşı.

"Kimin ve neden bombalandığını merak ediyorum." Tahtaya hafifçe vurdu. "Hem yerini bilip hem de havaya uçurma yeteneğine kim sahip olabilir?" Her kelimesi bir sorudan çok bir suçlama gibiydi. "Fae lorduna saldıracak güce ve paraya kim sahip?"

Sessiz kaldım, yüzümü boş tuttum. Cevabı bilmesem de bilebilecek birini tanıyordum.

"Baba, Vahşi Topraklar'da bir isyancı çetesi olduğuna dair söylentiler duymuşsun." Istvan başını oğluna çevirdi, ona susmasını söyleyen bir bakış fırlattı.

"Sarkis Ordusu mu? Onlar bir avuç melez holigandan başka bir şey değil. Bunu yapamazlar." Başını salladı. "Bu iş

Planlama, para, zeka ve hassasiyet. Onlar sadece Vahşi Topraklar'daki birkaç aptal kabadayı. Böyle bir şeyi yapabilecek güce sahip olan tek isyancılar Prag'daki Povstat Milisleri olacaktır."

Prag merkezli Povstat adlı devrimci grup, Çek Cumhuriyeti'nde kötü şöhretli ve korkulan biri haline gelecek kadar büyümüş ve ünü çevre ülkelere yayılmıştı. Kapitan adındaki liderleri onları yaklaşımlarında daha "radikal" olmaya teşvik etti. Hem insan hem de Fae liderlerine karşı mücadelede şiddet kullanıyorlardı.

"Povstat mı?" Caden çenesini ovuşturdu. "Ama Budapeşte'yi neden umursasınlar ki?"

"Bu serserilerin neden bir şey yaptığını kim bilebilir. Daha fazla güç." Istvan bakışlarını tekrar bana çevirerek hırladı. "Lütfen Brexley, bana Halálház hakkında her şeyi anlat."

Caden alçak sesle homurdandı, babasını görmezden gelerek volta atıyordu. "Bunca zamandır bu kadar yakın olduğuna inanamıyorum. Tam önümüzde. O lanet olası aşağılık fae lordu burnumuzu sürüyordu. Muhtemelen insanların ne kadar aptal olduğu hakkında böbürlenerek etrafta dolanıyordu. Onu öldürmek, kalbinden bıçaklamak ve ben gülerken kan kaybından ölmesini izlemek istiyorum."

"Seni düşünmedi bile," diye tersledim, beynim beni susmam için uyaramadan ağzım cevap verdi. Şüpheli, buz gibi bir sessizlik havada balonlaştı. "Ya da en azından ben öyle sanıyorum." Dişlerim birbirine çarptı. "Biliyorsun, Fae'ler kendilerini insanlardan çok daha üstün görürler."

Caden benimle aynı fikirde olarak alay etti, sertlik odadan dışarı sızıyordu.

"Halálház artık yok edildi. Geride kalan herhangi bir insan tutsak ya öldü ya da evine dönmüş olacaktı. Artık oraya saldırmanın bir anlamı yok." Ya da hiçbir zaman. Killian orayı yeniden inşa etmiyordu.

"Sen..." Caden ayaklarının üzerinde kaydı, başı öne eğildi. "Orada Aron'u gördün mü? Yakalanmıştı. Onu oraya götürdüklerini düşündüm."

"Brexley! Hayır, hayır! Lütfen-" Sıcak kanının yüzüme sıçraması, boğazını parçalayan çivinin mide bulandırıcı sesi.

Yan tarafa baktım, ciğerlerim hava almak için çırpınıyordu, cinayetini mükemmel bir netlikle duyuyor ve görüyordum.

"Brex?"

"Yaptım." Başımı salladım, bir duygu düğümünü yutkunarak geri çektim. Hikâyeyi satmaya yetecek kadar gerçek. "Başaramadı."

Benim yüzümden.

"Siktir!" Caden dönerek yumruğunu bir kitap rafına vurdu. "Ben olmalıydım... o değil."

"Aron vasatın altında bir savaşçı ve askerdi. Pervasız, kibirli ve zorlayıcıydı. Ölümü kaçınılmazdı," diye yanıtladı Istvan soğuk bir şekilde.

Ona baktım. Aron bir pislik olabilirdi ama hayatını sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi bu kadar kolay silip atması?

"Başından beri siz insanlar olduğunuz halde bize canavarmışsınız gibi bakıyorsunuz."

"Haplarınızı üzerinde test ettiğiniz insanlar hakkında böyle mi düşünüyorsunuz?" Bir kez daha düşünmeden konuştum. "Onları yapmak için öldürdüğün fae'lerden mi?"

Istvan'ın kafası geriye doğru seğirdi, burnu havalandı ama aynı hızla şaşkınlık alnını kırıştırdı. "Haplar mı? Test mi? Sen neden bahsediyorsun?" Gözlerindeki ve ses tonundaki dürüstlük ve şaşkınlık öfkemi bastırdı.

Ya Killian beni kandırıyorsa? Bunca zaman beni aptal yerine koyduysa. Başından beri o olduğu halde Istvan'ı suçluyorsa. İnsanları kendilerine karşı savaşacak akılsız makinelere dönüştürmek kimin daha çok işine yarardı?

Bunu yapmak için birkaç fae "hasat" etmesi gerekse bile mi?

Kimse bundan şüphelenmez.

Mükemmel bir silah olurdu.

Az istenit, Brexley. Çok saf bir aptalsın.

"Sen neden bahsediyorsun? Ne hapı?" Caden'ın sesi beni düşüncelerimden kopardı. "Ne kadar çok Fae ölürse o kadar iyi değil mi?"

Başımı salladım "Hiçbir şey. Sadece Halálház'daki söylentiler."

Istvan bakışlarını benden ayırmıyordu ama duygularını hiç hissedemiyordum. "Ne söylentisi?" diye sordu soğukkanlılıkla.

"Hiçbir şey." Başımı salladım. "Önemli değil."

Istvan'ın odaklanması azalmadı. Bu numarayı biliyordum. Beni kıvrandırmak ve sakladığım her ne varsa ağzımdan kaçırmak istiyordu. Ama küçük bir kızken bana uyguladığı numara artık karşısındaki kadın üzerinde işe yaramıyordu. Yerimde durdum, arkama baktım.

"Son bir aydır nerede saklanıyordun?" Sonunda omuzlarını oynatarak sözünü kesti.

Ona ne kadarını anlatacağımı gerçekten bilmediğim için bu soru beni zorladı.

"Ah... Vahşi Topraklar." Gerçeğin bir parçası.

"Çok yakın." Istvan sandalyesine tünedi. "İlginçtir ki, sen mucizevi bir şekilde bize dönmeden sadece otuz dakika önce

Fae sarayının yakınındaki nehrin karşısından gelen birkaç patlama ve bir Köprüde bir kadın ve erkeği kovalıyorlar. Bu çifti durdurmak için barikat bile kurduklarına dair haberler var. Siz gelmeden hemen önce olmuş."

"Bilmiyorum. Caden ve diğerlerinin beni bulduğu taraftan geldim." Fae tarafından bir erkekle gelenin ben olduğumu bilselerdi, çok fazla soru sorarlardı, hepsi Warwick ve Killian'ı işaret eden bir sorgulama seli başlatırlardı.

Bir şey beni her ikisi hakkında da sessiz tuttu.

Fae lorduyla birlikte olduğumu bilselerdi. Düşmanla birlikte olduğumu... onun esiri, deneyi ve...

Başımı salladım, anılarımızı, sabahları beni almak için hücreme gelmesini dört gözle beklediğimi, birlikte geçirdiğimiz birkaç günün samimiyetini dışarı ittim. Bunların hepsi beni kandırmak için miydi? Bana fae oyunlarını mı oynuyordu?

Güvenebileceğim biri var mıydı?

"İyi zamanlama o zaman." Istvan başını eğdi, parmakları masaüstüne bastırdı.

"Evet, öyleydi." Başımı salladım, başımı ovuşturdum.

Kapı çalındığında Istvan konuşmak için ağzını açtı. "Efendim?" Dr. Karl kafasını içeri uzattı. "Sonuçlar geldi."

"Evet, lütfen içeri gelin." Istvan ona ilerlemesini işaret etti. Tekrar ayağa kalkarak masasının etrafından dolaştı ve doktorla buluştu.

Dikkatim doktorun elindeki dosyaya yöneldi, midem bulandı. Normal olmalıydılar. Farklı bir şey yoktu ama Killian'ın adamlarının bende bulunduğu tuhaflığı hatırlayınca içimdeki korkuya karşı koyamadım. Fae'ler ve insanlar farklı olduğu için bir kenara itebileceğim bir şey değildi bu. Ben fae değildim ama...

Dr. Karl'ın sonuçları benim hakkımda bir şey söyler mi?

Anormal mi? Dr. Karl kaşları çatılmış bir halde dosyayı Istvan'a uzattı.

"Bu gördüğüm en garip şey." Hay sikeyim.

"Ne?" Istvan dosyayı açtı ve sonuçlara baktı. "Bayan Kovacs'ta olağanüstü seviyelerde İmmünoglobulin M."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bizi virüs, enfeksiyon ya da hastalık gibi vücudun yabancı cisim olarak gördüğü şeylerden koruyan antikorlar vardır. Gerçi ne zaman

çok yükseldiğinde, organlarınız genellikle işlevlerini yerine getirmekte zorlanmaya başlar. Bayan Kovacs'ın seviyeleri..." Dr. Karl'ın bakışları bir suçlama gibi yüzüme çarptı. Duraklama beni odada bir ilmik gibi sallandırdı. "Değerler çok yüksek, organları tamamen kapanmış olmalı. Ölmüş olması gerekirdi." Doktor yarım ay gözlüklerinin üzerinden bakarak beni inceledi. "Ancak tüm testler olabildiğince sağlıklı olduklarını gösteriyor. "Ancak tüm testler olabildiğince sağlıklı olduklarını gösteriyor. Açıklama, efendim. Kesinlikle şaşırtıcı. Vücudu bu antikorlarla savaşmak yerine onları kullanıyor."

Tüm gözler üzerime çevrildiğinde her kasım yerine kilitlendi. Killian'ın sözleri aklıma geldi.

"İki haftadır hapları öğünlerinize karıştırarak alıyordunuz. Sana hiçbir şey olmazken, diğer denekler bocalamaya ve ölmeye başlamadan önce daha çok fae'ye benziyorlardı. Organlar iflas etti. Bazıları Daha hızlı, bazıları daha yavaş, ama sonunda hepsinin zihni boyun eğecek, teslim olmadan önce emir alacaktı."

Gözlerinin yoğunluğu, şaşkınlıkları ve spekülasyonları beni bir ip gibi boğdu. İnsanlar farklılıktan hoşlanmazdı. Eğer sizde alışılmadık bir şey varsa, normlara uymayan bir şey varsa, size şüpheyile yaklaşıldı. Güvensizlik.

Boğazımdaki düğüm genişledi, tek bir kelimenin bile ağzımdan kaçmasına izin vermedim.

"Belki de test yanlıştır." Önce Caden konuştu ve odayı boğan gerginliği hafifletti. "Bu her zaman olur. Kirlenme."

Dr. Karl'ın omuzları hakarete uğramış bir şekilde geri çekildi. "Kirlenmemişler ya da yanlış yapılmamışlar. Emin olmak için kanını üç kez test ettim."

"Tekrar yap," diye emretti Istvan.

Dr. Karl pufladı, yüzü kıpkırmızı oldu.

"O zaman alt kattaki laboratuvarıma gelsin." Bana döndü ve sanki benim hatamış gibi ters ters baktı. "Laboratuvar testlerinde bir sorun olmadığını bilsem de, eğer ısrar edilecekse, bu sefer steril bir ortama gelsin."

"Yarın ilk iş orada olacak," diye yanıtladı Istvan, bakışları tekrar dosyanın üzerinde gezinirken. "Bunun dışında iyi mi?"

"Evet." Dr. Karl başını eğdi. "Cinsel saldırı izi yok. Sadece biraz susuz kalmış ve yetersiz beslenmiş, sırtında ve karnında belirgin yara izleri var. Ama şaşırtıcı bir şekilde, sağlığı mükemmel. Gerçi kayıtlarımı tekrar gözden geçirmem gerekti..."

"Ne için?" Istvan sordu.

"Kurşun yaraları. Brexley'i bacağından ya da sırtından vurulmuş olarak gördüğümü hiç hatırlamıyorum."

"Neden yapasınız ki?" Istvan sanki ondan bir sır saklamışsınız gibi önce bana, sonra Caden'e baktı.

"Çünkü etraflarındaki iyileşme en az üç yıllık gibi görünüyor. Onun uzakta olduğundan çok daha uzun bir süre."

Istvan'ın mavi gözleri benimkilerle kısa bir süre için tekrar buluştu ve kendimi bir insandan çok bir numune gibi hissetmeme neden oldu.

"Teşekkür ederim, Doktor." Istvan onu kovdu. Generalini selamlayarak odadan çıktı.

Istvan masasına geri döndü ve dosyayı yere attı. "Caden yakalandığınızda sırtınızdan vurulduğunuzu söyledi."

"Evet, efendim."

"Yaklaşık beş ay önce aldığın bir yara." Dudakları büzüldü. "Caden'ın anlattığına göre... ölümcül olmalıydı."

Sessizlik.

Ne demek istediğini anladım. Ortalama bir insan ölmüş olurdu; son derece şanslı bir insan ise en azından hala iyileşiyor olurdu.

"O fae piçlerinin ona ne verdiğini kim bilebilir?" Caden kollarını kavuşturdu. "Muhtemelen insanları vudu büyülerıyla iyileştirmeye bayılıyorlardı, böylece onları tekrar parçalayabiliyorlardı."

"Orada olan bu muydu?"

"Evet." Yine, tamamen yalan değil. O şirret şifacı hapse girmeden önce bana bir şey enjekte etti. Gerçi, Halálház hapishaneye onlar tekrar gelmeden önce seni iyileştirmek için.

Istvan sadece bana baktı ama sonunda başını eğerek kabul etti. "Fae lorduyla ya da onun üst düzey adamlarından biriyle herhangi bir temasınız oldu mu?"

"Hayır." Yalan dilimden tereyağı gibi kaymıştı. Neden ona söylemedim ki? Killian'ın sarayının her detayını, her sırrını ifşa edebilirdim. "Halálház'da sadece Fae askerleriyle muhatap oldum. Hiçbiri muhafızdan başka bir şey olacak kadar yüksek görünmüyordu."

"Gerçek kimliğinizi kimse bilmiyor muydu?"

"Hayır." Jenga parçaları gibi, yalanlar üst üste yığıldı. "Kaçmana yardım eden oldu mu?"

"Hayır." Alnımı ovuşturdum.

"Baba..." Caden iç çekti. "Hadi ama. Çok yoruldu."

"Bana söyleyebileceğin başka bir şey var mı Brexley?" Istvan oğlunu görmezden geldi. "Ne olursa olsun. Herhangi bir detayın ne kadar önemli olabileceğini biliyorsun."

"Hayır, efendim," diye cevap verdim. "Halálház'da hayatta kalmak benim tek odak noktamdı."

Başını öne eğdi. "Kaçmış olman bir mucize. Hiç kimse kurtulamadı." "Orada ölebilirdim. Sadece bombalama hayatımı kurtardı."

Istvan iç çekti. "Yarın Doktor'u gördükten sonra bu konuyu tekrar ele alacağız. Karl."

Başımı sallayarak onayladım.

"Hadi gel." Caden kolumdan tutup beni yukarı çekti. "Fikrini değiştirmeden gitsek iyi olur."

"Brexley?" Istvan'ın sesi bizi kapıda durdurdu. Başımı çevirdim. "Döndüğüne sevindim. Yaşadıkların... baban seninle gurur duyardı."

Bıçakla. Twist. "Teşekkür ederim efendim," diye mırıldandım, gözlerimden yaşlar süzülüyordu. "Yarın aynı saatte, Brexley."

Yanıt olarak başımı eğdim ve Caden'ın beni kapıdan dışarı, babasının meraklı sorularından ve sert bakışlarından uzağa çekmesine izin verdim.

"Eminim yatağına girip kendini yeniden sıcak ve güvende hissetmekten başka bir şey istemiyorsundur." Caden'ın kolu bana dolandı.

"Artık evindesin."

Home.

Eskiden çok rahatlatıcı ve tanıdık olan bu duvarlar artık bana hiçbir güvenlik hissi vermiyordu.

Aksine, içerideki hayatın asla eskisi gibi olmayacağını söyleyerek beni uyardıklarını hissedebiliyordum.

Artık buraya ait olmadığımı.

Bölüm 10

"Bundan hoşlandığını sanmıyorum."

Zihnim bilincin sınırlarında geziniyor, karanlık ve sıcaklığın korumasını bırakmaya hazır değildi.

Chirp.

"Biliyorum, ben de anlamıyorum ama kaşlarını çatıyor."

Sinirli bir iniltiyle başımı kabarık yastığa gömdüm.

Farkındalık içeri sızdı. Kaşlarım çatıldı... Hücredeki yastığım bu kadar kabarık ya da ipek kaplı değildi.

Chirp.

"Hayır, onun da bunu tercih edeceğini sanmıyorum, ama sabahları bana hızlı bir başlangıç yaptırdığını biliyorum."

Yavaşça göz kapaklarım açıldığında parlak renklerle çevrili iki kahverengi göz ve burnumun yanında uzun, yumru bir parmakla karşılaştım.

Nerede olduğumu merak ederek gözlerimi kırptırdım, bir panik dalgası gözlerimi tamamen açtı. Sonra yatak odamı, sayvanlı yatağımı ve şifonyerimi gördüm,

Babamın ve benim resimlerimiz. Bir tokat gibi, önceki günün ve gecenin tüm anıları bir anda üzerime yağdı. Ayağa kalktım.

Evdeydim, HDF'ye dönmüştüm.

Opie ve Bitzy'ye bakarken, Caden'ın bütün gece yanımda uyuduğunu bildiğimden, başım korkuyla omzumun üzerinden sallandı. Yanımdaki yer boştu ama yastık hala onun arkadaşlığından dolayı girintiliydi.

Şok içinde dikkatim tekrar yatağımdaki minik figürlere yöneldi. Bu iki şey birbirine uymuyordu.

Opie'nin kıyafeti karşısında irkildim, gözlerim bu seviyede bir istismara hazır değildi.

Henüz.

Parlak fuşya renkli, fırça kılları olan bir kask takan Mohawk Ortada, göğsü çıplaktı, alt yarısı ise bir toz bezinden bulabileceğiniz çok renkli tüylerle kaplıydı, ayakları mavi mikrofiber toz bezleriyle bağlanmıştı. Sırtında, Bitzy'nin kafasına bantlanmış daha küçük bir fırça vardı, büyük yarasa kulakları bükülüp seğiriyor, parmağı beni ters çeviriyordu.

"Anlamıyorum?" Ağzım açık kaldı. "Bu... nasıl... ama nasıl..."

"Uh-oh. Bu kırılmış olabilir." Opie acıyarak elimi okşadı. "Benim adım Opie; bu da Bitzy. Biz senin arkadaşlarınız. Bana her zaman parlak paralar, ışıltılı kumaşlar ve ışıltılı mücevherler gibi şeyler verirsin." Sanki zihinsel olarak kusurluymuşum gibi yavaşça konuştu. "Beni anlıyor musun? Resim çizeyim mi?"

"Ben sana bir şey vermiyorum."

"Ohhhh hayıroo, hafıza kaybın olmalı... ya da muhtemelen beyin hasarın. Ayrıca bana yemek veriyorsun... pastırma gibi."

Ona ters ters baktım. "Burada ne halt ediyorsun demek istedim." Etrafı işaret ettim. "Sen nasıl buradasın? Korumalı olduğu için hiçbir alt-fae içeri giremez. Tuzaklar ve zehirler var."

Opie başını çevirip bir süre Bitzy'ye baktıktan sonra ikisi de kahkahayı patlattı ama Bitzy'ninki daha yüksek sesli cıvıltılardan ibaretti.

"Tuzakların ve zehirlerin sub-fae'nin içeri girmesini engelleyeceğini mi sanıyorsun?" Opie dizine vurarak uludu.

Chirpchirpchirpchirp.

"Şşt." Kapıya baktım, Maja'nın koşarak içeri girmesini bekliyordum. "Çok komiksin, Fishy." Gözlerini silerek kıkırdadı.

"Sen

İnsanlar bunun evcil bir sıçanı yakalamakla aynı şey olduğunu düşünüyor. Lütfen, bacak kaldırmak için senin çıtçıt tuzaklarını kullanırken ben de peynirden atıştırayım." Kıçını ovuşturarak yana doğru eğildi. "Kıçımın güzel görünmesini sağlıyor."

"Peki... alt-fae bu kadar kolay girebiliyorsa, neden girmediler?"

Cıvıltı. Bitzy gözlerini devirerek bana aptal olduğumu söyledi. Lanet olsun. Onu anlamaya başlıyordum.

"Her şeyden önce var, ama insanlar hiçbir zaman küçük şeylerin nasıl kaybolduğunu düşünmek istemezler. Suçu hizmetçiye ya da unutkanlığa atıyorlar. Yakalanmıyoruz çünkü kendimizi günlük kemirgenlerle aynı görünecek şekilde süsleyebiliyoruz. Ayrıca, insan beyninin kavrayabileceğinden çok daha hızlı hareket ediyoruz.

Ve en önemlisi, neden burada olmak isteyelim ki? İnsanlar yaptıklarımızı takdir etmiyor." Tüylerini fırçalayarak burnunu çekti.

"İstiyorum."

Opie'nin yanakları al al oldu.

"Ama yine de neden burada olduğunuza cevap vermiyor. Neden saraya dönmedin?"

Chirp. Bitzy beni tersledi.

"Ben onun için gelmedim." Opie, Bitzy'ye karşılık verdi.

Chirp.

"Ben yapmadım," diye haykırdı. "Sadece onun etrafında olmayı seviyorum. Kıyafetlerimi takdir ediyor."

Chirp.

"Sözünü geri al." Opie ayağını yorganın üzerine vurdu.

Chirp.

"Asla yapmam. Efendi Finn... Ona karşı böyle bir sadakatsizlik duymak."

Cıvıltı. Beni iki kez tersledi, Opie'nin nefesi kesildi ve eliyle ağzını kapattı.

"Bitzy..."

Omuz silkti, sıkılmış görünüyordu.

"Ne?" Gözlerim aralarında dans etti.

Opie, aniden birinin çıkmasından korkuyormuş gibi etrafına bakındı.

"Dedi ki..." Şok içinde başını salladı. "*Seni efendim* olarak seçtiğimi, sadakatimin artık senin için olduğunu. Delice, değil mi? Efendi Finn'e karşı böyle konuşmak isyan. O benim üstüm."

Chirp.

"Evet, öyle!"

Chirp! Chirp! Cik cik!

Opie'nin ağzı açık kaldı.

Nefes aldım ve onun gücünden ve ses tonundan uzaklaştım.

"Kahretsin, ne dediğini bilmiyorum ama gerçekten ciddiye."

"Kendi kışına uzanıp bunu yapabileceğini sanmıyorum." Opie kendine baktı, sanki onun söylediklerinin mümkün olup olmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi kıvrıldı. "Yani, eğer yapabilseydi, her zaman bu kadar huysuz olacağını sanmıyorum."

Elim yüzüme geldi, bir kıkırdama yayıldı.

Şu anda hayatım çok karışık. Kendi halkımın standartlarına göre hor görmem ve muhtemelen öldürmeye çalışmam gereken bu iki yaratık için çok derin hisler besliyordum. Bitzy için bile. Yine de, bana yardım ettiler.

Halálház aracılığıyla. Bedenim orada kırılmıştı ve onlar zihnimi bir arada tuttular, beni güldürdüler ya da rahatlattılar, bazı şeyleri atlatmamı sağladılar.

Korkunç anlar. Beni kendimden kurtardılar, benim bir parçam oldular ve ruhumda onları sahip olduğum her şeyle koruyacağımı biliyordum.

Kapım sert bir şekilde çalındı ve bakmadan çoktan gitmiş olduklarını anladım.

"İçeri gel."

Maja kapıyı açtı, aceleyle içeri girdi. "*Edesem.*" *Tatlım benim.*
"Kalkma vakti geldi. Lord Markos, Dr. Karl ile işiniz biter bitmez sizi ofisinde istiyor. Bu sabah oldukça keyifsiz, o yüzden lütfen oyalanmayın."
Çoktan dolabıma koşmuş, benim için bir kıyafet çıkarıyordu.

Hayatımın ne kadar kontrollü olduğunu hiç düşünmemiştim.
Giysiler, yiyecekler, hatta erkekler. Çoğu zaman kendi kararlarımı kendim vermezdim.
Fazladan yastığa tekrar baktım. Caden ve ben pek çok kez yan yana uyumuştuk ama dün gece farklı hissettirmişti.

Kollarıyla beni sardı ve göğsüne sıkıca bastırdı. Yorgun ve travma geçirmiş olduğumu varsayarak uyumaktan daha fazlasını istemedi.

Parmaklarının oyalanışında, geceliğimin altına sokuluşunda, boynumu okşayan ağzında, içime doğru yuvarlanışında, bana olan açık çekiciliğini hissetmeme izin verişinde farkı hissettim.

O uyuduktan sonra öylece uzandım, önüme baktım, huzursuz ve boş. İstedğim her şeye sahiptim. Sevdiğim ve karşılığında beni isteyen çocukla birlikte evimde güvendeydim. Öyleyse neden onun dokunuşuyla heyecanlanmadım? Sadece benim biraz cesaretlendirmem yeterliydi ve birlikte olabilirdik. Sonunda.

Onu seviyordum. Mesele bu değildi, ama şimdi bir şeyler ters gidiyordu. Sanki geri dönmüşüm gibi... yanlış.

"*Edesem*, kalk! Kalk!" Maja kollarını bana doğru çevirdi ve yatağın üzerine güzel bir pantolon ve bluz fırlattı. Eğitim yapmadığım zamanlarda sıkça giydiğim bir kıyafetti. Rebeka, ihtiyacım olmadığı halde güzel giyinmemden hoşlanıyordu.
antrenman kıyafetleri içinde olmak.

Homurdandım. Yataktan zıplayarak doğruca kargo pantolonuma ve Tank.

"Ama bugün antrenman yapmıyorsun." Maja eşyalara uzandı, ama ben ellerinden çekip aldım. Ona bir bakış attıktan sonra yanından geçip tuvalete gittim ve kapıyı kapattım.

"Dr. Karl onu görmeden önce bir şey yiyip içmemenizi söylüyor," diye bağırdı bariyerin içinden.

"Tamam. Teşekkür ederim," diye cevap verdim dalgınca, yansımamda kaybolmuştum. Bir gece önce o kadar acelem vardı ki, kendime hiç bakmamıştım. Geriye bakan kız bile bir şekilde farklı görünüyordu. Diğer herkes için o aynıydı ama ben değildim. Bir daha asla olamayacaktım. Buraya dönmenin beni daha iyi hissettireceğini düşünmüştüm.

her şey yeniden yoluna girecekti. Bunun yerine, sadece içimdeki yanlış vurguladı.

Çok fazla şey oldu. Ve buradaki hiç kimse bunu anlamayacaktı.

Sanki bu bana unutturacakmış gibi beni kutuma geri koymak istediler. Öldürdüğümü unutmamı, korkuyu, açlığı ve En çok değer verdiğim ve yakın ilişkiler geliştirdiğim insanlar Fae'lerdi. Vahşi bir melezle geçirdiğim geceleri, arkadaşımı öldürdükten sonra beni rahatlatan ve yeniden nefes alabileceğimi hissettiren korkulan efsaneyi unuttun.

Donuma kadar soyunarak çıplak bedenime baktım ve parmaklarımı çeşitli yara izlerinin üzerinde gezdirdim. Bıçaklanmış, dövülmüş, kırbaçlanmış ve vurulmuş. Hepsi son birkaç ay içinde.

"Etraflarındaki iyileşme en az üç yıllık gibi görünüyor."

Korku boğazımı pıhtılaştırdı. İnsanlar böyle iyileşmezdi. Bu bir gerçektir.

Ben insan değil miyim? Cesur bir ses başımın arkasına vurdu, beni içime çekilmeye zorladı, tezgâhı kavradım. Dehşet beni sardı, hava ciğerlerimde hareket etmek için mücadele ediyordu. *Neyim ben?*

Derin bir alay gözlerimin yukarı fırlamasına neden oldu, bakışlarım arkamdaki yansımaya takıldı. Vay anasını. Yine mi?

Warwick kollarını kavuşturmuş, rahatça kapı pervazına yaslandı. Bu kez kot pantolon, boklu don ve göğsünü ve kollarını saran siyah bir tişört giymişti. Saçları dökülmüş ve gevşemişti, yüz hatlarının yoğunluğunu çerçeveliyordu.

Su rengi gözleri yavaşça üzerimde gezinirken içimi yakıyor, tüm sinirlerimi ateşliyordu. Meme uçlarım gözle görülür şekilde sertleştiğinde ağzında bir sırıtış belirdi.

"Şimdi seni çıplak görmemi istediğini biliyorum Kovacs." Kaşı kalktı, alaycı bir ses tonu vardı.

Dün geceki küvet olayını yorgunluk olarak yazabilirdim. Bir rüya. Beynimin geziye çıkmaya karar verdiği bir an. Yaşadığım onca şeyden sonra bu tamamen kabul edilebilirdi.

Şimdi burada dururken, uyanırken, ayaklarımın altındaki serin fayansı hissederken, tezgah kalçalarımın baskı yaparken, bunu görmezden gelemezdim. İnkâr edemezdim.

"Deliriyor muyum?"

Tekrar homurdandı ve kapıyı kaldırdı. "Zaten öylesiniz prenses, ama bunun konuyla bir ilgisi yok."

"Anlamıyorum..."

"Öyle mi sanıyorsun?" Bana ters ters baktı, bir adım daha yaklaştı. Aurası tüm odayı dolduruyor, beni tüketiyor, daha fazla yer kaplamak istiyordu. "Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. İstemiyorum da."

Ahh. Gerçi ben de yapmadım. Buna tuhaf bir bağlantı vermek istemedim. Adamım.

"Ben de istemiyorum. Hayatımı geri istiyorum."

"Hayır, bilmiyorsun. Burası artık senin dünyanın değil, öyle değil mi?" Nefesim kesildi, gözlerim büyüdü.

"Düşüncelerimi okuyabiliyor musun?"

"Hayır..." Göz kapaklarını indirdi, başını sallayarak yaklaştı.

"Bu nasıl mümkün olabilir? Sen nasıl buradasın?"

Birdenbire çevrem değişti ve kendimi

Vahşi Topraklar'da bir sokak. Kahve, sidik, vücut kokusu ve ucuz parfüm kokuları burnuma öyle güçlü çarpıyordu ki öğürmemek için mücadele etmem gerekiyordu. Tentelerin arasından süzülen ve çıplak tenimi ısıtan güneş ışığını görebiliyor, etrafımızda dolaşan insanların vızıltılarını ve konuşmalarını duyabiliyordum.

"Nasıl oluyor da ikimiz de şu anda senin banyondayız?" Kollarını uzattı ve bazı insanların eğilip yolundan çekilmesini sağladı. Bir kız kiminle konuştuğunu görmek için arkasına baktı ama gözleri bana hiç takılmadı.

Kimse beni görmedi. Burada değildim... Ama Warwick ve benim için her şey gerçektir.

Ona tekrar bakmak için döndüğümde, banyoma geri dönmüştük, kıyafetleri tenime değecek kadar yaklaşmıştı. Onun sıcaklığını hissedebiliyordum. Bir inilti çıkmaya çalıştı ama dişlerimi sıktım, nefesinin ensemenden aşağı kaydığını hissedince gözlerimi kısa süreliğine kapattım.

"Neden?" Aynadan tekrar ona odaklandım.

"Bunu ben de bilmiyorum... Sadece Halálház'daki o sabah yemekhaneye girdiğin andan itibaren her şeyi berbat ettiğini biliyorum. Lanet bir succubus gibi... tüm dikkatimi çekiyor, onu talep ediyor, beni bir gezegen gibi etrafında dolaştırıyorsun." Parmaklarını boğazıma doladı, cüssesi sırtıma bastırdı, beni tezgâha yasladı, kot pantolonunun içinden gelen hissi içime işledi.

Bir an için Miss Kitty's'in önündeki sıkışık sokağa geri döndük, serin esinti tenimi ve meme uçlarımı yalıyordu. İnsanlar gözlerini dikmiş ona bakıyorlardı. Onlara göre adam havadan başka bir şey değildi, boğazımı daha sıkı kavrayıp diğer eli karnımda gezinirken kafaları bu deli adama doğru sallanıyordu.

"Bunun sona ermesi gerekiyor," diye kulağıma hırladı ve vücudumdaki her molekülü ateşe verdi. "Memnundum... Ölümü seviyorum. Hiçbir şey hissetmemek."

"Bunu senden daha fazla istemiyorum," diye nefes aldım, onun dokunuşu ve rüzgâr tenimde benekler oluşturdu.

Banyoya geri dönmüş gibi görüldüğümüzde bile dışarıdaki serin havayı hissedebiliyordum. Sanki aynı anda iki yerde birden bulunuyorduk.

Parmakları aşağı doğru kayarak yeni ağda yapılmış bölgemi sıyırdı. Burnumdan hava çektim, kalçalarım otomatik olarak ona doğru açıldı.

"Temiz, iyi kıza geri dön... dışarıda," diye gürledi kulağıma, gözlerimiz aynada kilitlenirken. "İstedğin kadar rol yapabilirsin prenses. Ölene kadar bu rolü oynayacaksın, ama ben daha iyi biliyorum." Beni kendine doğru daha sıkı çekti, başparmağı boğazıma bastırdı. "Kirli ve kaba şeylerden hoşlanıyorsun."

Burnum alevlendi, göz kapaklarım öfkeyle aşağı indi, ama diğer her şey bana ihanet etti, içimden sızan ıslaklık, figürler etrafımızda hareket ederken bacaklarımın arasından süzülen dışarıdaki soğuk hava.

Göğsünden derin bir ses çıktı, dudağı yükseldi. "Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum Kovacs. Seni geri verdim. Orada bitmesi gerekiyordu. Beni düşünmeyi bırak ve beni aklından çıkar."

"Önce sen," diye hırladım. Tekrar benim banyoma dönmüştük.

Çenesi seğirdi, gözleri gerçek alevler gibi yanıyordu. Ölümü ve hiçbir şey hissetmemeyi seven biri için hayatın ta kendisi gibiydi. Dinç. Ham. Vahşi. İçimde öfkeyle yanan bir ateş.

Eli aşağıya doğru indi, sırtım eğildi, bunun doğru ya da yanlış, gerçek ya da değil olmasını umursamadan... Sadece istedim. Kendimi o kadar canlı, o kadar canlı hissediyordum ki, derimi çatlatmak istiyordum.

"Sikeyim. Kovacs," dedi o kadar alçak sesle ki onu zar zor duydum, parmakları kıvrımlarımın arasından kayarak içime battı.

Nefesim kesildi, başım omzuna doğru eğildi, göz kapaklarım kapandı ve zevk o kadar yoğun ki kemiklerimi kırbaç gibi yaktı. "Oh, Tanrım..."

"*Edesem?*" Belirsiz bir ses başımı kaldırmamı ve göz kapaklarımın aralanmasını sağladı. Maja'nın kapıda durduğunu gördüm, gözleri bana gelmeden önce odanın içinde dolaşıyordu.

Tek başına.

Nefret yüzümü yaktı, sadece yakalandığım için değil, bana dokunduğunu hayal ettiğim kişi için de utanç duydum. Bir fae. Daha da kötüsü, bir melez.

"Öyle değil-" Elimi çektim.

"Özür dilerim. Konuştuğunuzu duydum... sonra da inlediğinizi." Ne yaptığımı fark edince yanakları koyu bir gül rengine büründü.

"Bilmiyordum. Özür dilerim." Hızla geri çekildi ve kapıyı kapattı. Birkaç vuruş oldu ama kapının dışında zıpladığını duydum. "Sadece... Dr. Karl odanızı arayıp nerede olduğunuzu sordu."

"Hemen geliyorum." Yüzümü taradım, sadece geri itmeye değil Yakalanmanın utancının yanı sıra Warwick'in dokunuşunu hâlâ hissedebiliyordum. Güneşin sıcaklığı hâlâ tenime işliyor, serin hava ve sokağın sert kokusu hâlâ etrafımda dolaşıyordu. Hayal gücüm o kadar da iyi değildi. Mantıklıydım, çocukken asla boyama, yazma ya da rol yapma gibi şeyler yapmazdım. I

stratejik oyunlara ve mantık temelli çöpçü avlarına katılarak büyüdüm. Piyanoyu bir sanat olarak değil, repertuarımda olması gereken bir beceri olarak çalıştım. Istvan'ın düşündüğü her şey Caden ve benim onun için daha iyi oyun parçaları olmamıza yardımcı oldu.

Asla böyle çılgınca bir şey bulamazdım. Yani, eğer gerçekse...? Bu ne anlama geliyordu? Bu nasıl mümkün olabilirdi? "Brexley?" Maja tekrar dokundu.

"Evet, evet, geliyorum." Pantolonumu ve atletimi giyip yüzümü yıkadıktan sonra aceleyle Dr. Karl'a doğru yola çıktım.

İnsan olup olmadığımı anlayabilir, değil mi? Bu düşünce bende gülme isteği uyandırdı. Ama karşılaştığım onca şeyden sonra gülmek Dilimde kalıntı var.

Tamamen normal olamazdım.

"Brexley!" Dr. Karl'ın ofisine doğru ilerlerken, adım heyecanlı bir çılgılık halinde havada tizleşti. "Aman Tanrım!"

Başımı sese doğru çevirdiğimde arkadaşım Hanna'nın bana doğru koştuğunu gördüm. Kargo pantolon ve beyaz atletten oluşan antrenman kıyafetini giymişti.

sarı dalgalı saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Kalp şeklindeki yüzü makyajsızdı ve gülümsemelerle doluydu. O bir baş belasıydı, çoğunlukla bizim

erkek dünyası, ama görsel olarak o ve ben gece ve gündüz gibiydik.

Vücudu benimkine çarptı, neredeyse beni kışımın üstüne düşürüyordu. Onun Kollarını bana doladı, göğsünden bir hıçkırık fışkırdı. O benim

Boyu uzundu, savaşmaktan zayıflamıştı ama benden çok daha fazla kıvrımları vardı. Özellikle de şimdi çok zayıflamıştım.

"Hayatta olduğuna inanamıyorum," diye mırıldandı Hanna,
Bana daha sıkı sarılıyor. "Buradasın... gerçekten buradasın!"

Sırtını sıkarken kendi gözlerimin yaşadığını hissettim. Bizim sınıfta kalan tek iki kız olarak, birbirimizin arkasını kollayarak doğal olarak yakınlaşmıştık. Şu ana kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Caden'a kendimi o kadar kaptırmıştım ki diğer arkadaşlarımdan kıymetini o kadar bilememiştim.

"Seni çok özledim." Hıçkırıklarını yutmakta zorlanıyordu.

"Ben de." Bırakmadan önce onu tekrar kendime çektim, arkama yaslandım ve arkadaşşıma baktım.

"Buna inanamıyorum." Gözlerini silerek burnunu çekti. "Hepimiz öldüğünden emindik. Hem senin hem de Aron için bir cenaze töreni düzenledik."

Başımı eğdim ve içimdeki kalp acısı ve suçluluk duygusunu göz kırparak uzaklaştırdım. "Halálház'da olduğunuza dair söylentiler var?"
Mavi gözleri irileşti.

Başımı sallayarak onayladım.

"Vay anasını," diye nefesi kesildi. "Daha önce hiç kimse oradan çıkmayı başaramamıştı.

Herkesin söylediği kadar kötü mü?"

Cevap veremiyordum, beynim gırtlaktan gelen çığlıklarla yanıp söniyordu, kırbacın deriyi kesen sesi, bağırsaklar ve çukurdaki toprağı ıslatan kan,

delikteki bitmek bilmeyen işkence, keskin idrar ve kan kokuları.

"Hey?" Hanna koluma dokundu.

Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. "Yaşıyorum." "Aron'u gördüğün doğru mu? O öldü mü?"

Başım yana kaydı, göğsüm betonla doldu.

"Oh." Başını salladı, söylememe gerek kalmadan beni anladı.

Uzaktan gelen bir çan sesi, yeni bir saatin geldiğini haber veriyordu.

Biz.

"Kahretsin, gitmem gerek." Beni hızlı bir sarılmayla geri çekti. "Hadi takılalım dışarı çıkıp arayı kapatırız. Belki yarın partiden erken ayrılırız." "Parti mi?"

"Kahretsin! Bakos bana cehennemi yaşatacak. Muhtemelen günlerce sınav çekmek zorunda kalacağım." Gitmek için döndü. "Sınıfa ne zaman dönüyorsun? Seni çok özledim... Sensiz hiçbir şey aynı değil."

"Bilmiyorum. Yakında mı?" Cevap verdim ama bu fikir midemde hiçbir heyecan yaratmadı. Eskiden antrenman yapmayı severdim; bu benim hayatımdı. Ben her zaman

İlk gelen ve en son ayrılan, herkesten daha çok çalışan.

"Öyle olsa iyi olur. Bakos'un şu anda bize öğreteceklerini kaçırmak istemeyeceğini biliyorum." Gözleri heyecanla parlıyordu. "O aşağılık canavarların öldüğünden emin olmak için bir fae'nin kafasını kesmek için en iyi teknikleri öğreniyoruz. Özellikle iblisler; hamamböceklerinden farkları yok."

Boğazıma bir safra kaçtı, kalbim buz kesti.

"Muhtemelen her zamankinden daha fazla, gördüğün her fae'yi yok etmek ve parçalamak istiyorsun. Eminim anlatacak bir sürü hikayen vardır. Muhtemelen bize onları nasıl öldüreceğimizi Bakos'tan daha iyi öğretebilirsin. Haksız mıyım?"

Mavi saçlı bir iblisin düşüncesi zihnime süzüldü. Hayatımı tehdit eden insanlara karşı beni korurken Kek'in korkutucu gülümsemesini gördüm. Beni anında kabul eden sapkın, yaşlı bir Druid. Benim için ayağa kalkan, beni korumak için kırbaçlanmayı göze alan sessiz, küçük bir fae. Zander, Opie, Bitzy... Warwick ve hatta Killian.

Kendi halkım bana sırt çevirirken, Fae'ler benim yanımda durdu. Onların ruhsuz olduklarını ve öldürülmeleri gerektiğini düşünmeye nasıl geri dönebilirdim?

Yok edilmek mi? Daha önce bunu düşünmemiştim bile, bana söylenenlere inanmış, akılsız bir asker gibi teslim olmuşum.

Boğazım konuşmak için yeterince açılmıyordu.

"Sonra görüşür müyüz?" Hanna eğitim odalarına inen merdivenlere doğru koşmaya başlamıştı bile.

"Evet." Başımı salladım, ağzımdan başka bir şey çıkmadı, onun kayboluşunu izledim.

Kliniğe doğru ilerledim ama sanki bu uçsuz bucaksız yer benim için çok küçükmüş gibi kaşınıyor ve huzursuz hissediyordum.

"Ah, Bayan Kovacs. Nihayet." Dr. Karl geldiğimde onu takip etmemi işaret etti. "General Markos yapabileceğimiz her testi yapmamı istiyor. Geçen sefer hata yaptığımdan değil." Yarım ay gözlüklerini burnuna doğru itti, başarısız olabileceği fikrine kızmıştı. "Otur." Muayene masasını işaret etti. "Her testin kusursuz bir şekilde yapıldığından emin olacağım ve hiçbir şey kaçırmayın."

Eldivenli ve maskeli bir avuç hemşire odada bize katıldı ve midemi bulandırdı.

"Rahatlayın ve arkanıza yaslanın Bayan Kovacs." Karl maskesini çıkarırken bana kaşlarını çattı; hemşireler sanki bir numuneymişim gibi bana doğru yöneldiler.

Artık onlar için bir insan değildim.

Bölüm 11

Kollarımı vücuduma daha sıkı sardım. Midem gurulduyordu ama yemek düşüncesi midemi bulandırıyor. Killian'ın sarayında bir iğne yastığı olmak, Dr. Karl'la geçirdiğim son üç saatle kıyaslandığında tatil gibi gelmişti. Dürtüldükten, dürtüldükten ve mümkün olan her şekilde incelendikten sonra kendimi ihlal edilmiş ve bitkin hissettim.

Testler biter bitmez gelmemi istediğini bildiğim için ayaklarımı sürüyerek Istvan'ın ofisine yürüdüm. Saat öğleden sonra biri geçiyordu ve Muhtemelen çoğu öğle yemeği için dışarı çıktığından ofisler sessizdi. Sekreterinin masası bile boştu.

"Alo?" Açık kapıyı çaldım, boş ofisine baktım, sonra içeri girdim. Burası bana kendi yatak odam kadar tanıdık geliyordu. Buraya birçok kez girmiştik, genellikle Caden ve ben Istvan'ın onaylamadığı bir şey yaparken yakalandığımız için. Ama aynı zamanda bize strateji ve hayat hakkında dersler vermek için de içeri sürüklerdi. Istvan sert biriydi ama artık büyüdüğüm için bazı öğretilerinin aslında bizim iyiliğimiz için olduğunu anlıyordum. Bizi daha çok olmaya, daha çok bilmeye, daha çok görmeye iterdi.

Elim masasının arkasındaki kitaplıkta gezindi; buradaki neredeyse her kitabı okumuştum. En önemli olduğunu düşündüklerini arkasına yığmıştı, her zaman ulaşabileceği bir yerdeydi. Birleşmiş Milletler'in bir antika müzayedesinden aldığı *Savaş Sanatı*'nın yırtık pırtık bir ilk baskısı bile vardı. Cildi o kadar kırılıyordu ki dokunmamıza izin vermezdi. Altın harfler soyulmuş, sayfalar ve kenar boşlukları arasında notlar ve tuhaf nokta işaretleri solmuştu garip bir kod gibi.

Sandalyeye oturup onu beklemek için döndüğümde, bakışlarım masasının üstündeki belgelere takıldı. Gözlerim açık klasördeki birkaç kelimeye takıldı ve beynimin arkasında bir şeye sürtündü. Bir adım daha yaklaşınca dikkatim kapıya kaydı, sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissettim, Gözlerim kâğıtlara dönmeden önce.

Kâğıtlar el yazısı notlar, alışılmadık formüller ve insan anatomisi çizimleriyle kaplıydı. Dilin bir kısmı eski Rusçaydı, dünyalar arasındaki duvar yıkılmadan ve her şey değişmeden önceki lehçeydi. İnsanlar hala Rusça konuşuyordu ama bizim gibi Batı dünyası da

çok sık istila edildiğinden, eski lehçeler çoğunlukla yok olmuştu. Istvan, Caden ve benim bu eski dili öğrenmemizi sağladı. Ukraynalı liderlerle ve onların çocuklarıyla kolaylıkla konuşabilmemizi istiyordu. Onları ne kadar iyi anlarsak, o kadar iyi casusluk yapabilirdik.

Her zaman bir satranç taşı.

Karalanmış yazıyı çevirmeye çalışırken kaşlarım çatıldı, artık var olmayan tarihi ve ülkeyi aldım, gözlerim sayfayı hızlıca okuyarak gözden geçirdi.

Gürcistan, 1991

Fae'ler aramızda yaşıyor, bizimkine benzer derilerle dolaşıyor, bize uyuyormuş gibi davranıyorlar. Ama bizi yok etmek, köleleri yapmak, bizden beslenmek, bizi öldürmek istiyorlar. Ben buna seyirci kalmayacağım. İnsanları daha yüksek bir varlığa götürecek yeni bir formülü test ediyorum. Bilimde, fedakarlıklar olacak, ama bu daha büyük bir iyilik için.

Diğer bilim insanları gülüyor ve bizi kınıyor. Ama aptal olan onlar. Biz değil. Çalışmalarım, deneylerim olmadan insanlığın sonu geldi. Fae'ler Daha güçlü, daha acımasız, daha ruhsuz. Bizi yiyecek ve enerji için kandırıp kullanıyorlar. Kolayca ölemezler. İnsanlığı kendinden kurtarmak bana bağlı. Başından beri haklı olduğumu göstermek için.

Fikirlerim çok ileri düzeyde. Ben formülasyonumu geliştirmek için Amerika'ya gideceğim, Dr. Novikov ise burada kalacak ve Fae yiyeceklerinin gücü üzerine araştırmalarına devam ediyor. Şu ana kadar hiçbir insan onu tükettikten sonra Dünya'da uzun süre yaşamadı, ancak o yaşam nektarını bulma umudundan vazgeçmedi.

İnsanları hastalıklardan, doğum kusurlarından ve zayıflıklardan kurtarmak için deneylerime devam edeceğim, ancak formülümün sonunda İnsan DNA'sındaki tüm zayıflıkları tamamen yok etmek.

Onlardan daha iyi olun.

Fae'ler ne pahasına olursa olsun yok edilmeli.

Ve ben de üstün bir insan ordusu yaratılmasına öncülük edeceğim. Dr. Boris Rapava

Formül mü? Ne formülü?

Hap gibi mi?

Dilimi asit kapladı, gözlerim hâlâ sayfanın üzerinde geziniyordu, yanlış okuduğuma inanmak için çaresizdim. Eski dili yanlış yorumlamıştım. Buradaki her şey Killian'ın Istvan hakkında önerdiği şeyi ima etmiyordu.

"Ne. Sen. Sen. Yapıyorsun?"

Geriye sıçradığımda kafamın içinde bir çılgılık koptu ve dikkatim kapıdaki figüre yöneldi.

Sikeyim.

Istvan'ın çenesi birbirine kilitlendi, bakışları beni ikiye bölebilecekmiş gibi bedenimi tırtıkladı.

"İst-İstvan." Nefes nefese kaldım, sanki kalbimin dışarı fırlamasını engellemeye çalışıyormuş gibi göğsümü tokatladım.

"Sana bir soru sordum." Fury bir adım atarken omuzlarını gerdi, gözleri hâlâ bana yapışmış, burnu alevlenmişti.

"BEN-BEN-"

"Masamın arkasına asla geçmeyeceğini biliyorsun." Yanıma geldi ve belgelerle dolu dosyayı tokatlayarak kapattı. "Masamdaki hiçbir şeyi okumana da izin yok. Açık ya da değil. Sen daha iyi bilirsin, *asker*. Ben olmadan buraya bile girmemelisin. Burada çok gizli belgeler var. Benimle olan ilişkiniz nedeniyle ne sizin ne de Caden'in görme ayrıcalığına sahip olmadığı istihbarat belgelerine bakmalıyım."

"Evet, efendim." Masasının etrafından dolaşp "misafir" tarafına geçtim. "Aslında sadece resme bakıyordum." Masasında dosyanın yanındaki çerçevelerden birine uzandım, beynim hızla çalışıyordu. "Yaşadıklarımın sonu onu özlüyorum. Hem de çok." Resme dokundum, babamın yakışıklı yüzü bana bakıyordu. Ölmeden birkaç ay önceydi. Babam yakın zamanda uzun bir yolculuktan dönmüştü. Istvan, Rebeka, "amcam" Andris, eşi Rita, babam ve birkaç kişi daha evde bir parti verdiler.

Babam o gün erken saatlerde bir görevden dönmüştü. Her zaman gelip giderdi ama nedense bu seferki hafızama kazınmıştı.

"*Apu!*" Ciyak ciyak bağırarak babama doğru koştum, ergen kollarımla babama sarıldım. "Dönmüştün!"

"*Kicsim!*" Babamın gözleri parladı, bana sımsıkı sarıldı. "Seni çok özledim."

"*Ben de seni özledim.*" Onu daha sıkı sıktım, kalbim döndüğüne göre artık tamamlanmıştı. Andris Amca ve babam bu kez neredeyse üç aylığına gitmişlerdi, uzak yerlere seyahat ediyorlardı ama nedenini bana asla söylemiyorlardı. "Lütfen bir daha gitme."

Babam arkasına yaslandı ve yüzümü avuçladı. "Çok büyümüştün. Annene çok benziyorsun. Akıllı, güçlü, vahşi ve çok özel."

Babamın gözlerime bakarken gözlerinde bir hüznü gördüm.

"Ne?" Sinirle yutkundum.

"Bir savaş yaklaşıyor." Yüzümü daha sıkı kavradı. "Seni istiyorum Ne olursa olsun, bana bir şey olursa Andris'in seni koruyacağını unutma."

"Baba..." Kıpırdanmaya çalıştım. Savaşmaktan ve ölümden bahsetmesinden nefret ederdim. Ne zaman savaşa gitse bu konuşmayı yapardık. Bir gün

İnsanlar ve Fae'ler arasındaki huzursuzluk sürekli alevleniyordu, ülkemiz hiç rahat durmuyordu.

"Ben ciddiym, Kicsim." Babamın kahverengi gözleri benimkileri aradı ve midemin bulanmasına neden oldu. "Andris, Mykel amcanı bulabilir." Babam anneme aşık olduktan sonra onunla ilişkisini kestiği için gerçek amcam hakkında çok az şey duymuştum. Tek bildiğim onun bir suçlu olduğu ve Prag'da bir yerlerde olduğuydu.

"Apu, beni korkutuyorsun."

"Bana söz ver," dedi. "Söz veriyorum."

Beni öperken babamın ağzında hüznü, garip bir gülümseme belirdi. Alnına. "Seni çok seviyorum, Brex. Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok. Sen benim tüm ruhumsun."

O zamanlar, bahsettiği savaşın kendisinin ve Andris Amca'nın da canını alacağını bilmiyordum.

Bu fotoğrafın çekildiği gece, Caden ve ben çalıntı içkilerimizi yudumlarken verandadan onları gözetlemiştik. Fotoğrafa her zaman sevgiyle bakmışımdır; babamın buğulu gözlerini ve mutlu gülümsemesini, Istvan'ın babamın omuzlarına dolanmış kolunu görürdüm. Bir kez olsun mutlu görünüyorlardı. Hayat boyu iyi vakit geçiren arkadaşlar. Ama şimdi fotoğrafta bir terslik olduğunu hissediyordum, babamın o günkü anısı fotoğrafa bakışımı değiştiriyordu. İfadelerinde doğru olmayan bir şeyler vardı. Babamın gözlerinde.

Benimle konuşma şekli.

Aptalca davranıyorsun Brex. Artık gölgelerde bir şeyler görüyorum.

Istvan'ın omuzlarında gerginlik vardı. Eli fotoğrafı benden aldı, bakışları fotoğrafı taradı, gözlerinde uzaklara dalan bir parıltı vardı. "Evet.

onu da özlüyorum. Sahip olabilirdik..." Istvan boğazını temizledi. "Birlikte harika bir takımdık. Her şeye hükmedebileceğimizden, korkulan ve saygı duyulan biri olabileceğimizden hiç şüphem yok... eğer..."

"Eğer?"

"Eğer yaşasaydı." Istvan resmi yere bıraktı, bakışları masasındaki dosyaların üzerinde gezindi. Onları kapatırken dudakları seğirdi, parmağı

masanın üzerindeki

klasör. "Düşmanlarınız hakkında bilgi sahibi olmak iyidir. Ne düşündüklerini. Ne yaptıklarını. Ne kadar çok bilerseniz, o kadar iyi savaşabilirsiniz." Sesi dengeliydi, bakışları ise bilgi doluydu. "Anlıyor musun?"

Aptal değildi; okuyacağımı biliyordu.

"Evet, efendim." Midem hâlâ düğüm düğümdü. İçimde şüphe tohumları filizlenmişti.

Istvan'a tamamen inanmalı ve güvenmeliyim. O insanları korumak için çalıştı. Killian öyle yapmadı.

"Dr. Karl'ın sonuçlarının geri geleceğini umuyordum, ama o her şeyin eksiksiz yapıldığından emin oluyor. Hata yok." Sandalyeyi işaret etti. "Halálház'da geçirdiğiniz zaman ve sonrasında nerede olduğunuz hakkında size daha fazla soru sormak istiyorum. Bazı şeyler benim için tam olarak açık değil."

Yutkundum.

"Halálház'dan tek *başına* ve canlı olarak nasıl kaçtığın kısmını geç. Vahşi Topraklar'a -bize bu kadar yakinken- nasıl gelebildiğin konusunda hâlâ kafam karışık ama buraya gelmen bir aydan fazla sürdü."

"Zar zor başardım." Ses tonumu düz tutmaya zorladım. "Dışarıda kaçanları arayan askerleri vardı. Duvarda yürüyorlardı. Bu yüzden saklanmak zorunda kaldım."

"Nerede?"

"Uh... terk edilmiş bir ev."

"Bilmiyor musun?"

"Ondan geriye sadece bir kabuk kaldı."

"Yiyecek ya da su için paran olmadan, seni güvende tutacak bir silahın olmadan mı hayatta kaldın?" Arkasına yaslandı, mavi gözleri içime gömüldü. Istvan aptal değildi ve çoğu kişinin aklına gelmeyecek ayrıntılara takılır, yalanları takip etmeyi çok daha zor hale getirirdi. Çocukken Caden'le beni yalanlarımızla kolayca kandırabilirdi.

"Yapmam gerekeni yaptım. Hayatta kalmakla ilgili oldu. Senin bana öğrettiğin gibi." Erken yaşta, hiçbir erkeğin egosunun okşanmasına karşı bağışıklığı olmadığını öğrendim. "Büyürken verdiğin dersler olmasaydı yaşayabileceğimi sanmıyorum. Benim eğitimim, bir durumu değerlendirmenin yolu. Stratejik. Akıllıca. Bu sayede hayatta kaldım."

"Benden bir şey sakladığını hissediyorum." Gözünün altında bir sinir seğirdi; bakışlarının yoğunluğu enseme nemlendirdi, kalbim kulağımın arkasında çarpmaya başladı.

"İşte buradasın." Caden'in sesini duyunca döndüm. "Her yerde seni

arıyordum." Cilveli bir gülümseme ağzını kıvırdı.

"Şu anda meşgulüz Caden." Istvan gözlerini benden kaçırmadı.

"Kusura bakmayın. Sadece haberciyim. Annem onu almam için beni gönderdi. Sanırım

Brexley'in muayenesi için randevu almanız konusunda daha önce konuşmuştuk."

Istvan gözlerini devirdi. "Bir ülkeyi yönetmeye, düşmanımızı her fırsatta yenmeye çalışıyorum ama elbette yeni bir parti elbisesine ihtiyacı var."

Caden omuz silkti, gülümsemesi bana yöneldi.

Ayağa kalkmadım ama koltuğumun ucuna doğru kaydım, oradan kaçmak istiyordum.

"Evet. Güzel. Git hadi. Aslında yakında başka bir toplantım var." Bana el salladı ve ben de göz açıp kapayıncaya kadar koltuktan fırlayıp Caden'a doğru ilerledim. "Ama Brexley, burada işimiz hâlâ bitmedi."

"Elbette, efendim." Başımı eğdim, sonra aceleyle kapıdan çıktım.

"Bir şey değil." Caden yürürken beni kendine çekti, burnu kulağıma değiyordu.

"Randevum yok mu?"

"Oh, biliyorsun... ama bir saat daha ertelendi." Mavi gözleri parlıyordu, ağzı kulağıma değiyordu. "Öğle yemeği yemeye ne dersin? Herkesle oturmak yerine senin odana götürebiliriz." Boynuma kondurduğu öpücük, bundan çok daha fazlasını umduğunu gösteriyordu. "Biraz vakit birlikte zaman. Yalnız."

Endişe karnıma çöktü. Sabah yaşadıklarımın sonra kendimi cinsellikten başka bir şey hissetmiyordum. "Muhtemelen herkesi görmeliyim. Artık döndüğümü biliyorlar." Sanki yapmak istediğim son şeymiş gibi burnumu kırıştırdım. "Bitir şu işi."

"Evet." Caden içini çekti, arkasına yaslandı ve ellerini kollarımda aşağı yukarı gezdirdi. "Ama bu gece tamamen benim olacaksın."

Ağzıma bir gülümseme yerleştirdim.

"Bu elbise hangi parti için? Başka bir gala mı?"

Caden'ın adem elması sallanıyor, gözleri başka tarafa bakıyordu. "Caden?"

"Önemli bir şey değil... önemli bir şey değil." Başını salladı, tekrar bana döndü, yüzünde bir sırıtış vardı. "Önemli olan tek şey senin geri dönmüş olman. Yaşıyor olman. Ve benimle birlikte. Kutlamamız gereken tek şey bu." Parmaklarını benimkilerle birleştirerek beni kantine doğru çekti.

Tam merdivenlerden inerken, devasa bir dış hat dikkatimi uzak duvara çekti.

Ona yaslanmış, yüzünde bir sırıtişla Warwick duruyordu. Kaba ve vahşi, her zengin kumaşla, bozulmamış beyaz duvarla ve zarif mobilya parçası onu çevreliyor.

"Sen de buraya uymuyorsun," diye fısıldadı kulağıma, sanki tam arkamdaymış gibi, ama odanın öbür ucunda duruyordu, ağzı hiç hareket etmiyordu. Caden'ın yanında dururken bile Vahşi Topraklar'da pis bir ara sokakta duruyordum, çöp ve dışkı kokusu midemi bulandırıyor.

"Beni tanı mıyorsun bile." İçimdeki öfke alevlenerek ondan uzaklaştım.

"Seni buradaki herkesten daha iyi tanıyorum prenses." İçime doğru hırladı Kulak.

Onu azarlamak için döndüm. Gitmişti.

Pálinka'nın yakıcı tatlı tadı boğazımdan aşağı kayarak midemi kavurdu ve kendimi katı hissetmemi sağladı. Sanki bedenim ve ben yeniden bir bütün olmuştuk ve her şey anlam kazanmıştı.

Ama hiçbir şey olmadı.

HDF'nin çatısından esen keskin rüzgâr saçlarımı savuruyor, paltomun içine sızarak tenimi okşuyordu. Işıklar gecenin içinde parılıyor, Tuna'nın üzerinde yumuşak kaleydoskop desenleriyle dans ediyordu ama bakışlarım tepedeki binaya kilitlenmişti. Artık bana yabancı gelmeyen ya da içimi nefretle doldurmayan bir bina... sadece kafa karışıklığı.

Kıçım uyuşmuştu ama gitmek istemiyordum. Aşağıya inmek de istemiyordum, orada ağızları sorularla dolu, zihinleri saf vahşilikle doldurulmuş insanlarla karşılaşacaktım. Bugün öğle yemeğinde yeterince şey yaşamıştım. Herkesi görmenin bana iyi geleceğini, arkadaşlarımla hasret gidereceğimi, beni dünyaya, buradaki hayatıma geri döndüreceğini düşünmüştüm. Ama beni gördükleri için duydukları sevinç kısa sürdü ve Halálház'a duydukları merak onları çılgın canavarlara dönüştürdü. Kısa sürede oradaki her fae'yi nasıl öldürecekleri, kesip bağırsaklarını nasıl deşecekleri hakkında böbürlenmeye başladılar. Kana susamışlıklarından, yaşadıklarımın gerçek ve travmatik olduğunu unutmuş gibiydiler.

Hepsi aşırı özgüvenli, hazırlıksız, deneyimsiz ve pervasızdı. Bu kapılardan dışarı adım attıkları anda öldürölmelerine neden olacak her şey.

Gecenin geri kalanında, Rebeka'nın terzisi beni ölçerken ve "kilo verdiğim" için bana iltifat ederken bir aynanın önünde konumlandırıldım. Orada bir robot gibi durdum, her ipekli ithal kumaşı, her ışıltılı mücevheri küçümsedim. Seçtikleri ayakkabılardaki küçük bir mücevher bir aileyi bir yıl boyunca besleyebilirdi.

Vahşi Topraklar'da haftalar geçirdim. Geçmişte trenleri soymuş ve ailesine yardım etmek için Maja'ya vermişim ama bunu gerçekten önemseydiğim ya da anladığım için yapmamışım. Haklı ve kibirliydim, Robin Hood gibi bir tip olduğumu düşünüyor, kahramanı oynamaktan zevk alıyordum.

Ama ben züppe zengin bir kızdan başka bir şey değildim. Bir *prentestim*.

Dudağımı kendime doğru kıvırdım ve sert likörden bir yudum daha aldım. Kollarımı korkuluklara dayadım ve küflü Tuna'dan derin bir nefes aldım. Burada tekrar oturuyor olmak çok tuhaftı, aylar önce çok istediğim bir şeydi ama şimdi olması gerektiği gibi hissetmiyordum. Halálház'da yaşadıklarımın dolaylı sevinç, rahatlama ve bazı karmaşık duygular bekliyordum. Ama kalbimdeki sızıyı, buraya ait olmadığımı, geri dönmemem gerektiğini hissetmeyi beklemiyordum.

Fae sarayına bakarak Killian'ın beni koyduğu odayı bulmaya çalıştım. İçeriden nasıl görüldüğünü, nasıl koktuğunu, müstahkem duvarların altında ne olduğunu, dağın derinliklerinde hangi odaların oyulduğunu biliyordum.

Zihnim, Istvan'ın bilmek, kesmek ve kazımak için öldüreceği bir bilgi pınarıydı. Öğrendiklerimi ifşa etmediğim için bir hain olarak görülebilirdim. Bildiğim tüneller, laboratuvarlar ve yerler muhtemelen Killian'ı alaşağı edebilirdi.

Yine de yapamadım.

Balkonda mı duruyordu? Beni mi düşünüyordu? Şu anda nehrin öte yakasında ona baktığımı hissediyor muydu? Ve neden onu o şekilde terk ettiğim için kendimi suçlu hissediyordum? Bana ne kadar nazik davranırsa davranırsın, yine de bir tutsaktım, yine de bir şekilde ona ihanet ettiğim için kendimi kötü hissediyordum.

"Seni burada bulacağımı düşünmüştüm." Döndüğümde Caden'ın bana doğru geldiğini gördüm, rüzgâr zengin kahverengi saçlarını savuruyordu, yüzünün kenarına seksi bir gülümseme yayılmıştı. Elinde bir şişe vardı. Onunla ilgili her şey rahat ve sıcaktı. Güvenliydi. Kendimi tek mihenk taşım gibi hissediyordum. Beni nerede bulacağını bilen tek kişi. "Geri getirdim."

"İyi bir şey." İlkini bitirdim ve kenara koydum. Homurdandı, başını salladı ve yanıma oturdu.

"Yedek için yedek getirmeliydin." Beni şakacı bir şekilde dürttü ve yeni şişeyi bana uzattı.

"Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi." Bir yudum aldım ve ona geri verdim.

Parmakları onu sarmış, uzun ve sessiz bir dakika boyunca beni izlemişti. Sonra başını çevirdi, omuzları öne doğru yuvarlandı.

"Caden?"

İçinin derinliklerinden gelen boğuk bir ses içime bir hançer gibi saplandı.

"Seni sonsuza dek kaybettiğimi sandım." Sesi boğuktu, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Sen gidene kadar benim ne kadar parçam olduğunu hiç fark etmemiştim." Hıçkırıklarını zorlukla bastırdı. "Dağıldım. Sensiz hiçbir şey yapamadım. Hiçbir şey umurumda değildi... Bana ne olduğu ya da geleceğimin ne getireceği umurumda değildi."

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Hey, sorun yok."

"Hayır, anlamıyorsun. Artık çok geç. Ve tek istediğim sensin." "Sen neden bahsediyorsun?"

Başını iki yana salladı. Tekrar konuşmadan önce birkaç vuruş daha geçti. "Aron'u öldürttüm..." Bana döndü.

Onun acısıyla boğazım düğümlendi. "Hayır, yapmadın." Ben yaptım.

"Ben olmasaydım yakalanmazdı." Boğazı ağır ağır düğümlendi.

"İntihar görevindeydim. Her şey karanlıktı, hayatım bitmişti... ve o da beni takip etti."

"O kendi seçimini yaptı."

Caden'ın hissettiği suçluluk duygusu benim göğsümde yatanla kıyaslanamaz bile. Aron'un yakalanması Caden'ın fikri olabilirdi ama o riskleri biliyordu. Aslında onu öldüren benim elimdi. Kanının boğazında düğümlendiğini duydum ve hayatının tükenişini izledim.

"Brex." Caden şişeyi yere bırakıp yüzümü avuçladı. "Burada olmak... Sanki zamanda geriye gidebiliyoruz. O geceymiş gibi davranıp yaptığım ve hayatımı kâbusa çeviren her yanlış seçimi değiştirebiliriz. Kapana kısıldım. Şimdi. Geleceğim artık benim değil ve tek istediğim seni aptalca uzaklaştırmak yerine geri dönüp seninle sevişmek."

Sanki kader bizimle alay ediyormuş gibi, bir tren düdüğü gecenin içinden böğürerek geçti ve köprüye doğru ilerledi. Sahne hazır; Halálház'da kurduğum hayal gerçek oluyordu.

"Bir gece için. Sadece ikimiz." Beni kendine çekti, nefesi ayrık dudaklarımda geziniyor, alını benimkine bastırıyordu. "Seni seviyorum. Sana aşığım. Bir süredir öyleyim."

İçime çektim, kelimeler kafamın içinde dönüyor ve göğsümde kıvrılıyordu. Bunu söylemesini ne kadar uzun zamandır bekliyordum. Başıma gelen her şeyi unutmak, en son birlikte olduğumuz zamana geri sarmak istediğimi inkar edemezdim.

Burada birlikte olmak ve tek istediğim ve ihtiyacım olan buymuş gibi davranmak. "Caden, ben-"

Ağzı benimkinin üzerine indi ve cümlemin geri kalanını kaptı. Dudakları yumuşak ve istekliydi, dili benimkinin etrafında kıvrılarak öpücüğü derinleştirdi. Beni daha sıkı kavradı, beni içine çekti, her zaman hayal ettiğim gibi öptü.

Evet. Bu doğrudu. Caden ve ben.

"O zaman ben neden buradayım?" Derin bir ses gürledi.

Oh. Siktir. Hayır. Bir gözümü açtım. Warwick, Caden'ın arkasındaki korkulukta oturuyordu.

"O kadar çok hayranın var ki Kovacs... Ama onlardan birini her öptüğünde aklına benim gelmemi tuhaf buluyorum." Warwick eğildi, bakışları aç ve tehlikeliydi. *"Ve düşünsene, seni daha öpmedim bile prenses."*

Caden'ın yüzünü tutarak, "Siktir git," diye bağırdım.

"Ne?" Caden kaşları çatılmış bir halde geri çekildi.

"Seninle konuşmuyorum," diye homurdandım ve Caden'ın kucağına tırmanıp ona sarıldım. Warwick'e ters ters bakarak Caden'ı tüm gücümle öptüm.

Caden inledi, elleri sırtımda gezindi, beni kendine bastırdı, ağzı daha fazlası için çaresizdi.

"Siktir, Brex." Ceketimin fermuarını çekti, ağzı çılgına dönmüştü, kalçaları içime doğru yuvarlanıyordu. "İçinde olmak istiyorum."

Bakışlarım Warwick'e kaydı. Dikkati Caden'a kilitlenmişti, çenesindeki bir sinir zonklasa da yüz ifadesi değişmemişti.

"Mmmm." Warwick'in gözlerini tekrar bana çevirerek onaylar gibi bir ses çıkardım. Turkuaz gözleri karardı, omuzları gerildi.

"Kimi becerdiğin umurumda mı santiyorsun?" Warwick hırladı. *"Dün gece beni dört nemfomanla sikişirken izledin, yani seni ve Kaptan'ı Buradaki hızlı pompa beni uyutmaktan başka bir işe yaramaz..."*

"Gerçekten mi?" Gözlerim meydan okumayla parlayarak karşılık verdim. "Bunu bir görelim." Caden'ı sırt üstü ittim, parmaklarım pantolonunu yırttı.

Fermuar. Bana karşı zonklayan ereksiyonunu hissedebiliyordum.

Kaç kez bunun hayalini kurmuştum? Caden'in içime kayışının, saatlerce sevişmemizin her ayrıntısını hayal etmiştim?

"Kahretsin..." Caden beni daha önce hiç görmemiş gibi gözlerini kırpıstırdı, parmakları açgözlülükle kargo pantolonumu çekiştiriyordu.

"Şşşt." Ağzını kendi ağzımla kapattım ama ellerim Caden'in pantolonunu indirip külotunun içinden sikini kavrarken Warwick'e bakmaya devam ettim.

Warwick'ten derin bir hırıltı geldi, ses kemiklerimin derinliklerinde titreşiyor, damarlarımda alevler yükseliyordu.

Warwick'e "Hoşuna gitmiyorsa git," diye tısladım.

"Hayır, hoşuma gitti... Gerçekten hoşuma gitti," diye cevap verdi Caden, ama ben gerçekten dinlemiyordum.

"Beni buraya koyan ben değilim. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Warwick korkulukları itti, öfkesi etrafa yayılıyordu. *"Beni buraya sen getirdin prenses. Onu sadece bir noktayı kanıtlamak için beceriyorsun... ve sen nesen"*

Kendine kanıtlamak mı? Kendini bir kutunun içine geri sokabileceğini mi? Nefret ettiğin bir hayatı yaşayabileceğini mi? Aferin sana." Başını eğdi, kollarını kavuşturdu.

"Siktir git." Elim Caden'in külotunun içine kaydı, parmaklarım onu sardı.

"Brexley." Onu çalıştırmaya başladığımda Caden'in kalçaları büküldü, elleri katmanlarımın altından iterek göğüslerimi kavradı.

Warwick'ten derin bir hırıltı geldi, gözlerimiz buluştu, dokunduğumun gerçekten o olduğunu hissettirdi, elleri tenimin üzerinde kayarak meme uçlarımı sertleştirdi. Caden'in eli spor sütyenimin altında hareket ederken, parmakları göğsümü yoğururken kalçalarımın arasından ıslaklık sızdı. Ama sonra bir şey hissettim

Görünmez bir dil diğer göğsümün meme ucuna fiske vurdu.

Bir inilti boğazımı tırmaladı, gözlerim Warwick'in gözlerinden hiç ayrılmadı.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Warwick fantom ağzı emerken alay etti, sırtım elektrik çarpmış gibi kamburlaştı. "Ben seni izlerken... tıpkı senin beni o kadınları sikerken izlerken zevk aldığın gibi. Tıpkı o gece Halálház... Seni görüyorum, Kovacs. Ne istediğini biliyorum. Ne kadar kirli sevdiğini. O sevmiyor. Seninle başa çıkabilecek tek kişi benim. Dürüst ol, amının sulandığı kişi o değil... benim. Onun burada olduğunu fark etmiyorsun bile."

Sanki bana yumruk atmış gibi geri çekildim ve keskin bir nefes aldım. Dikkatim Caden'a, sözde çok aşık olduğum çocuğa yöneldi, ama

şimdi ona sahip olduğum için onu neredeyse hiç fark etmiyordum bile.
Warwick'in

ortaya çıkınca agresifleştim. Sert. Özgüvenli. Şehvetli. Caden'la daha önce hiç olmadığım şeyler.

Artık geçen bahar burada onunla birlikte oturan kız değildim; ürkek ve güvensiz, umutsuzca bana bir haber vermesini bekliyordum. Beni, benimle olamayacak kadar çok sevdiğini söylemesine izin verdim. Bu ne saçmalık böyle?

Dikkatim tekrar Warwick'in oturduğu parmaklığa yöneldi. Bomboştu. Ortadan kaybolması göğsümün sıkışmasına ve kendimi yalnız hissetmeme neden oldu.

"Brexley?" Caden'ın eli yüzüme doğru hareket ederek ona bakmamı sağladı. Kahverengi gözleri arzudan cam gibiydi, kalçalarını içime doğru itiyor, boştaki eli yine göğüslerimde geziniyordu. "Sorun ne, *bebi*?"

Sorun neydi?

Caden'ın gözlerini aradım. Onu seviyordum, seviyordum ama artık eskisi gibi değil. O masum kız köprüde ölmüştü ve ben geri dönemezdim.

"Özür dilerim. Yapamam." Boğuldum, ıstırap gözlerimi doldurdu ve göğsümde boğuldu. Sıçrayarak yürüyüş yolundan aşağıya atladım.

"Brexley! Bekle!" Caden'ın sesi rüzgârı aşırıp şaşkınlık ve acıyla doluydu. "Brex-ley!"

Ondan uzaklaşmanın yapmak zorunda kaldığım en acı verici şeylerden biri olduğunu bilmiyordu. Sadece birlikte olduğum çocuktan kaçmıyordum.

Hayatımın büyük bir bölümünü, ama tüm inanç sistemimi sevdim. Babamın ölümü gibi acı dolu zamanları yaşayarak büyüdüğümü sanmıştım. Ama bir zamanlar doğru, gerçek olarak anladığım ve hayatımı adadığım her şey devrilmiş, yere dökülmüştü.

Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Ve bunun benim için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bölüm 12

Yumuşak klasik müzik başımızın üzerinde süzülüyordu. On altı kenarlı altın ve mermer oda mum ışığı ve yumuşak ampullerle parlıyordu. Parlak ay, kubbenin çok yukarısındaki pencerelerden içeri süzülüyor ve geniş alana romantik bir parlıltı yayıyordu.

İşıltılı balo elbiseleri, parıldayan mücevherler ve kristal kadehler etrafımda dans edip dönerek rüya gibi bir mükemmellik dünyası yarattı.

Özenle hazırlanmış ve aşırıya kaçılmış yiyecek ve içecekler her masayı ve tepsiyi normalden daha fazla dolduruyordu. En iyi porselenler, bunun sıradan bir parti değil, oturmalı bir yemek olduğunu düşündürüyordu. Istvan sadece

Bir şeyin en üst düzeyde önemli olduğu zamanlar.

"Vay canına! Muhteşem görünüyorsun." Hanna ağzı açık bir şekilde bana doğru yürüdü. "Yani... kahretsin."

Tepsiden bir bardak aşırarak alay ettim. "Teşekkürler."

Rebeka'nın bana giydirdiği koyu kan kırmızısı elbise, gösterişli bir gecenin zirvesiydi ve ruhumu lekeliyordu. Yüzlerce sıkı el dikişi Güller kocaman eteği süslerken, üst kısmı neredeyse saf ipek danteldi. Sadece göğüslerim örtülüydü, tenimin geri kalanı ise hayal gücüne neredeyse hiçbir şey bırakmayacak şekilde görünüyordu. Maja'ya saçlarımı belimden aşağı siyah cam gibi inene kadar düzelttirdi ve ben orada bir oyuncak bebek gibi otururken dudaklarımı kırmızıya boyadı. Babamın bana ailesinin memleketinden getirdiği Rus bebekleri gibi hissediyordum; güzel, ahşap ve içi boş.

Derinlerde bir yerde boğuluyordum. Burada yavaş yavaş ölüyordum.

"Nasılsın?" Hanna kolumu okşadı, başını şefkatle eğdi. "Bunun zor olduğunu biliyorum." Elindeki şampanya kadehiyle etrafı işaret etti.

"Biliyorum, şu anda odamda dondurma ve Pálinka yiyor olurdum."

İçimdeki bir his bana sadece geri dönmemden bahsetmediğini söyledi.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Kutlama." Kaşları birbirine çarptı.

"Ne olmuş ona?" Boğazım kurudu ve karnımda bir batma hissi duydum.

"Bilmiyor musun?" Gözleri irileşti, ağzı açıldı. "Yani sana söylemedi mi?"

"Bana neyi anlatacaksın?"

"O piç kurusu! Bu berbat ve zalimce. Özellikle de geçen gün öğle yemeğinde sana nasıl davrandı. Ellerini senden uzak tutamadı. Sana söylemekten korkacağını bilmeliydim." Etrafına bakındı, birini arıyordu.

"Bana neler olduğunu anlat, Hanna."

"Hayır, elçiye zeval olmaz. Bunu size kendisi söyleyecek cesarete sahip olmalı."

"Söyle. Bana." Onunla yüzleştim, dişlerim birbirine çarpıyor, sesim öfkeyle titriyordu. Halálház'dan önce ona karşı asla sesimi yükseltmezdim. Savunmalarım yükseldi ve artık sabırlı ya da nazik değillerdi; zalim olmayı öğrenmişlerdi. Halálház'ın sana davrandığı gibi bir canavar olmayı. "Şimdi."

Sinirli bir şekilde yutkundu, teni soldu. "Tamam. Lütfen. Sadece lütfen. Bana kızma..."

"Hanna..."

"Bu parti. Bu... bu bir nişan partisi." "Kimin?"

Konuştığı anda anlamıştım ama kafam şüpheyile ve yanıldığımı umarak dönüyordu.

Dudağını ısırdı.

"Caden'ın." "Kime?"

"Ukraynalı prenses. Kocasını iki ay önce kaybetti. Hâlâ genç, otuzunda bile değil. Çok güzel ve ona çocuk doğurabilir."

Kusmuk dilimi kapladı.

"Istvan'ı henüz yirmi iki yaşındayken ofisinde sevişirken bulduğum Ukraynalı prensesi mi kastediyorsun?"

"Ne?" Hanna haykırdı. "Oh, iğrenç."

Aldatmanın bıçağı göğsüme saplandı ve ciğerlerimdeki havayı söküp aldı.

"O gece olduğunu farz et, hayatımı kabusu çeviren her yanlış seçimimi değiştir. Şimdi kapana kısıldım. Geleceğim artık benim değil..."

Caden'ın dün geceki sözleri aklıma geldi. Beni terk edeceğine dair küçük ipuçları vermişti ama bunu bana gerçekten söyleyecek cesareti yoktu.

Etrafımda dönerken ayaklarım hareket etmeye başladı, göğsüm kabarıyordu.

"Brexley!" Hanna arkamdan seslendi ama Halálház'dan gelen boğa değiştirici Rodriguez gibi benim de tek gördüğüm kırmızıydı ve son sürat ona doğru gidiyordum.

Istvan, Rebeka ve Caden, Ukraynalı lider ve eşinin yanında duruyordu. Göz kamaştırıcı dul kızları Caden'in koluna girmiş, gözlerinde yıldızlar ve mükemmel bir gülümsemeyle ona bakıyordu. İyi bir itaatkâr köpek gibi.

Caden'in gözleri beni görünce yukarı kayd, yüzü hayalet gibi bembeyaz oldu. Bakışlarım öfke ve suçlamalarla onu parçaladı. Gözleri suçluluk ve özürle doldu.

Siktir git, diye bağırdım, arkamı döndüm ve en yakın çıkışa doğru hışımla ilerleyerek koridora ulaştım.

"Brexley!" Caden'in sesi beni takip etti. "Brexley, lütfen dur. Açıklamama izin ver." Peşimden koştı.

"Açıklamak mı?" Öfkeden kudurmuş bir halde döndüm. "Dün gece beni çatının tepesinde neredeyse nasıl becerdiğini açıklamak ister misin?"

"Şşşt." Panik içinde başını iki yana salladı.

"Sen nişanlısın!" Göğsüne bastırdım. "Dün gece bana söylediğin tüm o saçmalıklar... Bunu bana nasıl yaparsın? Ben daha önce yeterli mi?"

"Brexley, sakın ol." Kimse duymuş mu diye etrafına bakındı. Umursamayı çoktan geçmişim.

"Sakinleşmeyeceğim. Sen yüreksiz bir pislisin!" Onu tekrar ittim ve gözlerinde öfke alevlendi.

"Tanrım, Brex, bunu istediğimi mi sanıyorsun?" diye tısladı, acı ve öfke yüz hatlarını çatlatıyordu. "Onunla nişanlanmak istemiyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum. Ama başka seçeneğim yok."

"Başka seçeneğin yok mu?" Alaycı bir kahkaha boğazımda düğümlendi. "Vay canına, bunu senden duymak ne güzel. Sen değil miydin bana bağırın?"

Sergiu'yla evlenmek zorunda kalmadın mı? Şu haline bak, uslu bir çocuk gibi yatıyorsun." "Senin yüzünden onunla evlenmek zorundayım," diye bağırdı.

yüz.

"Bu benim hatam mı?"

"Hayır." Burnunu sıktı. "Kastettiğim bu değildi. Ama çünkü senin Sergiu ile evlilik gerçekleşmedi, Romanya ile anlaşma suya düştü. Onu Çin'de bir liderin kızıyla evlendirecekler, bu da babam için büyük bir darbe çünkü ellerinde babamın istediği bir nesne ya da madde var."

"Madde mi?"

"Özel bir nektar." Elini salladı. "Bilmiyorum. Şu anda bu benim için önemli değil. Önemli olan sensin. O umurumda değil."

Nektar. Bu kelime hafızamda bir şeyleri tetikledi ama üzerinde duracak zamanım yoktu.

"Ukrayna prensesinin aniden bekâr kalması ne kadar da mükemmel bir zamanlama." Başımı salladım.

"*Az istenit!*" Caden ellerini saçlarında gezdirdi ve nefesinin altında homurdandı. "Sana söyledim, seni kaybettiğimde hiçbir şey umurumda değildi. Ne yaparsam yapayım hayatım gri ve soğuk geliyordu. Babam bana onunla evleneceğimi söyledi..." Caden'ın öfkesi derisinin altında kabardı.

"Onunla evlenmek mi yoksa başka bir kadın, benim için fark etmezdi." Kollarımdan tutarak beni duvara yasladı. "Anlamıyorsun. O zaman hiçbir şeyin önemi yoktu. Çünkü seni kaybettim." Kahverengi gözleri keder ve pişmanlık dolu bir şekilde benimkilere dikildi. "Ben seni seviyorum. *Sadece seni.*"

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü, keder kaburgalarımın arasına iğneler batırdı.

Her şey bize karşı gibiydi, yollarımız bir kez daha ayrılmak zorunda kaldı.

Başparmağıyla gözyaşlarımı sildi, yüzü acıyla buruşmuştu. "Seni tekrar kaybetmek istemiyorum." Çenemi çimdikleyerek yukarı çekti.

"Lütfen. Yapamam..."

"Evleniyorsun. Çocuklarınız ondan olacak. Ben-" "Sakın hayatıma ait olmadığını söylemeye cüret etme, çünkü aitsin.

Her zamankinden daha fazla. Onunla bir ailem olabilir ama sen her zaman benim olacaksın. Birlikte olmayı seçtiğim kişi. Gerçekten sevdiğim kişi."

Ağzım açık kaldı. "Yani metresin olmamı mı istiyorsun?" "Ve ben de senin sevgilin olacağım." Dudakları benimkileri sıyırdı, beni usulca öptü.

"Kiminle evli olursak olalım, birlikte dolu dolu bir hayat yaşayabiliriz."

Dudakları benimkilerin üzerinde gezinirken beynim bu teklifle sarsıldı. Dört ay önce bile tereddüt etmezdim. Eğer bu onunla birlikte olmak anlamına geliyorsa, elde edebileceğim her şeyi kabul ederdim.

"Hayır." Kelime dilimden döküldü.

"Ne?" Arkasına yaslandı.

"Hayır." Araya mesafe koyarak onu kolayca geri ittim. "Siktir, hayır. Ben senin küçük bir parçan olmayacağım Caden. Sen eve gidip karını ve çocuklarını öperken, gizlice buluşabileceğimiz anları bekleyip yaşayacağım." Başımı salladım. "Bu benim istediğim bir hayat değil."

"Brex." Bana doğru uzandı.

"Hayır, Caden." Kendimi geri çektim. "Seni seviyorum ama kendimi de seviyorum. Bundan daha iyisini hak ediyorum. Birinin ilk tercihi olamayacak kadar çok şey yaşadım."

"Sen benim ilk tercihimsin."

"Oradaki kadın senin ilk tercihin." "Seçme hakkım yok!"

"Evet, biliyorsun!" Ben de bağırdım. "Hiçbir şeyin bizi ayıramayacağı bir aşk istiyorum."

"Brexley..." Yüzünde acı vardı. "Bir şey yok."

"Caden," diye bağırdı Istvan'ın sesi arkamdan. "Nişanlın nereye gittiğini merak ediyor. Müstakbel kayınvalidene kaba davranmak istemezsin."

Caden'in bakışları benimkilerle buluştu. Birbirimize bakarken yüzündeki ifadeyi azap, acı ve sevgi dolduruyordu.

"Şimdi, oğlum."

Caden'in boğazı düğümlendi ve bir an için babasına siktirip gitmesini söyleyeceğini sandım. Beni seçmesini. Onun yerine derin bir iç çekti ve yanımdan geçerken başını öne eğdi.

Göğsüme saplanan acıyla ciğerlerim hırıldıyor, yana baktığımda gözlerim sulanıyordu. Kapının kapanma sesi tabuta çakılan son çivi idi.

"Brexley." Istvan'ın sesiyle göz kapaklarımı sıktım, söylediği hiçbir şeyi duymak istemiyordum. Gözyaşlarımı silerek derin bir nefes aldım ve arkamı döndüm.

Dudaklarını büzdü, madalyaları ve ödülleri şingirdayarak bana doğru adım attı.

"Ben aptal değilim, kör de değilim. Uzun zamandır Caden için neler hissettiğini gördüm, onun da senin için neler hissedebileceğini... ama anlıyorsun, evlilik aşkla ilgili değildir. İkiniz için de olamaz."

Ellerimi önümde kavuşturdum ve sessiz kaldım.

"Bu evlilik her şeyi değiştirecek. Ukrayna ile birleşmek dünyadaki duruşumuzu ilerletecektir. Macaristan, Doğu Bloku'nda müthiş bir başkent olacak. Ticaret, para, ordular, güç. İnsanlar tekrar güç kazanacak. Bu yüzden ikinizin de kalbini kırdığım için üzgün olamam. Genç ve naifsiniz ve kolayca toparlanacaksınız. İkiniz de yakında fark edeceksiniz ki

Aşk aptalca bir idealdir ve hayatın düzeninde yeri yoktur. Bizim için değil." O

çenesini eğdi. "Şimdi temizlen, gülümse ve partiye tekrar katıl. Leopold basını burada. Eğer orada olmazsan, bu mutlu günde kardeşinle birlikte kutlama yapmazsan kötü görünürsün," diye emretti ve içeri girdi.

Arkasından kapının kapanmasını izledim, derin bir öfke beni haliya yapıştırdı, yumruklarım top haline geldi. Ona göre ben hâlâ kendi yarattığı ve hareket etme hakkına sahip olduğu bir satranç taşıydım. Hayatım tamamen onun ellerindeydi. Hepsi daha fazla güç içindi.

Aklım Caden'in söyledikleriyle Istvan'ın masasında okuduklarım arasında gidip geldi.

Nektar kelimesi...

"...hayat nektarını bulma umudundan vazgeçmedi." Dr. Rapava'nın günlüğü gözümün önünden geçti.

"Onu Çin'de bir liderin kızıyla evlendirmek istiyorlar, bu da babam için büyük bir darbe çünkü ellerinde benim için bir nesne ya da madde var."

babam istiyor. Özel bir nektar."

"Macaristan, Doğu Bloku'nda zorlu bir başkent haline gelecektir. Ticaret, para, ordular, güç. İnsanlar yeniden zirveye ulaşmanın yolunu bulacaklar." "Üstün insan ordusu."

Ciğerlerim birbirine sıkıştı, yapbozun parçaları bir araya gelmeye başladı ama resmin tamamını ya da ne kadar derine indiğini göremiyordum. Istvan kötü bir şeylerin peşindeydi ve ben bir daha asla etrafımda olup bitenlere karşı kör ve naif bir piyon olarak kullanılmayacaktım.

Bakışlarım Istvan'ın ofisinin bulunduğu koridora kaydı. Orada bir asker duruyordu ama benim oraya gitmemi iki kere düşünmezdi. Caden ve ben onların gözünde burayı tamamen yönetiyorduk. Ve Istvan'ın yedek anahtarını nereye sakladığını çocukluğumdan beri biliyordum. Yetişkinler her zaman çocukların akılsız ve kalın kafalı olduğunu düşünürdü. Biz onların düşündüğünden çok daha fazlasını gördük.

Ne bulacağıma ya da keşfetmek isteyip istemediğime dair bir fikrim olmadığından, bu karar içimi sızlattı.

Partiye geri dönmeli, fotoğraflara gülümsemeli ve uysallaştırmak için eğittikleri koğuş gibi davranmalıyım.

Yapmalıyım.

Istvan, daha fazla güç ve para için başka bir ülkeye satabileceği güzel bir yüz olduğumu düşündü. Evcilleştirilmiş ve itaatkar. Hiçbir fikri yoktu. Ben

daha tehlikeli. Dışarıdan bir bebek gibi görünebilirdim ama içim vahşiydi.
Ve bir daha kimseye boyun eğmeyeceğim.

Görevli nöbetçinin yanından geçerken omuzlarımı geride tutup başımı dikleştirerek içimde kabaran dehşeti gizlemeye çalıştım. Aldatma sanatında özgüven gerekliydi. Eğer oraya aitmiş gibi davranırsanız, kimse niyetinizi sorgulamazdı.

Ve ben buraya aittim.

En azından onlara.

"İyi akşamlar, Bayan Kovacs." Gardiyan başını eğdi. "İyi akşamlar." Çenemi yukarıda tutarak koridorda ilerlemeye devam ettim,

Istvan'ın kapısına geldiğimde omzumun üzerinden gelişigüzel bakıyordum. Nöbetçi öne doğru baktı, omuzları gevşemişti. İşi sıkıcı ve sıkıcıydı, muhtemelen buradaki en kolay işlerden biriydi, misafirlerin dolaşmamaları gereken yerlerde dolaşmalarını engellemek.

Parmaklarım Istvan'ın kapısının yanındaki bir tablonun arkasındaki gizli kasaya dokunarak kilidi açtı.

Istvan'la ilgili bir şey vardı; son derece iyi bir general olabilirdi, dış dünya söz konusu olduğunda paranoyaklaşır, her ayrıntıyı not ederdi ama kendi bölgesinde tembelleşmiş ve kibirlenmişti. Yıllardır gizli anahtarın kodunu değiştirme zahmetine katlanmamıştı.

Elimden geldiğince nazikçe anahtarı kilide soktum, sesi bastırmak için elbisemi topuzun etrafında tuttum.

Tıklayın.

Başım tekrar nöbetçiye doğru döndü, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. kulaklar.

Hareket etmedi.

Dikkatli bir şekilde kapıyı içeri girebilecek kadar açtım, kapattım ve usulca arkamdan kilitledim.

Nefes verdim, nabzımın dayanıksız elbisemde çılgınca attığını hissediyordum.

Burada olmamalısın, Brexley. Vicdanım gergin bir çocuk gibi ayağını yere vurdu. Başın belaya girecek. Sen neden Istvan'dan şüphe mi ediyorsun? Hem sen ne arıyorsun ki? Tüm bu düşünceler kafamın içinde dönüp duruyor, nabzım hızlanana kadar çarpıyordu.

kulakları, neredeyse beni geri kaymaya ve bu muhakeme hatası hiç olmamış gibi davranarak etkinliğe geri dönmeye ikna ediyor. *Artık yapamazsın*

Hiçbir şey bilmiyormuş gibi davran. Bir şeylerin ters gittiğini biliyorsun. İçinden hissediyorsun. Istvan yalan söylüyor. Hapları gördün. Neler yapabildiklerini. Rapava'dan gelen notları. Karşı ses kafamın içine girdi.

Dilim kuru dudaklarımın üzerinde kayarak kulağımı kapalı kapıya doğru eğdi. Kimsenin, özellikle de bir düşmanın ilgisini çekmeyen kitapların bulunduğu rafa geçmeden önce herhangi bir hareketlilik olup olmadığını dinledim. Edebiyat, sanat, diller üzerine kitaplar. Böyle zamanlarda eski ve demode. Bir tanesini çekiştiriyordum.

kancayı hissederek, içi boşaltılmış tasarımın bir grup halinde uzaklaştığını biliyordu. Sahte. Duvarın içine yerleştirilmiş kasayı gizliyor.

Caden, Istvan'ın daha fazla saklanma yeri olduğunu ima etti ama bu tek saklanma yeri idi.

Bir tanesini biliyordum. Bir saklambaç oyununda ofisini kullanmamam gerekirken onu perdenin arkasından açarken izlemiştim.

Dışarıdaki kod gibi, Istvan'ın da bunu aniden değiştirmeye karar vermemiş olmasını umuyordum.

Burnumdan emerken ellerim titriyor, davranışımın ağırlığını hissediyordum. Yıllardır baba figürü olarak gördüğüm birinin evine bilerek giriyor ve onu gözetliyordum. İnandığım ve güvendiğim birini. Şimdi çıkıp gidebilir, rolüme geri dönebilir, itaatkâr bir evlat ve asker olabilirdim.

Ter enseme ıslatıp omurgamdan aşağı kayarken, ağzımdaki nem buharlaştı. Kodu yazdım, boğazım sıkılıyordu, bir yanım işe yaramamasını umuyordu, bana kolay bir çıkış, uzaklaşmak için bir bahane veriyordu.

Tıklayın.

Kilit çözüldü, kasanın kapısı açılırken buz gibi bir ağırlık midemin çukuruna düştü. Dondum kaldım, herhangi bir ses var mı diye dinlemeye çalıştım.

Çarpan kalbimin dışında, Istvan'ın gelip beni yakalamasını bekliyordum.

Panik boğazıma düğümlendi ve titreyen ellerim içerideki belge yığınının uzanırken korku omurgamı tırmaladı. Göz gezdirirken üçüncü dosyanın geçen gün gördüğüm dosya olduğunu anladım. Ona uzandım, kalbim göğsümde tökezliyor, alarm damarlarımda bir çığlık gibi tizleşiyordu.

İkinci klasörün üzerine Dr. Karl'ın el yazısıyla bir not karalanmış.

Brexley Kovacs sonuçları. Bunların hepsini üç kez test ettim. Yapmamız gereken

Konuş.

Titreyen parmaklarımla dosyayı açtım. Çoğu anlamadığım tıbbi terimlerdi, ancak normal olmayan şeylerin altını çizdiğini anladım. Gözüm bir dipnota takıldı.

İlk testten bu yana İmmünoglobulin M seviyesi normal oranın üç katına çıktı. Ne kadar çok test yaparsam sonuçları o kadar yükseliyordu, sanki her seferinde vücudu bana karşı savunma yapmaya çalışıyordu. Hiçbir insan bu seviyelerin yarısına bile dayanamaz. Bayan Kovacs ölmüş olmalı. Organ yetmezliği belirtileri bile göstermiyor. Başarısızlık. Aksine, daha güçlü ve sağlıklı görünüyor.

Not: Geldiği zamanki taze yaraları şimdi sanki haftalar öncesine aitmiş gibi iyileşti.

Bu sonuçları özel olarak görüşmeliyiz. Tek bir açıklaması var gibi görünüyor.

Dehşet karnımı yumrukladı, beni yere yatırdı, ciğerlerimden oksijen fişkırdı. Nefes almaya çalışırken tırnaklarım masaya saplandı.

Senin normal olmadığını biliyorlar. Bilinçaltımın derinliklerinden bir ses yükseldi. Bu düşüncenin zihninizden geçip gitmesine izin vermek bir şeydi, ama başkalarının bunu söylemesi - bu bir suçlamaydı.

Killian bana bir şey mi yaptı? O haplar beni değiştirdi mi? Burnumu sıkıp ağzımdan nefes verdim. *Hadi ama Brex, kimse insan DNA'sını değiştiremez. Değil mi?*

Tamamen çıldırmadan önce paniğimi bastırarak bir sonraki dosyayı açtım ve masanın üzerindeki kâğıtları hızla karıştırdım.

Her şey durdu. Dünyam kendi ekseninde dönmeye başladı. Kapalı.

Buz gibi parmaklar boynumdan aşağı inerek boğazımı sardı. Şok Bana bakan bir düzine fotoğrafa bakarken göğsümde bir korku hissettim.

Kendi imajım.

Boğazımda sıkışmış bir ses yükseldi, kalbim kaburgalarıma çarptı. İlk fotoğrafa uzandım.

Gece ve uzakta olduğu için biraz bulanıktı ama benim ve Killian'ın fotoğrafı olduğu inkâr edilemezdi.

Kucaklamak.

"Oh, Tanrım..." Panik ciğerlerimde çırpınıyor, gölgeler görüş alanımın etrafında dolaşıyordu.

Diğerlerine göz gezdirirken öpüşmemizin her anını gösterdiler. Aramızda bir samimiyet ve rahatlık vardı.

Çılgınca, başka bir set aldım. Bir tanesi de benim Killian'ın bana verdiği yatak odasının penceresinde. Bazılarında yalnızdım, bazılarında yanımda duruyordu, bedenlerimiz birbirine yakındı ve sohbet ediyorduk.

Istvan beni sorguya çektiğinde kaslarım titriyor, zihnim bu görüntülerle ilgili gerekçelerle dönüyordu. *Başından beri biliyordu ki Killian'ın evinden geldim. Yalan söylediğimi biliyordu.*

Beynim ona söyleyebileceğim bahanelerle dolup taşı; kaçmak için Killian'a ilgi gösteriyormuş gibi yapmam gerektiğini, tüm bunları hayatımı kurtarmak için yaptığımı söyledim. Mümkün olabilirdi... ama orada bulunduğum gerçeğini bile bir sır olarak saklamıştım.

Ve Killian'la geçirdiğim zamanı bildiği gerçeğini benden sakladı. Doğrudan içine girmeme izin verdi. Caden ve beni bir yalanla tuzağa düşürmeye çalışırken yaptığı bir şeydi. Bunu kendi başımıza yapmamız için bize ip verdi.

Dehşet ciğerlerime
doldu. Istvan *biliyordu.*

İlk günden beri bu masanın diğer tarafındaki sandalyede otururken ona doğrudan yalan söylediğimi biliyordum.

Ve hiçbir şey vermedi.

Neden benimle yüzleşmedi? Her şey normalmiş gibi bu evde yaşamaya devam etmeme izin verdi. Planı neydi?

Masaya bakarken safra yemek borumu yaktı. Doktor bana "anormal" dedi ve resimler yalan söylediğimi kanıtladı.

Sadece yalan söylemekle kalmadı, ona, halkıma ve askerlik yeminime ihanet etti ve onları kandırdı.

HDF'nin gözünde isyan.

Ölümlle cezalandırılabilir.

Istvan sadakatsizliğimin peşini bırakmazdı, tabii bunu bir şekilde bana karşı kullanmayı planlamıyorsa.

Koridorun aşağısından gelen sesler beni sarstı. Korku ve adrenalin kan dolaşıma karıştı, kalbim güm güm atıyor, avuçlarım terliyordu. Bakışlarım umutsuzca önümde duran suçlarımın kanıtlarına kaydı. Tüm resimleri ve kâğıtları karıştırarak kasaya geri koymaya başladım. Ama içlerinden biri elimden kayıp yere düştü. Bir tür formül ve notlar içeren dosya halının üzerine yayıldı.

Siktir!

Diğer ikisini içeri ittim, düşen dosyayı almak üzereydim.

Ayak sesleri kapıda durdu, mırıldanan sesler nabzımı hızlandırdı.

Baszd meg!

Bunu unutarak kasayı kapattım ve sahte kapağı geri kaydurdım. Kapı kolu tıkırdadı. Panikle dosyayı süpürdüm ve Genç bir kızken arkasına saklandığım perde. Kocaman eteğimi göğsüme kadar kıvrırarak kendimi duvara yaslamaya çalıştım, belgeler tenime baskı yapıyordu.

"İçeri gel." Istvan'ın sesi odada çınlarken, perdenin hareketimden dolayı hâlâ sallanmakta olduğunu fark ettiğimde kalbim küt küt atmaya başladı. Dişlerimi sıkarak ya fark etmemesini ya da içeri girerek buna kendisinin sebep olduğunu düşünmesini umdum.

"Oturun."

"Yapmamayı tercih ederim." Düz ve alçak, diğer adamın sesi başımın arkasına vuruyordu. Biliyordum ama nereden geldiğinden emin değildim.

"Doğrudan işe koyulmayı tercih ederim."

Istvan masasının arkasına geçerken, "Evet, çok iyi," diye cevap verdi. "Başka bir şey buldun mu?"

"Onu izliyordum, aralarında herhangi bir iletişim bulmaya çalışıyordum ama şu ana kadar hiçbir şey bulamadım." Adamın sesi bu keşiften rahatsız olmuş gibiydi. "Bu yapmayacağı anlamına gelmez. O zamana kadar bekliyor olabilir ortalık sakinleşsin."

"Evet, o akıllıdır. Aptalca bir şey yapmaz." Istvan iç çekti, sesi yorgun geliyordu. "Onu akıllı olması için yetiştirdim; şimdi bu bana geri dönüyor."

Benim hakkımda konuştuklarını fark ettim. Istvan'ın beni takip eden, her hareketimi izleyen biri vardı.

"Onun ihaneti beni derinden yaraladı. Onun gibi olmamasını umarak eğitimine o kadar çok zaman ayırdım ki... ama sanırım armut dibine düşmüş." Istvan ofladı pufladı.

Onun gibi mi? Babamı mı kastetti? Babam onun en iyi arkadaşıydı. Sadık generali, ona hizmet etmek, ordularını yönetmek için aylarca yanımdan alındı ve sonunda hayatımdan çıkarıldı.

"Nasıl devam etmemi istersiniz, efendim?"

Istvan sanki seçeneklerini düşünüyormuş gibi düşünceli bir şekilde nefes aldı. "Şu anda ona bir şey olursa oğlum tüm dikkatini kaybeder. Konu ona gelince zayıf düşüyor. Aptalca. Ayrıca, bunun nasıl sonuçlanacağını izlemek istiyorum, bakalım Fae sevgilisine ulaşabilecek mi? Aksi takdirde, o artık

benim işime yarar. Çok çekici olabilir ama Halálház'da geçirdiği zaman hakkında çıkan dedikodular yüzünden hiçbir nüfuzlu soylu onu ailesinin yanında istemez. Tek umudum Prag'daki Başbakan Leon ama o da teklifimi

reddederse

onun için işe yaramaz." Istvan sustu, oda ağır bir sessizlikle doldu. Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki birinin duyacağından emindim.

"Efendim?"

"Ne istiyorum, Kalaraja..." Adı içime öyle derin bir şekilde işledi ki, yüksek sesle nefes almamak ya da dehşet içinde dizlerimin üzerine çökmek için kendimi zor tuttum.

Kalaraja. Adı Ölümün Efendisi anlamına geliyordu.

Mesleğinden dolayı ona bu ismi takmışlardı.

General Markos'un özel casusu ve suikastçısıydı. Yıllar boyunca onunla Istvan'ın ofisinde birkaç kez karşılaşmıştım. Gözleri karanlık ve düzdü. Ruhsuzdu. Yaralı yüzü, kelliği ve hayattan yoksunluğuyla karanlığın içine kolayca karışabilirdi.

Ne zaman yanımdan geçse, tüylerim diken diken olurdu. Gerçekten korktuğum tek adamlardan biriydi. Kurbanlarının hikâyelerini duymuştum - sadece birini öldürmek değil, onlara işkence etmek konusunda sahip olduğu sanat ve adanmışlık. Bu onun tek tutkusuydu.

"İsterim-"

Kalaraja, "Şşşt," diye kestirip attı. "Ne-"

Suikastçı her ne yaptıysa, Istvan çenesini kapattı.

Göz kapaklarım bir anlığına birbirine kenetlendi, taş kesilmiştim. Ciğerlerim son hava parçalarını tutmak için zorlanırken tek bir kasım bile kıpırdamadı. Ve muhtemelen hayatımın son anlarıydı.

Saniyeler saatler gibi geçiyor, içimi bir korku kaplıyordu. Perdeye bir fiske vurduğumda açığa çıkacaktım.

Tik. Kene. Kene.

Saatle birlikte kalp atışlarım da hızlandı.

Dışarıdan gelen bir kadın kahkahası kulaklarımıza ulaştı, ardından bir adam mırıldandı.

"Dışarıdakiler sadece sarhoş misafirler," diye bağırdı Istvan. "Sakin ol, Kalaraja. Köşedeki bitkime saldırmak üzeresin." Kumaşın şıptısı bana Istvan'ın hareket ettiğini söyledi. Masasının çekmecesini açıldı. "Onu izlemeye devam etmeni istiyorum. Gördüğün her şeyi rapor et. Yani her şeyi. Normal ya da... *anormal*."

"*Anormal* derken neyi kastediyorsunuz, efendim?"

"Bir insanda tuhaf veya farklı bulabileceğiniz nitelikler."

Bir yumruk göğsümden karnıma doğru indi, kalbim acı ve korku içinde sıkıştı.

Tek bir cümleyle, ses tonundaki bir değişimle, artık bir zamanlar beni düşündüğü kızı olmadığını anladım.

Ben bir düşmandım.

Şüphe, güvensizlik ve nefret dolu bir dünyada Istvan her zaman ihanet peşindeydi ama bana bu kadar hızlı düşman olacağını tahmin etmemiştim.

"Peki ya hiçbir şey olmazsa, efendim?" Kalaraja boş boş cevap verdi. "Onu konuşmaya zorlayabilir miyim?"

"Zayıf bir kadın gibi görünebilir ama onu iyi eğittim. Çoğu erkek askerden daha dayanıklıdır. Kırılmayacaktır."

"Beni hafife alıyorsunuz, efendim."

Masanın yüzeyine çarpan bir şeyin sesini duydum. "Al bakalım. Şimdiye kadarki hizmetlerin için ödemen. Zamanı geldiğinde Eğer onu öldürenler Fae'lermiş gibi gösterirseniz bonus. Bu Caden'ı gerçekten kıskırtacaktır."

"Evet, efendim."

"Şimdi oğlumun nişanına dönmeliyim," dedi Istvan. "Onun ölümü Fae'lere olan nefretini daha da körükleyecek ve o zaman bana Fae'leri yok etmek ve topraklarımızı geri almak için yeni bir insan dalgası. Dünyamızı. Onu tanıyorum. Onun öldüğünü öğrendiğinde, bunu sorgusuz sualsiz yapacaktır. Kırık bir kalbin bu kadar güçlü olabilmesi inanılmaz."

Ayaklar kapıya doğru ilerledi, ardından kapının açılma sesi duyuldu, ayak sesleri uzaklaştı ve ardından kapı tıkırdayarak kapandı.

Şok ciğerlerimde şişti, boğazımı duygu, korku, öfke, keder ve kalp kırıklığıyla tıkadı.

Ailemden biri olarak gördüğüm bir adam bana işkence edilmesini ve öldürülmemi bu kadar kolay emretmiş, hiç tereddüt etmeden bana sırtını dönmüştü. Bir an için yere kıvrılıp onun himayesinde büyüyen küçük kızın keder içinde kırılmış ve dehşete düşmüş bir halde hıçkıra hıçkıra ağlamasına izin vermek istedim.

Kaç, diye bağırdı beynim bana. Artık güvende değilsin. Kaç!

İçgüdülerim beni öne doğru itti ve dosyayı göğsümde düzleştirdi. Perdenin arkasından baktım, dışarı çıkıp çıkışa yönelmeden önce bir tehdit olup olmadığını araştırdım. Kasasına baktım, sahte ön kısmı biraz yamuktu, sonra elimdeki eşyaya baktım. Küçük bir parçam hâlâ Istvan'a itaat etmek, onun yetiştirdiği asker ve kız olduğumu kanıtlamak istiyordu, böylece benimle gurur duyacaktı.

"Onun öldüğünü öğrendiğinde, bunu sorgusuz sualsiz yapacaktır. Kırık bir kalbin bu kadar güçlü olabilmesi inanılmaz."

Onun zalimliği karşısında ruhum dehşete kapıldı. Dosyayı
önlüğümün altına sıkıştırıp kumaş katmanlarına sardıktan sonra ne
yapmam gerektiğini bilerek dışarı çıktım.
Ve bundan asla geri dönemezdim.

Bölüm 13

Büyük salondan müzik, kahkaha ve sesler yükseliyordu. Mutluluk ve neşe her yerdeydi; konuklar bu çatının altında, hatta bu duvarların dışında olup bitenlerden habersizdi. Cehaletleri ve haklılıkları sadece daha hızlı ve daha kararlı yürümemi sağlıyordu.

Her ölçülü adımda yüz ifademi duygusuz tutmaya çalışarak koridordan aşağı süzülmeyi ve gecenin karanlığına karışmadan önce odamdan birkaç şey almayı umuyordum.

"Brexley." Istvan'ın sesi arkamdan geldi. Buz omurgamı dondurdu, beni durma noktasına getirdi, ciğerlerim sıkıştı, göz kapaklarım birbirine çarptı. Derin bir korku dilimi kapladı ve boğazımda düğümlenen bir nefese karşı koydum. "Ben de seni arıyordum."

Kirpiklerimi kaldırdım. HDF'nin gösterişli dekoru yerine karanlık, köhne bir yatak odası karşımdaydı. Seks ve ter kokuları bayat odayı ıslatıyordu. Komodinden gelen loş bir ışıkla aydınlanan odada yalnız bir figür oturuyordu.

Yatağa uzandı, yüzü hayal kırıklığıyla kaplıydı ve bende garip bir şekilde uzanıp onu fırçalama isteği uyandırdı.

Aqua gözlerini bana çevirdi. Warwick'in bakışları üzerimde gezindi, sonra sanki arkamda neler olduğunu görebiliyordu. Yüzümde gördüğü her neyse, onu yataktan fırlattı. "Kovacs?"

Ağzım açıldı, gözlerim onunkilerle kilitlendi.

"Brexley?" Istvan'ın soğuk sesi beni HDF'ye geri döndürdü ve Warwick'le olan bağlantımı aniden kesti. "Nerelerdeydin?"

Nefesimi dengede tutmaya çalışarak gardiyanımla yüzleşmek için döndüm.

"Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı." Çenemi yukarıda tuttum, gözlerim doğrudan onun üzerindeydi.

Bakışları geldiğim yönden bana doğru kaydı. İfadesi değişmedi; hiçbir şeyi değişmemişti. Ama her şey değişmişti. Oynadığımızı bilmediğim oyunun gerginliğini hissedebiliyordum. Istvan asla ortaya çıkıp bana sormayacaktı. Yalanlarımla kendimi asmama izin verecekti. Doğu Bloku, güce aç diktatörlerin küçük çocuklar gibi casusluk oyunu oynaması üzerine kurulmuştu. Kimseye güvenemezsiniz ve herkes bir şüpheliydi.

Tek yapabildiğim oyuna devam etmektir. Her şey aynıymış gibi devam etmek.

"Rebeka nerede olduğunuzu merak ediyor. Muhabirler bir *aile* almak istiyor resim."

Satranç taşını bırakmıştı ve şimdi sıra bendeydi.

"Gidip kendime çeki düzen vereyim, hemen geliyorum." Yüzümü işaret ettim. "Kızarmış görünüyorsun, canım." Başını eğdi, gözleri içime işliyor.

"İçerisi sıcak."

"Ama sen dışarıda temiz hava alıyordun..." Gümüşü bir kaşını kaldırarak bana bir adım daha yaklaştı.

"Çok fazla şampanya içtim," dedim hemen. Sakin ol. Sakin ol.

İp boynuma dolanmıştı ve savunmaya geçmeye devam edersem beni boğacağını biliyordum.

Sessiz kalarak birbirimizi izledik. Orkestranın sesi Ana balo salonundaki müzik partinin neşeli uğultusuydu. Aramızda yükselen gerilimle tezat oluşturuyordu.

"Peki, devam et canım." Dudaklarını gülümsemeye zorladı. "Tuvalet hemen şurada. Seni bekleyeceğim."

"Lütfen misafirlerinizin yanına dönün. Sadece bir dakika sürecek. Eminim karşılamanız gereken bir sürü insan vardır." Her şey normalmiş gibi davranmaya çalışarak gülümsedim.

"Sensiz dönersem Rebeka çok kızar." Başını bana yakın olan kapıya doğru çevirdi. "Şimdi git."

Başka seçeneğim yoktu. Direnirsem, bir şeylerin ters gittiğinden şüphe duymayacaktı. Istvan beni yakınında tutmak istedi, ama umarım fark etmemiştir.

Benim için yaptığı planın ne kadar farkında olduğumu. Kulak misafiri olduğum şey.

Eğer yaparsa... oyun biter.

Dudaklarımı yumuşak bir gülümsemeye dönüştürerek başımı eğdim.

"Çabuk olacağım." Kalbim boğazıma düğümlenirken arkamdaki su dolabına doğru rahatça yöneldim.

Kapıyı kapattığımda paniğim kabardı ve boğazımdan küçük bir inilti kaçtı. Klasörü kalçamda hissetmek damarlarımdaki kanı daha hızlı pompaladı.

Tüm dünyam yıkılmaya hazır bir iskambil kağıdından ev gibiydi.

Nefes nefese kalmıştım, yapabileceğim tek şeyin ona uymak, kameralara gülümsemek, onun şekillendirdiği koğuş gibi davranmak olduğunu biliyordum.

kalıplanmış.

Zaten mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş saçlarımı düzelterek, uzuvlarımı titreten korkuyu yatıştırmaya çalıştım ve derin bir nefes aldım. Hayatım boyunca yaptığım gibi yüz hatlarımı dinginleştirerek kapıyı açtım.

Dışarı çıktığımda Istvan'ın dikkati üzerimdeydi, dudakları sanki kazandığını biliyormuş gibi büzülmüştü ve bana çıkış yolu bırakmamıştı - tabii ben bu işi bitirmeye hazır değilsem ve kartlarımı bıraktım. İkimizin de yalan söylediğimi bildiği bu kedi fare oyununa bir son vermeliydim. O henüz benim onun bildiğini bildiğimi bilmiyordu.

Kolunu kavisli bir şekilde uzattı, kolunu tutmam ve beni içeri götürmesi için bir davetti bu. Yüzüme mutlu bir gülümseme yerleştirerek koluna uzandım.

Uzun topuklarım halının kenarına takıldı ve tökezledim. Bir saniyeydi.

Bir nefes.

Zamanda bir göz kırpma.

Dosya kalçamın yanındaki düğümlü katmanlardan kaydı, kumaş tutunduğu yeri terk etti, sanki elbisemin kendisi bana karşı bir komplocuymuş gibi.

Midem yere çakıldı, her şey bir hızlanıp bir yavaşlıyordu.

Dosya yere düştü ve belgeler zengin bir masanın üzerine yayıldı, süslü bir halı. Dr. Rapava'nın notları tümüyle ortadaydı, formülün yarısı da en üstteydi. Istvan'ın gözleri sayfalara kaydı. Kaşları çatıldı ve yere serilmiş kâğıtlara bakarken dikkati benimkine kaydı. Soğuk mavi gözleri öfkeyle yanıyor, başka bir duyguyla alevleniyordu.

İncinme ya da ihanet değil. Bu bir onaylamaydı. Onun karar verdiği gibi hain bir döneğ olduğumu kanıtlamıştım. Hiçbir açıklama ya da tarafımı savunma girişimi olmayacaktı. Onları onun kasasından çaldığımı inkar edemeyecektim. İkinci bir şansım olmayacaktı. O bu şekilde çalışmazdı.

Gözlerimiz buluştu. Oksijen boğazımda düğümlendi. İkimiz de diğerinin harekete geçmesini beklerken zamanın bir damlası askıya alındı. Gözlerindeki bir parıltıyla, dudağındaki bir çekiştirmeye kız evlattan düşmana geçtim.

"Seni aptal kız. Sana her şeyi verdim." Ağzından zehir tısladı.

"Muhafızlar!" Istvan'ın sesi havayı deldi. Hayatta kalma içgüdülerim bana çarptı. Eğildim, en üstteki belgeleri aldım, onları ulaşamayacağım bir yerde bıraktım ve arkamı döndüm. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu; kaçış yoktu, buradan çıkmak yoktu. Her bir muhafızın nerede konuşlandığını, HPF'nin içini ve dışını ne kadar koruduğunu, beceri

düzeylerini biliyordum. Onlar en iyinin de iyisiydiler.

İmkânsızdı ama içimdeki kaçma, duvarların dışına çıkma hissine karşı koyamıyordum.

Kâğıt parçalarını göğsümün üzerindeki kumaşın içine sokarak merdivenlere doğru koştum. Her yönden korumalar gelirken Istvan'ın bağıışı bana çarptı. Etrafta dolaşan bir avuç parti davetlisi şaşkınlıkla haykırarak balo salonundan dışarı akın etti.

"Kaçmasına izin vermeyin. Hain!" Istvan artık rol yapmaya devam etmiyordu. Duvarlar yıkılmış, dolaplarımızdaki kemikler ortaya çıkmıştı. "Dur!" diye bağırdı bir gardiyan, elleri kolumu acıyla kavradı.

Halálház'daki Oyunlar bana, hiçbir şey yokmuş gibi görünse bile her şeye olası bir silah olarak bakmayı öğretti.

Topuklu ayakkabılarımdan sıçrayarak birini aldım ve tüm gücümle salladım. Rebeka'nın bana zorla giydirdiği sivri topuk yanağına battı.

Kırılan kemiklerin, etin ve damarların sesleri geliyordu. Gırtlaktan gelen bir çığlık odayı inletti ve beni tutmayı bıraktı. Suçluluk ve keder göğsümde savaşıyordu. Onu tanıyordum. Hepsini tanıyordum, en azından yüzlerinden, ama çaresizce kaçma ihtiyacım köşeye sıkışmış bir canavar gibi içimde yükseldi. Hayatım onlarınkinden daha öncelikli.

Kendi elleriyle öldüren, etini parçalayan, öldürmeyi ya da öldürülmeyi öğrenen Halálház'ın canavarı, vicdanımı ele geçirdi.

Başka bir muhafız tüfeğini çıkardı ve bana doğrulttu.

"Hayır! Onu öldürmeyin. O hasta ve kafası karışık," diye emretti Istvan. "Onu canlı istiyorum."

Benden işkenceyle bilgi alabilmek için yaşıyordu.

Neler olup bittiğini görmek için dışarı akın eden ve giderek büyüyen misafir kalabalığının arasından sıyrılarak merdivenlerin kenarına doğru ilerledim. Bir düzine muhafız bir insan duvarı gibi üzerime koşarak kaçışımı engelledi. Dehşet ciğerlerimi daralttı.

Panik sizi olduğunuz yerde kilitleyebilir ya da vahşi ve acımasız hale getirebilir.

Homurdanarak parmaklıkların üzerinden atladım ve sert bir gümbürtüyle en az bir kat aşağıya yere düştüm. Kemiklerim gıcırdadı ve sarsıldı.

ama adrenalin damarlarımdan akarken acıyı uzakta tuttu.

Kargaşa kulaklarımda çınlıyor, hepsi beyaz bir gürültü gibi birbirine karışıyordu. Eski dostlar, hem erkekler hem de kadınlar, daha fazlası sıçradıkça düşman oldular.

Benim için.

Kabarık elbisemi yukarı kaldırarak birine tekme attım, kendimi döndürdüm ve yumruğumu bir diğerine indirdim, dirseğimi kullanarak üçüncünün burnuna çarpıp parçaladım. Kaçmaya çalışırken, bir kadın muhafız elbisemin eteğinden tutarak beni geri çekti. Bu elbise bir kavgada giyilmemesi gereken şeylerin özeti gibiydi.

Kumaşın yırtılma sesi havayı yırttı, narin ipek yırtıldı ve askerin tökezlemesine neden oldu. Karnına doğru atıldım, onu arkasındaki birkaç muhafıza çarparak yere düşürdüm.

Bir yumruk çeneme çarparak nefesimi kesti ve sendeleyerek yere düştüm. yan.

Silahım yoktu ve gittikçe daha fazla asker benim için geliyordu. Eğer şimdi durursam hayatımın sona ereceğini biliyordum. Sadece Istvan beni öldürmemelerini emrettiği için hayattaydım.

Henüz.

Derin bir hırıltıyla ve dişlerimi göstererek, bana yaklaşan herkesi yumrukladım, tekmeledim ve dövüştüm, kendimi kapıya doğru daha da yaklaştırdım. Acı titreşimleri kemiklerime doğru yayılıyordu.

"Kovacs!" Tanıdık bir tını gürültünün arasından bağırarak ben dahil herkesi durdurdu. "Durun!"

Sesi takip ettiğimde, yıllardır idolüm olan ve öğretilerini bir uyuşturucu gibi arzuladığım adamı gördüm. Akıl hocam Bakos gözlerini bana dikmiş, sakince bana doğru ilerliyordu. "Geri çekil, asker." Omuzlarını geride tuttu,

Vücudu gergin, savunma modundaydı ama gözlerinde bir hüznün, yürek parçalayıcı bir kafa karışıklığı gördüm.

Onunla aramızda özel bir bağ vardı. Onun peşinden giderek, fazladan ders isteyerek, her zaman daha fazlasını öğrenmeye, daha hızlı ilerlemeye hevesli olarak çok zaman geçirdim. En iyisi olmak için yanıp tutuşurdum. Daha çok çalışmak ve her şeyi özümsemek için duyduğum inatçı ihtiyacı seviyordu.

Şimdi karşımda duruyordu, başka bir düşman.

Ellerini kuduz bir hayvanı sakinleştirir gibi kaldırdı. "Sende Gidecek bir yer yok. Lütfen. Sana yardım etmemize izin ver. Biz senin düşmanın değiliz... Biz senin aileniz. Arkadaşlarınız."

Konuşma tarzından, psikotik bir kriz geçirdiğimi düşündüğünü anladım. Ölüm Evi'nde kilitli kaldıktan sonra aklım başımdan gitmişti ve artık gerçekle halüsinasyon arasındaki farkı ayırt edemiyordum.

Yakında bunun doğru olmadığını anlayacaktı. Istvan kendi kıcını kurtarıırken bana tuzak kuruyordu. Sorunlu bir kıza yardım etmeye çalışan nazik biriydi. Kimse onu sorgulamayacaktı. Beni kolayca deli ilan edebilirlerdi.

Ve bu role mükemmel uydum.

Hareket ederek gözlerimi ondan ayırdım ve etrafımda giderek daha fazla muhafızın dolaştığını gördüm. Çoğu kafama silah doğrultmuştu.

"Onlar için endişelenme. Gözlerini benden ayırma Kovacs. Sadece sen ve ben, tamam mı? Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim." Bakos bana doğru uzandı.

Gülmek istiyordum ama beynim yapabileceklerimle dönüyordu. doğuştan gelen bir bilgiyle mahvolmuştum. Bundan kaçış yoktu. Istvan kazandı.

Şah mat.

Bakos bana doğru geldi. Parmakları kelepçe gibi kollarıma uzandı.

Boom! Boom! Bum!

HDF'nin dışından gelen patlamalar binayı şiddetle salladı ve herkesi acımasız bir çarpmayla ayaklarından fırlattı. Omurgam mermer zemine çarptı, ciğerlerimdeki oksijen tükendi, nefesim kesildi, duyma yetim azaldı ve bulanıklaştı.

Altın sıva yağarken başımı kapatarak yuvarlandım. Bir avize ipinden koparak yere düştü, camlar mermi gibi patladı. Duvarlardan ve tavandan dehşet çığlıkları, acı çığlıkları ve panik feryatları yükseliyordu.

Hatıralar beni Halálház'a geri götürdü, sanki zamanda geriye gitmiş, hapislananın etrafımda parçalanışını izliyordum. Tadını alabiliyor, duyabiliyor ve yeniden hissedebiliyordum. İnsanların panik ve dehşet dolu tiz çığlıkları dilimi kapladı.

"Get. Al. Siktir. Kalk. Kovacs." Warwick'in boğuk sesi, sanki yine yanımda oturup beni ayağa kaldırmaya çalışıyormuş gibi kulağımda hırladı. *"Kaç."*

Sıcak bir his içime dokundu ve bana bu açıklanamaz gücü verdi. Ayağa kalkarak dişlerimi sıktım ve tüm acıyı görmezden geldim. Cam kesiklerinden ve yumruklardan yüzüme kan fişkırıyordu ama hiçbir şey hissetmiyordum.

Uyuşuk.

Etrafımda her yerde cesetler yatıyordu. Bazı muhafızlar kapıya doğru koşmaya başlamıştı bile. Artık kimse beni fark etmiyor ya da umursamıyor gibiydi. HDF saldırıya uğramıştı. Artık en kritik tehdit ben değildim. Ama dikkatlerin bana dönmesi uzun sürmeyecekti.

Hiç tereddüt etmeden çıkışa doğru koştum, ayaklarımın altı cam kırıklarıyla kesilmişti ve arkamda kanlı ayak izleri bırakmıştım.

Kargaşa ve düzensizlik muhafızları çemberin içinde döndürdü. HDF daha önce hiç saldırıya uğramamıştı ve hiçbir eğitim gerçeğiyle kıyaslanamazdı.

Askerler patlamaya doğru koşuyorlardı, ben kapıların aksi yönüne doğru koşarken kimse beni düşünmüyordu, içimdeki çekimi takip ederek karanlık.

"Brexley!" Adımın sesiyle durakladım ve HDF'ye doğru döndüm.

Caden metrelerce uzakta duruyordu. HDF'den gelen ışık seli yüz hatlarını hem belirginleştiriyor hem de gölgelendiriyordu. Smokininin yırtıldığını, yanağından kan damladığını görebiliyordum ama gözlerindeki acı beni göğsümden bıçakladı. Bana bakarken duyduğu mutlak ıstıraba, şaşkınlığa, incinmişliğe dayanamıyordum.

Onu da kendimle birlikte aşağı çekemezdim. Onu kelimelerin ötesinde seviyordum ama o anda, hayatımın asla bu duvarların içinde olamayacağını biliyordum. Artık bir düşmandım.

Caden'ın yeri burasıydı. Burası onun eviydi.

Ona baktım, yüzümden bir damla yaş süzülürken keder kirpiklerimi kırptırıyordu. "Özür dilerim," dedim, beni duyup duymadığını bilmeden, arkamı dönüp karanlığın içinde kaybolmadan önce, kalbimin bir parçasını onunla birlikte geride bırakarak.

"BREXLEY!" Arkamdan acı dolu bir uluma geldi. Gırtlaktan gelen bu ses boğazımı düğümledi ve daha hızlı koşmamı sağladı. Gözyaşlarıma karşı koydum, hayatta kalmaya odaklandım.

Sanki bir ip beni ileri doğru çekiyormuş gibi, bir daha asla içeri adım atamayacağımı bilerek Leopold'un kapılarının ötesine kaydım. Özgür bir insan olarak değil.

Karanlığın derinliklerinde, parlayan kırmızı bir stop lambası ve bir bisiklete binmiş devasa bir siluet gördüm.

Turkuaz gözleri karanlığı aşmış, parmakları gibi beni tarıyordu. Nasıl burada olduğunu, dışarı çıkmak için dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olduğunu nasıl bildiğini, düşünmeden nerede olacağını nasıl bildiğimi düşünmek istemiyordum. Benim

Duyuları ve zihni zaten aşırı yüklüydü.

"Sadece siz, prenses..." Ben elbiseyle uğraşırken, arkasına tırmanırken ve nasıl bu kadar çabuk yeni bir motosiklet aldığını merak ederken motoru devirdi. Bu ülkede onları almak kolay değildi. "Bir toptan kanlar içinde ve yalınayak kaçardı."

"Kapa çeneni." Kollarımı ona doladım.

Homurdanarak başını salladı, bisikleti caddede hızla ilerliyordu. Dönüp arkama baktım, bildiğim tek yerin ışıklarının yabancı ve düşman bir bölgeye dönüşmesini izledim.

Istvan bunun peşini bırakmayacaktı. Peşimden geleceklerdi. İzimi sürmesi için suikastçısını gönderecekti.

İçime çektim, başım yükseldi, eski hayatım arkamda kaybolurken binaların bulanıklaşmasını izledim.

Sorun şuydu ki, izini sürecekleri kız çoktan yok edilmişti. Dövülmüş, işkence edilmiş ve gömülmüştü.

Şu anda bir canavar avladığını bilmiyordu.

Gecenin içinden geçen bir haberci gibi, kırmızı elbisem arkamda akıyor, ölümün kendisi tarafından sürülen siyah bir makinenin üzerinde rüzgârda süzülüyor ve istediğimizden daha fazla dikkat çekiyordu. Mücevherler, en iyi ipekler ve pahalı dantellerle süslenmiş zengin ve koyu renk, zenginliği ve ayrıcalığı haykırmak için tek başına yeterliydi. Seçkinler bu sokaklarda uzun süre dayanamazdı.

Warwick ve ben, atların ve arabaların etrafında manevralar yaparak zikzaklar çizerken ve bizi takip eden olursa yetişmekte zorlanacağından emin olurken konuşmadık.

Vahşi Topraklar'ın kalbine yaklaştıkça sokaklarda daha fazla insan dolaşmaya başladı. Yüzleri çizilmiş, kirli ve yaralı insan grupları ısınmak için etraflarında çocuklar ve bebeklerle toplanırken varillerden ateşler parlıyordu. Ama bakışları bana dönüyor, güzel elbisem karşısında hayranlıkla parlıyor, sonra hızla açgözlülüğe dönüşüyordu.

Birkaç metrelik zengin malzemenin onlar için ne yapabileceğini biliyordum. Geceler boyunca karınlarını doyurabilir.

İşıksız bir sokağa giren Warwick farları kapattı, bizi daha da dar bir patıkaya sokana kadar yavaşladı ve motoru durdurdu. İkimiz de karanlıkta bir süre oturduk, ayın bir parçası üzerimize ürkütücü bir parıltı saçıyordu, sadece nefeslerimiz ve uzak sesler havaya dokunuyordu. Eski idrar ve çöp kokusu burnuma saldırdı ve beni ağzımdan nefes almaya zorladı.

Kimsenin bizi takip etmediği birkaç dakikadan sonra omuzlarım gevşedi.

Boğazından bir ses çıkardı, başını profilini görebileceğim kadar çevirdi. Tek kelime etmeden ne istediğini anladım. Bisikletten kaydım,

Yırtık elbisemdeki döküntüleri fırçaladı ve belgelerin hâlâ göğüs kafesime sıkıca bastırılmış olup olmadığını kontrol etti.

Warwick motosikleti bir çöp konteynerinin arkasına itti ve gizlemek için üzerine karton kutular attı. Burnundan soludu ve takip etmem için çenesini salladı.

"Yakın durun," diye gürledi, alnı sinirli bir şekilde kırışıyordu. bakışları vücudumda geziniyor. "Sen yürüyen bir hedefsin, özellikle de Carnal Row'da."

"Carnal Row?"

"Buranın adı bu. Neden böyle adlandırıldığını anlamak zor değil."

Müzik, kahkahalar, bağrışmalar ve gevezelikler ana yola doğru ilerledikçe daha da arttı, adı ahlaksız karnaval atmosferine uyuyordu. Figürlerle dolu tanıdık yol, neredeyse buradan geçtiğim ilk gece kadar koku ve görüntülerle sistemimi şok etti.

Bir Cumartesi gecesiydi ve mekân günah, açgözlülük, şehvet ve baştan çıkarma ile dolup taşıyordu. Festival seks, kumar ve içkilerle canlıydı.

Başımın üzerinde bir ateş patlamasıyla nefesim kesildi ve gözüm bir çemberin üzerinde sallanan, alevli bir sopayı döndüren külot ve korse giymiş bir kadına takıldı. Tavandan sarkan hamaklar çoktan vecd içinde kaybolmuş çıplak figürlerle dolmuştu, inlemeleri hamaklardan gelen müziğe karışıyordu.

her kuruluş. Sıranın aşağısından vahşi hayvanlara benzeyen hayvanların kükremeleri duyuluyordu. Sadece yarı şekil değiştirmiş olan şekil değiştiriciler etrafta dolanarak

haplar ve alkol. Parıltılı, ucuz kostümler ampullerin altında parıldarken, zar zor giyinen erkekler ve kadınlar parmaklarını kıvrarak insanları yaklaştı. Masalar kumarbazlarla doluydu, eller ortaya çıktıkça kavgalar patlak veriyordu.

Bir kumarhanenin önünden geçerken bir adam "Hilekâr!" diye bağırdı. Bir tabanca çıkararak başka bir adama doğrulttu ve göz açıp kapayıncaya kadar onu vurarak öldürdü. Silah sesi insanların irkilmesine bile neden olmadı.

"Hey, güzelim!" Bir el yüzüme dokunarak dikkatimi önümdeki çarpıcı fae kadına çekti. "Partiye hazır görünüyorsun." Eli vücudumda geziniyor, şehvet ve vaatlerle mırıldanıyordu ama gözleri boştu. "Sana arzu ettiğin her şeyi sunabilirim," dedi ama parmakları elbisemin ipeğine geri döndü, başparmağı tereyağlı kumaşın ve güllerin içine elle dikilmiş mücevherlerin üzerinde gezindi. "Aman Tanrım..." Ağzı açıldı. "Bu gerçek mi? Bunlar gerçek, değil mi?"

Warwick homurdandı, elimi tuttu ve beni kalabalığın arasından çekerek ondan uzaklaştırdı.

"Seni o lanet elbiseden çıkarmamız gerek. Şimdi," diye kulağımı tırmaladı, beni daha yakına çekti, beni tanıdık bir binaya doğru sürüklerken vücudunun sıcaklığı bana baskı yapıyordu.

Kitty's ışıltı ışıltı, neredeyse tüm pencereler kendilerini sergileyen her cinsiyetten ve tipten insanla doluydu. Kızlar korseler, elbiseler ve file çoraplar içindeydi. Erkekler ise sadece paketlerini gösteren küçük külotlar içindeydi,

Bazıları silindir şapka ya da deri yelek giyyordu. Hepsi de cinsel pozisyonlar almış, sunabileceklerini sergiliyor, bağırarak seks teklif ediyorlardı.

geçenler. Genç ve yaşlı müşteriler düzenli bir akış halinde ön kapıdan girip çıkıyordu. Ara sokaktan ve pencerelerden gelen homurtular zaten şımartıyorlardı.

"Warwick, bebeğim." Hepsi pencerelerden mırıldandı. Dikkatimi bir tanesine yönelttim, göz kapaklarım daraldı.

"Hazır olduğunuzda bana haber verin. Kızlarla ben her ne yapıyorsak senin için bırakacağız." Nerissa pencereden dışarı eğildi, üstünden fırlayan cömert göğüslerini gösterdi. Bakışları bana kaydı, dudaklarında muzip bir gülümseme kıvrıldı. Kendini beğenmiş. Sanki onun tadını, nasıl hissettirdiğini çok iyi biliyordu da ben bilmiyordum.

"Oh, bakın kim dönmüş. Bayan Prude yine kendini bizim türümüze mi indirgeyecek?"

"Nerissa," diye uyardı Warwick, ama gülümsemesi daha da sertleşti.

Arkasında olup olmadığını görmek için arkasına bile bakmadan merdivenlerden kapıya doğru sıçradı. Kendimi gelip almak zorunda olduğum bir baş belası ya da küçük kız kardeşi gibi hissediyordum.

Siktir et onu. Oflayarak elbisenin kenarlarından tuttum, yukarı çektim, ürkmemeye çalışarak merdivenlerden yukarı çıktım. Ayaklarımın hassas pedleri yanıyor, basamaklarda kısmi kanlı izler bırakıyordu.

"Ne? Giyecek başka bir şeyin yok muydu? Sadece üzerine bir şey atın, Düşes?" Nerissa benimle alay ederken daha da eğildi, diğerleri de tünedikleri yerden kahkahalarla uluyorlardı.

Hırslayarak onu görmezden geldim ve kapıdan içeri adım attım.

"*Savaş fitili.*" Kızgınlık ve sevgiyle dolu, uzun süreli, dumanlı bir iç çekiş. "Ben bir rehabilitasyon merkezi değilim." Hanımefendinin kendisi, Madam Kitty, geniş salonda duruyordu, her zamanki gibi cilalı ve dengeli görünüyordu. Koyu teni lamba ışığında parlıyor, keskin elmacık kemiklerini ortaya çıkarıyordu. Bu gece, o

Vücuduna bir eldiven gibi oturan yeşil payet kaplı bir elbise giymişti, siyah saçları yüksek ve şık bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, uçları beline kadar uzanıyordu. Saçların gerçek olmadığını biliyordum. Uzun kirpikleri ve daha da uzun kırmızı tırnakları da öyle. Çarpıcıydı ama son derece korkutucuydu. Yine de, tam olarak açıklayamadığım bir şeyler vardı.

"Kitty..." Warwick başını yana eğerek ona küçük bir gülümseme verdi. "Yemin ederim hiçbir şey olmayacak."

"*Sevgili* oğlum..." Sesi çok alçaldı, eli kalçasına gitti. "Bunu en son söylediğinde ikinci katın tamamını yeniden düzenlemek zorunda kalmıştım."

"O bir kereydi."

"Bir önceki sefer oturma odasıydı... Bir önceki sefer dört yatağı değiştirmek zorunda kalmıştım..."

"Bu tamamen farklı bir nedenden dolayı oldu." Elini kaldırdı.

Gözleri yavaşça bana kaymadan önce kıvrık kirpikleri bir bakışla aşağı indi. Warwick'le konuşmadığı sürece her zaman hoşnutsuz görünürdü, ama beni tekrar görmekle ilgili ne düşündüğünü hiç anlayamadım.

Çenesi gerildi, dikkati Warwick'e geri döndü. "Bir gün iyiliklerin tükenecek."

Warwick'in yıkıcı sırtışı yüzünde arsızca dans etti ve keskin bir şekilde nefes almama neden oldu - gerçek bir gülümseme. Elini tutup öperken gözleri parlıyordu. "Sen nadir bulunan bir elmasın, dostum."

Homurdandı, elini geri çekip onun omzunu sıvazladı. "Ben nadir bulunan biriyim, tamam mı?" İçini çekti. "Şimdi fikrimi değiştirmeden önce gözümün önünden kaybol." Adam yine sırtarak onun yanağını öptü. "Git!" Kadın ona vurdu. "Bunca yıl sana neden katlandım bilmiyorum."

Warwick bana baktı, sonra döndü ve merdivenlerden yukarı yürüdü, mutlu ruh hali bana baktığı anda dağıldı.

Üzerimdeki ucubeyi tutarak merdivenlere yöneldim ve Kitty'ye başımı eğdim. "Teşekkür ederim."

"Ona dikkat et, kızım," dedi, çekingenliği ve cılası Müşterilerin kapıdan girip çıkmasını izleyerek yerinde duruyordu. "Sizi içine çekip boğacak bir tarzı var..." Yutkundu ve gözlerim boynuna kayarak adem elmasını fark etti. "Ve senin tek yaptığın daha fazlasını istemek."

Duraksadım, bakışlarım yüzünü tarıyor, maskenin ardındaki gerçeği görüyordu. "Ona aşıksın."

Ağzı yumuşak, alaycı bir alayla kıvrıldı, inkâr etmedi.

"Hayatımın aşkı burası. Bir kalbe ihtiyacım yok. Bu dersi uzun zaman önce öğrendim." Bana doğru baktı. "Ama seni uyarayım, hiçbir şey seni asla sevmeyecek bir adamı sevmekten daha kötü olamaz. Bu en kötü işkence türüdür çünkü buna alışabilir, özlem duyabilirsin, Hayattan daha çok arzularsın. Bunu nasıl durduracağını bile bilemezsin. Durdurmak da istemezsin." Koluma dokundu, başı eğildi ve beni inceledi. "Ama

Belki de bu sefer dikkatli olması gereken kişi odur." Arkasını dönmeden önce gözleri üzerimde gezindi. "Senin için kıyafet göndereceğim."

Gözlerim görüş alanımdan çıkana kadar onu takip etti, uyarısı ağır ve etkili geliyordu.

Basamakları tırmanırken bakışlarım etrafımda dans etti. Buraya geri döneceğimi hiç düşünmemiştim. Sadece bir ay önceydi ama sanki yıllar geçmiş gibiydi.

Bu merdivenlerden ilk çıktığım andan itibaren her şey değişmişti. O zamanlar tek istediğim eve, hayatıma, Caden'a dönmekti; o dünyaya kolayca geri dönüp mutlu olabileceğime inanıyordum. Artık ne evim ne de geri dönebileceğim bir yerim ya da ailem vardı. Halkım için bir haindim ve artık istenmiyordum.

Evsiz, beş parasız ve gerçek bir yetimdim. İç çekerek Warwick'in bulunduğu odaya doğru ilerledim.

Aramızdaki bu bağ her neyse beni ölesiye korkuttu ve öfkemi okşadı - çünkü evim gibi hissettirdi. Ruhumun tutunduğu bir şeydi, bu da onu daha çok koparmak istememe neden oluyordu. Duygularımla oynayan sadece bilinmeyenin ya da bu gece kaybettiklerimin korkusu değil, aynı zamanda koridorun sonundaki odaya olan çekimin kesinliği idi. Onu hissedebiliyordum. Onu görebiliyordum.

Yanında bile olmadan, yarısı boş bir şişe içki olduğunu biliyordum.

Masada pálinka, çöpte paket servis kartonları ve sandalyede bir ceket.

Warwick herhangi bir şekilde bağlandığınız biri değildi. O bir ölümdü. Yalnız bir kurt. Gaddar ve acımasız.

"Bu en kötü işkence türüdür çünkü buna alışabilir, özlem duyabilir, hayattan daha çok arzulayabilirsiniz. Nasıl duracağınızı bile bilemezsiniz. Durmak da istemezsiniz."

Bölüm 14

Odaya adımımı attığımda ahşap kalaslar çıplak ayaklarımın altında gıcırdadı. Küf kokusu duvarlara öylesine sinmişti ki, hiçbir bahar günü onu havalandıramazdı. Bu odanın düşkünlükleri yerleri ve duvarları boyamıştı; mobilyalara işlenmiş ve binanın temeline kazınmıştı.

Warwick sırtı bana dönük bir şekilde durmuş, pencereden dışarı bakıyordu. Elleri kalçalarının üzerindeydi, omuzları kulaklarına doğru gerilmişti. Tişörtü sırtına kadar uzanıyor, kasları her ölçülü nefeste esniyordu.

Kapı arkamdan kapandı ve bizi küçük odada yalnız bıraktı. Her molekülü, her nefesi yutuyor, biriktiriyor ve sanki içimdeki küçük alanı kaplayabilecekmiş gibi bana doğru itiyordu.

Çenemi kaldırdım, hakimiyetine karşı koydum, elimde kalan azıcık şeyi de ele geçirmesine izin vermedim. Koklayarak içeri girdi, sessizlik havada hissedilir bir ağırlık oluşturunuyordu.

Dürtü, sanki onun hemen yanındaymışım gibi duyularımı harekete geçirdi, içine girdim, öfkesini ve kızgınlığını ellerime dökmüş gibi hissettim ve bir ilmik gibi etrafıma sardım.

Adamdan derin bir homurtu geldi, omuzları geriye doğru seğirdi. "Dur," dedi, sesi o kadar kısıktı ki neredeyse çakıl taşlarının arasında kaybolacaktı.

Daha uzun süre ayağa kalktım, daha sert ittim, benden almaya çalıştığı şeyi ondan aldım.

"Dur," diye tekrar homurdandı, vücudu kilitletti ama aynı zamanda o kadar genişledi ki tüm pencereyi kapattı.

"Bunu hissedebiliyor musun?" Aslında bu bir soru değildi. Bir adım attım ve parmaklarımın omurgasında gezindiğini hayal ettim. Gömleğinin kumaşını, dokunuşumla gerilen kaslarını hissedebiliyordum.

"Dur dedim. Dur dedim." Başını bana doğru çevirdi, dudağında bir hırıltı belirdi.

"Nasıl?" Duraksamadım, sadece ona yaklaştım ve nabzının hayali parmak uçlarımda attığını hissettim. Endişesini ve giderek artan kızgınlığını hissedebiliyordum.

Bir anda, bir düğmeye basılmış gibi oldu.

Öne fırladı, elini bir boa gibi boynuma doladı ve beni duvara doğru itti. Kıvılcımlar damarlarımda dolaşıyor, hem nefret hem de şehvet içimde çatırdıyordu.

"Sana durmanı söylemiştim." Işıldayan gözleri karanlık odayı aydınlatıyordu, ağzı benimkinden sadece bir nefes uzaktaydı, tutuşu boğazımı sıkıyordu.

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin," diye alay ettim. Vücudumdaki her lif onun zengin seksi kokusunu, sıcaklığını ve öfkesini içime çekerek canlandı.

"Belki de bir kez olsun dinlemelisin." Bana doğru bastırdı, dolgun eteği bana yaslanmasını engelliyordu ama bir şekilde yine de alanımı işgal ediyordu. Ağır aleti zonkluyor ve sıcaktı. "O zaman belki de sürekli kıcını kurtarmak zorunda kalmazdım prenses."

Öfke boğazımı yaktı, havai fişekler gibi patladı ve köpürdü. Ağzında kendini beğenmiş bir sırıtış seğirdi.

"Çekil üstümden." Göğsünü ittim, kılını bile kıpırdatmadım. "Senden beni kurtarmanı istemedim." Onu tekrar itmeye çalıştım ama bir milim bile kıpırdamadı. "Yardıma da ihtiyacım yoktu."

"Gerçekten mi?" Boşta kalan eli sallanan kollarımı kavradı ve birini tahtaya yasladı. "O zaman buraya küçük ziyaretin ne içindi?"

"Bunu bilerek yapmadım," diye homurdandım, ona karşı koymaya çalışıyordum. "Şimdi bırak beni."

"Eğer gerçekten bunu kastettiğini düşünseydim, yapardım." Beni duvara daha sert bastırdı, başparmağı boğazımdan aşağı kayıyor, dudakları kulağımı sıyrıyordu.

Bacaklarımdan arasında ıslaklık zonkluyor, meme uçlarım onun yoğunluğu karşısında sertleşiyordu. Boğazından karanlık bir kıkırdama mırıldandı. Vücudum beni tamamen ele verdi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, nelerden hoşlandığını biliyorum Kovacs. Ne kadar karanlık ve kirli istediğini. Henüz itiraf etmesen bile."

"Siktir git." Kavrayışının altında kıpırdandım ve üzerime daha ağır bir şekilde eğildi.

"Sana bu konuda ne söyleyip duruyorum?" İki kolumu da kavradı, başımın yanına sıkıştırdı, cüssesi benimkini yuttu. Ele geçirdi. Benim alanımdan daha fazlasını talep ediyordu. *Fiziksel olarak* denk değildim; bunu anlıyordum. Ama zihinsel olarak.

Kafamın içinde parmak uçlarım yavaşça kollarından aşağı kayıyordu. Hayalet gibi dokunuşumun ardından teninde küçük şişlikler oluştu. Kaşları kırıştı.

Çenesi düşüyordu. Göğsünün üzerinde gezindim, gömleği ile kot

pantolonu arasında hafifçe açıkta kalan V çizgisine ulaştığımda durmadım.

İçine çekti ve sanki ellerim gerçekten oradaymış gibi derin girintiyi izlediğimi hissettiğini biliyordum.

"Kovacs," dedi dişlerini sıkarak.

"Ne?" Ona meydan okudum, elimin kot pantolonunun içine kaydığını ve ucunu sıyırdığını hissettiğinde gözlerinin içine baktım.

"Siktir." Boğuldu, vücudu doğal olarak bana doğru kıvrıldı, daha fazlasını istedi, dokunuşumu arzuladı.

Parmaklarım sanki gerçekten onun sıcak tenini okşuyormuşum gibi karıncalandı, nabzının attığını ve avucumda büyüdüğünü hissettim. Arzu içime işledi, kalçalarım açıldı, istedim.

Zihnimde onu daha sıkı kavrayan ellerim, teninin her damarını, kavrulan her santimini hissedebiliyordu. Ama hayali ellerim bile onun genişliğini ve uzunluğunu kavramakta zorlanıyordu.

Lanet olsun. Bu adam gerçekten bir efsaneydi.

Şaftını aşağı yukarı hareket ettirirken ciğerlerimden çıkan hava onunkiyile eşleşiyordu.

Hırladı ve kalçalarını içime doğru itti, kollarımdaki tutuşu sıkılaştı. Gözleri parladı, benimkilerle buluştu, burnundan ağır ağır nefes alıyordu.

O anda, o bir efsane ya da zalim bir canavar değildi. Eşittik.

Ve ben de onu, onun beni düşürdüğü kadar kolay bir şekilde diz çöktürebilirdim.

Ona dokunmadan.

"Dur." Gırtlaktan gelen bir hırıltı boğazını titretti.

Onu zihnimde daha sert pompaladım. Keskin bir nefes aldı, gözleri bir an için parladı.

"Oynamak mı istiyorsun? İyi," diye mırıldandı. Bir eli bileklerimde dururken diğeri başımın arkasını kabaca kavradı.

Hiçbir uyarı ya da kolaylık olmadan, iki hayalet parmak dantelli iç çamaşırımın üzerinde gezindi, kumaşı kenara itti, gerçek elleri oldukları yerde kalırken içimde kaymaya başladı. Bir nefes ağzımı açtı, derin bir inilti kaçmak istiyordu. İçeride kilitli kalmasını sağlamak için dişlerimi birbirine vurdum.

"Birileri ıslanmış." Warwick sırttı, güç değişiminden hoşlandığı belliydi.

Bedenim anında onun dokunuşunu aramak için harekete geçti, o kadar çok arzuluyordum ki bir korku sarsıntısı beni neredeyse kör ediyordu. Vahşi bir çığlıkla ona doğru savruldu,

onu yolumdan ittim. Warwick karşı koymadı, ellerini bırakarak odanın diğer tarafına kaçmama izin verdi. Ondan kaçabileceğimden değil.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Elim karnıma gitti, endişeliydim. "Bu neden oluyor?"

Warwick başını ovuşturarak benden uzaklaşabildiği kadar uzaklaştı. "Senin tahminin de benimki kadar iyi."

Duygularım beni ele geçirdi. "Bunu nasıl durduracağız? Anlamıyorum... Neden? Nasıl?"

"Yapmıyorum. Lanet olsun. Bilmiyorum!" diye kükredi, içinden öfke fışkırıyordu. "İnan bana, keşke bilseydim."

Ona ters ters bakarak döndüm.

O da ters ters baktı. "Bunu istediğimi mi sanıyorsun?" Aramızı işaret etti. "Her ne ise. Ondan *nefret* ediyorum. Gitmesini istiyorum. Senin aksine, öyle görünüyor ki," diye homurdandı, sanki bu benim hatammış gibi bana bakarak.

"Bunu istediğimi mi sanıyorsun?" Göğsümü bıçakladım. "Ben de istemiyorum." "Görünüşe göre senin için işe yarıyor. Seni iki kez tehlike."

"Yani beni Fae Lorduna teslim ettikten sonra mı? Beni kargo gibi sattıktan sonra mı?"

"Orada o kadar da acı çekmiş gibi görünmüyordun. *Onun* yatağına düşmen ne kadar sürdü?"

Çenem acıyla kırıldı, öfkem ona doğru patladı. İçgüdüsel olarak, öfkemi ve nefretimi hissedebileceğini biliyordum. "Bana ihanet ettin."

"Burada işler böyle yürüyor. Sana sadece kendine güvenmeni söylemiştim. Herkes kendi başına. *Gerçek* dünyada işler böyle prenses."

"Saçmalık," diye bağırdım. "Etrafına bir bak Warwick. Burada yalnız olduğunu mu sanıyorsun? Seni korumak isteyen bir ev dolusu insan var. *Az istenit!* Aşağıdaki kadın senin için her şeyi yapar. Ne pahasına olursa olsun seni saklayacak. Bu kadar mı körsün, yoksa sana aşık olduğu gerçeğini kullanmakta bir sakınca görmüyor musun?"

Omuzları yükseldi, gözünün altındaki bir sinir seğirdi. Bana doğru ilerlerken karnıma bir öfke patlaması çarptı. "Onun, benim ya da geçmişimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Hakkında hiçbir şey bilmediğin şeyler hakkında konuşma."

"Ama görüyorsun, değil mi?"

"Düşündüğünüz gibi değil. Senin insan beyninin asla kavrayamayacağı şeyler yaşadık. Sen bir çocuktan başka bir şey değilsin."

"Affedersiniz?" Aramızdaki son birkaç metreyi de kapatarak bağırdım, varlığımın her zerresi cayır cayır yanıyordu. "Bu lanet *çocuk Halálház*'ı yaşadı. Ben de senin gibi öldürdüm ve hayatta kaldım. Belki senin kadar çok şey yaşamadım, senin kadar uzun yaşamadım ama sakın yaptıklarımı... yaşadıklarımı ve deneyimlediklerimi küçümsemeye cüret etme." Göğsüne bastırdım. "Benim ellerim de kanla boyandı."

Burnundan nefes verdi ve kirpiklerinin arasından bana baktı.

"Sanırım seni gerçekten korkutan da bu..."

"Beni korkutuyor mu?" Bana doğru eğilerek alay etti. "Beni hiçbir şey korkutamaz, tatlım."

"Ben hariç." Kelimeler ağzımdan düşünmeden çıktı.

"Sen mi?" Kara bir kahkaha atarak başını geriye attı. "Benim ömrümde bir parıltı bile olamayacak önemsiz bir insan mı?"

"Evet, çünkü ben de seni görüyorum, Farkas." Sırıttım. Bu kez enerjimi tenine odaklamak yerine altına daldım, zihnini, ruhunu sıyırdım, gerçeğine ulaştım.

Enerjinin tekrar bana çarptığını ve beni içine çektiğini hissettiğimde derisinin altından zar zor kaydım.

Akıllara durgunluk
veren acı. Kör edici
zevk.

Dudaklarımdan kopan bir çığlıkla aynı anda odada bir uluma yankılandı, güç o kadar nüfuz ediciydi ki dizlerim çöktü. Yoğunluk karşısında nefes nefese kalarak hızla geri çekildim, her duyumu bastıran aşırı duygulara hazır değildim.

Bu da neydi böyle?

Birbirimize bakarken bir duraklama oldu, konuşamıyorduk.

Beni kabaca yakaladı ve bedenlerimizi duvara çarptırdı. Bana doğru yassılaşıırken, elbisesi kuvvete dayanamadığından, evcilleşmemiş çılgınlık ondan çatırdadı. Öfkeli kurttan korkan hava bile onun yolundan kayıyor gibiydi. Gözlerinde ölüm titreşiyor, vücudu titriyordu. Gözleri benimkilere gömüldü.

Ölüm.
Arzu.
Yıkım.
Açlık.
Nefret.

Hepsini hissettim, bir uyuşturucunun küçük bir tadı gibi ve şimdi daha fazlasını o. İhtiyacım vardı.

Parmakları tenime saplandı, gözleri vahşı ve hırçındı, beni parçalamaya hazırđı. Odadan, elbisemden ve tenimden geçerek beni bir hiç olana kadar parçaladı. Birbirimizi yok edene kadar bizi yerle bir etti, ardımızda yıkımdan başka bir şey bırakmadı.

Bakışları ağızıma düştü ve eğildi, nefesinin sıcaklığı dudaklarımı sıyırdı.

"Alo?" Kapı çalındı ve bir kadının aksanlı sesi odayı bir balta gibi yararak aramızdaki kalın sisi kesti, sanki biri üzerimize buzlu su dökmüş gibi bizi sarstı.

Kapı açılmaya başladı. Warwick sanki ondan iğreniyormuşum gibi benden uzaklaştı, öfkesi hala dilimdeydi, ani yokluğu tenimde bir yırtık gibi hissediyordum.

Derin bir nefes alarak bacaklarımı altımda sabit tutmaya çalıştım.

Kapıdan bir gıcırtı geldi. Başımı kapı aralığında duran tanıdık şekle doğru çevirdim.

"Rosie!" Yüzüme bir gülümseme yayıldı, bedenim arkadaşşıma doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Onunla ilk tanıştığımdayı giydiğı kıyafetlerin aynısını giyen sahte İngiliz gülü, parlak kızıl saçları ve mavi gözleriyle hatırladığımdan bile daha güzeldi. "Aman Tanrım!"

"Aşkıım!" Beni kollarıyla sardı, kocaman göğüsleri kabarık yastıklar gibi hissettiriyordu. "Bu gerçekten sensin." Geri çekildi, yüzümü avuçladı ve bana mutlak bir sevinçle baktı. "Madam Warwick'in odasına kadın kıyafetleri getirilmesini istediğinde... ummuştum." Hızlıca sarılmak için beni tekrar kendine çekti. "Seni gördüğüme ne kadar sevindiğıme inanamıyorum. O akşam gittiğinden beri midem düğüm düğüm. İçimde korkunç bir his vardı. Ama sonra gördüm ki..." Gözleri Warwick'inkilere kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Bir şeyi mi böldüm?"

"Hayır!" İkimiz de başımızı hararetle salladık.

Bana göz kırparak homurdandı. "Siz bunu söyleyip duruyorsunuz ama ben henüz size inanmadım."

"Seni görmek çok güzel." Rosie'nin elindeki giysileri aldım. "Çok teşekkür ederim."

Bakışları sonunda elbiseme takıldı ve gözleri büyüdü. "Lanet olsun." Abartılı İngiliz aksanı kalınlaştı. "Bu gerçek ipek mi?" Güllerden birine dokundu. "Bunlar gerçek mücevherler mi?"

"Evet ve hepsi senin." "Ne?"

"Ne?"

Hem o hem de Warwick bana doğru sarsıldılar, Warwick'in şaşkınlığı kızgınlığa dönüştü.

"Satabildiğini sat, geri kalanından kostüm yap, ne istersen yap. Bir daha bakmak istemiyorum." Elini sıktım. "Mücevherlerin hepsi gerçek, bu yüzden kimsenin seni kandırmasına izin verme."

Warwick oflayıp puflayarak başını salladı ve masadaki Pálinka şişesini kaptığı gibi geri fırlattı.

"Emin misiniz? Bu şeyin bir servete mal olduğunu söyleyebilirim. Paraya ihtiyacın olabilir."

Warwick de onunla aynı fikirdeymiş gibi boğazından bir ses çıkardı.

"Eminim. Borçlarını öde, Rosie. Kimsenin malı olma. Kitty'nin bile."

Bana şüpheyile baktı.

"Koşulsuz şartsız. Senindir."

Rosie'nin gözleri yaşlarla doldu. Kalın kirpiklerini kırıştırdı, başı titriyordu. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bağlar olmadan iyilik... Bu burada olan bir şey değil."

Kimsenin kendisine fayda sağlamadan bir şey yapamayacağı kadar acımasız bir dünyada yaşamanın gerçekten nasıl bir şey olduğunu anlamıyordum.

Beklemeden elbiseyi çıkardım, çaldığım katlanmış belgeleri komodinin üzerine koydum. Sütyensiz göğsümü örtmek için hiçbir şey yapmayan bol tişörtü üzerime geçirdim, minik suni ipek şortumu ve şalımlı çekiştirdim.

Her şey ince, ucuz ve yıpranmıştı.

"Al." Ağır elbiseyi ona uzattım, kemiklerim ağırlıktan kurtulmuş gibi hissediyordu.

"Sana pantolon ve daha uygun bir üst bulmaya çalışacağım."

Gözlerimin içine tam olarak bakmadan elbiseyi benden aldı. "Gerçekten sen olduğunu bilseydim, daha iyi kıyafetler bulmak için daha çok uğraşırdım."

"Bu iyi."

Geri adım atarak başını salladı. "Yemek geliyor. Hanımefendi ikinize de yatak odasından çıkmamanız gerektiğini hatırlatmamı istedi.

Müşterilerimizden bazıları özellikle ikinizi de bulmak isteyecektir."

"Anladım." Başımı salladım.

"Yapacak bir şey bulamadığınızdan değil." Göz kırptı
Ben.
"İyi geceler, Rosie." Onun için kapıyı açtım.
"İyi geceler, aşkım." Yaramazca sırtarak Warwick'in gözlerinin içine baktı.
ve ben.
"Brexley," dedim, ona güvenme ihtiyacı
hissederek. "Biliyorum." Başını öne eğdi.
"Biliyor musun?"
"Luv, kendine bir bak... Adını bilmeden önce bile bizden biri
olmadığını biliyordum. Ama Anita seviştiği askerlerden birinden Leopold
gazetesi kaçırdığında bunu doğruladı, ön kapakta sen vardın. Çok çarpıcı
ve muhteşemdin. Leopold Prensesi."
Warwick karanlık bir şekilde kıkırdadı ve bir içki daha aldı.
"Ben prenses değilim!" İkisine de ters ters bakarak haykırdım.
"Bizimle kıyaslanıyorsun, aşkım. Yine de döndüğüne sevindim."
Daldı gitti, kırmızı haberci bir kan akışı gibi arkasından geliyordu.

Kapıyı kapattığım anda oda kendi üzerine çöktü, gergin bir enerjiyle
doldu. Tenime yapıştı ve sıkıştı. Rosie araya girmeden önce aramızdaki
enerji beni karnımdan vurulmuş gibi hissettirdi. Hislerimi çözemiyordum.

Warwick, "Bir serveti elden çıkardın," diye homurdandı. "Bunun ne
kadar aptalca olduğunun farkındasın, değil mi?"

Muhtemelen hayır. Paranın devreye girmediği Halálház'daki zamanım
dışında, hiç parasız kalmamıştım. Hiçbir zaman para konusunda
endişelenmem ya da düşünmem gerekmedi. Restoranlardaki yemeklerimiz
bile halledilmişti. Markos'un asistanı hesaplarla ilgilenirdi. Hiç nakit
taşımadım.

Artık beş parasızdım ama elbiseyi Rosie'ye verdiğim için asla pişman olamazdım.
Buna benden çok daha fazla ihtiyacı vardı.

Yutkunarak arkamı döndüm ve dikkatimi başka şeylere vererek
sorusunu geçiştirdim. Yatağa oturdum, sessizlik havayı boğuyordu.

"Beni iki kez kurtardığında da... nerede olman gerektiğini
biliyordun." Boğazımı temizledim. "Beni nasıl çıkaracağını."

Cevap vermedi, otururken odanın karşısındaki sandalye ağırlığıyla
gıcırdıyordu.

"Bomba yapmayı biliyor musun?"

"Bağlantılarım var." Çürük sandalyede geriye doğru eğildi ve botunu yatağa dayadı.

Başımı salladım, parmaklarımı yorganın içine soktum. "Bunu nasıl durduracağız?"

İç geçirdi, başı yastığa yaslandı, gözleri tavana dikildi. "Keşke bilseydim. Etrafa sormaya başlayacağım ama dikkatli olmamız gerek." Yüzündeki ciddi ifade benimkiyle buluştu. "Bunun ne olduğunu bilmiyoruz. Fae dünyasında bile, doğal olmayan bir şeye genellikle güvensizlikle yaklaşılır. Benimle bağlantın olduğunu öğrenen herhangi bir düşman... bunu bana karşı kullanacaktır ya da tam tersi."

"Siktir." Bacaklarımı göğsüme doğru çektim ve alnımı dizlerimin üzerine koydum. Bunu hiç düşünmemiştim bile. Warwick'in düşman listesi muhtemelen çok genişti ve benimki her geçen an büyüyordu.

Bu odada son kez birlikte olduğumuzdan bu yana çok şey değişmişti ama aklım sürekli bu noktalarda oturup konuştuğumuz anlara dönüyordu.

Ona baktım. "Beni neden Killian'a verdin?"

Başını pencereden dışarı çevirdi. "Sakın bana *acı çekiyor*."

"Canın cehenneme," dedim sertçe. "O duvarların arkasında gerçekten neler olup bittiğine dair hiçbir fikrin yok. Burada oturup bana iyilik yapmış gibi davranma. Bana ihanet ettin Warwick. *Beni sattın*."

Alkolden büyük bir yudum aldı.

"Bunca zamandır planın bu muydu?"

Sandalyesinde hafifçe kaymasını izledim. Elim uzatıp herhangi bir duyguyu hissetmeye çalıştım ama sanki elim tokat yemiş gibi beni geri ittiğini hissettim.

Beni engelliyorsun.

"Ah." Dudaklarımı büzdüm. "Beni Halálház'dan kurtarıyormuş gibi yap ki beni ona kendin satabilesin." Bir bacağıma yere kaydı, diğeri önümde kıvrıldı. "Aferin sana."

Daha çok içti.

"O zaman neden beni üç gün tutuyorsunuz? Neden beni hemen takas etmiyorsunuz?" "Kovacs," diye adımı gürledi.

"Hayır, merak ediyorum. Beni fiziksel olarak bu kadar itici bulduğunuza göre, beni biraz eğlenmek için tutmadığınızı biliyorum."

Başını bana doğru çevirdi.

"Zaten istediğin zaman buradan alamayacağın bir şey değil."

"Hiçbir şey hakkında en ufak bir fikrin yok."

"O zaman söyle bana. Madem senin için bu kadar değersizim." "Kapa çeneni Kovacs."

Sandalyeden kalktı.

"Hayır." Onunla birlikte ayağa kalktım. "Neden bu gece peşimden gelmeye zahmet ettin? Ya da beni Killian'dan kurtarmaya? Şimdi Killian'ın düşmanı oldun, peki ne oldu? Ne demek istiyorsun? Bu bağlantıdan nefret mi ediyorsun?" Aramızı işaret ettim. "İstedğin zaman bitirebilirdin."

Öfkelendi.

"Unutma, ben önemsiz bir insanım." Yatağın etrafında döndüm, içimdeki her şey sakın ve kontrollüydü. "Ben senin için bir hiçim, değil mi?"

Göğsü bir hırıltıyla titredi.

"Benim için ne kadar para aldın? Umarım önemli-" "Kapa çeneni. Kapa çeneni."

"Benim gibi bir ödül, General Markos'un gözdesi, bir Leopold eliti. Bahse girerim ne kadar saf olduğumdan, ne kadar kolay kandırılabilirdiğimden zevk almışsındır-"

"Kovacs," diye homurdandı, bana doğru adım atarak. "Aptal, zavallı, güçsüz bir insan."

"Sen aptal, zavallı ve güçsüzden başka bir şey değilsin," diye hırladı. Göz açıp kapayınca kadar parmaklarını saçlarımın arasından geçirip başımı acıyla çekti. "Ya da insan."

Boğazımı tırmalayan bir sesle içime çektim.

Gözleri içimi görmek için her katmanı soymaya çalışıyormuş gibi benimkileri aradı. Benden uzaklaşıp pencereye doğru döndü. "Seni takas ettim

çünkü başka seçeneğim yoktu."

Gözlerimi kıptım, son sözleri üzerine hareketsiz kaldım. "Ne?"

"Killian'da bir şey vardı..." Bana ters ters baktı. "Seni tekrar takas edebileceğim bir şey. Her şey için takas edebilirim. Hayatımı bile. Yani, hayır, incinmiş duyguların için özür dilemeyeceğim. Çünkü bunu yine yaparım." Parmaklarını yüzüme doğru şıktı. "Bir kalp atışında. Büyü artık amına koyayım. Bu senin alışık olduğun mutlu, naif dünya değil prenses. Acımasız ve zalim bir dünya."

Omurgamda öfke kabardı ama çıplak ayaklarıma baktım; kırmızı cila elbisemle mükemmel bir uyum sağlamıştı. Aşkın değil, ölümün rengiydi.

"İnsan değilim de ne demek?" Kelimeyi bulmakta zorlandım,

içimdeki burkulma göğsümü tırmalıyordu.

"Yok bir şey. Öyle demek istemedim." Elini ensesinde gezdirdi. "Sen insansın."

"Nereden biliyorsun?"

Sorduğum soru üzerine başını kaldırdı, kaşları çatıldı. "Yani, üzerimde kokusunu mu alıyorsun yoksa görüyor musun?"

Gözleri beni takip etti ama cevap vermedi.

"Ya..." Boğazımdaki düğümden dolayı yutkundum. "Ya değilsem?"

"O zaman ne olurdun?" Sesi alçak ve gergindi.

Kirpiklerim dalgalandı. "Bilmiyorum ama bende *farklı* bir şeyler var." Kollarımı kavuşturdum, bir bariyere ihtiyacım vardı, korkularım beni savunmasız kılıyordu. "Anomali. Anormal. Bana başka isimler de taktılar ama doktor benim hakkımda bir şeyler buldu."

"Neyi buldun?" Sesi o kadar alçaktı ki tüylerim diken diken oldu. "Ne bulmuş?"

Dudaklarımı gergin bir şekilde yalayarak konuştum. "Antikorlarımın normal seviyelerin üzerinde olduğunu tespit ettiler. Daha da önemlisi, organ yetmezliğinden ölmüş olmam gerekirdi ama onlar daha da sağlıklı."

"Hangi antikorlar?" Warwick öfkeyle diken diken

oldu. "Bağışık bir şey - sonu M ile biten bir şey."

"İmmünoglobulin M." Bakışları beni delip geçti, göğsü daha hızlı hareket etti.

"Evet." Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Siktir." Omuzları öfkeyle titreyerek arkasını döndü. Pencereye doğru yürüdü ve yumruğunu duvara vurdu. "SİKTİR!"

"Ne demek bu? Bu ne demek oluyor? Nereden biliyorsun?" Onun şiddeti beni korkutmadı. Aksine, canavarı sakinleştirmek istememe neden oldu.

"Warwick?" Koluna dokundum.

Sarsılarak uzaklaştı, başı defalarca pencere çerçevesine çarptı.

"Dur." Onu tekrar yakaladım, geri çekilmesine izin vermedim.

"Konuş benimle." Başını bana doğru eğdi.

"Bende de aynı şey var."

Bölüm 15

"Burası büyülü bir yer." Bilincimin ufkunda bir ses ima etti. "Jölenin içinde yüzmek gibi."

Chirp.

"Ach! Ugh! Hayır, tadı jöle gibi değil. İğrenç."

Chirp.

"Sen yapmadın. Denememi sen söyledin."

Chirp.

"Neden evet, parmaklarınız bununla daha kolay kayıyor. Aslında eğlenceli görünüyor."

Tuhaf bir koku burun deliklerime doldu ve beni nihayet bulduğum uykudan çekip çıkardı, kirpiklerim patlayarak açıldı.

Bitzy önümde oturmuş, parmaklarını burnumun içinde oynatıyordu. Uyanık olduğumu görünce, masum görünmeye çalışarak parmaklarını yavaşça dışarı kaydırdı.

"Oh, Tanrım..." Yanan burnumu ovuşturarak doğruldum. "Bu da neydi böyle?"

Nefes aldım ve burun deliklerimi sildim, doku ve kokudan öğürdüm. Bakışlarım sonunda sahneyi algıladı.

Ağzım açık kaldı, "*Az istenit...*" diye fısıldadım.

Opie sıg komodin çekmecesinin içindeydi, deri çivili bir tasma takmış ve tasmağını bir zıbın gibi kendi etrafına sarmıştı. Kırmızı, siyah ve pembe zevk tüyleri sırtından kanat gibi çıkarken, çıplak ayakları kayganlaştırıcı bir kaptan çıkan şeffaf jelin etrafında kayıyordu.

Chirp.

Dikkatim yastığımın üzerinde oturan şeytana yöneldi. Bitzy aynı tüyleri kanat olarak takmış, başına da dart şeklinde bir nesne bağlamıştı.

"Aman Tanrım... Bu-?" Göğsümden bir inilti-kahkaha yükseldi, elim alnımı ovuşturdu. "Bunun muhtemelen nerede olduğunu sana söylemek bile istemiyorum."

"Fishy, burası harika bir yer. Dev bir eğlence diyarı gibi." Opie jölenin içinde koşma hareketleri yaptı. "Bu şey ısıtıyor bile. Ayak parmaklarım çok sıcak."

"Beynim bunu bu kadar erken kaldıramaz." Kıkırdamama engel olamadım. Şafak sonrası sabah ışığı perdelerin arasından sızıyordu. Bunun olduğunu söyleyebilirim

bulutlu ve hala erken. Bir ürperti tenimi ısırdı - hava her geçen gün daha da soğudu.

Bakmama gerek kalmadan odanın boş olduğunu anladım. Warwick'in yokluğunu ya da varlığını bir elektrik şoku dalgası gibi hissedebiliyordum. Warwick hâlâ dönmemişti.

Küçük açıklamasından sonra, temelde kapandı, bana burada kalmamı söyledi ve gitti. Uyum hiç de dinlendirici değildi. Dönüp durdum, dönmesini bekledim, yaptığı açıklama zihnimde dönüp duruyordu.

Bizi birbirimize bağlayan bir başka şey.

"Şu dönüşlerime bakın." Opie bir balerin gibi dönüyordu.

Chirp.

"Formum iyi. Parmağım sivri."

Chirp.

"Evet, öyle."

Chirp.

Opie büyük kıllı ayağını gösterdi. "Oh, haklısın. Bu daha iyi."

"Çocuklar." Ellerimi salladım. "Ne yapıyorsunuz burada? Nasıl oldu da Burada olduğumu biliyor muydun?" Bir korku parıltısı enseme dağıldı. Eğer biliyorlarsa, başkaları da nerede olduğumu öğrenmiş miydi? Istvan ya da Killian beni çoktan bulmuş muydu?

"Seni son bulduğumuz yerdeki gibi." Opie bir pirouette yaptı.

"Kokuyorsun, Fishy."

"Balık kokusu mu alıyorum?"

"Hayır, senin kokun var, Balıkçık." Opie kollarını indirerek çekmecedan çıktı. "Bunu aştığımızı sanıyordum."

Chirp.

Nedense Bitzy'nin bana az önce aptal dediği izlenimine kapıldım.

"Ama sen neden buradasın? Killian'ın evinde olman gerekmiyor muydu?" *Cıvıltı.*

Opie yatağa atlayıp yorganın üzerinde yağlı ayak izleri bırakırken Bitzy'ye bir bakış attı.

"Bakın, küçük bir *yanlış anlaşılma* oldu... bir aletle ilgili küçük bir aksilik... ve şey... diyelim ki Efendi Finn bunu *onaylamadı*."

Chirp. Chirp. Cıvıltı. Bitzy orta parmaklarını havada salladı, yüzü öfkeyle buruştu, büyük kulakları alçaldı.

Öfkesini hissettiğimde gözlerim büyüdü.

"Ve sanırım tüm brownie klanı benim 'performansımdan' ve sihirli tirbuşondan pek memnun kalmamıştı.

Bu arada, tamamen bir yanlış anlaşılma. Ama..." Opie'nin omuzları kederle çöktü. "Her neyse, Efendi Finn beni klandan attı."

"Ne?" Haykırdım.

"Saçmalıklarımдан bıkmışlardı ve bir brownie olmaya uygun olmadığımı söylediler. Tüm türüm için bir utanç kaynağıydım." Opie burnunu çekti, kederi kalbimi parçaladı.

"Oh, Opie, çok
üzgünüm." Kederle omuz
silkti.

Başım titreyerek bir süre onu izledim.

"Siktir et onları!" Yatağa vurdum, hem Opie hem de Bitzy bana doğru döndü. "Eğer senin ne kadar harika olduğunu görmüyorlarsa rezil olduklarını söylüyorum."

Chirp! Katılıyorum, siktir et onları!

"Doğru mu?" Bitzy'ye başımı salladım. Lanet olsun, onu anlıyor muydum? "Gerçekten mi?" Opie gözlerini sildi.

"Onlar kaybedenler. Sıkıcı ve tahmin edilebilirler. Siz," dedim Opie'nin göğsüne vurarak, "sıradışısınız. Ve macera dolu bir hayatın olacak."

"Ohhhh, brownilerin macerası olmaz." "Ama
sen özelsin."

Chirp!

"O kadar özel bir şey kastettiğini sanmıyorum." Opie, Bitzy'ye oflayıp puflayarak ellerini kalçalarına koymaya çalıştı ama deri tasmanın sivri uçları onları garip bir şekilde aşağı indirdi.

"Finn ve diğerleri seni klanlarında hak etmediler. Ben senin benim klanımda olmanı istiyorum."

"Whhaaatt?"

Chirpppp!

İkisi de şok içinde geri çekildi.

Kahretsin... Yanlış bir şey mi söyledim? "Sorun yok değil mi?"

"Aman Tanrım, Fishy..." Opie'nin gözleri yaşlarla doldu. "Bu bir brownie'ye bahsedebileceğiniz en büyük onurdur."

Chirp! Bunun özünü şu anlama getirdim: "Bu pisliği istediğine emin misin?"

"Evet." Ona ters ters baktım. "Ve ne kadar şok edici olsa da, seni de istiyorum Bitzy. Bir çeşit paket anlaşma."

"Klanınızda yer almaktan onur duyacağız." Opie tek dizinin üzerine çöktü. "Usta Fishy!"

Chirp!

Aynı duyguları aynen tekrarlamadığından oldukça emindim.

"Siktir." Kapıdan derin bir hırıltı geldi. Hepimiz kapı pervazını dolduran canavara doğru sarsıldık. "Umarım az önce ne yaptığını biliyorsundur," diye hırladı Warwick, odaya girerken başını sallayarak.

Opie ciyaklayarak yastığın altına daldı. Bitzy ters ters bakıp onu terslerken vücudum alev alev yanıyor, aurasının bir battaniye gibi bedenimi kapladığını ve kalçalarımın baskı yaptığını hissediyordum.

"Artık iki evcil hayvanın gururlu sahibi olduğunuzu anlıyor musunuz... *ölene* kadar?" Warwick, yüzünde yorgunluktan ağırlaşmış bir ifadeyle odanın içinde tepindi.

"Onlar evcil hayvan *değil*." Döndüm, oturduğu sandalyeye kadar onu takip ettim ve kirli botlarını çıkardım.

Chirp! Bitzy orta parmaklarını havaya kaldırdı ve dilini dışarı çıkararak Onu.

"Aynen öyle." Bitzy'ye başımı salladım.

Warwick homurdandı, ışık gözlerinin gerçek olmayan rengini yakalarken bana baktı. "Konuşmayan bir şeyle konuştuğunun farkındasın, değil mi?"

"Önemli değil. Onu çok iyi anlıyorum." Kesinlikle anlamadım.

Chirp! Chirp!

"Bunun hoş olmadığını biliyorum." Dilimi tıkırdattım.

Chirp!

"Evet." Koluma yaslandım, kaşlarım kalktı. "Senden gerçekten hoşlanmıyor."

Tekrar ofladı, başını salladı.

"Nereledeydin?"

Keskin bir nefes verdi. "Bir şeyi halletmem gerekiyordu."

"Bana o şeyin ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Hayır." Ayağa kalktı, tişörtünü çekiştirerek çıkardı, geniş, dövmele göğsü ortaya çıktı, kasları derisinin altında dalgalanıyor ve hareket ediyordu, kot pantolonu sarkıyordu kalçalarının üzerinde, derin V çizgisini gösteriyordu. Gözlerimi yana çevirerek içime çektim.

Chhhiiirrrppp.

"Bunu destekliyorum... lanet olsun." Opie'nin sesi dikkatimi tekrar yastığa çekti. İkisi de ağızları açık oturmuş, Warwick'e bakıyor, transa geçmiş gibi gözlerini kırıştırıyorlardı.

Chirp.

"Evet..." Opie iç çekti. "Rüya gibi biri."

"Hayır, siz de mi?" Dişlerimi sıktım. Warwick'in daha büyük bir hayran kulübüne ihtiyacı yoktu. "Gidin!" Onlara el salladım.

"Ama odanızın temizlenmesi gerekiyor, Balık Usta." Opie kıpırdamadı, gözleri parlıyordu. "Kıyafetlerini yalayabilirim, yani temizleyebilirim. Kot pantolonunuzun hâlâ içindeyken onarılması gerekiyor mu?"

Warwick'in kaşları kalktı.

"Git," diye emrettim. "Git Madam Kitty'nin yerini keşfet. Eminim kıyafet yapmak için pek çok şey bulabilirsin."

Chirp.

"Sanırım ben de bu dış dünyayı seveceğim, Bitz." Opie ayağa kalktı ve bir anda ikisi de gözden kayboldu.

Warwick kaşlarını çatarak arkalarından baktı. "Çivili bir tasma mı takıyordu? Ve şeytanın kafasında bir kış tıkaçı mı vardı?"

"Evet. Ne olmuş yani?" Sanki çok normal bir şeymiş gibi omuz silktim.

"Tanrılar..." Burnunu sıktı. "Ben de sen gelmeden önce hayatımın tuhaf olduğunu düşünüyordum."

"Nereye gittin sen?" Yorganı iterek ayağa kalktım ve zar zor giyindiğim kıyafetlerimle ona doğru yürüdüm. Boynu gerildi, bakışları benden uzaklaştı.

Homurdanarak yanımdan geçti, dokunuşumdan kaçınmaya çalıştı. Yatağa gitti, kot pantolonunun düğmelerini açtı ve çekiştirerek çıkardı. Sıkı poposu siyah boxer külotunu dolduruyordu. Kalın kalçaları ve gergin gövdesi, açlıktan ölmek üzere olan birinin önünde gurme bir yemeği sallandırmak gibiydi. Ağzım sulandı. Vücudum nabız gibi atıyordu.

Şiltinin üzerine emeklemesini izlerken boğazımda hava düğümlendi, 1.80'lik gövdesi yatağın büyük kısmını kaplıyordu.

"Anlat bana." Sesim kesik kesik çıkıyordu.

Cevap vermedi. Sırt üstü dönerek bana baktı ve yastığımı başının altına sıkıştırdı.

"Lanet olsun." Yatağın kenarına doğru yürüdüm. "Pislik gibi davranmayı bırak. İstesek de istemesek de bu işte birlikteyiz."

Elleri kalçalarımı kavradı ve beni yatağın üzerine fırlattı. Cüssesi benimkinin üzerinden geçerek bacaklarımın arasına yerleşti. Adrenalin omuriliğime hücum etti, üzerime bastırırken havamı kesti, vücudum anında tepki verdi.

"Unutma prenses... *Ben* bir pisliğim. Aslında, daha da kötüyüm. Ben ölümüm. Onu hava gibi arzuluyorum." Başparmağı çenemden aşağı kayarak

Boğazım düğümleniyor, damarlarımda bir heyecan zonkluyor. "Efsane olmamın bir sebebi var. Öldürmek ve sevişmek zevk aldığım tek şey. Kimse beni kontrol edemez. Ben onları kontrol ederim." Kalçalarını bana doğru yuvarladı. Bacaklarım otomatik olarak genişlerken dişlerim dudağıma gömüldü, beni kızdırdığı kadar onu arzuluyordum da. "Aramızda garip bir bağ olabilir ama bu bizi bir şey yapmaz." Elini köprücük kemiğimin üzerinde gezdirdi, başparmağı girintinin üzerine sürtündü, içimde alevler fırtınalar estirdi.

Öfke ve şehvet.

Arzu ve nefret.

"Eğer seni şimdi öldürürsem, sorunum biter." Aleti bana doğru seğirdi, sert ve heyecanlıydı.

Ölüm onu tahrik ediyordu. Ve beni de etkilediğini fark ettim. "O zaman yap." Gözlerinin içine baktım. Meydan okuyan.

Burnu parladı, beni içine aldı. Adrenalinin damarlarımda dolaştığını hissettim, sevinçten uçuyordum.

"Hepsi laf mı Wolf?" Ona meydan okudum, bacaklarım etrafını sararak onu daha yakına çekti. Sıcaklığımın ve ıslaklığımın külotunun içine sızdığını hissedebiliyordum. Derin bir inilti boğazını titretti. "Şimdi yap... buna bir son ver."

Çenesi gerildi, eli daha sert bastırdı.

"Bunun bitmesini mi istiyorsun? Bir daha asla hissetmek zorunda kalmamak için mi?" Ona doğru eğildim, kemiklerim yoğun bir hisle titriyordu.

"Kovacs," diye homurdandı, elini sıkarak. Gözlerim sulandı ve içim ihtiyaçla doldu. "Siktir... Hoşuna gitti," diye tısladı.

"Devam et. Seninle dövüşmeyeceğim bile." Konuşmak için mücadele ettim, boynumu tutmasına karşı ittim.

"Lanet olsun," diye hırladı.

Harekete geçmesi için birkaç vuruş daha bekledim, gözlerimiz birbirimize kilitlenmişti.

Zihnim onun nefes alış verişine odaklandı, içimden ona doğru uzandım. "Dur." Tüm ağırlığını üzerime vererek ofladı.

Yine fiziksel olarak ona denk değildim ama içimdeki dürtü beni daha derinlere götürdü. Emiyordum. Kullanmak. Kendimde bulamadığım bir güçle bacaklarım kalçalarını sıktı ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi bizi ters çevirdi. Onu sırtüstü yatırdığımda gözleri fal taşı gibi açıldı, bedenim artık onunkinin üzerindeydi.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandı.

Onu görmezden gelerek boynuna sarıldım, ona doğru eğildim ve kalçalarımı sikinin üzerinde sürükledim. "Unutma, Farkas. Ben de öldürebilirim. Ölüm ve şiddet de

beni bir gölge gibi takip et. Ben senin kölen, evcil hayvanın ya da fahişen değilim. Ve *hiç kimse*

Beni de kontrol ediyor." Ona daha sert bastırdım, dudaklarım kulağını sıyırdı, bacaklarımın arasındaki kaya gibi sert ereksiyonunu görmezden gelmeye çalıştım, vücudum rahatlamak için ağrıyordu. İhtiyaç duygularımı hırpalıyor. Ne kadar kolay olurdu. Sadece bir kumaş çekişi ve o içimde olacaktı.

"*Tek şansın vardı. Bir daha beni öldürmekle tehdit etme.*" Onu tekrar yastığın içine ittim, üzerinden kalktım ve kapıdan çıktım.

Cehennemin derinliklerindeydim ve kendimi dışarı sürükledim. Hayatta kaldım. Bir daha kimse beni kontrol edemeyecekti.

Ilık banyonun huzurunun uzun sürmeyeceğini bilmeliydim. Hayatım artık vahşi bir hayvanınkiyle iç içeydi ve mahremiyet duygusu yoktu.

Bam!

Kapı çarparak açıldı ve Warwick'in zar zor giyinmiş hali odaya daldı. Bir hayalet kadar sessiz ve kızgın bir ayı kadar gürültülü olabiliyordu.

"Bu da ne böyle?" Kâğıtları bana doğru salladı.

"Spa menüsü." Göz kapaklarımı tekrar kapattım, kollarım kenarlarda, süt gibi su çıplak bedenimi zorlukla gizliyordu ama artık umurumda değildi. "Saat 10'da derin bir masaj sipariş ettim."

"Benimle taşak geçme. Bu da ne?"

Kirpiklerimi aralayıp elindeki eşyalara baktım. Midem bulandı, kan ve pislikle birlikte yavaşça kanalizasyona sızdı.

"Bunları nereden aldın?"

"Neden?" Doğrudum, ıslak saçlarım göğüslerime yapıştıyordu. "Cevap ver bana," diye hırladı.

İç çekerek kendimi küvetten çıkardım. Askıda asılı duran ince havluyu kaptığım gibi etrafıma sardım ve onun yanından geçtim. "Kovacs."

Beni koridorda yakaladı ve tekrar kendisine doğru çekti.

Koridorda etrafımdaki insanların durup beni izlediklerini görebiliyordum. Bir genelevde bile, Warwick'in boxer külotu ve benim küçük bir havluyla görülmem heyecan ve merak uyandırıyor gibiydi.

"Nereden buldun bunları?" "Neden sana söyleyeyim ki?"

"Dalga geçmiyorum."

"Ben de öyle. Benden bilgi saklıyorsun. Ben de aynısını yapabilirim." Geri adım atmadım, daha da yaklaştım, sesim boğuklaştı. "Bilirsin, sadece *kendime* bakıyorum." Elindeki kâğıtları aldım, iki büküm oldum ve yatak odasına doğru iki adım attım.

"Lanet olsun, kadın." Kolları etrafımda dolandı ve beni boğuk bir çığlıkla havaya kaldırdı. Warwick beni omzuna atıp odaya taşıdı. Bir gürültüyle kapıyı arkamızdan çarptı ve beni yatağa fırlattı, yatağa çarptığımda küçük havlu çözüldü.

Warwick'in gözleri yüzümden ayrılmadı, ama yine de dikkatinin açlıkla hafif kıvrımlarımın üzerinde dolaştığını hissettim ve her birinin son derece farkında olmamı sağladı. Parmaklarının kalçamda gezindiğini hissettim, elleri ıslak tenimin her yüzeyini sıyrıyordu.

Arzu.

Nefret.

"Kesin şunu!" Havluyu kaptım ve tekrar üzerime sardım, ancak beni Warwick'ten, bu çarpık oyundan korumak için hiçbir şey yapmadı.

Sırttı.

"Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim. Sen de bana karşı böyle bir ihtiyaç hissetmiyorsun." Havluyu acıyla göğsüme bastırarak yatakta dizlerimin üzerine çöktüm.

"Lanet olsun." İki elini saçlarında gezdirdi, nefesinin altında homurdandı. "Sen tanıdığım en sinir bozucu insansın."

"Sen de öyle," diye tersledim.

"Siktir! Tamam! Sana her şeyi anlatacağım... ne yediğimi ve gün içinde ne zaman işediğimi. Ama önce bunları anlat." Yanımda duran kâğıtları işaret etti.

"Onların ne olduğunu nereden biliyorsun ki?" Öfkem azaldı, şüphecilik omuzlarımı dikleştirdi.

"Kovacs." Alnını sertçe ovuşturdu.

"Onları Istvan'dan çaldım." Belgeleri elime aldım. "Ofisine gizlice girdim. Benim hakkımda dosyaları vardı... bu doktor hakkında..."

"Doktor Rapava."

Ciğerlerim iflas etti. "Bu ismi nereden biliyorsun?" "Sana söyleyeceğim ama devam et."

Kollarını kavuşturdu.

"Killian'la birlikteyken, yakalandığım ve Halálház'a konulduğum gece çaldığım hapları test ediyordu. Test ettiği her kişi için bir şey

garip şeyler oldu. Değiştiler... sonra öldüler. Ben hariç. Bedenim bununla savaştı."

"Bekle, seni test mi ediyordu?" Öfke omuzlarında toplanmıştı.

"İlk deneye bendim ama bunu başkaları üzerinde de denedi ve hepsi hastalanıp korkunç bir şekilde öldü." Yutkundum, topuklarımın üzerinde geriye yaslandım. "Ama ben güçlendim. Daha sağlıklı oldum. Bana ne kadar çok verirse, o kadar çok kale."

Warwick adım atmaya başladı, zihninin çalkalandığı belliydi. "Onları almayı ne zaman bıraktın?"

"Bilmiyorum... beni çıkarmadan önce bir hafta ya da belki birkaç gün? Neden?"

"Çünkü..." Gözlerini tavana dikti. "Sana ulaşmaya çalıştım ama hiçbir şey hissetmedim. Orada her ne varsa gittiğini düşündüm." Bana bakmadı. "Saraydaki verandada geçirdiğim geceye kadar seni tekrar hissetmemiştim."

"Sen oradaydın. Yani, sadece kafamın içinde değil. Yakınlardaydın, değil mi?"

Şifonyere doğru yürüdü, bir çekmeceyi çekip açtı, bir şişe markasız likör çıkardı ve kocaman bir yudum aldı. Homurdanarak başını salladı. Cevap vermedi ama cevap vermesine gerek yoktu. Gerçeği hissedebiliyordum. Daha önce de birçok gece orada olmuştu. Takip ediyordu. İzliyordu. Yaşam belirtilerini bekliyordu. Benden.

"Bir ağaç perisi benim üzerimde sihir yapmaya çalıştı. Savaşabildim o."

"Bir sirenin ilerleyişini de görmezden gelebildiniz." Dışarıyı işaret etti Nerissa'nın bulunduğu kapıya.

"En azından birimiz yaptı," diye mırıldandım. Gözlerini bana dikti, sonra indirdi.

"Bulduğunuz hapları bu formülün oluşturduğunu mu düşünüyorsunuz?" Warwick kâğıtlara bakarak başını salladı.

"Muhtemelen. Killian'daki insanlarla gördüğüm benzerlikler ve bu Dr. Rapava'nın peşinde olduğu şey tesadüf olamaz." Anılar bana saldırırken başımı salladım. "Korkunçtu. Denekler makine gibi oldular; hiç acı hissetmediler. Güçlendiler, sertleştiler ve birilerinin emirlerini yerine getirmekten başka bir düşünceleri yoktu. Ama öldüklerinde beyinleri neredeyse eriyordu." Kızın ölüm şeklinin görüntüleri ürpermeme neden oldu. Tanıştığım ilk kadının da muhtemelen o akılsızlardan biri olduğundan hiç şüphem yoktu.

Şimdiye kadar yaratıklar. "Istvan... Sanırım süper insanlardan oluşan bir ordu kurmaya çalışıyor. Ve şimdi Killian'ın elinde. O da aynısını yapabilir. Killian'ın bulduğu hapların içinde Fae özü olduğunu biliyorum."

"*Nyasgem!*" Warwick birkaç derin nefes alarak yumruklarını şifonyere vurdu. "Giyin."

"Ne? Nereye gidiyoruz?"

"Sana ne yaptığımı söylememi mi istiyorsun?" Kot pantolonunu yerden aldı. "Onun yerine sana göstereceğim."

Bölüm 16

Kayıp giysilerle dolu kutudan aldığım kapüşonlu ceketin içine girdim ve Kitty's'teki müşterilerden kalan eşyalarımı Warwick'in arkasına sakladım, motosiklet engebeli sokaklarda hızla ilerliyordu. Rüzgâr yüzüme acımasızca çarparken yağmur açıkta kalan tenime yağıyordu.

Sabahın geç saatleriydi, hava çoğu insanı sokaklardan uzak tutuyordu ama yine de bu kadar açıkta olmak tehlikeliydi.

Warwick şapkasının ve sürücü gözlüklerinin altına saklanmaya çalıştı, çakıl taşları ve yağmur yüzüne çarpıyordu, ancak adam dikkat çekmiyordu.

Ne kadar saklanmaya çalışsa da. Uyuyor olsa bile tüm varlığı bunu gerektiriyordu.

Muhtemelen ölmüştür bile.

Kuzeydoğuya doğru ilerleyen Warwick, daha önce hiç görmediğim büyük bir caddeye saptı. Caddeyi bölen çizgiler artık yoktu ama sanki bütün şehri buraya sığdırmak istemişler gibi en az altı şerit boyunca uzanıyordu. Yıkık dökük geniş kaldırımların üzerinde büyük, köhne binalar sıralanıyordu. Geçmiş zamanın kalıntıları. Şık büyük evler, bakımsız müzeler, tiyatrolar, kafeler ve dükkânlar tahtalarla kapatılmış ve dökülüyordu, ancak yine de zarafetlerini gösteriyorlardı, harap yapılar eski parayı haykırıyordu.

Bu bölgeyi duymuştum. Leopold'da yaşayan seçkinlerin çoğu buradan gelmişti. Çoğu büyük konaklarını ve gösterişli evlerini terk etmişti. Dünyanın geri kalanı parçalanıp doğa ve yoksulluk tarafından ele geçirilirken, Istvan'ın koruması altındaki koruyucu duvarlarda saklanmak için ünlü Andrásy Caddesi'ndeki kasaba evleri.

Duvarlar grafitilerle kaplıydı, her yerde çöpler vardı ve uzun süredir terk edilmiş tasarım mağazalarının ve pahalı kafelerin önünde kamp ateşleri yanıyordu. Bazı konaklar yanmış ya da yıkılmak üzereydi. İnsanlar bahçelerde derme çatma kamplar kuruyor, aşırı büyümüş bitkileri barınak olarak kullanıyordu. Prestijli bölge artık kimsesizler, yoksullar ve istismara uğrayanlar için bir kamp alanından başka bir şey değildi.

Warwick bisikleti, vahşi grupların bize ilgiyle baktığı, gözlerinin yağmurun altında bizi izlediği, her an bir şey yapmaya hazır bir yola soktu.

al ya da saldır. Biz geçerken silahlar ve bıçaklar çekildi, vucutları tehditkar ve savunmaya yönelikti.

Warwick sanki "Dikkatli ve yakın dur" der gibi bana doğru bastırdı. Motosikleti bağka bir şeritten geçirerek yavaşladı ve durdu. "Buradan sonra yaya olarak." İnmeden önce benim inmemi bekledi.

Motosikleti büyümüş yaprakların altına sokarak takip etti. "Tetikte olun."

Başımı sallayarak sessizce onu takip ettim, nereye gittiğimizi sormanın anlamsız olduğunu biliyordum. Yola çıkmadan önce bana verdiği silahı

ve kullanıma hazırды. Hâlâ bu kadar kanunsuz bir yere alışık olmadığımdan, burada nezaketin var olmadığını hatırlamak zorundaydım.

Warwick beni binaların içine ve dığına çekti, başı sürekli dönüyordu, vücudundaki gerginlik hissediliyordu. Onun sinirlerinin benimkileri yaladığını hissedebiliyordum, sanki benim içimde de srnyorlardı.

Yanmış bir binaya girdik, duvarlar siyah isle boyanmıştı, yağmurlu gökyüzü soğuk meknı neredeyse karanlığa gömüyordu.

Tıklayın.

Bir silahın namlusu şakağıma çarptı, bir l kadar sessizdi. Yanmış bir koridordan iki büyük siluet belirdi, iki yanımızdan bize doğru ilerliyorlardı.

Değset mideme indi ve ciğerlerimdeki havayı çaldı.

"Silahlarınızı bırakın. İkiniz de." Ses alçak ve soğuktu.

Müstakil.

Warwick, "Hayır," diye homurdandı.

"Bırakmak için iki saniyen var, yoksa onu kafasından vururum. Güzel kız arkadaşının beyni yere saılacak."

Silahımı kaldırıp işbirliği yapacağımı göstererek yavaşça yere bırakırken göğsüm hareket etmekte zorlandı.

"Benim, sizi lanet olası moronlar." Warwick başını hoparlöre çevirdi. "Ve eğer ona dokunursan, bağırsaklarını duvar sanatı olarak kullanırım."

Figürler yaklağtı. Başım onların arasında sallandı. Birbirinin aynısı olan bu adamlar neredeyse Warwick kadar uzundu, kalın boyunları ve uzun burunları vardı. Warwick'ten bağka biriyle kıyaslandıklarında göz korkutucu olurlardı.

Benzersiz bir şekilde yakışıklıydılar, gözleri o kadar koyu kahverengiydi ki siyah görünüyorlardı. Krke benzeyen bembeyaz saçları vardı ve yirmili yağlarda görünüyorlardı. Hareket etme şekilleri, sinsice yaklağmaları ve saldırmaya hazır olmaları bana ayları anımsatıyor, şekil değiğtirenler olduklarından şüphe duymama neden oluyordu.

Kutup ayıları.

"O zaman nasıl gittiğini biliyorsun," diye cevap verdi aynı adam. O ikisinin lideri gibi görünüyordu, diğeri ise silahını bize doğrultmuştu. "Asla çok dikkatli olamazsın."

Warwick alay etti. "Herhangi birinin benim yerime geçebileceğini mi düşünüyorsun?"

İlk ikiz sadece omuz silkti. "Yaptığın numaradan sonra teğmen sana hâlâ güvenmiyor."

Sonunda Warwick ofladı, silahını ikinci adama verdi, ilki de benimkini aldı.

"Bu taraftan, efsane. Ellerini görebileceğim bir yerde tut." İlki alaycı bir tavırla tabancasını Warwick'in sırtına dayadı ve onu ileri doğru itti. Diğeri de arkama geçerek aynı şeyi yaptı ve diğeri ikisinin peşinden gitti.

Son zamanlarda güven duyduğum azalmıştı ama tek yapabildiğim ilerlemek ve Warwick'in ne yaptığını bildiğine inanmaktı.

"Her şey yoluna girecek prenses." Warwick'in sesi kulağıma yükseldi, yanımda olduğunu hissetmek beni zıplattı. Beynimin emin olduğu şeyi göremeyeceğimi bildiğim için gözlerim etrafta gezindi.

O arkamda.

Önümde Warwick başını bana sırtıacak kadar eğdi.

"Piç kurusu," diye fısıldadım nefesimin altından, o da alçak sesle kıkırdadı. Onu.

Muhafız arkamdan homurdanarak beni ileri doğru itti. İçinden geçtik Birkaç korumalı kapı, yukarı ve aşağı, çeşitli koridorlarda kıvrılıp dönüyor. Herhangi bir davetsiz misafiri şaşırtmak veya tuzağa düşürmek için mükemmel bir labirent.

"Warwick teğmeni görmek istiyor." Muhafızlardan biri şu nadir bulunan yüksek teknolojiye sahip telsizlerden biriyle konuştu, bu beni şaşırttı. Çok pahalıydılar ve elde edilmesi zordu. Sadece seçkinlerin Birleşmiş Milletler'den gelen teknolojiye sahip olacağını düşünürdüm.

Neredeydik? Vahşi Topraklar'dakilere kim ulaşabilir?

Harap konağın geniş ve kıvrımlı merdivenlerinden ikinci kata çıktık. Zamanla yıpranmış ahşap zemin ayaklarımın altında gıcırdayıyordu. Gardiyanlar bizi eski bir kabul odasına benzeyen bir yerde durdurdu. Kalın tahtalar pencereleri kaplıyor, dış dünyadan gelen ışığı ve ışığı kesiyordu. Yangın ampulleri çıplak odayı gölgeli bir ışıkla yıkıyor, bu da dökülen altın varaklı süslemelerden parlıyor, soyulan duvar kağıdını ve boyayı yumuşatıyordu. Gözlerinizi kısar ve hayal gücünüzü gerçekten kullanırsanız, bunu neredeyse gözünüzde canlandırabilirdiniz olabileceği gibi bir yer.

Omuzlarımda gerginlikle birkaç dakika öylece durduktan sonra ayak seslerinin merdivenleri tırmandığını duyduk. Düz kahverengi askeri pantolon, ceket, şapka, siyah botlar ve kemer giymiş uzun boylu, zayıf bir figür, arkasında üç muhafızla birlikte odaya girdi.

Keskin bir nefes ciğerlerimi parçaladı, çocukluk anılarımda kalan tanıdık yüzün gerçekten o olabileceğine inanamayarak ayaklarım geri geri gitti. Saçlarına tuz serpilmişti ama keskin yüz hatlarını, açık renk saçlarına her zaman tezat oluşturan koyu gür kaşlarını ve yüzünün yan tarafını büken derin yara izini biliyordum. Bu yarayı savaşta babamın hayatını kurtarıırken almıştı. Beş yıl önce babamla aynı savaşta öldüğüne inandığım sağ kolu, babamın yanından hiç ayrılmazdı.

Korgeneral Takacs.

"Andris Amca?" Önümdeki hayalete baktım. "Kalıntıları" babamın yanına gömülmüştü. Cenazesine katılmışım.

Adamın başı bana doğru döndü, açık mavi gözleri benimkileri buldu. Şok dudaklarını araladı.

"Brexley?" Sanki bir tezahürmüştüm gibi bana baktı ve yavaşça bana doğru ilerledi. "*Drágám...*" *Canım benim*.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" O gerçekten buradaydı. Kanlı canlı. "Sen öldün... Ben senin cenazene gittim."

Botları ödünç aldığım botlara çarptı, ince gövdesi üzerimde duruyordu. "Burada olmamalısın, *drágám*." Başını Warwick'e çevirdi. "Onu neden getirdin? O burada olmamalıydı. Bu işe bulaşmış..."

"Burada olmamalı mıyım?" Beynim patlamaya hazır bir halde haykırdım. "Senin ölmüş olman gerekiyordu. Karının yanında durdum ve onunla birlikte ağladım."

Yüzümü şefkatle kavrayarak usulca, "Tüm niyet ve amaçlar için ben öldüm," dedi. Adam tuhaf bir çelişkiydi. Ürkütücü görünüyordu ve korkutucu, neredeyse zalim. Ama o tam tersiydi, en azından bana karşı. Bana her zaman hediyeler getirir ve bana kendisinin ve karısının hiç sahip olmadığı kızı gibi davranırdı.

"*Nagybacsí*." *Amca*. Gözlerim yaşardı. Kan bağımlı olmamasına rağmen altı yaşından beri ona amca diyordum. Hiç bilmeden Babamın annesi ya da gerçek amcam Mykel, babam benim için bir aile yaratmak için elinden geleni yaptı.

Andris ve Rita Takacs benim için o aileydi. İki yıl önce bir virüs ülkemizi kasıp kavurduğunda akciğer hastalığından ölmüştü.

mücadele edemedim. Onu kaybetmek babamın son parçasını kaybetmek gibi hissettirmişti. Ailemin.

"Anlamıyorum. Bu nasıl mümkün olabilir?" İnançsızlıkla ona baktım.

"Hayır... Hayır, bu olamaz. Senin bunun bir parçası olmanı istemezdi." Başını şiddetle salladı, sorularımı duymazdan geldi, gözleri yaşardı, gözleri ellerim kollarımı kavradı, beni sıkı bir kucaklamanın içine çekti. Beni çok sıkı tutuyorlardı. Sanki zamanda geri gitmişim ve yine küçük bir kızdım, etrafım sevgiyle ve beni önemseyen insanlarla çevriliydi. Korunuyordum.

Nagybacsı sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi bana sarıldı, beni ileri geri salladı. "Ona söz verdim, *Dragam*... Seni elimden geldiğince koruyacağıma yemin ettim. Denedim... Burada olmamalıydın." Arkasına yaslandı, gözlerini ısırap dolduruyordu.

"Kim?" Gerçi ben kim olduğumu zaten biliyordum. Yüzünün her yerinde yazıyordu. Andris'in sevgi gösterdiği tek adam.

Babam.

"O... O hâlâ hayatta mı?" Göğsümden bir umut balonu yükseldi ama Andris'in gözlerine baktığım anda hemen söndü.

"Hayır, *Dragam*... o değil. O gece öldü."

Başımı sallayarak gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. Bu zaten bildiğim bir şeydi ama kısa bir an için umut etmek istedim. İnanmak.

Andris ve babam kardeş kadar yakındılar. Babam bana birbirlerini yüzlerce metre öteden okuyabildiklerini, birbirlerinin ne düşündüğünü bildiklerini söylemişti.

konuşmadan hareket ederlerdi. Bu onları savaşta harika ortaklar yaptı. Andris savaş alanında babamın yardımcısıydı. Babam tutkuluydu ve gözünü kırpmadan tehlikeye doğru koşardı, Andris ise plancıydı, kurallara uyardı.

Mükemmel bir dengeleri vardı, birbirlerinin hayatlarını sayısız kez kurtardılar.

"Geri gönderilmesi gerekiyordu." Andris'in bakışları öfkeyle tekrar Warwick'e kaydı ve benden uzaklaştı. "Burada kalması gerekiyordu. Leopold."

"Bana bakma. Bu kız beladan uzak duramıyor." Warwick kollarını kavuşturarak yanıma yaklaştı. Andris'in üzerinde yükseliyordu.

"Emin olman gerekiyordu. Onu korumalıydın! Yaptığın şeyden sonra..." Andris şişti, yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu ve Warwick'e doğru ilerledi. "Onu neden buraya getirdin?"

"Onu hiçbir şey yapmaya zorlayamam." Warwick karşılık verdi. "Eğer fark etmediysen, onun kendi aklı ve kendi iradesinden daha inatçı bir iradesi var."

tanıdığım herkes." Andris'e doğru adım attı. "Ayrıca, onu korumak için kimseye ihtiyacı yok. Çoğu kişiden daha güçlü ve daha iyi bir savaşçı. O Halálház hayatta kaldı... Oyunları atlattı, ki bu şu anda bu odada bulunan herkesten çok daha fazla."

Andris kara kaşlarını ovuşturarak bir nefes aldı. "Böyle olmaması gerekiyordu."

"Bir de bana sor." Warwick homurdandı.

"Bekle, ne demek istiyorsun? Ne haltlar dönüyor?" Başım ikisi arasında gidip geliyor, kalbim hızlanıyordu.

Andris başını bana doğru eğdi, derin bir iç çekerek ciğerlerinden nefes verdi. "Önce söyle bana, Leopold'u neden terk ettin?"

Sinirle dudaklarımı yaladım.

"*Sorun değil Kovacs, ona söyleyebilirsin.*" Warwick yanımda durdu. Ağzı hareket etmese de, onun bir kopyası diğer tarafımda durmuş, kulağıma hırıliyordu. Bu beni korkutmalıydı ama garip bir şekilde korkutmadı. Buna alışmaya başlamıştım. Beni sakinleştiriyordu, sanki ihtiyacımız olduğunda kimsenin haberi olmadan özel bir an yaşayabilirmişiz gibi.

"Yapmak zorundaydım." Yutkunarak Andris'e baktım. "Artık orada güvende değildim."

"Neden?"

"Çünkü Istvan Killian için casusluk yaptığımı düşünüyordu... ve çünkü... çünkü..." Yüksek sesle söyleyemedim, korku midemi bulandırıyor.

Andris'in gözleri üzerimde gezindi, çenesi seğirdi, derin bir iç çekti. "Çünkü senin hakkındaki gerçeği *biliyor*..."

Senin hakkındaki gerçeği.

Kelimeler boğazımı yakarak tenime döküldü. "Nene?" Sesim korku dolu bir nefes olarak çıktı.

"*Dragam.*" Andris koluma dokundu. "Sana anlatacak o kadar çok şey var ki... Keşke bu şartlar altında olmasaydı. Babanın istediği bu değildi."

Babamdan bahsedince gözlerim doldu, kirpiklerim onları uzaklaştırdı. "Ne istemedi ki? Istvan ne biliyor?" Dudağımı ısırdım, bir süredir göğsümde oturan soruyu sormaya cesaret ettim. "Neyim var benim?"

Andris odanın içinde muhafızlarına baktı. "Lütfen görev yerlerinize dönün."

Andris beni kitaplığa benzeyen bir şeye doğru yönlendirirken sarışın kutup ayısı ikizler ve diğer muhafızlar başlarını sallayıp hızla dışarı çıktılar. Raf yana kayarak arkada bir masa, sandalyeler ve masanın yüzeyinde açık duran bir Budapeşte haritasıyla dekore edilmiş bir odayı ortaya çıkardı.

"Lütfen oturun. Size içecek bir şey getireyim mi? Çay?" Andris masanın etrafında yürüdü, kemerindeki telsiz dokunarak birisine emir vermeye hazırlandı. "Burada pek bir şeyimiz yok ama size en azından bir şeyler ikram edebilirim."

Ona baktım. Bir fincan çay aklımdaki son şeydi.

"Sanırım bu konuşma için daha güçlü bir şeye ihtiyacımız var," diye mırıldandı Warwick, avuç içi belime dokunarak beni odaya doğru itti ve kapıyı/rafı arkamızdan kapattı.

Andris başını salladı, masanın çekmecesini açtı ve bir şişe Unicum çıkardı. Burnum otomatik olarak kırıştı. Bu bir Macar Zimba teli, henüz damak tadına varamadığım acı bir bitkisel tada sahip bir likör. Genellikle hazmettirici ve aperatif olarak içilirdi, ancak zaman ve kıtlık onu her zaman içilebilen bir likör haline getirdi. Gerçekliğin karanlığını hafifletecek herhangi bir şey.

Aynı çekmecedan üç küçük bardak çıkaran Andris, amber rengi sıvıyı döktü ve iki bardağı bize doğru itti. Warwick kendi bardağını içti.

"Otur." Andris başıyla koltukları işaret etti ama ben kıpırdamadım, vücudum sınıksız sarılmıştı.

"İçkiyi siktir et. Bana neler olduğunu anlat." Kollarımı kavuşturdum, kaşlarımı çatarak ona baktım.

Andris içkisini bir dikişte geri içti ve ofis koltuğuna oturmadan önce bir an için yüzü buruştu.

"Ben gittiğimde sen daha genç bir kızdın... Şimdi bir bak kendine. Büyümüşsün. yukarı."

"Andris Amca..." Uyarmıştım, sabrım tükenmişti. Bir nefes daha vererek bir yudum daha içti.

"Biliyorsun ki sen... alışılmadık zamanlarda doğdun." Andris'in koyu kahverengi Gözleri benimkilerle buluştu. Annesi Ermeni, babası ise Fransızdı, bu da ona böylesine zıt ama çarpıcı özellikler kazandırmıştı.

"Evet ama bu bana nasıl hâlâ hayatta olduğunuzu, birbirinizi nasıl tanıdığınızı anlatmıyor." Onunla Warwick'in arasını işaret ettim. "Ve ne gibi görünüyorsun

beni biliyorsun."

Andris usulca kıkırdadı. "Sabır hiçbir zaman senin güçlü yönlerinden biri olmadı. Tıpkı baban gibi. Atla ve git. Bebekken bile her şeyi bilmek, her şeyi kendin yapmak isterdin."

"Andris." Dişlerim gıcırdadı.

Yavaşça nefes verdi. "Anneni kaybettiğin, bir bebek büyüttüğün ve hâlâ Leopold'u korumakla görevli olduğun için baban sen çok büyüyene kadar olağandışı bir şey olduğunu fark etmedi. Sanırım HDF'deki bir tırabzana tırmanıp düştüğünde dört ya da beş yaşındaydın." Hatıralar o kadar uzak ve bulanıktı ki sanki hikâyeyi duymuştum, yaşamamıştım. "Tanrım, her yer kan içindeydi. Öldüğünden emindik. Ama hemen ayağa kalktın ve tekrar tırmanmak istedin."

"Bahsettiğin sabrı biliyor musun?" Homurdandım. Warwick'in sırtımı sakinleştirici bir merhem gibi okşadığını hissederken, formu benden birkaç metre uzaktaki duvara yaslandı. Gözlerim ona dik dik baktı. Dudakları sırtarak kalktı.

"İki kattan daha uzağa, mermer bir zemine düştün, *dragam*." Ellerini kavuşturdu. "Baban seni aceleyle kliniğe götürdüğünde, seni kontrol ettiler, bir dikiş attılar ve gitmene izin verdiler."

"Yani? Şanslıydım."

"O zaman küçük şeyleri fark etmeye başladık. Diğer çocuklar yaralandığında iyileşmesi haftalar alırken sen birkaç gün içinde iyileşiyordun."

Aklıma kaç kez dayak yediğim ve eğitimden sonra HDF kliniğine götürüldüğüm geldi ve birkaç saat sonra kendimi iyi hissederek daha fazlası için geri döndüm.

"Etraflarındaki iyileşme en az üç yıllık gibi görünüyor. Uzakta geçirdiği zamandan çok daha uzun." Dr. Karl'ın sözleri zihnimde yeniden canlandı.

"Yani hızlı iyileşiyorum." Kollarımı kavuşturdum ve yan tarafa baktım.

"Sen hiç hasta olmadın. Hastalandın mı?" Andris sordu. "Caden soğuk algınlığı, grip, suçiçeği, göz nezlesi geçirdi... ama sen hiçbir şey geçirmedi. Kızıl hastalığından neredeyse ölüyordu. Hatırlıyor musun? Çok bulaşıcıydı. Sen ise burnunu bile çekmedin."

"Güçlü bir bağışıklık sistemim var." Dr. Karl'a göre, anormal derecede güçlü bir bağışıklığım vardı.

"Seninle oynadığım bir zamanı hatırlıyorum da, o kadar hızlı hareket etmiştin ki görmemiştim bile... tam önümde durmana rağmen."

Yutkundum, boğazım düğümlendi.

"Bu hikâyeyi sadece üç kişi biliyor ve ikisi de öldü." Andris bir içki daha aldı. "Kedimizi hatırlıyor musun?"

"Aggie." O tatlı, yaşlı kediye çok sevmiştim.

"Onu bahçede ölü buldun. Çok perişan haldeydin." Başını ovuşturdu. "Eğer orada durmasaydım, baban da görmeseydi, bunun beynimin bir oyunu olduğunu düşünürdüm."

İçime çektim. Hafızam bulanık ve karışık. Sadece altı yaşındaydım ama onu bulduğumda kedinin hâlâ hayatta olduğundan emindim. Kucağımda ölmüştü.

"Hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordun ve onu sevmeye gittin." Andris başını salladı. "Kedi hayata geri döndü."

"Ne?" Duvarın omurgama baskı yaptığını hissederek geri adım attım.

"Kucağınıza tırmandı ve miyavladı. O kadar korktunuz ki elinizi çektiniz. Anında gevşedi. Öldü."

"Belki de daha önce ölmemişti," diye fısıldadım.

"Ölüm katılığı çoktan yerleşmişti." Andris arkasına yaslandı. "İnan bana, mümkün olan her bahaneyi bulmaya çalıştık. Ama o an babanızı bir yolculuğa, bir cevap arayışına itti."

"Cevaplar?"

"Ne olduğunuzun cevapları."

"Yani, ne diyorsun? Ben Fae miyim?" Korkumun dilimden dökülmesine izin verdim, göğsüm dehşet içinde sıkıştı.

"Sen Fae değilsin." Warwick başını salladı, alnı karıştı, gözleri sanki kabuğumun arkasını görmeye çalışıyormuş gibi içeri daldı ve bir neden bulmaya çalıştı.

"Nereden biliyorsun?"

"Ailen hem insan hem de ölümlüydü," diye yanıtladı

Andris. "Annemi tanıyor muydun?"

"Onunla bir kez tanıştım." Başını salladı. "Eabha muhteşemdi."

Annemin adı göğsüme saplandı, lirik AY-va'nın dudaklarından döküldüğünü duydum. Babam o kadar az kullanırdı ki, hep *annen derdi*, neredeyse onun bir insan, bir isim olduğunu unutuyordum. Umutları ve hayalleri olan bir kadın. Kafamda uydurduğum bir peri masalı değil.

"Baban, annenin ölümünden sonra

Fae Savaşı'nın olduğu gece öldüğünü öğrendi. Senin doğumun ve Öteki Dünya'dan Dünya'ya çarpan büyü arasında, vücudu buna dayanamadı... Bir veda bile edemedi."

Alt dudağımı yaladım, yere baktım, onun ölümünden duyduğum suçluluk vicdanımı sızlatıyordu. Onun ince anlamını anlamıştım; eğer gizlice

Fae olsaydı, doğumda ya da büyüden ölmezdi. İnsanlar buna yenik düştü.

"O zaman kediye hayata döndürmüş olmamın hiçbir yolu yok."

Sesimdeki umudu, ruhumun derinliklerindeki mide bulandırıcı sıkışmaya karşı koyma ihtiyacını duyabiliyordum.

"Bildiğim kadarıyla sadece büyücüler ölümleri diriltebilir." Warwick'in odağı beni bir aşağı bir yukarı izledi. "Sen o değilsin."

Bir keresinde gördüğüm bir büyücü resmi beni çok korkutmuştu. Bir deri bir kemik, cübbe giymiş, hayalet görünümlü canavarlar.

Tırpanlı ölüm imgesinin kökeni onlardı.

"Peki ya doğal bir gizleyici? Kraliçe Kennedy'nin ölümleri diriltebildiği söyleniyor mu?"

"Bir Druid olman gerekirdi." Andris Amca başını salladı. "Çok güçlü olan."

Doğru.

En baskın Druid soyundan gelen doğal bir gizleyici. Anneleri hamileyken bilerek kara büyü ile çalışır, gücün doğmamış çocuğa sızmasını isterdi. Ve yine de, bu hala uzak bir ihtimaldi. bir bebek olacaktı. Birleşik Ulusların liderinin istisnai ve kraliçe olmasının bir sebebi vardı. Kökleri en üst düzey Druid'lerden geliyordu.

"O zaman ben neyim?"

"Bilmiyoruz." Andris'in yüzüne acı dolu bir ifade yerleşti. "En azından babanın öğrendiğini hiç sanmıyorum. Gittikçe daha da içine kapandı. Günlerce kaçıp gitti. Rita'nın ve benim güvenliğim için olduğunu söyleyerek bana bir şey anlatmayı bıraktı. Eğer Istvan onun ne yaptığını öğrenirse

biliyordum..." Andris son birkaç kelimedede boğuldu. "Bana söz verdirdiği tek şey seni güvende tutmaktı. Istvan'ın şüphelendiğimiz şeyi asla öğrenmemesini sağlamaktı."

"Onu vasım yaparak mı?" Kollarımı iki yana açtım.

"Senin koruyucun olmam gerekiyordu." Andris başını eğdi. "Ama olamazdı. Babanla Istvan'ı senin bakıcın yapması için konuştum."

"Neden? O zaman Istvan'ın burnunun dibinde olurum." "Kesinlikle." Andris'in bakışları benimkilere kaydı.

Warwick anlayışla başını sallayarak, "Düşmanlarınızı o kadar yakın tutun ki aile gibi olsunlar," dedi. "Onları şüpheye düşürün."

"İşe de yaradı." Andris elini kucağında kavuşturdu. "Son beş yıldır göz önünde saklanıyordun. Baban ve ben biliyorduk ki

Markos ailesine ne kadar yakın olursanız o kadar güvende olurdunuz. Ta ki..." Bana başını salladı.

Ta ki Halálház'a düşene kadar.

"*Baszd meg.*" İçkiyi masadan alıp geri fırlattım, keskin tadı boğazımı yakıyordu. Bardağı tekrar masaya vurdum ve Andris'e ters ters baktım. Hiç tereddüt etmeden üç bardağı da doldurdu.

İkincisinde beni indirdi.

"Çok büyümüşsün, Brexley. Fotoğrafların sana haksızlık ediyor."

"Benim resimlerim mi?" Bir tane daha içmek için bardağıma vurdum. Unicum'un tadından nefret ediyordum ama yanması beni rahatlatıyordu.

"Bunca zamandır beni mi izliyordun?"

"Tabii ki."

"Bana cevap borçlusun. Burası neresi? Neden burada saklanıyorsunuz ve neden kendi ölümünüzü taklit ettiniz? Ayrıca, her birinizi nasıl tanıyorsunuz?"

diğer?" İki adamın arasını işaret ettim.

"Benim 'ölümüm' gerekiyordu. Çok şey biliyordum... çok şey görmüştüm. Artık Markos'un emirlerini yerine getiremezdim. O savaş gecesi ölmesi, gecenin içinde kaybolması gereken sadece bendim. Baban seni asla terk etmezdi. Asla. Ama işler ters gitti. Tam olarak ne olduğunu bile bilmiyorum; her şey plana uygun gidiyordu. Ama ayrıldık. Onu bulduğumda artık çok geçti." Andris'in yüzünde keder parladı. "Onu hayal kırıklığına uğrattım..."

Başımı eğdim, boğazımı temizledim. "Ölümün neden gerekiyordu?" "O konuya geleceğiz." Andris ikinci içkisini bitirerek ayağa kalktı. "As Çünkü burası Direniş'in saklandığı yerlerden biri..."

"Direniş mi?" Şok içinde ağzım bir karış açıldı, yapbozun bir parçası daha yerine oturdu. Bu bölgede sadece bir Direniş grubu olduğunu biliyordum. "Sarkis'in Ordusu'nun bir parçası mısın?"

"*Dragam.*" Kollarını arkasında birleştirerek sırtıttı. "*Ben Sarkis.*"

Ona göz kırptım. "Aman Tanrım..."

Sanki bir sopayla vurulmuş gibiydim ve anılar ve parçalar yerli yerine oturdu. Bana verdiği pelüş yavru köpeğin adı Sarkis'ti. Şu ana kadar fark etmemiştim. İşaretler burnumun dibindeydi.

Sarkis, koruyucu, çoban anlamına gelen Ermenice bir kelimeydi. Ordusuna, çocukken göreve gittiklerinde kendimi güvende hissetmemi ve korunmamı sağlayan oyuncakla aynı adı vermişti, bir ipucu gibi. Durmuş olabilirim

Oyuncağıma sarılalı o kadar uzun zaman olmuştu ki onu neredeyse unutmuştum ama çobanım beni korumaktan, yol göstermekten ve gözetmekten asla vazgeçmedi.

Bölüm 17

Başımı tuttum ve sandalyeye çöktüm, başım dönüyordu.

Öldüğünü sandığım Andris Takacs sadece hayatta değildi, aynı zamanda Direniş ordusunun başındaydı.

"Nefes al," Warwick'in boğuk sesi omurgamda geziniyordu, hâlâ diğer duvara yaslanmış Unicum'u yudumladığını bilsem de yanımda olduğunu hissediyordum.

Nefes aldım, yavaş bir nefes verdim, talimatlarına ve sesinin üzerimdeki yatıştırıcı etkisine karşı koymadım.

"Kabullenmenin zor olduğunu biliyorum." Andris masasının arkasında sert bir şekilde durmuş beni izliyordu. Sesinde herhangi bir duygu hissetmedim ama gözlerinin derinliklerinde sevgisini gördüm.

"Almak için çok mu fazla?" Ofladım. "Hâlâ hayatta olduğun ve Rita'yı yaptığın gibi terk edebildiğin gerçeğiyle zar zor başa çıkabiliyorum."

"Bu onun
fikriydi." "Ne?"
Sarsıldım.

"Zamanımın tükenmekte olduğunu biliyordu." Dudaklarını endişeyle yaladı. "Brexley, Rita ve ben birbirimizi seviyorduk ama senin düşündüğün gibi değil. Birbirimize aşık değildik. O harika bir kadındı. Benim için her şey demekti. Ama bir başkasına aşık olduğumu biliyordu."

"Ne?" Ayağa fırladım. "Rita'yı aldatıyor muydun?"

"Bunu biliyordu ve sorun etmedi. Evliliğimiz hiçbir zaman romantik bir aşktı. Derin bir saygı ve dostluğa dönüştü. Vefatını duyduğumda bir parçam da onunla birlikte öldü. Kendi hayatının olduğu yerde daha iyi olduğunu ve benimkinin de burada olduğunu biliyordu."

"Kendi ölümünü nasıl taklit ettin? Neden yaptın?" diye haykırdım.

"Seni terk ettiren neydi... onu mu? Beni mi?"

Son kısımda irkildi, üzüntü alnını kırıştırdı. "Gitmek zorundaydım."

"Neden?"

"Bir fae'ye aşık oldum."

Aslında orada olmadığını bildiğim bir elin sırtımı ovduğunu hissederek tılandım. "Fae?"

"Babanın görevlerinden birinde tanışmıştık, çok çok uzun yıllar önce. Çin." Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir gülümseme belirdi. "Beni adımlarımda durdurdu. Beni bunalttı. Karşı koymaya, inkâr etmeye çalıştım. Kendimden nefret ettim, onu beni büyülemekle suçladım. Ama hayır, sadece oydu." Hafifçe kıkırdadı. "Benet o seyahatleri bir kılıf olarak kullandı, Istvan'a düşmanımız hakkında bilgi topladığımızı söylerken senin hakkında bulabildiği her bilgiyi bulmaya çalıştı. O aylar boyunca insanlığın en kötüsünü ve en iyisini gördük. Ve HDF'nin öğretilerinin yanlış olduğunu anladım. Fae'ler arasında nezaket, aile, güzellik, merhamet ve sevgi vardı. Onlar da bizim gibi güldüler, şakalaştılar. Bizim gibi, bizim gibi sevidiler. Onlar bize anlatıldığı gibi canavarlar değillerdi. Öyleydik.

"Istvan'ın yolu açgözlülük ve nefret üzerine kuruluyken, benim yolum, babanızın yolu değişti. Güzel bir ruha aşık oldum. Bir şekil değiştirene. Bana dışarıdaki adaletsizliği gösterdi. Gözlerimi eşitsizliğe açtı ve Her iki tarafta da önyargı vardı. Gözlerim açıldığında, artık Istvan'ın istediği gibi bir asker olamazdım. O benden sorgusuz sualsiz öldürmemi, Fae çocuklarını ve kadınlarını katletmemi isterken, ben kendileri için savaşamayanlar için savaşmak istiyordum." Kollarını indirdi. "Istvan bir şeylerin yanlış olduğunu ve bağlılığımı değiştirdiğimi biliyordu. Beni takip ettirmeye başladı. Sırrımı öğrenmelerinin uzun sürmeyeceğini biliyordum. Eğer onu bulurlarsa, işkence edip öldüreceklerdi. Ve beni de. Muhtemelen Rita'yı da."

Çenem göğsüme çarptı ve Istvan'ın bana ne kadar çabuk sırt çevirdiğini düşündüm. Bir hainin fae sevgilisini öldürmek onun radarına bile takılmazdı.

"Istvan'ın her an beni bulacağından korkarak planı yapan Rita'ydı. Savaş alanında 'ölmesi' gereken bendim. Ama o gece de söylediğim gibi, her şey ters gitti." Andris'in çenesi duygusallıkla seğirdi. "Babanı kurtaramadığım için çok üzgünüm *Dragam*. Bunu sana hiç söyleyemedim. Ben de onu her gün özleyorum. O harika bir adamdı. Ve seni hayattan daha çok severdi."

Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak ellerime baktım.

"Onun isteklerini yerine getirmek için elimden geldiğince seni izlemeye çalışıyordum. Leopold'un duvarları arasında güvenli ve rahat bir yaşam sürmeni, aradaki farkı asla bilmemeni umuyordum."

Başımı kaldırdım. "Cehalet ve nefret içinde yaşamamanın daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Boğulmak ve sefil olmak mı? Beni eğlence olsun diye döven tacizci bir adamla evlenmek, günlerimi partilerde yaralarımı nasıl kapatacağımı öğrenerek geçirmek? Bir oyuncak bebekten

fazlası olmamak mı? İstediğim hayatın bu olduğunu mu sanıyorsun?"

Andris başını öne eğdi. "Ama en azından güvenli olurdu."

"Güvenli mi?" Ayağa kalktım. "Bu güvenli değil. Ve benim istediğim hayat da bu değil. Benim de gözlerim açıldı artık. HDF'ye geri döndüğüm an bunu hissettim. Artık uyum sağlayamıyorum - eğer sağladıysam tabii. Asla geri dönemem." Omuzlarımı geriye attım. "İnsanlar hayatım boyunca beni kontrol etmeye çalıştı, sevgiden ya da güçten dolayı. Ama artık değil. Artık bu savaşın içindeyim."

Andris bir süre beni izledi, gözleri yumuşadı. "Babana çok benziyorsun."

"Teşekkür ederim." Çenem kalktı.

"Tehlike ve şiddetin hâlâ etrafınızı sardığını görüyorum." Sessiz ama güçlü bir kadın sesi arkamdan konuştu. Kapının açıldığını bile duymamıştım.

Bir daha duyacağımı hiç düşünmediğim o sesi tanıdım. Özellikle de Burada.

Etrafımda döndüm, gözlerim şekle bakıyordu ama beynim mücadele ediyordu anlamak için.

Halálház'da kırbaçlamaya zorlandığım o küçük kız, kışımı kurtaran ve beni koruyan o kız karşımda duruyordu.

"Ly-Lynx?" Beynim onun varlığını anlayamıyordu.

Uzun, parlak, düz saçlarının gevşekçe aşağıya sarktığı yuvarlak yüzünü nazik bir gülümseme çevreliyordu. Hapishane üniformasının dışında, daha dar giysiler içinde biraz daha yaşlı ama yine de genç ve tatlı görünüyordu. Beni geçip Andris'e doğru yürüdü. Ayak parmaklarının üzerinde yükselip onu öperken ağzım açık kaldı.

Ne. Ne? Sikeyim mi?

"*Szerelmem.*" *Aşkım.* Andris ona mutlulukla sıırttı, kolunu beline doladı ve onu tekrar usulca öptü. "Her şey planlandığı gibi gidiyor mu?"

"Bazı komplikasyonlar var." Tekrar yere eğildi ve ona bir dosya uzattı.

"Şu anda ne haltlar dönüyor?" Avucumu başıma bastırdım, zihnim dönüp duruyor, ayak uydurmaya çalışıyordum.

Lynx uzun zaman önce aşık olduğu kadın mıydı? On altı yaşından biraz büyük görünüyordu ama bir fae olduğu için yüzyıllarca daha yaşlı olabilirdi.

"Kafam çok karışık."

"Tahmin edebiliyorum." Andris kolunu Lynx'ten çekti. "Istvan senin öldüğünü sanıyordu ve Killian'ın da o küçük yoldaşı bunu herkesle paylaşmak zorunda kalana kadar kimi yakaladığına dair en ufak bir fikri yoktu. Ama ben her zaman nerede olduğunu biliyordum.

Hep öyleydin. Her yerde gözüm vardı. Elimden geldiğince sana göz kulak olmaya çalıştım."

"Oh, Tanrım..." Aklıma Lynx'in bana yardım ettiği zamanlar geldi. Beni *korudu*.

"Ama o benden önce oradaydı... nasıl?"

"Başka bir görevde yakalandı ama bir muhafız sayesinde iletişimde kalabildim. Ling'e sana göz kulak olması için bir mesaj gönderdim." Lynx olarak tanıdığım kıza doğru başını salladı. Tabii ki orada gerçek adını kullanmazdı. Bakışları köşeye kaydı. "Bulacağımı hiç düşünmediğim ittifaklar edindim."

"Düşmanının düşmanı olmak bizi müttefik yapmaz," diye mırıldandı Warwick. "Bu dünyada öyle." Andris Ling'den uzaklaşarak elindeki

Masasındaki dosyayı.

Warwick'le yüzleşmek için sarsıldım.

"Bunca zamandır kim olduğumu biliyor muydun?"

"Her zaman değil, ama kısa bir süre sonra." Sırıttı, cerulean gözleri bana odaklanmıştı.

Kandırılmış hissettim. Aptal gibi. Sanki şaka yapılmasına izin verilmeyen tek kişi benmişim gibi. "Ling'i ve seni dışarı çıkarma planım

Kimliğiniz keşfedildi ve Oyunlara katıldınız." Andris taradı

Bazı kağıtlar. "Halálház'ı havaya uçurduk, seni serbest bıraktık, Warwick'in Lord Killian'ın evini bombalayarak kaçmana yardım etmesine yardım ettik... ve şimdi de HDF'den olduğunu tahmin ediyorum."

"Elimde biraz kalmıştı." Warwick omuz silkti.

Bitki likörünün geri kalanını içmeden önce alaycı bir kahkaha attım. Kafam tüm bu ifşaatlarla bir atlıkarınca gibi döndü.

"Bu devam etmek için yeterli değil." Andris dosyayı kapatıp Ling'e baktı. Çok güzeldi, ufak tefek ve narindi ama içimden bir ses onu hafife almamam gerektiğini söylüyordu.

Ling başını salladı. "Denemeye devam edeceğim ama son derece karmaşık bir sihirli güvenlik duvarına karşı savaşıyoruz."

"Sihirli güvenlik duvarı mı?" Tekrar ettim.

"Metaforik olarak." Andris topuklarının üzerinde geriye yaslandı ve gururla ona baktı. "Ling sizin hacker dediğiniz kişi."

"Hacker mı? Bu da ne demek oluyor?"

"Siz doğmadan önce, tüm dünyamız bilgisayarlarla yönetiliyordu. Tüm bilgiler çevrimiçi olarak bulunabiliyordu. Para da dijital olarak işleniyor ve transfer ediliyordu. Ama duvar yıkıldığında, büyü teknolojiyi

yok etti.

biliyordu. Birleşmiş Milletler'deki Kral daha da güçlü yeni bir internet kurdu. Ama burada sadece seçkinler bilgisayar sahibi olabiliyor. Sorun şu ki bu yeni sisteme girmek daha da zor. Büyü ile korunuyor. Ling bir Kitsune, sihirli büyüleri aldatabilen ve kandırabilen bir tilki değiştirici. Sanal ya da gerçek yerlere gizlice girip çıkabiliyor. Babası memleketindeki en iyi hackerlardan biriydi ve ona her şeyi o öğretti. Hepinizin kaçabilmesi için Halálház'ı koruyan büyüleri bozmaya yardım etti. Orada en iyisi o."

Ling onun övgüsüne karşılık vermeyerek yüz ifadesini sabit tuttu. "Kendine Lynx diyen bir Kitsune mi?" Bir kaşımı kaldırdım.

"Ling-ks." Andris sıırttı. "KS, Kitsune anlamına geliyor."

"Beynim ağrıyor." Boğazımdan bir kahkaha yükseldi. Bir araya getirmeye çalıştığım o kadar çok yapboz parçası vardı ki.

"Başka bir arka kapıdan girmeyi deneyeceğim." Ling eğildi ve Andris'i tekrar öptü. Kapıya yönelmeden önce bana başıyla selam verdi. Benden kırbaç yiyen kadını izledim. Şimdi bana neden yardım ettiğini, beni neden koruduğunu anlıyordum. Bana neden bu kadar iyi davrandığını.

Çünkü ondan istendi.

Onun ayak sesleri merdivenlerden aşağı iner inmez Warwick masaya doğru yürüdü.

"Madem her şeyi öğrendi, neden burada olduğumuza gelebilir miyiz?" Warwick katlanmış kâğıtları yere attı.

"Ne oluyor be?" Belgeleri sakladığım paltomun içine elimi attım ve iç cebin boş olduğunu gördüm. "Bunu nasıl yaptın?"

Yüzünü eğdi, ağzı benimkinden sadece birkaç santim ötedeydi.

"Görünmeden hareket edebilen tek kişi sen değilsin."

Onun yakınlığı karşısında nefesim boğazımda düğümlendi. Ona alışamıyor gibiydim. Taşıdığı cinsel yoğunluğa tepki vermemek için.

Andris'in parmağı kâğıtları kıştırıp aldı, gözbebekleri belgelerin üzerinde gezinirken yüzünün rengi soldu. "Bunu nereden buldun?"

Bakışları önce Warwick'e, sonra da bana kaydı. "Bunu nereden buldun? Bu gerçek mi?"

"Bu gerçek." Warwick bana başını salladı. "Ona sor."

"Nereden buldun bunu?" Sesinde tedirginlik yükseliyordu.

"BEN..." Yutkundum. "Istvan'dan çaldım. Onun kasasındaıydı."

"Ve sende olduğunu biliyor mu?" Andris kâğıtları indirerek bana baktı.

"Evet."

Andris, eli masaya çarpmadan önce neredeyse kendi kendine fısıldadı. "*Szar.*" *Kahretsin.* Dişlerinin arasından tısladı. "Onu buldu... senin ve benim korktuğumuz şeyi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu belge Markos'un babanla bana arattığı şeylerden biriydi. O yolculuklar sırasında senin hakkında bir şeyler bulmaya çalışıyorduk." Andris çalabildiğim iki sayfayı çevirdi. "Dr. Rapava adında bir bilim adamı hakkında bir şeyler okumuştun. Onun hakkında ne kadar çok şey öğrenirse,

bu adamın çalışmalarına daha da takıntılı hale geldi. İnsanların tekrar üstün ırk olması fikri hoşuna gitmişti. Fae'leri yok etmek ve hakkımız olduğunu düşündüğü şeyi geri almak istiyordu. Buranın teknik olarak önce onların toprağı olduğu aklına gelmemiştir. *Onları* saklanmaya gönderdik. İnsanlar zamanın başlangıcından beri istila ettiler, katliam yaptılar ve toprakları ele geçirdiler, ama onun tek görebildiği bizden aldıklarıydı.

"Markos güce kafayı takmış durumda. Kaybettiğimiz her savaşta bu fikre daha da kapıldı. İnsanların ilerlemesi, daha güçlü olması "Fae'lere karşı bir savaşta yenilmez." Andris sayfaları salladı. "Rapava'nın çalışmasını kullanarak bunu yapmak istiyordu. Onun formülünü toz halinde çoğaltmak. Sorun şu ki, doktor uzak batıdaki Amerika'ya gitti ve orada tüm gelişmiş çalışmalarının yok edildiği söylendi. İlk deney notlarından bazılarının hayatta kaldığını biliyorduk. Bunların bir kısmı ve Rapava'nın ilk deney günlükleri başka bir bilim adamında bulunuyordu. Istvan'a bunun sadece bir söylenti olduğunu söylemeye devam ettik, ama görünüşe göre araştırmaya devam etti ve o zamandan beri keşfetti." Andris belgeleri tokatlayarak yere bıraktı. "Lanet olsun. Bu çok kötü..."

"Daha da kötüleşmek üzere." İçim burkuldu. "Istvan sadece Rapava'nın ama onu kopyalayıp üretiyor. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama öyle. Diğer ülkelere gönderiyor, muhtemelen tüm üst düzey şirketlerle ittifak kuruyor. ceplerini dolduran liderler var." Tanıdığımı sandığım, bana saatlerce satranç öğreten adamın yasını hâlâ tuttuğum için göğsüme bir sızı saplandı. Istvan soğuk biriydi ama onu asla bir canavar olarak görmemiştim. "Çek Cumhuriyeti'ne hap gönderiyormuş." Beni karısı olarak satmak istediği lidere. "Artık Ukrayna ve ötesine de gideceğinden hiç şüphem yok." Caden'ın evliliğinin ne kadar kötü niyetli olduğunu şimdi anlıyordum.

Caden'ın evliliği

Istvan'ın herkesin hükümdarı olma ve sonunda Doğu Bloku'ndaki en güçlü liderlerden daha güçlü hale gelme çabası.

"Hap mı üretiyor? *Fae özü* tedarik edebildi mi?" Andris sertçe nefes verdi. Bu iki kelime yere vurulan bir ağırlık gibi ses çıkardı.

"Nasıl?"

"Bilmiyorum." Başımı salladım.

"Bunu nereden biliyorsunuz? Istvan'ın bunları ürettiğini nereden biliyorsun?"

"Çünkü yakalanmamın ve Halálház'a konulmamın nedeni onlardı. Onları Prag'a giden bir sevkiyattan çaldım."

"Onları çaldın mı?" Kara gözleri beni oydu. "Hâlâ sende mi?" Midem düğüm düğüm oldu, korku omurgama yayıldı.

"Hayır." Dudaklarımı büzdüm. "Onları Killian aldı."

Andris hareketsiz kaldı, kaburgaları ceketinin kumaşına baskı yapıyordu. "Fae liderinde bu haplardan mı var?"

Başımı salladım.

"Onları gördünüz mü?"

"Evet, deneklerini gördüm." Dudaklarımı yaladım. "Ve ben de onlardan biriyim."

Sanki odaya bir bomba bırakmıştım. Sessizlik, boğucu ve genişleyen bir şekilde boşluğa yayıldı.

"Sen. Bir misin?" Andris'in burnu alevlendi, gözleri büyüdü.

"Onları önce benim üzerimde denedi ama bana hiçbir şey olmadı." Ensemde bir ter damlası belirdi, yaptığım açıklamanın önemi kafama dank etti.

Bana hiçbir şey olmadı.

Çünkü normal değildim.

"Başka kimse kurtulamadı." Ceketimin fermuarını açtım, sıcaklık Cilt.

"Onlara ne oldu?"

"Hepsi öldü. Acı çekerek. Ama bir aşama vardı ki Makine gibi saldırgan ve kontrol edilmesi kolay hale geldiler. Emir üzerine saldırıyorlardı ve son derece yüksek bir acı toleransları vardı."

"Ama sen değil?"

"Hayır."

"Vücudu buna karşı koydu." Warwick kollarını kavuşturarak duvara yaslandı. "Güçlendi, tıpkı benim gibi."

"Ne demek istiyorsun?" Ona baktım.

"Sence kimse beni doğrudan üzerime gelmek dışında başka yollarla öldürmeye çalışmadı mı? Yiyecek ve içeceklerimi zehirlemek?" Başını öne eğdi. "Ama vücudum bununla savaştı, bunun yerine daha da güçlendi."

İmmünoglobulin M seviyesinin yüksek olması onu koruyor...

Benimki gibi.

Bu bir tesadüf olamaz. Sadece ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Andris ellerini kalçalarına koyarak yürümeye başladı.

"Ne kadar süre test edildiniz? Ne zaman değişmeye başladılar?"

"Killian beni yaklaşık iki hafta boyunca test etti. Hapları almayı bir hafta önce bıraktım. Bana hiçbir şey olmadı, ama onun laboratuvarındayken, Onların üzerindeyken insanlara ne olduğunu gördüm. Delirmeye başlamaları yaklaşık yirmi dört saat sürdü. Sanırım dördüncü ya da beşinci gün civarında katatonik duruma geçtiler. Bir tanesi bana saldırmaya çalıştı."

"Ne?" Warwick duvarı itti.

"Parmaklıklar arkasıdaydı. Ben iyiydim." Ona el salladım. "Ama daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Robottular, sonra çıldırdılar, vahşi hayvanlara dönüştüler. Yapmak istediği tek şey beni öldürmektir, ta ki adam ona durmasını söyleyene kadar. Birkaç gün böyle kaldı. Ondan sonra..." Başımı salladım. "Ölmeye başlıyorlar, beyinleri resmen eriyor."

Andris masasının arkasında volta atmaya devam etti. "Sanki yeterince büyük bir savaşımız yokmuş gibi, şimdi iki düşmanımız da formüle sahip ve onu kullanıyor."

"Killian'ın bunu bize karşı kullanmak istediğini sanmıyorum. Bence Istvan'ın ne planladığını bilmek istedi."

Andris'in kafası bana doğru döndü. "Saf olma. Killian acımasızdır. Bunu bize karşı kullanacaktır."

"Killian'ın bunu yapacağına inanmıyorum."

"Neden onu savunuyorsun?" Warwick alay etti.

"Ben değilim." Ağırbaşlıca diğer bacağıma verdim. "Sadece insanlar tarafından tehdit edildiğini hissettiğine inanmıyorum. Yaptıklarından daha çok rahatsız olmuş gibi görünüyordu."

"Şaşkın mı?" Andris sert bir kahkaha attı. "Adam acımasız ve zalim. Sözlerime kulak verin, bunu bize karşı kullanacak."

"Benim gördüğüm bu değildi."

Andris durdu, gözlerini bana dikti. "Ondan hoşlanıyorsun..." "Hayır-"

Warwick homurdandı, beni Killian'la nasıl bulduğunu öğrenince gözleri parladı.

"Aptal olma, kızım. Seninle oynuyordu. Bizi hiç düşünmeden katledecek. Ona güvenemezsin," dedi Andris.

Ağzım cevap vermek için açıldı ama kapının dışındaki ayak sesleri bizi böldü. Döndüğümde koyu renk giysiler, botlar ve şapka giymiş bir adam gördüm.

"Teğmen, rapor vermek için buradayım." Başını kaldırıp bana profilini gösterdi.

Vay anasını.

Odam devrildi, şok neredeyse bacaklarımı daldırıyordu, bir darbe daha vurdu Ben.

Yumuşak kahverengi gözleri, ipeksi kahverengi saçları, gururlu ve zarif uzun boyu. "Za-Zander?" Ağzım açık kaldı, gözlerim at değiştiren adamın üzerinde gezindi.

Ne haltlar dönüyordu?

"Brexley? Aman Tanrım." Gözleri şaşkınlıkla irileşti, hemen bana doğru hareketlendi, kolları beni sarıp sarmaladı ve sıcak göğsüne çekti. "Burada ne işin var *senin*?"

"Ben de sana aynı şeyi sormak üzereydim." Andris'in daha önceki sözleri aklıma gelmişti bile.

"Ama bir koruma görevlisi sayesinde iletişimde kalabildim."

"Aman Tanrım, bekçi sensin." Arkama yaslandım, önce onu sonra Andris'i işaret ettim. "O seninle birlikte."

Andris Amca'nın başı onaylarcasına eğildi.

Zander'in hem Halálház'dan hem de Killian'ın sarayından kaçmama yardım etmesiyle durum iyice netleşti. O Direniş'in bir parçasıydı.

Bir casus.

"Ne oldu? HDF'ye döndüğünü sanıyordum?" Zander elini uzatıp yüzüme dokundu, gözleri gözlerimi aradı, başparmağı yanağımda hafifçe gezindi. "Yine de yalan söylemeyeceğim... Seni görmek *çok* güzel."

Bir hırıltı odanın içinde titreşti. Sırtımda bir öfke parıltısı hissettim. Zander'in etrafında bir ceylan avlar gibi dolaşan Warwick'in varlığını hissettiğimde dudakları kıvrıldı. Yerinden kıpırdamayan arkamdaki iri cüsseye baktım. *Dur*. Ona ters ters baktım. Warwick'in ağzı büküldü ve duvara doğru kaydı.

"Sen!" Zander'in bakışları omzumun üzerinden geçti ve bir parıltıya dönüştü. "Ne yaptın sen, Farkas? Onu eve götürmen gerekiyordu."

Güvende." Zander'ın eli Kurt'a yaklaşarak çekildi. "Sana güvenmememiz gerektiğini biliyordum." Zander Warwick'e saldırdı, elleri toynaklara dönüştürerek Warwick'in göğsüne çarptı. Kurt sadece geriye doğru küçük bir adım attı. "*Lófasz a seggedbe!*" *Siktir git! Kıçına bir at siki!*

"Ben de onun kıçına girmek istediğini sanıyordum." Warwick alay etti. "Siktir git!" Zander onu tekrar itti.

Warwick'teki değişim anında oldu.

"Geri çekil midilli." Warwick göğsünü şişirerek basamağı geri aldı, su rengi gözleri öfkeyle karardı. "Sadece *bir* uyarı alacaksın."

"Killian'la birlikte olmasının sebebi sensin. Teğmen neden sana tekrar güvenebileceğimizi düşündü, bilmiyorum. Şimdi onu kime satacaksın, Farkas? O senin için kârdan başka bir şey değil, değil mi?" Zander dişlerini gösterdi, toynakları Warwick'in gövdesine çarptı.

Güçlü bir öfke odayı doldurdu ve şiddetle bana doğru koştu.

"Warwick, hayır!" diye bağırdım ama çok geç kalmıştım. Warwick'in elleri

Zander'ın yakasına yapışarak at değiştireni kaldırdı ve onu acımasızca duvara çarparak temeli sarstı. Zander'ın kafası çatırdayarak tahtaya çarptı.

"Bana bir daha dokunur ya da tehdit *edersen*, hangi tarafta olduğun umurumda değil... Seni öldürürüm." Warwick Zander'ın boynunu daha sıkı sıkı ve yüzüne yaklaştı. "Genç kızı kurtarmaya gelen bir kahraman olduğunu düşünmeyi bırak. Sen daha gözünü kırpmadan o senin bağırıksaklarını deşip ellerini kanında yıkayabilir, eşek herif."

Zander'a yaptığı tehdidi ateşli bulmam hastalıklı mıydı? Bunu yapabileceğimi düşünmesi? Kahretsin... Benim sorunum neydi?

Andris, "Warwick, bırak onu," diye emretti.

Warwick cevap vermedi, avına kilitlenmişti, öfke tüm kaslarını esnetiyordu.

Yerimden kıpırdamadan, hayalet benliğimi ona yakın hissettim, elim sırtını okşadı, sadece onun hissedebileceği parmak uçlarımla devasa kolunda süzüldü. Hayali dokunuşumla gerildi, bakışları parmak uçlarımı hissettiği yere kaydı.

"Bırak gitsin," dedim yerimden sakince. Aynı sözleri kulağına fısıldadığımı duyabildiğini biliyordum.

Sertçe nefes aldı, çenesini sıkı ve onu yere düşürdü. Zander duvardan aşağı kayarak yere düştü, nefes nefese kaldı ve öksürmeye başladı.

"Bu sefer arkanda olduğu için şanslısın, midilli çocuk. Bir dahaki sefere üzerime gelersen, hazır olsan iyi edersin. Beni durduracak kimse olmayacak." Geri çekildi; gözleri hâlâ at değiştirenin üzerindeydi.

Zander ayağa kalktı, kıyafetlerini düzeltti, yüz ifadesi öfke ve aşağılanmayla kesilmişti.

"Dışarıda savaştığımız *yeterince* düşmanımız var," diye bağırdı Andris, ötemizi işaret ederek. "Burada da buna ihtiyacımız yok." Nefesini içine çekti ve üfledi. "Zander, raporun."

Zander omuzlarını geriye itti, yanakları kızarmış, gözleri parlıyordu. "Killian onu geri istiyor, HDF'yi harekete geçmekle tehdit ediyor. Warwick'in başına ödül kondu." Zander'in gözleri önce bize, sonra Andris'e kaydı. "Kız kaçtığından beri öfke içinde. Olaya karıştığından ya da onları durduramadığından şüphelendiği herkesi evinden temizledi."

"Ama hala senden şüphelenmiyor mu?"

"Hayır." Boğazı düğümlendi. "O bilmiyor. Ve bilen tek kişi... o da iyileşme komasında. Hiçbir şey söyleyemez."

Omurgam bir çubuk gibi dikleşti. "Nyx?" Ağzım açık kaldı. "Hâlâ hayatta mı?"

Zander bana sert bir şekilde başını salladı. "Evet, ağır yaralı. Şifacı en az iki ya da üç hafta daha komada kalacağını düşünüyor."

Bir elimi saçlarımın arasına sıkıştırarak daire çizdim. Nyx tamamen iyileşirse, peşimden gelecekti. Hiçbir şey onu durduramazdı. Killian bile. Onun sevgilisini aldım ve Warwick neredeyse onun canını alıyordu.

"Tehlikeye düştüğünüzü hissettiğiniz an..." Andris gerisini bıraktı.

"Biliyorum." Zander minnettarlıkla başını eğdi. "Kalırsam senin ve onun için hâlâ değerli olurum."

"Onun peşinde ne yapıyor?" Andris çenesini bana doğru salladı.

"Hâlâ onun HDF'de olduğunu düşünüyor ama dün geceki patlamalardan sonra onu bulmak için daha da çıldırdı. Halálház'daki, saraydaki ve HDF'deki bombalama olaylarını birbiriyle ilişkilendiriyor."

"*Szar!*" Andris ellerini masaya vurarak eğildi. "O zaman bize mi bağladı?"

"Henüz değil ama şüphelenmeye başladı. Direniş'in ortalığı karıştıran birkaç serseriden başka bir şey olduğunu düşünmüyordu ama şimdi birkaç casus yerleştirmeye başladı." Zander söyledi. "Birkaç askere Halálház'dan kalan bomba malzemelerini geri almalarını emretti. O görecek

yüksek kaliteli, kaçtığı geceki bombalamayla aynı olduğunu fark edecek. Ev yapımı bombalardan daha fazlası olduğunu anlayacaktır."

Andris sanki bir sonraki adımını anlamaya çalışıyormuş gibi uzaklara baktı.

"Tamam. Teşekkürler, Zander. Gidebilirsin. Şu anda kimsenin senin yokluğunu fark etmesine ihtiyacımız yok."

"Teşekkür ederim, efendim." Zander eğilerek geri çekildi, dikkati bana yöneldi ve dudaklarını bir gülümseme kapladı. "Brexley."

"Zander." Ben de sııttım.

"Umarım yakında tekrar görüşürüz." "Aynen."

Zander göz kırptı, arkasını döndü ve odadan çıktı.

Sadece benim duyabildiğim bir hırıltı enseme ısırdı. Warwick'e doğru eğildim ve bir kaşımı kaldırdım.

Duygularından arınmış bir halde bana meydan okuyarak baktı. Bakışlarına karşılık verdim ve kollarımı onunkilerle aynı hizaya getirdim. Aramızdaki bağ kaburgalarımın etrafında sıkılaşıarak odayı düşmanlık ve yoğunlukla doldurdu.

Nefre

t.

Öfke.

Hakimiyet.

Etrafımda hareket ettiğini hissedebiliyordum, sınırlarımı ima ediyordu, ama geri ittim, yakınlığı istemiyordum, vücudumdan aşağı akan ürpertinin gitmesini diliyordum.

Zoraki bir öksürük ikimizi de bize bakan figüre, bakışları aramızdaki ağları görebiliyormuşçasına aramızda dolaşan, kaşları çatılmış Andris'e çekti.

"Üssü gezmek ister misin?" Andris kapıları işaret ederek benimle konuştu. "Şimdi burada bizimle kalman daha iyi olabilir."

"Hayır." Warwick'in yanıtı neredeyse bir kelime gibi gelmiyordu ama daha çok bir havlama gibiydi.

"Bu onun için daha güvenli olur, Farkas." Andris aramıza girerek bana doğru yürüdü. "Bize ihanet edeli çok olmadı, onu Killian'a teslim ettin. Onun burada olmasını tercih ederim. Güvende olduğunu bilirim. Ayrıca, Killian'ın adamları ve Markos onu ve *seni arıyor*."

Vahşi ve baskın, Warwick'in tüm vücudu gerildi.

"Evet, katılıyorum." Amcamın kolunu tuttum, dikkatim Warwick'e kilitlenmişti. "Bence en iyisi bu. Burada çok daha güvende olurum. Ayrıca, sonunda benden kurtulmuş olursun."

"Senden özgürüm." Şaka yapar gibi alçak sesle alay etti, titreşim doğrudan bacaklarımın arasında dolaşıyordu.

"Beni kontrol edemezsin." Sadece Warwick'in görebildiği versiyonum onun etrafında dolaşıyordu. *"Herkesin önünde eğildiği belalı bir efsane olduğunu düşünüyor olabilirsin ama ben değilim."*

"Kahretsin prenses... Seni kontrol etmem için bana yalvaracaksın... Seninle kimsenin hayal bile edemeyeceği şeyler yapmak için." Boğuk nefesi boynumda geziniyordu ve kendime rağmen kirpiklerim titriyor, nefesim kesiliyordu. Ellerin kalçalarımın gezinmesi, fiziğinin arkamdan bana baskı yapması ve omurgamı ona doğru eğmesi beni çok etkiledi. Sıcaklık damarlarımda dolaştı ve yutkunmakta zorlandım. *"Sadece boyun eğmekle kalmayacaksın, dizlerinin üzerine çöküp daha fazlası için yalvaracaksın."* Parmakları pantolonumun bandı boyunca ilerleyerek kumaşın altından kaydı. Kendimi bir uyuşturucunun en büyük darbesini almış gibi hissettim. *"Evet. Hoşuna gitti mi Kovacs?"*

Kahretsin... Yaptım... Çok fazla. Boğazıma bir inilti oturdu, dişlerim birbirine çarptı. Eli aşağıya doğru itti.

"Brexley'i kurtardığın için teşekkürler Farkas." Andris'in sesi bağlantıyı keserek beni acımasız bir düşüşle gerçekliğe geri döndürdü. Vücudum onun ani yokluğuyla titredi. "O benim için her şey demek. Yaptığın şey için her zaman minnettar olacağım."

Farkas'la küçük baloncuğuma kolayca girebildiğimi ve diğer her şeyi göz ardı edebildiğimi fark ettim. Gerçekliği unuttum. Bana gerçekten dokunmadığını unuttum.

"Eminim çıkış yolunu biliyorsundur. Gelecekte benimle nasıl iletişime geçeceğini biliyorsun."

Warwick, Andris'e "Evet," diye cevap verdi, ama kendini beğenmiş ifadesi üzerimde kaldı, ağır ve nüfuz edici.

Amcam, *nagybacsı*, başını salladı, kolumu okşadı ve beni kapıya doğru çekti.

Boynumu döndürerek ona baktım. "Güle güle."

"Evet. Görüşürüz prenses." Tereddüt bile etmedi, yanımdan geçip merdivenlerden indi, bir kez bile arkasına bakmadı, sanki sonunda onu bir kafesten kurtarmışım gibi.

En iyisi buydu. Aramızdaki bu bağı koparmamız gerekiyordu. Belki de Zaman ve mesafe en azından onu susturabilirdi. İkimiz de bunu istemiyorduk, hatta birbirimizden hoşlanmıyorduk bile.

Eğer en iyisi buysa.

Neden kendimi bu kadar boş hissediyordum?

Bölüm 18

Tahtalarla çevrili malikanenin iki kat altında hayat vızıldıyor ve hareket ediyordu. penceresiz odalar. Büyük sığınaklar tahmin ettiğimden daha yüksekti, bu da toprağa gömülü olduğunuzu neredeyse unutmamanızı mümkün kılıyordu. Ben unutamadım. Aylarca güneşsiz, yıldızsız, temiz havasız kaldıktan, Halálház'da bir mezarda yaşadıktan sonra yeraltında olmaktan nefret ediyordum. Burada olmak beni karıncalarla kaplı olmak gibi derin bir korkuya sürüklüyordu.

Altmıştan fazla insan üssün etrafında dolanıyordu, hepsi koyu renk kıyafetler giymişti ama hiçbiri "üniformalar" diye bağırıyordu. Şekillerin, renklerin, ırkların ve türlerin bir koleksiyonu, çoğu yirmili otuzlu yaşlarda görünüyordu, ama fae ile asla bilemezsiniz.

Modern yeraltı sığınağı üst kattaki metrekareden daha büyüktü, bu da bana buranın yukarıdaki evler inşa edildikten çok sonra inşa edildiğini söylüyordu. Geniş alan bir eğitim odası, yemekhane, bilgisayar odası, ofisler ve banyolara bölünmüştü ve ranzalar bir koridorun aşağısındaydı.

"Bu sadece bazılarımız için geçerli. Bazıları burada yaşamamayı tercih ediyor. Davamız için binden fazla savaşçımız var ama sadece yüz kadarı burada yaşıyor. Prag'daki Povstat'la kıyaslanamaz ama her geçen gün daha fazlası bize katılıyor." Andris bana sığınakta rehberlik etti.

"Buraya operasyonun merkezi ya da beyni diyoruz." Andris beni Ling'in oturduğu bir odaya çekti ve bizi içeri buyur etti. Alan ekranlar, makineler ve hakkında hiçbir fikrim olmayan diğer ekipmanlarla doluydu. Monitörlerde sayılar, harfler, haritalar ve bomba malzemelerine benzeyen şeyler gösteriliyordu. "İstihbarat, hackleme, kodlama, karaborsa ürünleri satın alma, görevler için araştırma. Bu oda işin özü ve planladığımız yer. her şey." Andris ekranları işaret etti.

Ling, biz içeri girdiğimizde hiçbiri başını bile kaldırmayan diğer birkaç kişiyle birlikte klavyeye dokundu.

"Vay be." Bu ekipmanın sadece ithal değil, aynı zamanda muhtemelen son derece pahalı olduğunu bilmek için bilgisayarlar hakkında çok şey bilmeme gerek yoktu.

"Eğitim odası bu tarafta." Andris hızla ilerleyerek odaya baktı. Yaklaşık yirmi kişi minderlerde çalışıyor, hareketleri mükemmelleştiriyordu.

Bana HDF'deki eğitimimi hatırlattı, ancak burada daha çok kendi kendilerine eğitim veriyor gibi görünüyorlardı ve bir lider eğitmen yok gibiydi.

İri yarı bir adam, minderdeki 1.80 boylarında bir kıza doğru atıldı. Kız iki hamlede adamın kolunu bükte ve onu sırt üstü çevirdi.

Lanet olsun.

"Birdie?" Andris ona seslendi. "Bir dakika buraya gel."

Yüzüne dökülmüş bir tutam saçı savurarak yanıma geldi ve bana sıkıntıyla baktı. Benim yaşlarımda görünüyordu, kısa boylu, zayıf ama sağlam bir vücudu vardı, açık mavi gözleri ve atkuyruğuyla bile kışına kadar sarkan beyaz-sarı saçları vardı. Burnunda bir hızma vardı ve Her iki kulağında da piercingler vardı. Simsiyah giyinmişti, tüm kişiliği savunmacı ve meydan okuyucuydu. Sanki hayatını zayıf olmadığını ve güzel bir kız olmanın onu hedef haline getirmediğini kanıtlamak için harcamış gibi sizinle savaşmaya hazırды.

Anladığım bir şeydi. Yine de bu onu sevmemi sağlamadı.

"Birdie, Brexley." Bizi tanıştırdı. En hızlı zoraki gülümseme dudaklarından su gibi kayıp gitti.

"Merhaba." Avuçlarını kalçalarına koydu, sonra başını eğdi. "Bekle... Brexley, Brexley Kovacs mı?"

"İkisi de aynı şey," diye cevap verdim kuru bir sesle.

"O burada kalacak, ben de ikinizin aynı odada kalabileceğinizi düşündüm." Aramızdaki gerginliği görmezden geliyor gibiydi. "Senin programını takip edebilir."

"Ne?" diye haykırdı, başını sallamaya başlamıştı bile. "Olamaz. Sonunda tek kişilik bir odam oldu."

"Birdie." Ses tonu çocukluğumdan çok iyi hatırladığım bir uyarıyla doluydu.

"İnsanlarla iyi geçinemediğimi biliyorsun." Ona ters ters baktı. "Ben oda arkadaş olacak biri değilim."

"Ben de değilim." Ona dik dik baktım.

"Bence ikinizin sandığınızdan çok daha fazla ortak noktası var." Kollarımızı okşadı. "Brexley, iyi olacak mısınız? Halletmem gereken birkaç şey var."

"Elbette," diye cevap verdim. Birdie ve ben birbirimize ters ters bakmaya devam ettik.

"Tamam, seni sonra kontrol ederim." Yürümeye başlamadan önce kolumu ovdu. Kapalı.

Birdie kollarını kavuşturmuş, beni ölçüp biçiyordu. "Sanırım senin... Ben Bilmiyorum... daha fazlası. Hayali Brexley Kovacs biraz hayal kırıklığı gibi

görünüyor." Omuz silkti. "Brexley nasıl bir isim ki?"

"Birdie nasıl bir isim?"

"Bu benim gerçek adım değil ama bana uyuyor." Beni test etmek için bir adım daha yaklaştı. "İnsanlar ne kadar sevimli ve küçük olduğumu söyleyip tüylerimi okşamakla meşgulken, ben üzerlerine çullanıp kışlarına tekme basarım. Sana göstermemi ister misin?" Minderlere doğru dönüp bir adamı iterek yolundan çekmeden önce bana sert bir bakış attı.

Fikrimi değiştirdim. Sanırım ondan hoşlandım.

Bir saat sonra, uzanıp bir bardak su alırken sırtımdan ter damlıyordu. Antrenmana atlamış, üstümdeki katmanları çıkarmış, sadece pantolon ve atletle kalmıştım.

Bu yoğunluk seviyesinde çalışmak iyi hissettirdi. Uzun zaman olmuştu. Andris buradaki herkesin HDF'den bile daha ciddi bir şekilde yüksek seviyede eğitim almasını sağlamıştı. Dalga geçmiyorlardı.

"İşin bitti mi X?" Birdie minderin üzerinde zıplarken yüzünden ter damlıyordu. Her nasılsa göz kalemi hâlâ yerinde duruyordu ama saçları yüzüne yapışmıştı. Nedense bana "X" diye hitap etmeye başlamıştı. Fae'ler isimlerin güç ve samimiyet taşıdığına inanırlardı ve bu bizim neslimize de sızmıştı. Ayrıca, gerçek isminizi radikal bir grupla ilişkilendirmek aptalca olurdu. Burada kimsenin kendi ismini kullandığından şüpheliydim.

"Hiç de değil." Alnımı sildim. Kaslarım yorgunluktan yanıyordu ve bu hoşuma gidiyordu. Birdie ufak tefekti ama lanet olsun, kız dövüşebiliyordu. Fae olduğunu biliyordum, bu da onu daha hızlı ve güçlü yapıyordu ama ona ayak uydurmak için elimden geleni yaptım.

"Düşündüğümde daha iyi olduğunu söylemeliyim." Bana yer açmak için minderde geri çekildi. "Özellikle de bir insan için."

"Teşekkürler," diye cevap verdim kuru bir sesle. "Sana da." Sırıttı.

"Sen nesin ki?"

"Sormanın kabalık olduğunu bilmiyor musun?" Birbirimizin etrafında dönmeye başladık. "Umurumda gibi mi görünüyorum?" Omuz silktim.

"Mükemmel sosyal görgü kurallarıyla yetiştirilmiş kızlardan birine benziyorsun. Kucağında bir bez peçete ve ayrı oyun ayakkabıları."

Hepsi doğru.

"O kız olma konusunda hiçbir zaman iyi olamadım." Yanlara doğru adım attım, birbirimizin yüz hatlarını öğrendiğimiz gibi ondan aynı mesafede durdum.

zayıflıklar. "Sen de görgü kurallarını ya da kabalıı umursamayan birine benziyorsun."

Homurdandı. "Ben alabileceğın en düşük periyim ve yine de Fae."

"Ebeveynler mi?"

"Fae-cocaine'in etkisindeydiler. Önemsedikleri tek şey Bir sonraki vuruşta ya da alamadıklarında beni dövüyorlardı. On yaşımdayken ayrıldım ve bir daha arkama bakmadım." Birbirimizin yörüngesinde döndük, bana hızlıca vurdu ama ben hepsinden kaçtım. "Senin trajik yetim hikâyesi zaten bildiğim için, paylaşma zamanının bittiğini söylüyorum. Buradaki hiç kimse senin için biraz olsun üzölmez. Yemeğınız ve sıcak bir yatağınız vardı.

bize." İçeri daldı, ben yolumdan çekilirken yumruğı kalçama çarptı. Göz kapakları daraldı, çenesi yuvarlandı. Ben yere düşüp tekme atarken tekrar denedi. Topuğum karnına çarparak onu geriye savurdu ve sertçe yere çarptı. Gözleri dehşet içinde açıldı.

Beklediğinden daha hızlı hareket ettim. "Bir insan gibi hareket etmiyorsun."

Diğır stajyerler durdu, gözleri üzerimizdeydi ve şaşkınlıktan ağızları açık kaldı, sonra da şaşkınlıkla bana baktılar. Aldığım tepki, bunun Birdie'nin başına hiç gelmediğini düşünmeme neden oldu. Açıkça görölüyordu ki insanları düşüren kişi.

Hızla ayağı fırladı, yüz ifadesi öfkeyle gerilmişti. İçeri girdi, öfkesi yaptığı hareketin açıklığını görmesini engelliyordu. Yerimden sıçradım. dirseğim kürek kemiğine çarptı, diğır elim de dönerken çenesine vurdu. Düşmedi ama göğsünden bir homurtu çıkardı ve bana doğru döndü.

Mırıltılar ve hareketler etrafımızı sararken figürler bizi çevreledi, tüm dikkatleri kavgamızdaydı. Dikkatim bir an için dağıldı ve üzerime atladı, yumruğı yanağıma çarptı. Tökezleyerek geri çekildim. Ateş yüzümü yaktı, ağzımın kenarı yarıldı. Çenemden aşağı bir damla sıvı aktı.

Dokunduğumda parmaklarım kıpkırmızı oldu. Olamaz.

Ona doğru dalarken, elim hızla böbreklerine çarparak onu eğilmeye zorladı ve dudaklarından bir çığlık koptu.

Bir adam, "Lanet olsun, Birdie'yi hiç kimse indiremedi," diye yorum yaptı. "Yeni kıza beş yüz forint."

"Birdie'ye 600 dolar."

Etrafımızda bahisler dönüyordu ama sesleri uzaktı, ben ona odaklanmıştım. Kavgacı biriydi. Kirli dövüşlerle büyümüş biriydi. Düzgün bir şekilde eğitilmiştim ama Oyunlarda geçirdiğim zaman benim de pis olabileceğimi kanıtladı.

Bacağını süpürürken, botu dizimin arkasına battı ve yüzüm bir çatırtıyla mindere çarptı. Acıyı daha sonra hissedecektim ama Birdie üzerime atlayınca adrenalin bunu bir kenara itti.

Kalabalığın tezahürat ve bağırışları odadaki yoğunluğu artırdı.

Burnumdan kan fişkırdı, yumruğu enseme indiğinde içim öfkeyle doldu. şiddetli bir taklayla yuvarlandım ve onu fırlattım. Birdie sıçramaya çalıştı ama ben onu tutup ters çevirdim.

üzerine atlayıp onu kıstırmadan önce. Kolum geriye kıvrıldı, son vuruşu yapmaya hazırdı.

Gözleri kızgınlıkla parlıyor, çenesinden kan damlıyordu. Kaybeden olmaya alışık olmadığı belliydi.

Bana hırladı ve tekrar gelecekti ama yaşlı bir kadın odaya girdi ve alkışladı. Odada bir kargaşa patlak verdi.

"Pekâlâ. Bu kadar yeter," dedi kadın. "Yemek zamanı!" İsteksizce, figürler uzaklaşmaya başladı. Dikkatimin dağılmasına izin verdim. Aptalca bir çaylak hatası.

Çatlak!

Birdie'nin muştaları çenemin yan tarafına saplandı ve beni mindere geri fırlattı, hava almak için çırpınırken beynimde acı patlıyordu. Yere yuvarlanırken yüzümü tuttum ve tekrar peşimden gelmesini bekledim. Ama o sadece orada yatıyordu. İkimiz de sırt üstü yatmıştık, hırıltılı nefes alıyor ve kanıyorduk. Ve ben ciddi ciddi kusmayı düşünüyordum. Ama ne kadar hasta olsam da, bu hoşuma gitmişti.

Ciğerlerimden yarı öksürük, yarı kahkaha sesleri yükseldi. Hareket edemeyecek kadar bitkin düşmüştüm.

Başı bana doğru düştü ve ben de dönüp ona baktım. Ağzında bir gülümseme belirdi ve ardından ondan da kahkahalar yükseldi. Çılgın insanlar gibi gülerek tavana baktık.

Meraklı bakışları hissedebiliyordum ama bu sadece bizi daha çok güldürdü.

Amcam haklıydı; düşündüğümünden daha fazla ortak noktamız varmış gibi görünüyordu.

İkimiz de dövüşmekten zevk alıyorduk, her ne kadar kışlarımız savrulsa da.

On dakika sonra Birdie'yi kantindeki bir masaya kadar takip ediyordum. Bir elimde bir kase güveç ve ekmek, diğer elimde sıcak *Alföldi kamillavirágzat*, yabani bir diğerinde tıbbi amaçları ile bilinen papatya çayı. Yüzümün ağrısından bütün demliği içmeye hazırdım.

"Küçük kuşun kanatları mı kırıldı?" Yontulmuş bir adam Elmacık kemikleri ve boynunu, kollarını ve ellerini kaplayan dövmeler sırttı, sonra ağzına kocaman bir kaşık güveç attı. Koyu renk gözleri ona doğru parlıyordu. Siyah saçlarının yanları traş edilmiş, tepesi ise uzun tutulmuştu ve saçlarını düğümlemişti. Asya kökenli olduğu anlaşılıyordu.

"Kapa çeneni Maddox," diye hırladı Birdie, onun karşısındaki banka oturarak. "Seni hâlâ yenebilirim."

Alay etti ama daha fazla güveç küreklemeye devam etti.

"Çocuklar, X." Beni işaret etti. "X, bunlar Maddox, Wesley, Zuz ve Scorpion." Grubun etrafını işaret etti ama dikkati çoktan yemeğindeydi.

"Selam." Başımı salladım, bankın sonunda onun yanına oturdum. Hepsi benim yaşlarımda, son derece güzel, fit ve HDF'deki gruptan çok farklı görünüyorlardı. Orada çocuklar her zaman tıraş olur, hepimiz temizlenir ve akşam yemeği için üstümüzü değiştirir, botlarımızı parlatırdık. Akşam yemeklerimiz biftek ve gurme yemekleriydi. Burada ise küstah, vahşi ve evcilleşmemişlerdi. Kirli, dövmeli, pasaklı, yırtık ve yıpranmış giysiler. Sulu yahniyi yok olacakmış gibi mideye indiriyorlardı.

Toplantıyı taradım, bakışlarım karşımda oturan adama takıldı, içimde garip bir his belirdi, ensemdaki bir tıkrıtı kirpiklerimin arasından ona bakmama neden oldu.

Scorpion pervasızca bana baktı, bakışı deliciydi, yüzü bomboştu. Ela gözleri o kadar yoğundu ki ona uzun süre bakmaktan rahatsız oluyordum. Sanki tam burada boğazımı kesecekmiş gibi bir güç, bir ölüm hissi taşıyorlardı. Bana Warwick'i hatırlatıyordu. Görünüşü sertti, dövmeleri başının altındaki görünür her deriyi kaplıyordu. Uzun kahverengi saçları

Dağınık bir düğümle arkadan bağlanmıştı ve kalın yüzükler takıyordu. kaş. Üzerinde yırtık pırtık bir tişört, yırtık bir kargo pantolonu ve botlar vardı, sanki hiç umurunda değilmiş ve sadece mecbur kaldığı için bunları giymiş gibiydi.

Otururken bile en az 1.80 boyunda ve geniş omuzlu olduğunu söyleyebilirdim.

"Vay canına." Masadaki diğer kadın, Zuz, dikkatimi ona çekerek konuştu. Yüz ifadesi kötü bir koku almış gibi çarpıktı. Uzun boylu, zayıf, fit ve çarpıcı olan Zuz'un koyu sarı saçları sırtından aşağıya doğru sarkıyor, porselen tenini, dolgun dudaklarını ve kalkık burnunu ortaya çıkarıyordu.

Yüzünde bir

Ön dişleri arasında büyük bir boşluk vardı ama onda işe yaramıştı.

"Demek sen varsın. Meşhur Brexley Kovacs," dedi kalın bir Polonya aksanıyla, anlamı açıktı.

"Hayranı değilim, toplanıyorum." Tatsız yahnimden bir ısırık aldım ve Akrep'in gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu hissetmemeye çalışarak, kibirli ses tonundan en ufak bir şekilde korkmadan ona baktım.

"Senin hakkında çok şey duydum ve..."

"Daha fazlasını beklerdim," diye cevap verdim bir kaşımı kaldırarak. Birdie'nin nefesinin altından homurdandığını duydum. "İyi ki senin ne düşündüğün umurumda değil." *Sürtük, lütfen. Halálház'ı atlattım; beni korkutmuyorsun.*

Wesley çorbasını yudumlarken boğuldu. "Kahretsin, Zuz, senden korkmayan biri."

Ona hırladı, kahverengi gözleri arsız bir sırıtış ve göz kırpışla benimkilerle buluştu. Wesley yakışıklıydı ama çocuklar arasında en sade olanıydı. Koyu kahverengi saçları kısaydı ve görünürde hiç dövmesi yoktu. Enerjisi daha hafif ve eğlenceliydi. Grubun "büyücüsü" olduğu anlaşılıyordu.

"İçerideki hareketlerinden etkilendiğimi söylemeliyim." Dudakları yukarı kalktı. "Birdie'ye senin gibi meydan okuyan birini daha önce hiç görmemiştim."

"Tek seferlik bir şeydi." Birdie'nin sesi savunmacı geliyordu. "Dün gece hiç uyumadım."

Wesley ve Maddox başlarını sallayarak güldüler.

"Elbette." Wesley onun kolunu okşadı.

"Kıçını tekrar tekmelememi istersen yarın tekrarlamaya hazırım." *Lütfen hayır de, lütfen hayır de.*

Birdie göz kapakları kısılmış bir halde bana döndüğünde çocuklar uludu. "Birincisi, kıçıma tekme basmadın. Hatırladığım kadarıyla, ben seni kendi kıçına vurmuştum."

"Seni kıstırdıktan sonra!" Wesley haykırdı.

"Yani?" diye karşılık verdi, sesi yükselmişti. "Minderdeyken mola diye bir şey yoktur. Tıpkı dışarıdayken olduğu gibi, elinize geçen her fırsatı değerlendirirsiniz."

"Bence Birdie onu halledebilir, sorun değil." Zuz sertçe sırtarak

Ben.

Şakalaşmaları bir ileri bir geri gidip geliyordu ama Scorpion'a dair farkındalığım güçlendikçe beyaz bir gürültüye dönüştü. Tek kelime bile etmemişti. Neredeyse hiç hareket etmemişti ama tenimi kaplayan ağır hissin üstesinden gelemiyordum. Sanki beni çağırıyormuş gibi başımı kaldırıp bakma dürtüsü beni oturduğum yerde kıpırdattı. Cinsel bir şey olması gerekmiyordu ama onun aşırı farkında olduğumu hissediyordum. Bacağım huzursuz bir enerjiyle sallanıyordu.

"Ben tuvalete gidiyorum," diye mırıldandım, ayağa kalktım, kantinden dışarı fırlarken ne baktım ne de bir yanıt bekledim. İnsanlar etrafımda dolaşıyor, muhtemelen burada olduğuma dair söylentileri duymuş olacaklar ki bana bakıyorlardı. Onları iterek geçtim ve kendimi bir kabine kilitledim.

Arkama yaslanıp başımı ellerimin arasına aldım ve derin bir nefes aldım.

"Senden özgür olmak diye buna mı diyorsun? Beni şimdiden özledin mi prenses?" Vücudum onun sesine anında tepki verdi ve beni kızdırdı.

Sikeyim.

Başımı kaldırdığımda Warwick'in tuvaletin üstünde oturduğunu gördüm, dudakları kibirle bükülmüştü.

"Hayır, ne zaman bir bok düşünsem aklıma sen geliyorsun." Kollarımı kavuşturdum.

Ağzında hayalet gibi bir sırıtiş belirdi. Üzerimdeki gözleri, Scorpion'un bir an önce beni terk ettiği hissini paramparça etti. Warwick zihnimde bile kendimi koruyamadığım bir güçtü. Kontrolü ele geçirdi. Beni kontrol etti. Dikkatimi istedi.

Tuvaletten çıkarken delici bakışları yüzümde gezindi. Nefes aldım, kendimi kapıya sabitledim ve uzun boyunun sıcaklığının benimkiyle çarpıştığını hissettim.

"Seni bir saat yalnız bıraktım ve şimdiden kavgaya mı karıştın?" Elini kaldırdı, parmak eklemleri ağzımdaki kesikte, çene çizgimdeki zonklayan morluk boyunca ilerledi.

Nefes alarak acı çekmeyi bekledim ama acı gelmedi, sadece dokunuşunun içimi dışıma çıkaran titreşimi geldi.

"Seni nasıl hissediyorum? Sanki gerçekten buradaymışsın gibi." Sesim ancak bir fısıltının üzerindeydi, boğazım yutkunmakta zorlanıyordu. Onun dokunuşunu daha çok arzuluyordum. Dolgun dudakları benimkilerden sadece birkaç santimetre ötedeydi.

"Biliyorsam ne olayım," diye gürlledi, yaklaştı, nefesi boynumdan aşağı sızıyordu. Her kası, giysilerinin dokusu, gevşek saçları yanağımı gıdıklıyordu. Gerçek gibiydi. "Ama onu kırabilecek birini bulacağım.

Buna bir son vereceğim."

Gözlerim onunkilere kaydı, çenem tuttuğu yerden çekildi ve sözlerinin sertliğini geri püskürttü.

"Evet. Bu iyi olurdu." Küçük alanda ondan uzaklaşmaya çalışarak hareket ettim, sırtım ona dönüktü. "Ne kadar erken, o kadar iyi."

Elleri kollarımda kenetlendi ve beni çevirdi. Beni ayırıcı duvara doğru itti, vücudu kabindeki alandan çok daha fazlasını kaplıyordu.

Başparmağı kesiklerimin ve çürüklerimin üzerinden geçerek ağzımın üzerinde durdu. "Diğer kişinin nasıl görüldüğünü görmeyi seviyorum." Gözleri sıcaklıkla ve gurur gibi görünen bir şeyle parlıyordu. Parmağı dudaklarımda gezinerek onları ayırdı.

Arzu bedenimi kasıp kavuruyor, ağzım başparmağını ısırarak istiyordu. İhtiyacımı hissediyormuş gibi ofladı ve daha da yaklaştı.

Bam.

Banyonun ana kapısı çarparak açıldı ve benim sıçramama neden olarak bağlantıyı kopardı. Warwick bir anda ortadan kayboldu.

"Hey?" Birdie'nin sesi fayanslarda yankılandı. "Banyoda mı saklanıyorsun? Zuz'u kişisel algılama."

"Saklanmıyorum." Kapıyı açtım, dışarı çıktım ve lavaboya gittim.

En azından senin düşündüğün gibi değilim.

"Ben de odaya geri dönecektim." Parmağıyla arkasını gösterdi.

Garip. Sert. "Eğer benimle gelmek istersen."

Çok fazla kız arkadaşı ya da yakın arkadaşı olmadığı hissine kapıldım. Her kelime yabancı ve zorlama geliyordu.

"Elbette."

"Tekrar belirtmeme izin verin: Bence bu berbat bir fikir, hatta en kötüsü. İnsanlarla kaynaşamıyorum. Son oda arkadaşım da aynı fikirdeydi."

"Taşındılar mı?" Tuvaletten çıkarken onu takip ettim.

"Hayır." Birdie omzunun üzerinden baktı. "O öldü."

Tamam o zaman.

Koridordan aşağı döndüğümüzde, adını bile koyamadığım bir şey kantine doğru bakmama neden oldu.

Duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş olan Scorpion bana bakıyordu.

Aramızdaki boşluğu kaplayan ve içimdeki derin bir içgüdüğü saran örümcek ağları gibi, omurgamdan aşağı bir ürperti geçti.

Ondan korktuğum için değil, içten içe onun da benimle aynı şeyi yaşadığını bildiğim için, sanki bir sihir bizi birbirimize çekiyordu.

Bölüm 19

Odalar küçük ve basitti, bazı askerlerin odalarına çok benziyordu. Leopold'daki barakalar. Her iki tarafta iki metal yatak, aralarında bir komodin ve yatakların uçlarında kişisel eşya koymak için dolaplar vardı. Yatağımın üzerinde bir havlu, gecelikler, banyo seti, siyah kargo pantolon ve üstlük bekliyordu. *Kalbim yeniden* doluyor-Nagybacsi imzalı bir notla katlanmıştı.

"Bakın kim şimdiden Teğmen'in evcil hayvanı olmuş." Birdie gözlerini devirdi Not.

"O benim ailemden biri."

"Hepimiz bunu bilmiyor muyuz?" Ofladı, dolabını açtı ve içinden bir havlu ve banyo seti. "Bazen *senin* iyiliğin onun hareketlerini bizim görevimizin bile önüne geçiriyordu. *Brexley, Brexley, Brexley.*" Ayağa kalkarken dudakları kıvrıldı.

Direnış'in bunca zamandır benden haberdar olduğunu, beni izlediğini ve benim hiçbir fikrim olmadığını bilmek garip hissettiriyordu.

"Senin Halálház'da olduğunu öğrendiğinde olduğu gibi kendini kaybettiğini hiç görmemiştim. Ling yakalandığında bile." Elinde bir havluyla duşa gitmeye hazır görünürken, onun yerine yatağına oturdu. "Böyle bir şey için eğitilmişti. Hazırlıklıydı. İyi olacağını biliyordu. Ama sen... siktir. Çıldırdı. Neredeyse kimliğimizi açığa çıkarıyordu."

Elimdeki nota baktım ve komodinin üzerine koydum. Andris duygularını yazılı olarak ifade etmekte yüksek sesle söylemekten daha iyiydi. Doğum günü kartlarım hep sevgi doluydu ama onun ağzından bunu çok nadir duyardım.

"Senin kurtulabileceğini düşündüğünü sanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, burada hiçbirimiz düşünmedik. Bahse girmiştik."

"Ölüp ölmeyeceğim konusunda mı?" Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Birdie omuz silkti. "Sen insansın. Hiçbir insan orada uzun süre yaşayamaz."

"Evet..." *İnsan. Öyle miydin?* Bu düşüncüyü bir kenara iterek savunmacı bir tavırla ona baktım. "Şey, ben yaptım."

"Oyunlarda olduğunu duydum. Ling bize aynı anda iki kişiyi öldürdüğünüzü söyledi, biri de Fae'ymiş." İlk heyecan belirtisi gözlerini aydınlattı.

Cevap vermedim.

"Dövlüğünü, işkence gördüğünü, aç bırakıldığını ve hatta *Kurt'a* karşı savaştığını." Birdie, şeytanı çağırmaktan korkuyormuş gibi kısık bir fısıltıyla onun adını sayıkladı. Aslında gerçeklerden çok da uzak değildi.

"Ling onun

gerçek, ama hadi. Warwick Farkas? Tek seferde bir düzine fae'yi silahsız öldürdüğü bilinen efsane mi? Ona karşı savaşabilmeniz imkanı yok."

Çenemi kapalı tuttum. Andris'in Warwick'le olan ilişkisini gizli tuttuğu açıktı. Sadece birkaç saat önce başının üstünde olduğunu ya da sadece birkaç dakika önce benimle banyoda olduğunu bilmiyordu.

"Sanırım tüm bunları yaptıysam, bir daha yapmamam akıllıca olur. Beni hafife alma." Başımı eğdim ve bir kaşımı kaldırdım. "Yine de insanların bunu yapması eğlenceli."

Ağzında bilmiş bir gülümseme belirdi ve başını salladı. Her şeyi çok iyi anlıyordu. Fae'ler insanlardan çok daha az cinsiyetçiydi, ama yine de sızmış, buradaki toprağı kirletmiş, nesiller öncesine dayanıyordu.

"Ben gidip duşa gireceğim." Gıcırdayan yataktan kalkıp kapıya doğru ilerledi.

"Um, hey." Boğazımı temizledim. "Merak ediyordum da... Scorpion'un olayı nedir?"

"Oh?" Bu tek kelimedeki sesli harfte bir boğumlanma duydum ve anında Scorpion'la aralarında bir şey olup olmadığını merak ettim.

"Ondan garip bir elektrik aldım. Sanki beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu."

Kıkırdadı. "Scorpion herkese karşı böyledir. Birkaç kelimelik bir adam ve bunların çoğu tek heceli. Ama onu dövüşürken gördüğünüzde şiir gibi oluyor. Sert, acımasız, zalim bir şiir. Ama lanet olsun, nasıl sikiştğini hayal bile edemiyorum."

"Ee, siz ikiniz...?"

"Hayır." Kaşlarını çattı. "Burada hiçbir kıza dokunmaz ama çok fazla göreve çıkıyor ve sanırım kendisini boşaltacak birini buluyor. Bu kadar öfke ve ölüm dolu bir insan bunu bir yere boşaltmadan uzun süre yaşayamaz." Dudağını ısırды. "Onunla birlikte öfkesini dindirmeye çok istekli olurum."

"Ona ne oldu?"

"Ne olmadı ki?" Gözlerini devirerek alay etti. "Buradaki çoğu kişi gibi onun da berbat bir geçmişi var. Ama yirmi yıl önce Fae Savaşı'na katılmış ve gerçek bir travma sonrası stres bozukluğu yaşamış. O ve Maddox Unseelie'ydi askerlerle birlikte. Maddox onu çocukluğundan beri tanıyordu ve savaşa giren adamın savaştan çıkan adamdan çok farklı olduğunu söyledi." A

Midemde bir korku sarmalı dolaştı. "Bir gece sarhoşken Maddox her şeyi itiraf etmeye başladı... Bana Scorpion'un öldürüldüğünü gördüğünü söyledi. Karnı deşilmiş ve ikiye bölünmüştü."

"Ne?" Omurgam dikleşti.

"Yani, bundan şüpheliyim. Gece lanet bir savaşın ortasındaydılar. Maddox muhtemelen onun baltalandığını gördüğünü düşünmüştür." Başını iki yana salladı ve kapının kolunu tuttu. "Yine de Maddox'un bu kadar ısrarcı olması beni korkuttu. Gözlerimin içine baktı ve onu daha önce hiç bu kadar telaşlı ya da korkmuş görmemiştim. Gördüğüne yemin etti..."

"Neyi gördün?" Boğazım düğümlendi, soruyu zar zor dışarı atabildim. Kapı aralığından geçip bana baktı.

"O gece arkadaşının ölümünü ve sonra hayata geri dönüşünü izlediğini."

Zifiri karanlık odada saat sabahın üçünü gösteriyordu, uyku her fırsatta benden kaçıyordu. Birdie'nin ağır nefesi, zihnimin benden esirgediği şeylerle sürekli alay ediyordu.

Duştan sonra yorgunluğumun beni anında uykuya sürükleyeceğini umarak yatağa girdim. Ama olmadı. Zihnim düşünceler ve sorular üzerinde dönüp duruyor, içimdeki rahatsız edici hissi durduramıyordu.

Scorpion'un düşünceleri kafamın arkasına dolandı. Bu bir tesadüftü. O gece pek çok insan öldü. Muhtemelen ölüme yakın olan pek çok kişi de hayatta kaldı. Maddox muhtemelen olanlardan farklı bir şey gördüğünü düşündü. Savaş zamanlarında, anılar zihninizde dönüp durabilir.

Savaşın ne kadar acımasız ve korkunç olduğuna dair sayısız hikâye duymuştum ama bunu tam olarak hayal edemiyordum. Milyonlarca insan büyü akını yüzünden ölmüştü. Kürenin dört bir yanına yayılan savaşlar yüzünden fae kaybı da büyüktü.

Altı ya da yedi yaşındayken Budapeşte'yi şiddetli bir fırtına vurdu ve babam kanepemizin arkasına saklandı, emirler yağdırdı, saldırmak için bağırdı, artık hayatta olmadığını bildiğim insanlarla konuştu. O kadar korkmuştum ki ağlamaya başladım. Gözyaşlarım onu kendine getirdi. Beni kollarına aldı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim. Sorun değil, Kicsim." Beni kollarında salladı. "Babamın bazen kafası karışıyor. Başka bir yerde olduğunu sanıyor."

"Nerede?" Doldurulmuş bir köpeği göğsüme bastırdım ve başımı babamın omzuna gömdüm.

"Arkadaşlarımdan daha fazlasını kaybettiğim bir yere. O gece kalbimi kaybettim."

"Anne?"

"Evet, Kicsim. Bu dünyadan ayrıldığında yanında değildim. Hiç veda edemedim. Ama seni kazandım... Bu her şeye değer." Alnımdan öptü. "Çünkü sen, küçüğüm, sen benim ruhumsun."

Yumuşak bir sesle konuşmadan önce bir süre bu şekilde kaldık. "Eğer bir şey olursa, her zaman sana göz kulak olacağımı bil. Seni güvende tutmak için yapmayacağım şey yok. Amcan da sana göz kulak oluyor. Hepimiz seni koruyacağız."

Bu sözlerin gerçek anlamını çok az biliyordum. Genel olarak konuşmuyordu; o zaman bende bir şeylerin farklı olduğunu biliyordu.

Tenim kaşınırken, hareket etme ihtiyacıyla yorganımı üzerimden attım. Bana verilen eşofman ve tişörtle botlarımı ve sporcu sütyenimi giydim ve enerjimi odaklamak için egzersiz odasına gittim.

Koridorlar gece için karartılmıştı ve tüm odalar karanlıktı, ancak gece nöbetindeki insanlar ben geçerken bana başlarını salladılar.

Antrenman odasının ışıklarını açarak doğruca asılı kum torbalarına gittim ve Bakos'un bize sık sık yaptırdığı ısınma hareketlerine daldım. On dakika sonra, alnımdan ter damlarken ensemde bir karıncalanma hissettim ve bir farkındalık titreşimiyle odada birinin olduğunu hissettim.

Yalnız değildim. Etrafımda dönerken, vücudum alarmla sarsıldı.

Scorpion duvara yaslanmış, beni izliyordu. Sanki hiç yatağa girmemiş gibi giyinmiş, delici ela gözleri beni bakışlarına hapsetmişti.

Yutkunarak yüz ifademi soğukkanlı bir hale getirdim ama kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu ve bu egzersizden kaynaklanmıyordu.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" Biraz su almak için uzandım.

Hareket etmedi ya da konuşmadı.

"Seninle konuşmak güzeldi." Çantayı almak için geri dönmeye başladım.

"Saçmalamayla kesebilirsin." Derin sesi ona tam uyuyordu. Hışırtilı ve sinirli.

"Hangi saçmalığı keseyim?" At kuyruğumu sıktım.

Scorpion duvarı itti, iki metre boyundaki gövdesi bana doğru geliyordu. Zayıf bir yapısı vardı, ancak sahip olduğu vücut kütlelerinin saf kas olduğunu söyleyebilirdim.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun." Botları benimkilere çarptı, ben çantaya çarpana kadar beni geri itti, çivi gibi tükürük saçan sesi.

Çenemi sıkarak ona baktım. Tüm dünyam başıma yıkılmak üzereydi. Warwick'i açıklamak yeterince zordu ama Scorpion beni alt edecekti. Bunu rasyonalize etmek mümkün olmayacaktı.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum." Boğazım düğümlendi, gözlerim endişeyle yana kaydı.

Alay ederek yaklaştı. "Paniğini hissedebiliyorum. Tadını alabiliyorum." Yüzüme bakarak hırladı. "Bu nasıl mümkün olabilir? Bakmadan bile nerede olduğunu nasıl bildim? Mezarımın üzerinde dolaşan lanet bir hayalet gibi seni nasıl hissedebiliyorum?"

"Ve burada Birdie senin fazla konuşmadığını söylüyor." Gözlerimi diktim, savunmam bir kale gibi yükseliyordu.

Eli çenemi kavradı, içinden öfke fışkırıyordu. "Benimle taşak geçme. Nesin sen be? Bunu nasıl yaparsın? Sen değil misin insan mı?"

Yüzümü avuçlarından kurtararak ondan uzaklaştım. "Söyle bana."

"Bilmiyorum."

"Bana yalan söyleme."

"Ben değilim!" Kollarımı savurdum. "Bunu senden daha fazla anlamıyorum."

Başını eğdi. Güvensizliğini ve öfkesinin tenime değdiğini hissedebiliyordum.

"Benden şüphe ediyorsun. Güzel. Beni hissedebildiğini mi söylüyorsun? Uzan. Bak bakalım herhangi bir yalan tespit edebilecek misin?" Kendimi işaret ettim, sonra kollarımı iki yanıma bırakarak kendimi ona açtım, bu da saçlarımı yanlış yöne taramak gibi geldi. İçime kapanmak, uzaklaşmak, ağ gibi üzerime çöken rahatsız edici bağlantıyla savaşmak istedim.

Kıpırdamadan dururken göğsü inip kalkıyordu, sanki ne demek istediğimden tam olarak emin değilmiş gibiydi. Ama birkaç dakika sonra, varlığının etrafımda dalgalandığını hissedebiliyordum.

Sikeyim.

Hala bunun düşündüğüm gibi olmadığından umutluydum, düşüncelerimi ona doğru ittim. Bir adım ötede dururken kendimden bir parıltı onun etrafında dönüyordu. Bunu Scorpion'la yapmak çok daha zor geliyordu, sanki bunu yapmak için aktif olarak odaklanmam gerekiyordu, oysa diğer pislikle... denemeye bile gerek kalmadan gerçekleşiyor gibiydi.

"Yalan mı söylüyorum?" Hareket etmemiş olmama rağmen imgelemim kulağına fısıldadı. Bir çılgınlıkla başını yana doğru çekti ve geriye doğru sıçradı.

"Siktir," diye bağırdı ve kafasını hâlâ bir düzine metre ötede durduğu yere çevirdi. "Nasıl?"

"Tekrar ediyorum, bilmiyorum." Kollarımı kavuşturup bağlantıyı kestim ve botlarıma baktım. "Anlamaya çalışıyorum. Sen ilk değilsin. Bunu kırmanın bir yolunu bulmayı umuyorum."

"Bunu biliyor musun? Benim gibi bir başkası daha mı var?"

"Hey. Bu iki yönlü bir yol, dostum." Ellerimi kalçalarıma koydum.

"Sen ortaya çıkana kadar hiçbir sokağım yoktu... *dostum*," diye tersledi

Geri.

Ses tonu bende onu tekmeleme isteği uyandırdı, hem de seksi bir şekilde değil. yol.

"Evet. Bir tane daha var." Evet, ne şanslıyım ki lanet bir efsaneyle bağlantılıyım. Korkunç, sadist biri. Ve şimdi görünüşe göre listeye ekleyeceğim başka bir vahşi pislik vardı. "Sadece o olduğunu sanıyordum."

"*Kovacs!*" Sanki şeytanın kendisini çağırmışım gibi, Warwick odadaydı, bakışları vahşi, sesi talepkârdı. "*Geliyorlar! Kaçın!*"

"Ne?" Dehşet omurgamı dondurdu. Çabalamadan, asi üssünün dışında, büyümüş çalılarının arasında saklanıyor gibi görünen Warwick'in yanındaydım. Sokaklar sessiz ve karanlıktı ama içimden bir ses bir şeyler olduğunu söylüyordu

yanlıştı. Uzakta, puslu silüetler gördüm. At toynaklarının ve çizmelerinin sesleri sokağı kesiyordu. Birkaç yüz tanesi bu tarafa doğru yürüyordu.

"Neredeyse geldiler." Warwick havladı, elleri omuzlarımı kavradı.

"Siktir git buradan! Hemen!"

Bağlantı koptu ve Direniş'in göbeğine geri döndüm, Scorpion yorgun ve şaşkın bir şekilde bana bakıyordu, formu gergindi.

"Ne?" Benden gelen paniği hissederek kafasını çevirdi ama Warwick'i göremediği, duyamadığı ya da hissedemediği açıktı.

"Buradalar..." Tekrar ettim.

"Kim var burada?"

Yine, bir şekilde biliyordum. İçgüdüsel bir tepki.

"HDF." Scorpion'un gözlerinin içine baktım. "Bizi buldular."

Figürler sağa sola kaçışırken sığınakta tiz bir alarm çınladı, hava panik kokuyordu.

Scorpion beni sorgulamadı, hemen gece nöbetine koştı ve alarmı çaldı, muhtemelen ne kadar ölümcül ciddi olduğumu hissetmişti. Dışarıdaki kameranın, tüm bloğu yok edebilecek bir cephanelikle şeritten aşağı inen askerleri yakalaması uzun sürmedi. Bunu gizlemeye bile çalışmıyorlardı. Muhafızların tüm gücüyle bu üsse geliyorlardı ve bizi yok etmek istiyorlardı. Bunlar

Şahsen tanıdığım askerler, sadece birkaç ay önce benim de bir parçası olabileceğim bir grup, "haydut" isyancı üssünü sorgusuz sualsiz işgal etti.

Artık avlananlar arasındaydım.

Scorpion, Wesley ve Maddox'la birlikte kaçmış, bize kaçmak için daha fazla zaman kazandırmak amacıyla çatıya çıkmıştı.

"Brexley!" Andris merdivenlerden koşarak indi, adımı haykırdı ve çılginca beni aradı.

"*Nagybacsi!*" Arkasından seslendim, laboratuvardaki ekipmanları toplayan bir avuç insanın arasından geçerken kollarının beni sıkıca sardığını hissettim.

"Gitmen gerek, *Dragam*." Kendini geri çekti, her zamanki soğukkanlı yüzü korku doluydu.

"Peki ya sen?"

"Benim için endişelenmeyin. Şu an savaştığımız zamanımız yok. Burada kazanamayız. Bu göldeki balıkları vurmak gibi bir şey. Bizim savaşımız uzun soluklu.

Herkes nasıl çıkacağını biliyor ve güvenli olduğunda iletişime geçip karargâhı yeniden kuracağım. Istvan beni bulmak için can atıyor... daha doğrusu *Sarkis'in* saklandığı yeri bulup yok etmek için. Bunu kazandığını düşünmesine izin vereceğim. Ama senin güvenli bir yere gitmen gerek."

Başımı salladım, sadece bilgisayar odasının nasıl temizlendiğini, hayati bilgilerin nasıl alındığını izliyordum. Ling dizüstü bilgisayarları, dosyaları ve haritaları bir çantaya doldurup Andris'e verirken bir diğerini de omzuna attı.

Silah sesleri ve bağrışmalar üst kattaki odada gümbürdüyor, azalan kalabalığın telaşını yoğunlaştırıyordu.

"Birdie!" Andris beni ona doğru itti. "Çıkarın onu buradan!"

"Benimle gel," diye bağırdım Andris'e. Sığınığın içindeki ve üstündeki kaos giderek artıyordu. Onu zar zor geri kazanmıştım; onu tekrar kaybetmek istemiyordum.

Yüzümü avuçladı. "Hepimiz güvende olduğumuzda iletişime geçeceğim, *dragam*." Aceleyle alnımdan öptü ve beni tekrar Birdie'nin içine itti.

"Güvende kal. Seni seviyorum. Şimdi git! Onu buradan götür," diye tekrar Birdie'ye emretti ve Ling'le birlikte kalabalığın içinde kayboldu.

"Haydi!" Birdie kolumdan tutarak beni ters yöne doğru çekti. Sanki böyle bir sonucun provasını yapmışlar gibi, insanlar sığınağın etrafına dağıldılar.

"Birden fazla çıkış var," diye açıkladı Birdie koridorda koşarak. "Kendi kaçışımızı engellemek ve panik sırasında kendimizi öldürtmemek için. Her birimizin belli bir çıkışı var. Sorunsuz, etkili ve bizi bloğun farklı taraflarına çıkarıyor."

Bu strateji oldukça dâhiceydi. Çok fazla planlama ve gizli inşaat gerektirmiş olmalı.

"Burası ne zamandır sizin üssünüz?"

"Katıldığımdan beri. Bu da yaklaşık dört yıl önceydi." Bizi köşeden dolaştırdı ve bir su ısıtıcı dolabına soktu. Isıtıcının arkasındaki yol çoktan açılmıştı ve birkaç kişi karanlık tünelden aşağı doğru koşuyordu. "Bunca zaman sonra neden bizi bugün buldular?"

Suçluluk duygusu beni bir gitar telinin koparılması gibi sarstı. Biraz fazla tesadüfi görünüyordu. Buraya geldiğim gün, yer bulundu...?

Şans eseri değildi.

Tünelde birkaç metre koşuktan sonra merdivenlere vardık ve bir avuç insan koşarak yukarı çıkarken merdivenler altımızda çınladı. Beni Halálház'daki kaçışma geri döndürdü, ciğerlerimi daralttı ve başımı döndürdü. Anılarım şimdiki zamanıma karışıyor, nefes almamı zorlaştırıyordu.

Tepeye ulaşıp loş bir sokağa daldığımda her şey bulanıktı, şafak ufukta sadece bir ipucuydu. Karanlık sokaklarda sesler ve silah sesleri çınılıyordu. Nemli havanın buğusu çıplak kollarımı titretti. Birden Çürümüş çöp, ıslak taş ve idrar kokuları burnumu yakıyordu.

Bang! Bang! Bang!

Mermiler yanımdan hızla geçerek binalardan sekti.

"Kahretsin." Birdie duvara yaklaşp silahını çıkardı.

"Fazladan bir tane yok mu?" Kıyafetlerinden üç tane daha çıkarana kadar şaka yaptığımı sanıyordum.

"Seç bakalım." Hepsi de son model, pahalı, belalı silahlardı.

"Lanet olsun." Ağzım açık kaldı. HDF'de asker olarak bize bu kadar güzel bir şey verilmemişti.

"Benim küçük hobim."

"Ne? Vahşi Topraklar'daki en belalı silahşör olmak mı?"

"Güzel şeyler *toplama*yı severim." Hınzır bir sırıtışla emniyeti bıraktı. "Kimse sevimli, çekik gözlü sarışın kızın onları soyacağından şüphelenmez.

Onlar kumarla meşgulken." Göz kırptı ve bana iki tane uzatırken diğerini çift yumruk yaptı. Birini belime sokup diğerini elimde tutarak sokağın sonuna yaklaştık ve dışarı baktık.

"Siktir," diye nefes verdi. "Evet..."

Altı şeritli cadde HDF askerleri, motosikletler ve atlarla doluydu. Bakışlarım onların düzenini aldı, değerlendirdi ve tanıdı savaş düzenleri. Burada Andris dışında onların tarzını yakından bilen, nasıl savaştıklarına dair fikir sahibi olan tek kişi bendim.

"Haydi." Birdie hareket etmeye başladı, aşağıdan daha fazla insan ara sokakta bize katıldı.

"Hayır." Omzundan tutup onu geri çektim.

"Ne?" Etrafına bakındı, sonra bana ters ters baktı.

"Arkada dışarı bakan askerleri olacak, arkadan gelecek tehditleri arayacaklar, hareket eden her şeyi vurmaya hazır olacaklar." Fae'leri öldürmek çok daha zordu, ama duvar yıkıldığından ve büyüğü ve demir bağcıklı mermiler artık standart olduğundan, gerçekten iyi bir nişancıysanız bu o kadar da zor değildi.

"Lütfen, onların göz kırpmasından bile daha hızlı hareket ediyorum." En fazla on altı yaşında görünen bir kız yanımıza geldi. "Birkaç dangalak insandan saklanmıyorum." Gözlerini devirerek ilerledi.

"Hayır!" Onu yakalamaya çalıştım ama ara sokaktan dışarı uçtu.

Pop! Pop! Pop! Pop! Pop!

Silahlar ona doğru ateşlendi. Aralarından hızla geçti, hızı etkileyiciydi ve diğer tarafa yaklaştıkça umutlarım arttı.

Pop!

Vücudu bir tokatla yere çarptı.

"Gigi." Arnavut kaldırımlı sokağa dökülen kanı izlerken Birdie'nin nefesi kesildi, yüzünün her tarafı gitmişti. "Siktir!" Birdie homurdanarak duvara vurdu. "Aptal orospu! Neden dinlemedi ki?"

Birdie'yle bir başka ortak noktamız da kalp acısını ve korkuyu öfkeye dönüştürmekti.

Başımı ovuşturdum.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu birisi, bir avuç Direniş savaşçısı ara sokakta toplanmıştı.

Çıkmaz geçidin etrafını araştırdım ve uzak duvarın dibinde bir çöp bidonu fark ettim.

"Yukarı çıkıyoruz." Çöp konteynerini işaret ettim. Tırmanmak zordu ama çatıya çıkarsak arka tarafa geçebilir ve geceye karışabilirdik. "Çıkın!" Emrettim.

Hepsi anında tepki vererek çöp konteynerine koştu ve tırmandı. Üst kısım yoktu, bu yüzden her seferinde sadece iki kişi kenarı kullanarak pencereye atlayabilir ve ardından çatıya tırmanabilirdi.

Nöbet tutmaya devam ettim, sadece Birdie'nin kalkmasına yardım etmek için döndüm ve kendim tırmanmaya hazırlandım.

"Dur!" Bir ses çınladı, mideme kurşun yağdırdı. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.* Yavaşça arkamı döndüğümde girişte üç asker duruyordu. Hepsinin tepeye ulaşmasına izin verecek kadar dikkatlerini dağıtabileceğimi umuyordum.

"Brexley?" Bir adamın sesi şaşkınlıkla gerildi. Paniğimin bulanıklığı içinde gruba odaklandım. Hepsini tanıyordum. Caden'in sınıfındaydılar. Elek, Joska ve Samu.

"*Szar!*" *Kahretsin!* Elek tükürdü, eli askerlere sahaya çıktıklarında verilen derme çatma telsize gitti.

"Hayır!" İleri atıldım.

"Kımıldama!" Joska'nın iri elleri silahını yeniden kavradı ve kafama doğrulttu. İri yarı bir adamdı ve eğer saf insan değilsen hayatta olmaman gerektiğine dair aşırı bir tutumu olduğunu hatırlıyordum. Ve kadınlar asker olmamalıydı. Bağnaz, cinsiyetçi ve dürüst. *Saf insan milliyetçilerinin* yeni bir mahsulü. "Silahını bırak!"

Üçüncü adam, Samu, sessiz kaldı. Her zaman baskın kişinin liderlik etmesine izin verir, koyun gibi takip eder, kendi düşüncesi olmadan ne söylerlerse kusardı. Altı yıl boyunca bir köpek yavrusu gibi Caden'in peşinden gitmişti.

Caden bir şey söylemeyecek kadar nazikti ama adam tüylerimi diken diken etti. "Kaptan, o elimizde. Brexley Kovacs elimizde," diye konuştu Elek.

Cihaz. Bir zamanlar hoşlandığım tek kişiydi. O ve Caden oldukça yakındılar, bu yüzden onu tanımaya başladım. Benimle dalga geçti ve birlikte takılabileceğimizi ima etti, sadece ikimiz.

Artık herkes benim düşmanımdı.

"Silahını bırak yoksa seni vururum dedim. Markos'un ne istediği umurumda değil. Sen iğrenç bir fae hainisin." Joska bir adım daha yaklaştı ve silahını alnımın ortasına doğrulttu. "Dönek olarak asılmalısın ve

casusluk yapıyorsun, ama beynini tam burada uçuracağım. Şimdi dizlerinin üzerine çök."

Gözlerim ona dikilmişti, derimin altındaki savaşçı serbest kalmak için kaşınıyordu.

"Şimdi!" Namluyu kafatasıma doğru itti.

Boş tehditler savuracak biri değildi. Ama ben de değildim.

Silahımı yere bıraktım, yavaşça ellerimi kaldırdım, bakışlarım etrafta kullanabileceğim nesneler aradı.

"Kımıldama." Joska ve Samu üzerine çullandılar ve silahımı tekmeleyerek elimden aldılar. Metal kaldırımı sıyırdı ve duvara çarptı.

"Üstünü arayın," diye Samu'ya emretti. Samu üstümü aradı, diğer silahı buldu ve uzun uzun bakarak pantolonunun içine soktu.

En azından diğerleri kaçtı.

"Kelepçeleyin onu. Onu bizzat generalin yanına götürmek istiyorum." Joska dudak bükerek Samu'ya pis işleri tekrar yapmasını işaret etti.

Beni Istvan'a götürürlerse işim biterdi.

Ama planlarımda bu yoktu.

Yumruklarım havaya kalktı, dilimde adrenalinin acı tadı, kaslarım esneyerek emrimle tepki vermeye hazır hale geldi.

Üçe karşı bir. Hepsinin birden fazla silahı vardı. Büyük ihtimalle burada ölecektim ama savaşmadan gitmeyecektim.

Bileklerime doğru ilerleyen metal kelepçelerin açılma sesiyle boynumdaki bir damar seğirdi. Sabrım kemiklerimi sızlatarak beni harekete geçirdi.

Çevremde bir hareketlilik fark ettim, bir kuştan çok bir ölüm meleğini andıran bir figür aşağı doğru süzülüyordu.

Birdie tam Samu'nun yanına indi ve yumruğunu Samu'nun böbreğine indirdi. Samu arkasını dönerken, Birdie silahı onun elinden aldı.

Onun gelişiyile dar sokakta kaos başladı ve ben de fırsatımı değerlendirdim. Joska'nın silahının namlusunu kavradım ve Bakos'un ikimize de öğrettiği gibi silahı onun elinden aldım.

Bacağım dizindeki tendonları savurdu ve tekmeledi. Homurdandı ama kıpırdamadı, parmak eklemleri yüzüme çarptı. Tökezleyerek geri çekildim. Acı zaten ağrıyan çenemde çatırdadı ve öfkemi artırdı.

Oyunlardan sağ kurtulan kız göğsümden hırladı.

Boğazının hassas kısmına yöneldim, yumruğumla gırtlığını yumrukladım. Göz çukuruna çivilediğimde nefes nefese boynunu tuttu, dudaklarından yüksek sesli bir çığlık fırladı.

Sert adam artık o kadar da sert değildi.

"Seni kaltak," diye boğuk bir ses çıkardı, dişlerini göstererek. Sınıfındaki kızlara yaptığı kadın düşmanı yorumları yeterince duymuştum ve yanında antrenman yapan kadınlar hakkında ne hissettiğini biliyordum. Birinin onu dövmesi düşüncesine bile katlanamadığını biliyordum.

Bu eğlenceli olurdu.

Elek yerdeki silahıma doğru koşarken Samu ve Birdie hemen yanımda dövüşüyorlardı.

Joska bana doğru koştu. Dar sokak bana fazla yer bırakmasa da, yolumdan çekildim, böylece sadece kalçamı ısırdı. Acı sinirlerime hücum etti ve yere baktım. Kan sızıyor, pantolonumu kırmızıya boyuyordu. Dikkatimi tekrar ona verdiğimde elindeki hançeri gördüm, yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtiş vardı. Herif beni bıçakladı.

Böyle bir kavganın Halálház'daki yemekhanede bir sabah ritüeli olduğunu bilmiyordu.

Bana doğru tekrar hamle yaptı, bıçağı göğsüme saplandı. Öfke içimdeki canavarı uyandırdı, dönerken, tekmelerken ve yumruklarken görüşüm bulanıklaştı. Duyularım yüksek alarmdaydı ama aynı zamanda bir şiddet bulutunun içinde kaybolmuştum. Kıkırdakların kırılma ve kasların yırtılma sesinden, et ve kemiğe vurulan darbelerden zevk alıyordum. Dirseğimi omurgasına çarpıp bir omurunu kırdığımda ve onu bir gümbürtüyle kaldırırma düşürdüğümde ondan acı dolu bir çığlık yükseldi.

Tam o anda Samu uçarak kaldırırma geri döndü. Kendinden geçmişti, Birdie'ye hızlı bir bakış attığımda yüzünde memnun bir gülümseme gördüm. O da buna bayılmıştı.

"Durun!" Elek'in sesi gürledi, silahın patlaması bizi durdurdu. Elek silahı havadan bize doğru indirdi ve Birdie ile benim aramda sallayarak bir adım öne çıktı. "Bunun bir anlamı yok, Brexley. Burada olduğunu biliyorlar.

Markos geliyor." Kaşlarının arasından bir parça pişmanlık geçti. "Keşke böyle olmasaydı ama bize başka seçenek bırakmadın."

Birdie omuz silkerek, "Gitmemize izin verebilirsin," diye cevap verdi. "Bu da bir seçenek."

Başını iki yana salladı. İyi bir asker olmak için verilen mücadele çok güçlüydü. Erken yaşta içine işlemişti. İtaat et. Emir al. Senin için savaş

neden. Ancak sebep bir yalandı ve nedenlerin hepsi saçmalıktı. Sadece Istvan ve onun güç ihtiyacı vardı.

"Üzgünüm, Brexley. Benimle geleceksin. Diğerleri görüldükleri yerde vurulacak." Birdie'yi işaret etmeye başladı.

"Elek, hayır." Uzandım, adımlarım yavaştı.

Temkinli. "Üzgünüm..." Parmağı aşağı doğru sıktı.

Bum! Silah sesi ara sokakta gürledi ve beni zıplatıp çılgılık attırdı.

Birdie'nin azap dolu gözleri irileşti ama sonra kaşları şaşkınlıkla çatıldı ve gözleri vurulması gereken yere kaydı.

Elek'in bedeni öne doğru düştü ve yüzü betona çarptı. Ölmüştü. Arkasında kocaman bir siluet duruyordu, silahı hâlâ Elek'in bulunduğu noktaya doğrultulmuştu.

"Warwick." Onu gördüğümde ciğerlerim rahatladı. Gözlerimiz buluştu ve onun tanıdık dokunuşunu tenimin her santimetresinde hissedebiliyordum, ancak bu sefer beni yaralanmaya karşı kontrol ediyor gibiydi. Öfkeli ve hırçın.

"Gidelim," diye homurdandı.

İleri atıldım, savaş sesleri tam tepemizden geliyordu. Aşağı atlayarak, elimden alınan iki silahı aldım. Elek'in figürünün yanında durdum, çömeldim ve elimi eski tanıdığımın gözlerini kapatmak için uzattım.

Keder kalbimi bir tsunami gibi doldurdu. O iyi bir adamdı. Bu şekilde ölmeyi hak etmemişti. HDF için ölmenin bir onur olduğu konusunda bize ne söylenmiş olursa olsun, gerçek tamamen saçmalıktı.

Elim yüzünde gezinirken Caden ve benim onun odasında sınıfın geri kalanıyla birlikte takılıp sarhoş olduğumuz zamanları hatırladım. Bana yakınlaşmak, benimle flört etmek için nedenler bulurdu ama Caden yüzünden asla çizgiyi aşmaz ya da bana çıkma teklif etmezdi.

Warwick bana "Kovacs," diye seslendi ama kendimi Elek'ten ayıramadım. Bir an hayattaydı, şimdi ise ölmüştü... benim yüzümden. Annesini ve babasını tanıyordum. Yıkılmış olacaktı. Duygular içimde dönüp duruyor, hikayesini değiştirmek istiyordum.

Avucumun altında yüzünde bir sinir seğirdi, vücudunda bir kasılma oldu, göz kapakları titredi.

"Kovacs, şimdi." Warwick elimi tuttu, beni ayağa kaldırdı, burnu alevlendi, bakışları Elek ve benim aramda gidip geliyordu, kaşları birbirine çarpıyordu.

Uyuşuk ama canlı, uçsuz bucaksız duygular içimde dönüp duruyordu, beynim yaptığım şeye odaklanmak istemiyordu. Neler yapabileceğimi.

"Gitmemiz gerek." Beni bıraktı ve uzaklaştı.

Başımı eğerek onayladım ve Birdie'ye baktım. Bizi izliyordu, yüzünde şaşkın bir ifade vardı, mavi gözleri kocaman açılmıştı.

"Sen Warwick Farkas'sın..." Ağzı açıldı. "*Kurt*." Homurdanarak sokağın kenarına doğru ilerledi.

"Öyle, değil mi?" Benimle yüzleşti. "Vay anasını. O çok... Onun için bir kelime bile var mı?"

"Pislik mi?" Warwick'ten ters bir bakış alarak cevap verdim.

"Hayır, cidden, bu gerçekten Warwick Farkas mı?" Adını bir tanrıymış gibi söyledi.

"Birdie..."

"O gerçek mi? Gerçek efsane önümde mi duruyor? Hayata geri dönen adam mı? Ve sen bunu biliyordun da bana söylemedin mi?" Koluma yumruk attı.

"Ow." Omzumu ovuşturdum.

"Bu bana bir efsaneyle yattığını söylemediğin için. Seks astronomik mi? Efsanevi bir durum mu?"

"Evet," diye

homurdandı.

"Hayır," diye

karşılık verdim.

"Bana daha önce söylemediğine inanamıyorum. Ben tamamen onun hakkında konuşuyordum... ve sen onunla yatıyor musun?" Birdie'nin ağzı açık kaldı.

"Hayır. Hayır, öyle değil. Biz... Hayır... Biz değiliz." Başımı salladım, gevezeliğimi durduramıyordum. "*Benimle seks hakkında konuşmuyordu.*"

Warwick daha da yüksek sesle homurdandı, kızgınlığı ensemde kıvrılıyordu.

"Buraya odaklanabilir miyiz?" Dışarısı buz gibiydi ve vücudum Acı.

"Doğru." Birdie iki silahını da kavradı. "Önce öldür, sonra konuş. Onu nasıl siktiğini. Ve eğer yapmıyorsan, gerçekten yapmalısın. Ya da ben gönüllü olurum."

"*Gerçekten öyle olmanız gerektiğini düşünüyor prenses.*" Warwick'in sesi kulağımda gümbürdüyordu, gerçek adam birkaç adım ötede dururken, gözleri sokaktaki savaştaydı.

"Hayır," diye homurdandım nefesimin altında ve gerçek adamın sırtıttığını

görebiliyordum.

"Bildiğin gibi, benimle sevişmek efsanevi bir deneyimdir. Çoğu asla iyileşemez."

Diğer kulağına geçti, parmaklarının izi sırtımın alt kısmında kayıyordu.

"Yani kurgusal mı?" Sadece ona cevap verdim.

Gerçek Warwick sert bir kahkaha attı, gözleri bana döndü ve Birdie'nin şüpheyle tekrar aramıza bakmasına neden oldu.

"Çavuş Gabor, yerinizi bildirin. Markos içeri giriyor." Elek'in telsizinden cızırtılı bir ses yükseldi ve korku ciğerlerimi sıkıştırdı.

Markos. O buradaydı. Savaşlara nadiren şahsen gelir, HDF'nin güvenliğinden dikte ederdi. Ama ben onun için kişiseldim.

"Kahretsin, buradan nasıl çıkacağız?" Birdie etrafı işaret etti, şeritler gittikçe daha fazla askerle doluyordu.

"Dikkat dağıtma." Warwick'in gözleri bana kaydı ve yüzüme bir gülümseme yayıldı çünkü tam olarak ne demek istediğini biliyordum.

"Dikkat dağıtmak mı?" Birdie önce ona, sonra da bana baktı.

BOOOOOOOM!

Üssün karşısındaki bütün bir bina patladı ve yer sarsıldı. Enkaz ve cam bulutları mantar gibi ortaya çıktı ve üzerimize dolu gibi yağdı.

Hepimiz eğildik, Warwick'in formu patlamanın en kötüsü geçene kadar bir şemsiye gibi üzerimizde belirdi.

Tek kaşını kaldırarak Birdie'ye baktı. "Dikkat dağıtma."

Bölüm 20

Hava yoğun ve ağırdı, ciğerlerimi boğuyordu. Moloz yığınları, cesetler ve devrilmiş arabalarla dolu geniş caddede hızla ilerlerken gömleğimi ağzıma kapattım. Çıglıkların, karmaşanın, silah seslerinin ve yuvarlanan enkazın gürültülü sesleri kaldırımı mini bombalar gibi parçalıyor, hepsi sağır edici bir ses yaratıyordu.

Warwick önden giderek yıkımın içinden geçti ve yolun ortasında devrilmiş bir arabanın arkasında durdu. Birdie ve ben onun peşinden gittik. Silahlar yukarıda ve doğrultulmuş. Herhangi bir belaya karşı tetikte ve tetikte.

"Söylemek zorundayım..." Birdie onu arabaya geri iterek yanımıza sokuldu, silahını arkamıza doğrulttu ve silah sesleri atmosferi doldurdu. "Dikkat dağıtmak için bu oldukça iyiydi."

Warwick cevap vermedi, onun gözleri ilerideydi, benimkiler ise başka yönlerden gelebilecek tehlikelere karşı tetikteydi. Gri gökyüzü dumanlı havaya hiç yardımcı olmuyordu. Önümüzü birkaç metreden fazla görmek zordu.

"Warwick civarında pek çok şeyin havaya uçtuğunu göreceksiniz," diye cevap verdim.

"Yumurtalıklarım gibi," diye mırıldandı Birdie nefesinin altından, onu duyabileceğim kadar yüksek sesle. Ona bir bakış attım. "Ne?" Omuz silkti. "Sanki sen de aynı şeyi düşünmüyormuşsun gibi."

Evet... Hayır! Hayır, Brexley, değildin.

"Kahretsin," diye homurdandı Warwick, vagonun arkasına eğildi, öfkesi kemiklerime çarpıyordu.

"Ne?" Endişeyle başımı çevirdim. Kızgın olduğunu hissedebiliyordum ama nedenini bilmiyordum.

"Patlamanın o şeyi ortadan kaldırması gerekiyordu." Sokağı işaret etti.

"Ne şeyi?" Gözlerim puslu havada her hareketi ve şekli değerlendirerek baktım.

"Şu," diye homurdanarak bulvarın ortasına yuvarlanmakta olan devasa bir nesneyi işaret etti.

"Ó, hogy baszd meg egy talicska apró majom!" *Oh, may a* Bir el arabası *dolusu küçük maymunun canı cehenneme, diye* tısladı Birdie, başı titriyordu.

Birçok eski Macarca deyim hayatta kalmıştı ve şimdi bu çılgın dünyada daha da geçerli görünüyordu.

Nesneye bakarken boğazım düğümlendi. Ne olduğunu çok iyi biliyordum. Matkapta birçok kez doldurmuştum. Demirden yapılmış toplar, duvarın yıkılışından zarar görmeden kurtulmuş, Doğu'da çok rağbet görmüştü.

Blok ülkeleri. Özellikle de perilerle savaşırken, çünkü demir onların zayıf noktasıydı. "Lanet olsun." Topun ateşlendiğini görünce midem bulandı.

İsyancıların karargâhının bulunduğu yıkık dökük konağı işaret eden bir asker fitili ateşledi.

Lütfen git artık. Lütfen. Korku içgüdüsel oldu. Düşüncelerim doğrudan ona yöneldi ve beni onun bulunduğu yere çekti.

Kahretsin. Çatıda durmuş, Maddox, Wesley ve buraya ilk geldiğimde tanıştığım ikiz muhafızlarla birlikte Scorpion'un arkasına bakıyordum. Kısmi bir duvarın arkasına saklanmışlar, HDF askerlerine ateş ediyorlardı. Bu

Pus hâlâ yoğundu ve devasa bir enkaz yığını aşağıda gerçekten neler olduğunu ve onları bekleyen tehlikeyi görmelerini engelliyordu.

Dehşet içime işledi ve Scorpion'un sarsıldığını gördüm, vücudu etrafında dönüyordu, beni hissediyordu, gözleri benimkileri buluyordu.

"Scorpion! Kaç!" Aramızdaki bağ sayesinde bağırdım. Yerde, bitmek üzere olan fünyenin cızırtısını duydum. "ŞİMDİ!"

Gözleri büyüdü ve anında tepki verdi.

"Gidin! Gidin!" diye bağırarak grubunu merdivenlere doğru yönlendirdi. Maddox içgüdüsel olarak arkadaşına karşılık verdi ve çatıya doğru tırmandı,

Diğerleri daha yavaş hareket ediyor, onun tepkisini sorguluyorlardı. Merdivenlerden aşağı incek kadar zamanları olmadığını biliyordum, bu düşünce beni endişelendiriyordu. Hiçbir şey yapamadım.

"Ne var? Neler oluyor?" Wesley Scorpion'a doğru döndü.

"Çekilin lan!" Scorpion elini sallayarak onlara doğru bağırdı. Beşi de uzak tarafa doğru koşuşturdu, ama yerdeki ben zamanlarının kalmadığı anlamına gelen bir şekilde çığırdayarak söndü.

"Acele edin!" Yalvardım ve sadece Akrep'in beni duyup görebileceğini bilerek acele etmelerini işaret ettim.

"Cannon..."

BOOOOOM!

Demir bilye binanın tepesini yarıp geçerek Çatıdaki nişancılar. Tuğla, ahşap, sıva ve metal parçalandı, adamlar

kaçmak için yarışırken parçalara ayrıldı. Onları ileri doğru fırlattı.

rüzgarda kağıt. Figürleri beş katlı binadan havalandırırken, molozlar onları yere doğru sürükledi.

"Akrep!" Vücudunun düşüşünü izlerken çığlık attım.

Scorpion ve benim aramdaki bağ sert bir çatırtıyla koptu ve beni şiddetle içime çekilmeye zorladı.

"Ne oldu? Neyin var?" Birdie söyledi. O ve Warwick bana döndü, ellerim göğsümde, kendimi dengelemeye çalışıyordum.

Ölmüşler miydi? Onları zamanında uyarmadım mı?

"X?" Birdie bana seslendi ama elimi uzatmaya çalışmaktan kendimi alamadım. Kalbim göğsümde gümbürdüyor, keder beni bıçaklıyordu. Onu çok az tanıyordum, hiçbirini ama Scorpion'la olan bağlantımız bunu önemsiz kılıyordu. Birbirimize bağlıydık. Ailemden birini kaybetmiş gibi hissettim.

Birdenbire binanın arkasına döndüm, Maddox ve Wesley kıpırdanıyordu ama ben diğerini arıyordum. Birdenbire benim için çok şey ifade eden adamı.

Büyük bir çimento yığınının altında ezilmiş bir figür gördüm, her yere kan ve irin sıçramıştı.

Hayır... lütfen, hayır... Kusmuk boğazımı çalkaladı.

Bir inilti görüşümü enkazdaki başka bir figüre kaydırды

"Scorpion!" Toz, moloz ve kan içinde sırtüstü yatarken gözlerini açtı ve bir yudum hava çekti. Başını çevirdi, gözlerimiz buluştu.

"Kovacs?" Warwick'in sesi beni Scorpion'la olan bağlantımdan kopardı ve başımı ona doğru çevirdi. Su rengi gözleri bana dikilmişti, sanki *sana neler oluyor?*

"İyiler." Nefes aldım, omurgam rahatlamayla arabanın içine doğru kıvrıldı. "Hayatta kalmayı başardı."

"Kim kurtuldu?" Birdie sordu.

"Çocuklar... Maddox, Wesley ve Scorpion." İkizlerden en az birinin öldürüldüğünü biliyordum ama diğerlerinin iyi olmasının içimi rahatlattığını inkâr edemezdim.

"Nereden biliyorsun?" Birdie şaşkın görünüyordu.

Warwick'in gözlerinin beni incelediğini hissedebiliyordum ama onlara cevap vermedim.

"Yeniden doldurun," diye bağırdı bir adam, odağımızı askerlere kaydırarak. "Dengeleyin!" "Buradan çıkmamız gerek." Warwick takip etmemizi işaret etti. "I

Bisikletimi çalıların arasına sakladım." Üzerindeki aşırı büyümüş çalılıkları işaret etti.

Ana yol.

"Tam orada mı?"

"Daha iyi bir yer bulacak vaktim yoktu prenses," diye tersledi beni.

"Hatırladığım kadarıyla, onun yerine seni uyarıyordum."

Sokağın diğer tarafına doğru ilerledik, her birkaç adımda bir saklanarak takip edilmediğimizden veya görülmediğimizden emin olduk. Bir ara sokakta toplandık, Warwick'in bisikleti artık sadece birkaç metre ötedeydi.

"İşte burada yollarımız ayrılıyor." Birdie silahını yeniden doldurdu, sesi duygusuzdu.

"Ne?" Sadece bir hafta içinde bu gruba nasıl bağlandığıma şaşırmıştım. Gün.

"Evet, bir süreliğine saklanabileceğim bir yerim var." Omuz silkti. "Ayrıca, ben kendi başıma daha iyiyim." Bunu tamamen anladım.

"Yollarımızın tekrar kesişeceğinden hiç şüphem yok, X."

Kapüşonunu beyaz-sarı saçlarının üzerine doğru çekti. "Bela seni takip ediyor gibi görünüyor."

Homurdandım. "Evet, bunu çok duyuyorum."

"İçimden bir ses, gelecek olan şeyin ortasında senin olacağını söylüyor." Bana başını salladı, sonra aynısını Warwick'e yaptı. "Efsane."

Gitmişti, ucu açık geçitten aşağıya doğru koşuyordu, kaostan uzaklaşıyordu, hiçbir duygu ya da "kendine iyi bak" demiyordu. Bu onu daha çok sevmeme neden oldu.

Boooooom!

Bir başka top mermisi konağın tepesini tamamen yıkıp geçerken zıplayarak etrafımda döndüm.

"Haydi." Warwick bir adım attı, duvara yaslandı ve çalılara doğru süründü.

Silahımı yukarıda tuttum, kalbim göğsümde çarparken gözlerim arkamıza odaklandı. Gürültü ve kargaşa delici seviyelere ulaşmış, güvenliğimi ve akıl sağlığımı yerle bir etmişti. Her an son anımmış gibi hissediyordum.

Hiç savaşta bulunmamıştım ama zihnimde böyle bir şey vardı. Genç askerlerin ölü bedenleri yere serpilmişti; hava dehşet, nefret ve ölüm kokuyordu.

Çığlıklar ve emirler. Kurşunlar ve bombalar.

Yıkım. Bedlam.

Savaş, onu deneyimleyene kadar gerçekten anlayabileceğiniz bir şey değildi. İnsanların en temel tepkilerini tetiklerdi. Hayatta kalmak. Arkadaşıklardan ve ideallerden vazgeçmek.

Sersemlemiş, içim parçalanmış ve dehşete düşmüştüm... çünkü ben de farklı değildim. Hayatta kalmak için yoldaşlarımı ilk kez öldürmüyordum.

Öldür ya da öldürül.

"Onbaşı Markos!" Bu isim kargaşayı böldü, tüm katmanları sıyırdı, başımı bulvara doğru çekti, midem bulandı.

Her şey durdu.

Gözlerim eski en iyi arkadaşşıma takıldı. Hayatımın yarısı boyunca sevdiğim adama. Sadece yirmi metre kadar ötede, asker kıyafetlerini giymiş, rütbesi yeni bir mezun için olması gerekenin çok üstündeydi. Istvan, gücü ailesinde tutacaksa adam kayırmayı çok severdi ve tek oğlu olması tüm yükü Caden'in omuzlarına yüklemişti.

Caden'in göğsü şişti, çenesi gerildi. "Rapor ver."

"Gabor'u ölü, Çavuşlar Anto ve Joost'u da baygın ve ciddi durumda bulduk." Asker endişeyle yutkundu. Elek, Joska ve Sam hakkında konuşuyordu. "Er Kovacs gitmişti. Ama her yeri arıyoruz efendim."

Tam buradaydım. Onlardan sadece 60 metre uzaktaydım.

"Eğer onu bulursan, doğruca bana gel, anlıyor musun? Babama ya da Kalaraja'ya değil. Bana gel."

Kalaraja. *Lanet olsun.* Ölüm Lordu'nun yakınlarda olduğunu tahmin etmeliydim. Beni buraya kadar takip edenin o olduğuna şüphe yok.

"Kovacs." Warwick motosikletini çekmiş, bacağını üzerine atmıştı. "Haydi."

Tıkla. Tıkla.

Kurulan bir silahın sesi beni olduğum yerde dondurdu. Karanlık, boş bir kapıdan bir figür çıkarken namlunun şakağıma dayandığını hissettim.

Warwick göz açıp kapayıncaya kadar silahını çıkardı ve adama doğrulttu.

"Onu senin beni vurabileceğinden daha hızlı vurabilirim."

Kalaraja'nın tanıdık genizden gelen sesi tüylerimi diken diken etti.

Vücudumdaki her hücre donmuştu, içimdeki dehşet beni olduğum yerde donduruyordu.

Bakışlarım Warwick'inkilerle kilitlendi.

İkimiz de ne kadar aptal ve acemiydik ki bir yılanın otların arasında uzanmış bizi beklediğini düşünemedik.

"Sanırım Bayan Kovacs benimle geliyor." Kalaraja silahı benden aldı, hala pantolonumun içine soktuğum silahtan habersizdi.

Onu bulması sadece bir dakika sürecekti.

"Beni vurmayacaksın. Onun hayatı senin için çok önemli, değil mi?" Warwick'le alay etti. "Ben de düşünmeden ve hissetmeden öldürdüğünü söylenen efsanevi Warwick Farkas'ın böyle bir övgüye layık olacağını düşünmüştüm. Bu yönden birbirimize benzediğimizi sanıyordum. Ne kadar üzücü.

Duyarlılık bir efsaneyi daha alaşağı eder." Silahı kafama dayadı, beni kımıldatmaya çalışıyordu. "Kımılma."

Kalaraja'nın Warwick'i canlı bırakmayacağını biliyordum. Warwick'in dikkati bendeiken yürümeye başladığım anda muhtemelen onu kafasından vuracaktı.

"*Warwick...*" Hareket etmemiş olmama rağmen onun yanında durdum. "*Vur onu.*"

"Seni öldürecek."

"Neden, evet, yapacağım." Kalaraja, Warwick'in bana verdiği yanıtı yanıtladı.

"*Nasıl olsa beni öldürecek. Ve eğer önce sen ateş etmezsen, seni de öldürecek.*" Koluna dokundum.

"Bu kadar kolay mı düşeceğimi sanıyorsun prenses?" Bana göz kırptı. "Boşuna *efsane* olmamışsın."

"*Yapma.*"

"Çok geç." Yaramaz bir sırıtiş ağzının kenarını çekiştirdi.

Namlunun şakağıma verdiği acı keskindi. Warwick'in ruhu şimdi yanımda hareket ederken, bedeni hala motosikletin üzerinde oturuyor ve silahı Kalaraja'ya doğrultuyordu.

"*Dövüşebildiğini biliyorum,*" diye gürledi Warwick kulağıma. "*Ama bu adam tam olarak insan değil. İhtiyacın olanı al, prenses.*"

"Ne?" Ağzım açık kaldı. Bu hiç mantıklı değildi. Istvan için çalışıyordu. HDF'nin bir parçasıydı. "Tam insan değil mi?" Bakışlarım Kalaraja'ya kaydı.

Kalaraja'nın gözleri büyüdü. "Ne dedin sen?" Sanki biri sırrını ifşa etmiş gibi gözlerinin benimkiler arasında korkuyla gidip geldiğini görebiliyordum. Başparmağı tetiğin üzerine bastırdı.

Zamanımız dolmuştu.

"*Şimdi,*" diye bağırdı Warwick bana.

İçimden bir adrenalin seli geçti. Vücudum, Kalaraja aniden ağır çekimdeymiş gibi, kavrayamadığım bir hız, güç ve kuvvetle hareket etti. Eğilerek kolunu havaya kaldırdım. Silahın ateşlenme sesi çok uzaklardan duyuldu. Ona doğru dönerek, kolunu yumrukladım.

Boğazını sıktım, dizim leğen kemiğine çarpıp onu eğdi. Dirseğim omurgasına çarparak onu yere düşürdü, silahı ayaklarımın dibine yuvarlandı.

Motoru hızlandırarak Warwick'e doğru koşmaya başladım. Tam binmek üzereydim ki öfkeli sesler başımı yana çevirdi ve kendiminkinden daha iyi bildiğim.

Caden konuştuğu üç askerle birlikte kaskatı kesilmişti, gözlerimiz birbirine kilitlenmişti.

Sadece bir saniyelik bir zaman dilimiydi ama gözlerindeki tüm duyguları trajik bir roman gibi hissettim. Acı, keder, ihanet, incinme, kafa karışıklığı ve en kötüsü... aşk. Onu çok iyi tanıyordum, ne demek istediğini anlamıştım: *Bana geri dön, seni koruyacağım, güvende tutacağım. Bunu birlikte düzelteceğiz. Yapma bunu.*

çünkü eğer yaparsan... asla geri dönemezsin. Seni seviyorum.

Bir parçam bunu istedi. Onun kollarına koşmak ve her şeyi yoluna koyabileceğimizi ummak istiyordu.

Ama artık peri masallarına inanan bir kız değildim.

Geri dönüşü olmayan noktayı çoktan geçtiğimi henüz anlamamıştı. Benim için kurtuluş yoktu. Düzeltmek yok.

Yüz hatlarımda keder titreşti. *Özür dilerim Caden.* Çenemi sıktım ve bacağımı Warwick'in motosikletinin arkasına doğru salladım.

Gözlerindeki yıkımı görebiliyordum. İhaneti. Onun yerine Fae'lerle dolu bir dünyayı, kaçak bir hayatı seçtiğimi fark ettim. Ama o da benim gibi iyi eğitilmiş bir HDF askeriydi. Geri dönersem Istvan'ın beni muhtemelen öldüreceğini bilse de, Caden üzüntüsünü hemen geri itti. Başını kaldırdı, etrafındaki adamlara emirler yağdırırken gözleri tiksinti ve nefretle bana dikilmişti. "Yakalayın onu!"

Bizi düşman ilan etmişti.

Warwick motoru çalıştırarak bizi savaştan uzaklaştırdı. Silah sesleri yanımdan geçip yere çarpıyordu.

Arkamı döndüğümde Kalaraja'nın ayağa kalktığını ve Caden'in peşimden gelmelerini emrettiği birkaç askere işaret edip bağırdığını gördüm. Koşarak

Motosikletler caddenin aşağısında bekliyordu. Atladılar, peşimizden koşular. Kalaraja onlara liderlik ediyordu.

"Acele et." Warwick'i daha sıkı kavradım. "Misafirimiz gelmek üzere."

Warwick gaza bastı, motosiklet ileriye doğru yalpaladı, nesnelerin, cesetlerin ve enkazın etrafından keskin bir şekilde dönerek bizi savaştan uzaklaştırdı.

Arkasına baktığında dört motorun yaklaştığını gördü.

Bang! Mermiler derimizi yaladı.

Etrafımda döndüm, geri ateş ettim, kolum adrenalinden titriyordu ve motosikletin sert hareketi, hiçbir atışın hedefini vurmaması. Bu sadece Bunu bitirmek için onlardan *biri*.

"Kahretsin!" Warwick mırıldandı. İlerideki at arabalarına ve atlara baktım, insanlar sabah pazarı için hazırlanıyorlardı, sokağın aşağısındaki kavgadan habersiz ya da umursamıyorlardı. Hâlâ doyurmaları gereken karınları varken olmazdı. "Tutun Devam et!"

Bisiklet gıcırdayınca tutuşumu sıkılaştırdım ve o bir ara sokağa saptı, bisiklet lastikleri ayak uydurmak için çabaladı. Warwick'in botları, bizi ince geçitten aşağı yönlendirirken kaldırım taşlarına çarpmamızı önlemek için nemli zemine dikildi.

Bang! Bang! Bang!

Sümüklü böcekler motora çarptı, sokak bizi kolay bir hedef haline getirdi. Bu, çetenin bize saldırdığı geceye çok benziyordu. Onların aksine, Kalaraja eğitilmiş ve ölümcül bir askerdir. Kurşunu hedefi vururdu.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Motosiklet ara sokaktan çıkıp daha düzgün bir caddeye geri dönerken arkamızdan silah sesleri yükseldi, egzoz borusuna ve çamurluğa isabet etti.

"Bana tutun," diye bağırdım motorun sesini duyarak, bir kurşun daha arka lambaya çarpıp patlattı.

"Ne?" Warwick omzunun üzerinden baktı, kaşları kırışmıştı.

Kollarından birini tuttum ve gövdemden etrafına doladım. "Bekle."

Bir sonraki kurşunun omurgama ya da kafasının arkasına saplanacağından emin olarak planımı ikinci kez gözden geçirmeden bir bacağımı göğsüme doğru çektim. Kuyruk sokumumun üzerine oturup dönerek diğer bacağımı savurdum ve hafif bir yalpalamayla yüzümü çatışmaya doğru döndüm.

"Kahretsin, Kovacs." Warwick kalçamı sıkıca kavradı. "Sen kafayı yemişsin!"

"Bunu bildiğini sanıyordum!" Pantolonumun arkasından ikinci silahımı çıkardım, peşimizdeki figürler artık tam görüş alanındaydı. "Hadi ama, pislikler..."

İki kolumu da kaldırdım ve ateş ettim. Patlamalar terk edilmiş sokaklarda çınladı, bir tanesi bir askerin bisikletinin lastiğine çarptı. Nemli sokak, kontrolünden çıkmasına neden oldu, metalin sesi yerde gıcırdaydı, vücudu ölümcül bir darbeye eski bir yangın musluğuna çarptı. Diğer asker ona baktı ama Kalaraja gözlerini benden ayırmadı.

Onun hedefi bendim. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Hedefine ulaşmakta başarısız olduğundan şüpheliydim.

O tam olarak insan değil.

Silahını kaldırdı, bana doğrulttu.

Bang!

"Warwick!" Onu uyarmak için bağırdım, duygularım ona doğru yöneldi. Motosikleti kenara çekti ama artık çok geçti.

Kurşun karnıma saplanıp etimi ve kemiğimi parçaladığında içimde bir acı patladı.

Şok içinde kalçama baktım. Beyaz tişörtüm kırmızıya boyanmıştı. Yan tarafımdaki delik Joska'nın beni bıçakladığı yere yakındı.

Sikeyim.

Bu şekilde ölmek istemezdim. Ölüm Lordu için bir cinayet daha. Istvan'ın haberi üzüntüyle öğrendiğini görebiliyordum, ama sonra başını duygusuzca sallıyor ve iyi yapılmış bir iş için ona teşekkür ediyordu. Artık bir sorun olmadığını, bunun yapılması gerektiğini söylerdi kendine.

Öfke dudağımı büktü, adrenalin damarlarıma aktı, hissetmiş olabileceğim her türlü acıyı uyuşturdu ve tişörtümün içine emilen sıcak kanı ve içimin parçalanıp öldüğü hissini görmezden gelmeme yardımcı oldu. Tüm acım, öfke ve intikamdan başka bir şey hissetmeyene kadar yüzeyin altında titreşti.

Warwick Vahşi Topraklar'da hızla ilerliyor, harap olmuş ve yıkılmaya yüz tutmuş binaların arasından zikzaklar çizerek geçiyordu, rüzgâr ve dağınık saçlar yüzüme kamçı gibi çarpıyordu.

Silahları hedeflerime doğrulttum. Her iki silahı da ateşledim, dikkatimi soldaki üç kişiye yoğunlaştırırken mermiler tekrar tekrar namludan geri tepti.

Kurşunum, bisikletini deviren bir muhafızın kafasına isabet etti, makine kaldırımında savruldu ve donuk sabah ışığında kıvılcımlar yarattı. Topallamış hali sokağın ortasına yuvarlandı ve orada hem hayvan hem de insan leş yiyiciler tarafından parçalanmaya terk edildi.

Bang!

Bir başka acı patlaması içimi parçaladı, ciğerlerim hava almak için hırıldadı ama aşağı bakmadım. Bunun bir önemi yoktu. Öleceğimi biliyordum ama Kalaraja'yı da yanımda götürecektim.

Warwick'i korumak, onu güvende ve hayatta tutmak için duyduğum içgüdüsel ihtiyaç, zayıf kollarımı tekrar kaldırmama yardımcı oldu. Titremiyorlardı. İçimdeki nefret ve öfke beni derinlerden besliyordu.

Bang! Bang! Bang! Bang! Bang!

Bir mermi Kalaraja'nın omzuna isabet ederek onu geriye savurdu ama bu onu sadece kızdırmışa benziyordu. Bana hırladı.

Evet, sikik, hislerimiz karşılıklı.

Bir mermi Warwick'in pazusundaki çıkıntıyı son muhafızdan sıyırdı.

Yok artık. Ağzımdan deli bir kadın gibi öfke dolu bir çığlık çıktı. Son muhafızı da öldürdüm, kurşunlar Kalaraja'ya da sıçradı, vücudu bisikletinden kayarak yere yuvarlandı. Son iki hedef etkisiz hale getirildi.

Rahatlamış bir şekilde Warwick'e geri döndüm, kollarımı indirdim ve boğazımdan ağır bir iç çekişin çıkmaya çalıştığını hissettim. Hırıltılıydı ve ciğerlerime sıvı dolduğunu biliyordum.

Yağmur bulutları gökyüzünü kaplamıştı ama sabah ilerledikçe hava aydınlanmak yerine kararıyor gibiydi.

"Kovacs?" Warwick'in başı bana döndü, sesinin gürültüsü sırtıma vuruyordu. Üşüdüğümü hissettim, bana dokunduğu yer dışında korkunç derecede üşüdüğümü. Onun sıcaklığına doğru kıvrılmak, vücudunun beni sarmasına izin vermek istedim. "Hey."

Ağzım çalışmak istemedi.

Çok soğuk.

"Kovacs?" Sesi yükseldi, cüssesi daha da büyüdü, eli yanıma daha sıkı kavradı. Çilek reçeline benzeyen kan ikimizi de ıslatmaya başladı.

"Lanet olsun!" Elini çekti, ona baktı, sonra tekrar bana döndü. Çok, çok üşümüş ve yorgundum. Sadece uyumak istiyordum.

"Lanet olsun. Hayır! Kovacs, dayan. Biraz daha dayanmanı istiyorum." Soluğunun altında uzun bir küfür dizisi tısladı, motosiklet daha da hızlandı, titreşim sadece göz kapaklarımı indirdi. Gözlerimi açık tutamıyordum.

"Benimle kal." Kolunu tekrar bana daha sıkı doladı.

Her şey bir rüya gibi gelmeye başladı. Uyanık mıydım? Uyuyor muydum? Artık bilmiyordum.

Ama gözlerimi kapatma ve karanlığın beni ele geçirmesine izin verme çağrısı, adımın çığlıklarıyla savaştı.

"Kovacs!" Sesi bana tutunmak, uzanıp elimi tutmasına ve beni geri çekmesine izin vermek istememe neden oldu ama güçlü bir kuvvet beni bir nehirden aşağı çekti. Artık akıntıyla mücadele edemiyordum. "Sakın benden vazgeçeyim deme. Sana izin vermeyeceğim." Sesi daha yakından geliyordu. "Halálház'dan sağ çıktın, işkenceye ve Oyunlara katlandın... Bundan da sağ çıkabilirsin..."

Uçurumun dibine daha da battım.

"Brexley." İlk adımın sesi kalbimin etrafında dönüyordu, içinde duyabildiğim acı dilimi. "Lütfen..."

İtaat etmek istedim ama akıntı beni sürükledi, sözlerini parçaladı ve benden uzaklaştırdı.

Kendimi bıraktım.

Artık üşümüyorum.

Bölüm 21

Huzur bulduysam bile uzun süre kalmama izin vermedi. Sert sesler, mide bulantısı, acı ve kafa karışıklığından oluşan bir girdap beni sarsarak uyandırdı. Zaman, mekân ve hatta düşüncelerim bile elle tutulur gibi gelmiyordu. Her şey soyut ve kafa karıştırıcıydı. Göz kapaklarımın titrediğini hissettim. Gövdemde ateş yanıyordu ve gırtlaktan gelen bir çığlının duvarlara çarptığını duydum.

"Tutun onu! Temizlemem lazım," diye emretti şehvetli, berrak bir ses.

"Deniyorum." Derin, çakıllı bir ses üzerime geldi ve ardından Kollarımdaki baskı beni anında sakinleştirdi. Ama sanki şimdi acı çekiyormuş gibi içini çektiğini duyabiliyordum.

Bir duraklama oldu.

"Ne?" Boğuk ses kaslarımın gevşemesine yardımcı oldu, hatta gövdemdeki ateşi köreltti.

"Hiçbir şey," diye cevap verdi diğer adam, iki hecenin üzerinde şüphecilik yüzüyordu. "Buna şiddetle tepki verecek."

"Umurumda değil! Onu hemen iyileştir Ash."

"*Az istenit*, Warwick. Elimdekilerle elimden geleni yapıyorum. Bu kızın birden fazla ölümcül yarası var. Bıçaklanmış, vurulmuş. Ciğerleri kanla dolu. Böbrekleri rendelenmiş peynire benziyor ve nabızı neredeyse hiç atmıyor. Elimden geleni yapıyorum."

"Daha sıkı dene." Alçak bir hırıltı duyuldu. Bir tehdit. Adrenalinin acıılığı gibi tadını alabiliyordum. "Düzelt onu."

Diğer adam bir ses çıkardı ama cevap vermedi. Bir hareket sesi duydum, cam ve metal şangırdıyordu, sonra karnımda bir baskı hissettim. Vücudumun seğirdiğini hissedebiliyordum ama acı bana asla tam olarak ulaşmadı.

Uzun, derin bir homurtu duydum, parmaklarım kollarıma gömüldü, hırıltılı, boğuk bir nefes aldım.

"Bu da ne?" diye sordu ilk adam. "Warwick mi?"

"Önemli bir şey değil. Devam et," dedi dişlerinin arasından, sesi işkence doluydu.

"Bu hiçbir şey değil. Neler oluyor? O burada sakince yatarken sen neden böbreğinden kurşun çıkarılmış biri gibi davranıyorsun?"

"Dedim ki. Bir şey yok." Kulağıma yakın, ağır ağır nefes aldı.
"Devam et."

"Muhtemelen yaşamayacak. Hazırlıklı olmanızı istiyorum. Sistemi büyük olasılıkla şok nedeniyle kapanacak."

"Sadece yap!"

Bir ritim vardı.

İçimde alevler patladı, omurgam çatırdadı. Ama odayı sarsan, içimi parçalayan ve beni dayanılmaz bir acıyla dolduran onun derin kükremesiydi.

Bu çok fazlaydı.

Sonsuz karanlığa geri döndüm.

Seslerin mırıltısı yatıştırıcı olsa da beni karanlıktan çekip çıkardı. Kirpiklerim açılmaya çalışarak çırpındı. Safra yemek borumun duvarlarına yapıştı ve acıyı tam olarak belirleyemesem de, mide bulantısı sanki fırtınalı bir okyanustaymışım gibi içimde yuvarlandı.

Zayıf bir şekilde göz kapaklarımı aralayıp ağaç dallarından yapılmış eski ahşap tavana baktım. Oda karanlık ve loştu, tek ışık odada çıtırdayan ateşten geliyordu ama yine de aydınlıktan ürktüm. Uzanmış bedenime baktığımda üzerimde yumuşak bir battaniye, başımın altında bir yastık vardı ve ahşap bir yemek masasının üzerinde yatıyor gibi görünüyordum.

"Seni uzun zamandır tanıyorum. Senin yanında savaştım." Büyük şöminenin yanından gelen yumuşak, baştan çıkarıcı ses bana doğru şehvetli bir şekilde sürüklendi. "Janos ve ben seni sahada bulan kişilerdik..."

Bir sandalye gıcırdadı. Başımı eğip baktım. Ateşin önündeki ev yapımı görünümlü iki ahşap sandalyede Warwick ve tanımadığım bir adam oturmuş içiyorlardı.

Warwick'in gömleği hâlâ kurumuş kanla kaplıydı, kolunda bir bandaj vardı, pantolonu yağ, kir ve daha fazla kanla lekelenmişti.

Diğer adam koyu yeşil, bol pamuklu bir pantolon ve daha açık yeşil bir gömlek giymişti, ayakları çıplaktı.

Tanımadığım adamın profilinden görebildiğim kadarıyla, gerçekten muhteşemdi: yontulmuş çene, dolgun dudaklar, kirli sakal ve omuzlarına dökülen dalgalı, koyu sarı saçlar. Warwick'e kıyasla güzeldi. Daha kısa ve daha az genişti. Ama neredeyse tüm erkekler Kurt'a kıyasla zayıftı. Warwick'in bir

diğer herkesi küçük göstermenin bir yolu. Önemsiz. Oturuyor olmasına rağmen bu adamın uzun boylu ve fit olduğunu söyleyebilirdim, insanlara göre yirmili yaşlarının sonlarında görünüyordu.

"Seni burada tutarak çok şey riske atıyorum. Eğer Killian ya da adamlarından biri seni bulursa. Hâlâ ona bağılıyım. Üstesinden gelmem gereken bir borç." Adam kaşlarını çatı.

Warwick yüzünü ovuşturdu ve tekrar ateşe baktı.

"İnsanlara güvenmekte gerçekten sorun yaşıyorsun. Bana bile... Yaşadığımız onca şeyden sonra." Güzel adam tahta bardağında ne varsa ondan bir yudum aldı. "En azından bana onun senin için ne olduğunu söyle."

"O bir şey değil." Warwick'in sesi kısık çıktı.

"Evet, bu yüzden riskini bile bile onu buraya getirdin ve yaşamazsa hayatımı defalarca tehdit ettin." Adam homurdanarak yan masadaki şişeden bardağını doldurdu. "Sen pek çok şeydin... Olmadığın tek şey, dostum, iyi bir yalancı olman. Senin için bir *hiç* olan insanlar için risk almazsın."

Warwick'in kaşları çatıldı.

"Yalan söyleyecek kadar umursamıyorsun. Sen bir tsunamisin - acımasız, ezici, yıkıcı, sert ama asla yalan söylemeyen."

Warwick sandalyesinde daha da geriye çöktü ve yüzünü taradı. Bir an için başını geriye atıp nefes aldı. "Onun ne olduğunu bilmiyorum..."

"Genel olarak mı yoksa senin için mi?" Arkadaşının sorusu onu oturduğu yerde heyecanlandırdı. "Kahretsin, bunu özlemiyorum."

Warwick onu işaret etti. "Bu anlayışlı bok."

"Benim doğamda var." Adam kıkırdadı. "Bu yüzden insanları iyileştirmekte bu kadar iyiyim."

"Eğer bir yara varsa, onu onarmak istersiniz."

Adam homurdandı. "Bazı yaralar dışarıdan görünmez." Warwick sıkıntıyla homurdandı ve arkadaşının başını sallamasına neden oldu.

"Aurası yok. Orada hiçbir şey hissedemiyorum." Adam elini dizine vurdu. "Senin gibi."

"Yapma."

"Ne yapmıyorsun? Ben sadece gerçekleri söylüyorum. İkinizin de aurasının olmaması garip görünüyor..."

"Nereye varmaya çalışıyorsun Ash?" Warwick dizlerinin üzerinde öne doğru eğildi. "Senin olmadığın tek şey, *dostum, kurnazlık.*"

"Bana daha önce onu tuttuğunuzda... onun acısını üstlenmediğinizi mi söyleyeceksiniz?" Adam, Ash, başını eğdi. "Seni tekrar yalan söylerken izlemek çok garip olacak, o yüzden neden doğrudan doğruya gerçeğe gelmiyorsun?"

Warwick ayağa kalktı, büyük botları gıcırdayan zemine çarptı, başı neredeyse tavana değiyordu. Yorgunluk beni çekiştirmeye başladı ama merakım göz kapaklarımı yukarıda kalmaya zorladı.

"Bilmiyorum."

"Neyi bilmiyorsun?"

Warwick vahşi bir canavarı andırarak gürlledi.

"Bu da ne böyle!" Kolunu bana doğru salladı. "Halálház'a girdiği andan beri... Hissediyorum... Sanki..." Öfkeyle pes etti.

"Tanrım, herhangi bir duyguyu kabul etme konusunda daha da kötüsün." "Ben öyle biri değilim."

"Hayır, haklısın. Ama bence bunu bana anlatmalısın." Warwick burnunu sıktı.

"Birbirimize bağlıyız." Ağır ağır nefes aldı. "Sanki onunla aynı odada olabilirmişim ve aynı anda şehrin öbür ucunda olabilirmişim gibi."

"Ne?" Ash ayağa fırladı. "Rüya gibi mi? Rüya görmene ya da rüyada yürümene imkân yok. Sen peri değilsin. O da değil."

"Hayır, öyle bir şey değil. Bu bir rüya değil. Uyumuyoruz... bu gerçek. Ona dokunabiliyorum, kokusunu alabiliyorum, etrafında olup biten her şeyi görebiliyorum ve o da benimle birlikte görebiliyor. Sanki ikimiz de gerçekten oradayız. Tamamen uyanık. Ama başka hiç kimse diğerini göremiyor."

"Bu mümkün değil."

Warwick gergin bir kahkaha attı.

"Peki, bunu evrene söyle."

"Yani siz hem birbirinizi ziyaret edebiliyor hem de birbirinizin acısını dindirebiliyorsunuz öyle mi?"

"Tamamen değil ama bir kısmını. Ağrı kesici gibi. Halálház'da oldu, ama bunu ilk kez gerçekten kabul ettiğimde, bacağının arkasından bir mermi çıkarıyordum. Baldırım sanki kendi baldırımı kesiyormuşum gibi yandı,

O rahatlamış görünüyordu. Sanırım Killian'dan kaçmasına yardım ederken vurulduğumda bunu bana yapmıştı."

"İkiniz de kaç kez vuruldunuz?" "Bugünü de sayıyor musun?" Alaycı bir şekilde homurdandı. "Çok fazla."

Bir duraklama oldu.

"Yaralanmıştım, gerçekten çok kötü. Ölmem gerekirdi. Onun yerine iyileştim. Hızlıca.

Olması gerekenden daha hızlı. Benim için bile."

"Tıpkı şu anda hayatta olmaması gerektiği gibi. İyileşiyor," dedi Ash uyuşmuş bir şekilde. "Szent szar. Bir şeyler olduğunu biliyordum. Hissedebiliyordum ama bunu beklemiyordum."

"Ben de öyle."

Bir anlık sessizlikten sonra göz kapaklarım kendiliğinden kapandı, unutkanlık beni pençeleyip çekiştirerek aşağıya sürükledi. Dinlemek istedim, bilincimi kaybetmemek için dişimi tırnağıma takarak savaştım.

"Bu inanılmaz. Yani, bazı çılgınca şeyler duymuştum. Eşler arasında yoğun bağlar, rüya paylaşımı, ruha dokunma..."

"Biz birbirimize bağlı değiliz. O benim eşim değil, ben de kesinlikle onun değilim. Kimsenin değilim."

"O zaman buna ne diyorsun?"

"Bitmesi gereken bir şey." Warwick'ın sözleri içimin derinliklerine ulaştı ve irkilmeme neden oldu. "Sana söyledim çünkü yardım edebileceğini umuyordum.

Ben."

"Yardım etmek mi?"

"Kırmama yardım et. Sen güçlü bir ağaç perisisin. Senden daha iyi kim olabilir?"

"Yapabileceğimi sanmıyorum." "Ash..."

"Ona bak Warwick. Ona bağlı olsaydın şanslı bir piç olurdun."

"Hayır." Sözleri dağılmaya, benden uzaklaşmaya başladı. "Ben bunu yapabilecek kapasitede değilim. O daha iyi birini hak ediyor. Onu isteyen birini."

Ahh.

Kaçmaya başladım ama Ash'in güldüğünü duyduğuma yemin edebilirim. "Yalan söylediğin tek kişi kendisin."

"Onu yemeli misin bilmiyorum..."

Chirp.

"Annen olmadığımı biliyorum ama ağzına öylece bir şey koyamazsın."

Chirp!

"Hey! Beni bu işe karıştırma. Ayrıca, bu *da* tamamen bir yanlış anlaşılımdı."

Mırıltılar beni hiçbir şeyin bana dokunamayacağı, varlıksızlığın lezzetli derinliklerine sürükledi. Bir tahriş burnumu gıdıkladı, başımı oynattı.

Chirp.

"Hayır, bundan daha çok hoşlanıyor gibi görünmüyor."

Chirp.

"Bilmiyorum. İnsanlar garip."

Tanıdık sesler beni kabaca bedenime geri döndürdü.

Farkındalık ve anlayış, acı ve anılarla birlikte yavaşça zihnime geri sızdı.

Saldırı

n. Kaç.

Atış.

Acı.

Ondan sonrası bulanık bir klip karmaşasıydı, hiçbir şey birbirine uymuyordu.

Boğazımda bir inilti başladı, ama acı beni

Geri yuttum; yemek borum jilette parçalanmış gibi hissediyordum.

Sanki çamurda yüzüyormuşum gibi, göz kapaklarımı ayırmak için mücadele ettim. Başka bir inilti kirpiklerimi tekrar birbirine çarptı, odaya dolan ışıktan başım ikiye bölündü.

"Usta Fishy! Uyanmışsınız." Opie'nin sesi gözlerimi tekrar açtı.

Ayak parmaklarının üzerine kalktı ve gözümün içine baktı. "Bok gibi görünüyorsun."

Ben de öyle hissettim.

Chiirrp.

Bitzy sırt çantasında, başımın yanındaki yastığın üzerindeydi, kulaklarını aşağı indirmiş, yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı.

Sevimli ama rahatsız

edici. Rahatsız edici

demişken.

Bugün Opie file çoraplardan yapılmış bir zıbın, kemer yerine zevk boncukları ve alt yarısını örten leopar desenli bir macun giyerken, Bitzy de ona uygun bir leopar gerdanlık takıyordu.

"İyi misin, Fishy?"

Konuşmak için bile yeterli enerjim olmadığından biraz daha doğrulmaya çalıştım, oda dönüyordu. Boğazımdaki kusmuğu yuttum ve burnumdan nefes aldım. Bakışlarım vücudumda gezinirken, külotum ve gövdemın büyük kısmını kaplayan, göğüslerimden kalçalarımaya kadar beni saran bir bandaj dışında çıplak olduğumu fark ettim. Ten rengi Bandajlar yer yer koyu kırmızıya boyanmıştı.

Üzerimi bir battaniye örtüyordu ve başımın altında bir yastık vardı ama Warwick'in arkadaşının beni ameliyat ettiğinden emin olduğum sert ahşap bir masanın üzerinde yatıyordum. Otlar, iksirler, sıvı dolu kaseler, tıbbi aletler, kanlı bezler ve gazlı bezler yanımda her yere saçılmıştı. Yavaşça etrafıma bakınarak karanlık odayı inceledim. Tek ışık yukarıdaki iki pencereden içeri giren donuk bir sabah ışığıydı.

Evin tamamı ahşaptan yapılmıştı. Tavanlar alçak ve pencereler küçüktü, sanki kısmen yer altındaymışız gibi, ama odanın rahat, münzevi bir havası vardı. Alan geniş sayılabilirdi ama giriş direkleri ve büyük mobilya parçaları vardı. Her duvarda kitap yığınları, bitkiler, kavanozlar, kaseler ve çeşitli dağınıklıklarla dolu farklı tarzda bir kitaplık, raf ve masa vardı ve bu da alanı daraltıyordu.

Yumuşak bir horlama başımı taş şömineye doğru çekti. Ateş sönmüşü ama Warwick sandalyelerden birini doldurmuş, derin bir uykuya dalmış, bacaklarını uzatmış ve başını geriye doğru eğmişti. Onu tanımak bir anımı aldı. Uykudayken bile tetikte olduğunu hissedebiliyordum. Bir şey olursa karşılık vermeye hazırды.

Onu geçince, şöminenin uzak tarafında, evin sahibinin olabileceği perdeli bir kapı gördüm. Zihnim bir anının üzerinde gidip geldi. Sesi dışında pek bir şey hatırlayamıyordum. Yumuşak. Cinsel.

Döndüm ve yanımda küçük, dağınık bir mutfığa açılan başka bir kapı gördüm. Burası muhtemelen HDF'deki yatak odam ve banyomun büyüklüğündeydi.

"Burası çok... yaşanmış bir yer." Opie dikkatimi kendi tarafına çekti, vücudu derisi kaşınıyormuş gibi kıpırdıyordu. "Yani, temizlemek istemiyorum ya da herhangi bir şey." Yüzü sanki tam da bunu yapmak istiyormuş gibi görünüyordu. "Çok dağınık ve kirli. Buna karşı olduğumdan değil. Herkesin kendine göre, değil mi?"

Ama..." Ellerini kahverengi sakalında gezdirerek üfledi. "Pislik içinde yaşamayı seviyorsa bana ne?" Gözlerini devirdi. "Ağaç perileri." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi başını salladı.

Burada yaşıyan adamla ilgili daha güçlü bir anı kafamda titreşti, Kristal yeşili gözleri, bal rengi saçları ve çarpıcı yüzüyle beni kurtaran kişi.

"Neredeyse ölmekten gerçekten zevk alıyor olmalısın, Balıkçık." Opie masanın üzerinde ilerleyerek eşyaları kategorilere ayırdı ve doğasına karşı koyamadı. "Kanın kokusunu kilometrelerce öteden alabiliyorum."

Arkadaşlarıma baktım, beni nasıl bulduklarını sorma zahmetine bile girmedim. Görünüşe göre nerede olursam olayım "kokumu" takip edebiliyorlardı. Ama kıyafetlerine bakılırsa Kitty'nin evinden gelmişlerdi.

Bitzy mutlu bir cıvıltı çıkardı, parmakları yüzüme değdi, hala bana gülümsüyordu ve beni çok korkutuyordu.

"Onun nesi var böyle?" Homurdandım, her kelimem ve her hareketim ıstırap doluydu. Geçen her saniye sinirlerimi daha fazla acı kemiriyordu.

"Yanlış mı?" Opie başını bize doğru eğdi.

"Bana gülümsüyor... ve beni terslemiyor." Mutlu bir şekilde içini çekerken göz kırptım, keyifli sırtışı yüzünden gitmiyordu, uzun parmakları sanki dokunabilecekmiş gibi havada kıvrılıyordu. "Kafası mı güzel?"

"Ah. Doğru. Bu kavanozlardan birinden bir şey yemiş olabilir." Opie masanın üzerindeki eşyaları düzeltmeye geri döndü.

Bitzy hiçbir şey kapmaya çalışmazken homurdandım. "Harika, uyanmışsın."

Boğucu bir ses duyunca dönüp dirseğimin üzerinde doğruldum ve arka odadan çıkan çarpıcı bir adam gördüm. Fırçalanmamış, dalgalı, omuz hizasındaki sarı saçları parlak yeşil gözlerini ve belirgin elmacık kemiklerini çerçeveliyordu.

Vay be. Çok güzeldi.

Warwick ayağa fırladı ve belinden bir silah çıkararak kaynağa doğrulttu.

"Kahretsin, Warwick. Çayımı içmeden beni vurma." Adam esnedi ve bir kolunu kaldırdı. "Kahretsin, çok sıkı sarılmışsın."

Warwick önce arkadaşına, sonra bana baktı ve bir şeyler mırıldanarak arkadaşının az önce çıktığı kapıdan içeri girdi.

"Ne yazık ki sabah insanı olmamasını bile suçlayamıyorum." Adam bana göz kırptı, cinsel enerjisi içime işledi.

"Ağaç perileri," diye mırıldandım kendi kendime, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Benim

Killian'daki deneyimlerim bunun onların doğasında olduğunu gösteriyordu. Yine de

Havaya yaydıkları yoğunluğa karşı kendini korumak zordu, özellikle de üzerinde sadece bir çift açık kahverengi pamuklu pantolon varken. Dudaklarında seksi bir gülümsemeyle çıplak, yırtık pırtık göğsünü ovuşturdu.

"Uyandığınızı gördüğüme sevindim. Gerçi biraz şaşırdım."

"Şaşırmak mı?" Sesim çatallaştı.

Önümde durdu. "Yaşadıklarından sonra mı? Bir fae bile haftalarca uyanmazdı." Kaşları çatıldı, bana eleştirel bir gözle baktı. "Dürüst olmak gerekirse, geceyi atlatabileceğini sanmıyordum."

"Görünüşe göre beni öldürmek zor."

"Öyle görünüyor." Ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı, parlak yeşil gözleri bana dikildi. "Ben Ash."

"Brexley."

"Ah, biliyorum." Dikkati masanın ucuna yönelmeden önce yüzünde müstehzi bir sırıtma belirdi, kaşları havaya kalktı. Bakışlarını takip ettiğimde Opie'nin ayaklarını kabarık pamuk toplarının içine soktuğunu ve son modaymış gibi onlara baktığını gördüm.

"Az önce bana travesti bir temizlikçi mi miras kaldı?"

Opie'nin başı Ash'e doğru döndü, ağzı açıldı ve kapandı, göğsü şişti, yanakları mor renge döndü.

Uh-oh.

"Bu ne cüret, efendim." Opie öfkeyle ofladı, kolları zevk boncuklarının üzerinde hafifçe kıvrıldı. "Ben ev temizleyicisi değilim!"

Gülümsememi saklamaya çalıştım. Aşağılandığı kısmın bu olmasına bayıldım. tarafından.

"Sen bir brownie'sin." Ash onu işaret etti. "Gerçi browniler normalde kendilerini gösterirler ya da genelevde çalışıyormuş gibi kıyafetler giyerler."

"Birincisi, ben orada çalışmıyorum. İkincisi, size normal bir brownie gibi mi görünüyorum, efendim?" Opie'nin yeni edindiği pamuklu terlikleri bir pufla yere indi.

Mide bulantıma rağmen kıkırdamamı engellemek zorunda kaldım. Opie bana ters ters baktı ve ben de yüzümü ciddi olmaya zorladım.

"Ona normal demeye nasıl cüret edersin," diye azarladım Ash'i.

"Yazıklar olsun sana." Ash'in ağzının mizahla seğirdiğini görebiliyordum ama başını salladı.

"Üzgünüm dostum. Belli ki sen *başka* bir şeysin..."

"Muhteşem bir şey." Opie'ye başımı salladım. "Öyle değil mi?"

Opie dudaklarında tam bir gülümseme belirene kadar nazlı nazlı kıpırdandı. "Hoşuna gitti mi? Bayan Kitty kullanabileceğim bir kutu malzeme bıraktı." Kendisini işaret etti.

"Bayıldım."

"Madam Kitty?" Ash'in başı Opie'ye döndü, gözleri kısıldı. "Onun evinde miydin?"

"Onu oraya kadar takip etmişler..." Warwick'in boğuk sesi omurgamı enerjiyle sarstı. Kalbim güm güm atarken, onun orada dikildiğini ve çenesinin bana doğru sallandığını gördüm. Duştan yeni çıkmıştı, saçları damlıyordu, su lekeli ve mürekkepli teninden aşağı süzülüyordu. Alt yarısını sadece bir havlu örtüyordu. Vücudumun her santimi ısındı, yutkunmaya çalışırken boğazım sıkıldı. "Orada saklanıyordum. Şey, ben..." Warwick'in keskin bakışı beni delip geçti.

"İrtibatta kaldınız mı?" Ash'in ses tonu gergindi ama belirli bir duyguyu seçemiyordum.

"Araya girmeyeceğim." Warwick bir elini saçlarında gezdirdi, siniri yüzünden okunuyordu. "Burada giyebileceğim bir şey var mı?"

"Uzaktaki dolapta bir şeyler olmalı. Gerçi hiçbir şey *sana* uymayacaktır. Yarı ogre olmadığına emin misin?"

Warwick oflayıp pufladı ve odaya geri döndü, bugün huysuzluğu had safhadaydı.

"Birinin kişiliğine sahip." Ash bana göz kırparak beni güldürdü.

Warwick, "Duydum bunu, pislik," diye bağırdı.

"Biliyorum!" Ash bağırarak karşılık verdi. Onun rahat gülümsemesi beni de gülümsetti. "Alabilir miyim?" Bandajları işaret etti. Başımı salladım, bir yabancıнын yanında alçakgönüllülüğü önemsemeyecek kadar yorgun ve acı içindeydim. O gemi Halálház'a geri dönmüştü.

Oturmama yardım etti, sargıları yavaşça açtı ve göğüslerimin üzerindeki yerinde bıraktı. Diktiği yaraları inceledi. Biri sağ akciğere yakın, diğeri de böbreklerimin etrafındaydı.

"Aslında oldukça iyi iyileşiyorlar." Başını kaldırıp bana baktı. Bir şişe dolusu berrak sıvı alıp yırtıkların etrafına sürmeye başladığında gözlerindeki soruyu görebiliyordum. *Nesin sen? Sen insan değilsin.*

"Birbirinizi uzun zamandır mı tanıyorsunuz?" Kendimi onun merakından ve yaralarımın acısından uzaklaştırmak için sordum. İleri geri şakalaşmaları bana eski arkadaşları ya da kardeşleri hatırlattı.

"Ben ve Warwick mi?" Ash çalışmaya devam etti. "Sonsuza dek. Onu aslında iyi bir adam olduğu zamanlarda tanıdım. Sürekli yumruklamak istemediğin biriymi." "

"Bunu da duydum," diye bağırdı arka odadan boğuk bir ses.

Ash bana baktı, şımarık sırtışı midemi ısıttı. Onun rahat, kaygısız ve cinsel arsızlıkla bezeli kişiliğiyle bağ kurmak kolaydı. Ve adamın rahatsız edici derecede güzel olması da canımı yakmıyor değildi.

"Eskiden burada, Macaristan'da Unseelie savaşçılarının bir parçasıydık."

"Savaşta mı savaştın?" Nefes aldım, acı boğazımı yaktı, zerdeçal kokusu burnumu gıdıkladı.

"Evet." Başını salladı, kaşları çatılmıştı. "Çiftçilerden ekmekçilere kadar çoğu bunu yaptı... Bu bir yaşam ve özgürlük mücadelesiydi."

"İnsanlar için."

Ash temiz bağları tutarak nefes verdi. "Teknik olarak insanların kaybedecek daha çok şeyi vardı ama özgürlüğe, dengenin gücüne inanan herkesin de vardı. Dünya büyülü bir yaratımdır; her şey hayatta kalmak için diğer her şeye bağlıdır. İnsanlar, fae'ler, hayvanlar, böcekler, bitkiler, okyanuslar, nehirler... Bir şey ve bu diğer her şey için bir dalgalanma etkisine neden olur. İnsanlar pek çok karanlık fae için bir "besin" kaynağıdır. Bununla birlikte, önceki kraliçe bizi de kontrol ediyordu." Taze gazlı bezi bağladı. "Ayrıca, kadın ağacının dışındaydı. Fındık." Göz kırptı.

"Şirin." Başımı salladım. "Orada ne yaptığını gördüm."

"Küçük ağaç perisi mizahı." Ayağa kalktı, masaya yaslandı ve yarama baktı. "Bugün daha sonra kontrol etmem gerekecek. Seni alabilir miyim?"

Biraz çay?" Başını masaya doğru eğdi, uyuşturulmuş bir şeytan uzun parmaklarını ve başını yumuşak pantolonunun üzerinde cennetteymiş gibi ovuşturuyordu, minik bedeninden bir mırıltı yayılıyordu. Artık çantadan çıkmıştı, üzerinde leopar pastilleri de vardı. "Bu da ne böyle? Bu bir şeytan mı?" Geri çekildi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Bitzy elini kaldırdı, üç parmağını cilveli bir şekilde salladı ama gözleri eline kaydı, ağzı bu hareket akıllara durgunluk verecekmiş gibi açıldı.

Opie gözlerini devirerek, "Vay canına, grupta bir başka zeki daha," diye homurdandı. "Soylarının tükenmiş olması gerekiyordu." Ash Bitzy'ye hayretle baktı.

"Soyu tükenmiş mi?" Kaşlarımı çattım.

"İmplerin vücut sıvılarının büyülü iyileştirici nitelikleri olduğu varsayılıyor. Eski Seelie kraliçesi onları avlamayı yasal hale getirdi.

Onlar tarafından yakalandılar

Milyonlarcası öldürüldü ve pazarda satılmak üzere şifalı iksirlere dönüştürüldü. Sayıları o kadar azaldı ki soylarının tükendiği varsayıldı."

"Sanırım tam olarak değil. Ve sen de Bitzy'ye dokunmayacaksın, ağaç adam." Opie Bitzy'ye doğru yürüdü ve başını okşadı. "O iyileştirici bir iksir değil."

"Bitzy?" Ash kıkırdadı ve şaşkınlıkla ikisinin arasına baktı. "Peki Bitzy denen şeytan köpek tasma ve don mu giyiyor?"

"Bu etiketler çok demode." Opie boğazını işaret etti. "Bu bir gerdanlık. Ve ben bunlara pastie yerine *moda destekçisi demeyi* tercih ediyorum. Bu benim tasarımımdır."

Ash brownie ve imp'a göz kırptı.

"Evet, senin muhteşemliğine hazır olduğumu sanmıyorum," diye fısıldadı Opie'ye. Gözlerimin ağırlaştığını, yorgunluğumun geri geldiğini hissedebiliyordum.

"Açıkça." Opie içini çekti. "Ama bir ağaç perisinden ne bekleyebilirim ki?" "Bu ne anlama geliyor?" Ash kollarını kavuşturdu.

"Bahse girerim tüm dolabınız aynı renk gömlek ve kenevir pantolonla doludur."

Warwick orman yeşili giyerek dışarı çıkmak için mükemmel bir an seçti. Pantolon ve tişört Ash'in giydiklerine benziyordu, kumaş göğsünün üzerinde yırtılmanın eşiğindeydi. Pantolon dar geliyor ve sadece baldırlarına kadar iniyordu.

Gülmemeye çalışarak bir elimi ağzıma götürdüm.

"Kapa çeneni," diye homurdanarak bize doğru ilerledi. "Zaten Kitty'lere dönüp birkaç şey almam gerekiyor."

Onun adını duyunca Ash'in ayaklarının kaydığını fark ettim. Kitty ile arasında ne vardı?

Warwick masaya doğru yürüdü ve gözleri Bitzy'ye kaydı. Bitzy bir parmağını kulağının etrafında döndürürken, diğer elini Warwick'e doğru çapkınca salladı.

"Onun nesi var böyle?" diye homurdandı.

"Bir şey yedi." Opie onun ellerini tutmaya çalıştı, ama Warwick'in bacağına okşamak için uzanarak ellerini onun yolundan çekmeye devam etti.

"Yemek mi?" Ash'in omurgası dikleşti. "Kahretsin. Mantarlarımı mı yedi?" Ash masanın üzerindeki kavanoza doğru atıldı.

"Ona tanımadığı şeyleri ağzına sokmamasını söyledim." Opie omuz silkti.

Chhhiiirrrppp.

"Sus. Kimse sana sormuyordu." Opie gözlerini kaçırdı. "Sana bir yanlış anlaşılma olduğunu söylemişim."

Bitzy bir gıcırtı çıkardı, sonra Warwick'in koluna atladı.

"Bitzy, hayır! Muhtemelen seni yer." Opie, Warwick'in omzuna doğru sürünen arkadaşını durdurmaya çalıştı.

Warwick ona bakmak için başını çevirdi, gözleri bir saniyeliğine Opie'ye kaydı, sonra başı öne doğru fırladı ve dişleri Bitzy'den bir saç teli kadar uzakta birbirine çarptı. Opie çığlık attı, elleri bir yel değirmeni gibi uçtu ve dramatik bir şekilde yere düştü.

Bitzy kıkırdamayı andıran bir ses çıkardı ve Warwick'in ağzına aptalmış gibi vurdu.

"Sen tam bir piçsin," diye homurdandım.

Warwick bana hınzırca sırıttı. "Hoşuna gitti."

"Aman Tanrım... kalbim." Opie teatral bir şekilde göğsünü sıvazladı.

"Az önce dokuz hayatımdan sekizini kaybettim."

"Sen kedi değilsin." Kaşlarımın arasındaki boşluğu ovuşturdum, başım çarpmaya başlamıştı.

"Ne? Ben değil miyim?" Opie doğruldu ve sanki yeni keşfediyormuş gibi vücudunu sıvazlamaya başladı.

"Drama kraliçesi," diye mırıldandım.

Bitzy'nin mutlu cıvıltıları ağır başımı tekrar yukarı çekti. Warwick'in uzun ve nemli saçları arasında ciyaklayarak kıpırdandı.

Chhhiiirrrppp. Bitzy'nin parmakları Warwick'in saçlarını tutarken, müzik eşliğinde dans ediyormuş gibi ileri geri sallanıyordu. Warwick ondan etkilenmiş gibi bile görünmüyordu.

"Lanet olsun. Sanırım halüsinasyon gören benim." Başımı tekrar aşağı indirdim, çıplak dizlerime bakıyordum, beni dik tutan tek şey masayı kavramamdı. Uyku yine üzerime çökmeye başlamıştı. Kafamın içindeki sallantı

beni huzursuz hissettirdi, kemiklerim kalınlaştı.

"Sen mi?" Ash homurdandı. "Çapraz giyinen bir brownie, halüsinasyon gören bir şeytan, pantolonumu giyen bir folklor ve yemek masamın üzerinde ölmüş olması gereken çıplak bir kız var."

Sözleri üzerine sertçe nefes aldım.

Ash başını salladı ve bizim tuhaf küçük grubumuza baktı. "Bunun için çok erken." Mutfığa doğru döndü. "Çay yapıyorum."

Arkasından göz kırptım, göz kapaklarım ağırlaştı.

"Kovacs." Adım Warwick'in göğsünden yuvarlandı ve içimi ürpertti.
"Uyu."

Tartışacak ve çözecek çok şeyimiz vardı.

"Dinlen. Sonra konuşuruz." Başımı hafifçe tutarak tekrar uzanmama yardım etmeye çalıştı. Bana dokunduğu anda karnımda bir sıcaklık ve kıvılcım hissettim, uyuşukluk çöktü ve acıyı dindirdi. Beni tekrar yastığa yatırdığında ağzımda bir gülümseme kıvrıldı, rüya dünyası beni çağırıyordu.

"Acımı dindiriyorsun," diye mırıldandım. Ateşin yanındaki iki adam gözümün önüne geldi, sözleri önemli ve acil gibiydi. Ama onları içime çekemedim, anlamlandıramadan karanlık beni sürükledi.

Bölüm 22

"Yardım etmeye çalışmayı bırak. Hiçbir şey bulamayacağım."

Adamın perdeden gelen kısık, ipeksi ses tonuyla kirpiklerim açıldı. Etrafıma baktığımda kendimi ana odadaki masa yerine battaniye ve kürklerle kaplı bir yatak odasında buldum. Küçük bir pencere akşamın ilk ışıklarını içeri alıyor ve küçük odayı görmemi sağlıyordu. Yatak, yerde battaniye ve yastıklarla yığılmış kuş tüyü bir şilte idi.

İçlerine girip bir sonraki bahara kadar kalıyorlar. Karşılıklı iki alan, giysi ve ev eşyalarıyla dolu raflarla bölümlere ayrılmıştı. Diğer çıkıntılar ise kitaplar, bitkiler ve kişisel eşyalarla doluydu.

"Artık nasıl bir şey bulduğunuzu bilmiyorum." Opie'nin küçük ama berrak sesi içeri süzüldü.

"Temizlik yapmadığınızı söylediğini sanıyordum,"

diye homurdandı Ash. "Temizlik yapmıyorum..."

Bilinçli olarak dağınıklığı gideriyorum."

Yüzümde bir gülümseme belirdi ve kendimi yavaşça yukarı ittim. Hala hissediyordum

Bok gibiydim, vücudum zonkluyordu ama tuvalete gidip yiyecek arayacak kadar iyiydim. Yediğim son şey küçük bir güveçti.

Direnç tabanı.

Yeni arkadaşlarımı düşününce kalbim anında yerinden çıkacak gibi oldu. Andris, Ling, Birdie, Maddox, Wesley ve özellikle de Scorpion'un nasıl olduklarını merak ettim. Gözlerimi kapatarak Scorpion'u düşündüm ve aramızdaki bağı kavramaya çalıştım.

Onu hissedebiliyordum, bir ip gibi, ama ona ulaşamıyordum. Ya uyuyordu ya da henüz yeterli enerjim yoktu ama içimden bir ses onun ölmediğini söylüyordu, bu da beni biraz rahatlatıyordu. Yine de bu durum onun ve diğerleri için daha az endişelenmemi sağlamadı.

Neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdığım insanlara saldırırken, çok az tanıdığım bir grup insana bu kadar çabuk bağlanmış olmam ne kadar garipti.

Boğuk bir nefes vererek kendimi ayağa kaldırdım ve ellerimi yaralarımın bastırdım. Parmaklarım şimdi giydiğim, alt kısmı kalçalarımın üst kısmına ancak değen, yumuşak koyu yeşil erkek tişörtüne sürtündü.

Banyoya doğru birkaç adım attıktan sonra dudağımı ısırdım. Acıdan boncuk boncuk terler belimi ıslatıyordu ama sonunda

Yaşlı bir kadın gibi ayaklarını sürüyerek su dolabına girdi.

Neredeyse tamamen ahşaptan inşa edilmişti, küçük ama güzeldi. Sanki bir ağacın içine inşa edilmiş gibi, arka duvar devasa bir ağaç gövdesiydi. Duvardan duş başlığı gibi bir musluk çıkıyordu ve zemin taş kaplıydı. Lavabo taşandı, depolama için ahşap dolaplar ve müstemilata benzer, üzerinde bir delik bulunan bir oturma bankı vardı. Eğrelti otları ve bitkiler odayı doldurmuş, sanki tuvalete değil de bir ormana adım atmışım gibi hissettiriyordu.

İşedikten sonra ellerimi yıkadım, yansımamın bana baktığını görünce şok oldum. Camda görünen karmaşa karşısında irkildim. Vurulmadan önce Joska ile kavga ettiğimi unutmuştum. Kesikler iyileşiyordu ama yüzüm hâlâ şiş, siyah ve maviydi. Kabuk bağlamış ve birbirine dolanmış Yüzümdeki düğümlü, kirli saç telleri kurumuş kanla yapış yapış olmuştu. Üzerimdeki her şey terli, kirli, yapışkan ve iğrençti.

Bu benim yeni normalim gibi görünüyordu.

Duş almak istiyordum ama yaralarımın ıslanıp ıslanmayacağından emin değildim, ana odaya doğru yürüdüm, ocakta ateş çıtırdıyordu, oda sessiz ve sakindi. Bakmadan bile Warwick'in orada olmadığını biliyordum. O etraftayken varlığı havayı dolduruyordu ve o yokken, sanki bir şeyleri eksik bırakmak.

Ash daha önce bulunduğum masada oturmuş, bir yığın eski kitabın üzerine eğilmişti, üzerlerinden garip bir enerji yayılıyordu. Opie sessizce kavanozlarını düzenliyordu, Bitzy ise omuzlarındaki sırt çantasında ağzı açık bir şekilde sızmıştı.

"Fishy!" Opie önce beni fark ederek el salladı.

"Hey, uyanmışsın." Ash başını kaldırıp bana doğru eğildi.

Gülümsemesi yüzüne yayıldı ve içimi kıkırdattı. Enerjisi çok yoğun ve kalçalarımı karıncalandırıyordu.

"Evet." Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek başımı salladım.

"Yatağında uyumama izin verdiğin için teşekkürler."

"Tabii ki. Seni kendim taşıyacaktım ama gözlerin kapandığı anda seni oraya taşıyan Warwick oldu."

"Oh." Ayak parmaklarımda üzerinde kaydım. "Nerede o?"

Ash omuz silkti. "Seni yerleştirdikten sonra gitti ve bir daha da dönmedi. Bu yedi saat önce miydi?" Ash duvardaki saatin tik taklarına baktı.

"Yedi saat uyudum mu?"

"Buna ihtiyacın vardı." Banktan kalktı. "Aç mısın? Susadın mı? Önce küçük ve yumuşak bir şeyle başlayalım." "Elbette."

O mutfağa yöneldi, ben de onun terk ettiği bankın yanına gittim ve kendimi aşağıya bıraktım. Sihir kolumda uğuldadı ve masanın üzerine serilmiş kitaplara doğru çekildim. Tuhaf bir vızıltı, rüzgârdaki bir fısıltı gibi, beni ona dokunmaya çekti.

Elim kalktı, parmağım sayfaları karıştırmak için kaşınıyordu.

Ash bana bir fincan çay doldururken omzunun üzerinden, "Ona dikkat et," diye konuştu. "Çok, çok yaşlı, biraz huysuz ve sana açılması için çok fazla zorlama gerekiyor."

"Ne?"

Ash bardağı ve bir dilim ev yapımı ekmeği alıp bana doğru yürüdü.

"Doğru ya. Siz insanların Fae kitapları hakkında pek bir şey bilmediğini unutmuşum." Yemeği önüme koyarak yanıma oturdu. "Duvar yıkıldığında birçoğu yok oldu. Büyü bolluğu bazılarını temizledi."

"Ne demek öldüm? Kaybolmak gibi mi?"

"Hayır." Ash başını salladı. "Öteki Dünya'daki, yani Fae alemindeki kitaplarımız tabiri caizse canlı."

"Yaşıyor musun?" Ilık çaydan bir yudum aldım, aynışefanın tadı dilimi kapladı. Güçlü bir iyileştirici bitkiydi.

"Onlar da diğer kitaplar gibi bilgi içerirler, ama onlara iyi davranırsanız, size sayfalarında yazmayan hikayeleri gösterecek, anlatacaklardır.

Bu kitap, geçmişte Fae tanrı krallarının ve cadıların olduğu zamanlara ait bir tarih barındırıyor. Bu eski kitap dünyalarımızın birleşmesinden kurtulacak kadar güçlüydü. Ama zaman onu da huysuzlaştırmış. Yeni kitabın hayranı değilim. yollar."

Ash'e baktım ve ağzım açık kaldı. Bu daha önce hiç öğrenmediğim ya da duymadığım bir bilgiydi, bu yeni dünyada tarihin insani tarafında kaybolan bir şeydi.

"İnsanlar üzerinde işe yarıyor mu?" Sinirle yutkundum. "Hissedebiliyorlar mı?" *Lütfen evet de. Lütfen evet de... Ben ucube değilim.*

"Hissediyor musun?" Ben ekmek yutmaya çalışırken bana baktı.

"Merak etme." Ash gülümsedi. "İnsanlar muhtemelen büyüü hissedebilir

ama kitap onlarla konuşmuyordu. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar onu okuyamazlar. Fae kitapları, eğer sizde

Damarlarınızda bir damla Fae kanı var. Yine de tamamen kime açıldığı özeldir. Bazı fae'ler bu kitabın sadece yüzeyini okuyabilirken, diğerleri asla sonunu bulamayacaktır."

"Peki sen nereye düşünüyorsun?" Fısıldadım.

Gözleri benimkilerle buluştu. Bakışları çok yoğundu. Samimi.

"Henüz sonunu bulamadım. Ama beni tamamen içine alması yıllarımı aldı."

"Ne arıyordun?" Çay ve ekmeği tamamen unutmuştum, dikkatim hem Ash'e hem de kitaba çekilmişti. Opie'nin gürültülü bir şekilde düzenlediği kavanozları inceleyerek etrafta sallanması bile dikkatimi dağıtmadı. Nasıl olduğunu bilmesem de cevabı zaten bildiğime dair garip bir his vardı içimde; konuşan sesler, bir ateş, Warwick...

"Sen." Ash bakışlarımı tuttu.

Yutkundum. Ben de öyle düşünmüştüm. "Peki ya ben?"

"Sen ve Warwick." Başını salladı. "Aranızdaki bağlantı mümkün olmamalı."

"Neden ben olduğumu varsayıyorsun? O da olabilir." Tedirginlik ses dalgalarımda tökezledi.

"O kesinlikle bu işin bir parçası ama bence asıl sorun sensin." Ash'in sesi alçaldı, vücuduma bir ürperti gönderdi, göz kapaklarımın altında gözyaşları birikti.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben de hissediyorum." Alt dudağını yaladı, kaşlarını ovuşturdu, yoğunluğu arttı. "Sana doğru olan çekimi."

"Ne?" Kelime boğazımdan zorlukla çıkabildi.

"Ağaç perileri şifa verme ve iksir yaratma konusunda iyidir çünkü bir ağacın kökleri gibi toprağa bağlıyız. Kelimelere dökemeyeceğiniz şeyleri anlarız-her şeyi hissediyoruz. Yaşamı ve ölümü."

Boynumdaki bir sinir seğirdi, nefes alışım daha düzensiz hale geldi.

"Druidler gibi auraları göremem ama onları hissedirim ve enerjiyi algılayabilirim.

her canlı varlıkta." Daha yakına eğildi. "Ve sen, Brexley, hem yaşam hem de ölümsün. Hiçbir şey ve her şey."

Burnumdan keskin bir nefes çektim, formum hareketsizleşti. "Ne demek istiyorsun?"

Ash dalgalı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Zaten biliyorsun, değil mi?"

Andris bir kediyi hayata döndürdüğümü söyledi diye Doğru.

Ya da Aron, Mo, Rodriguez, kafeste ölen kadın... ve dün Elek.

Dehşet ve gözyaşlarımla savaşıyor yutkundum, "Bu ne anlama geliyor? Ben neyim?"

"Bilmiyorum." Alnı sempatik bir şekilde kırıştı. "Warwick'in bana şu ana kadar anlattıklarına göre, ikinizin arasında var olan şeyi yaratabilecek hiçbir şey bilmiyorum. Bu doğal değil, Fae dünyasında bile. İkinizin arasında akan enerjiyi hissedebiliyorum ama anlayamıyorum. Tanımadığım bir dil gibi. Ayrıca bunun sen ve Warwick'in istediği kadar kırılacak bir şey olduğundan da emin değilim."

İfadesi, önceki geceden kalan harareti anıları çarptı. Warwick Ash'ten bağlantıyı kesmenin bir yolunu bulmasını istedi. *"Bunu yapabilecek kapasitede değilim. O daha iyi birini hak ediyor. Onu isteyen birini."*

"Emin misin?"

"Bakmaya devam edebilirim..." Alt dudağını ısırarak sözünü kesti. "Ne?"

"Bir şey denemek istiyorum." "Neyi denemek?"

Ash bana baktı. Elini uzatıp parmaklarını benimkilere doladı ve yavaşça kitaba doğru götürdü.

Korku nabzımı hızlandırdı ve ağzım kurudu. Parmaklarım sayfalarından bir nefes uzakta duruyordu. Üzerindeki sihir tenimi gıdıklıyordu. Hem bir cevap bulma hem de hiçbir şey keşfedememe korkusuyla titredim.

"Nefes al, Brex." Ash'in sesi yatıştırıcı ve sakindi. "Gözlerini kapat. Rahatla. Eğer savunmaya geçer ve gardını alırsan direnecektir. Bir nefes daha al."

"Ne olacak?"

"Eğer insansanız, hiçbir şey. Ama değilsen..." Başparmağını parmaklarımın üzerinde gezdirdi. *Eğer değilsen.* "Sanırım göreceğiz, değil mi?"

Yavaşça nefes alıp vererek omuzlarımdaki gerginliği hafifletmeye çalıştım. Göz kapaklarımda kapanmasına izin verdim.

"Kendinizi ona açın. Unutmayın, aslında size fiziksel olarak zarar veremez. Deneyimlediğiniz her şey zihninizde, tıpkı bir film izler gibi. Olaylar çoktan gerçekleşmiştir ve siz sadece onları izliyorsunuzdur. Yapamam etkileşime geçin." Parmaklarımız sayfaların üzerinde geziniyordu. "Kafanızın içinde kendinizi tanıyın, ona saygı gösterin."

Kendimi bir kitapla tanıştırmak mı? Cidden mi?

Bu düşünce kafamdan geçerken, büyüün zaplarını hissettim. Öfkelendim. Hakarete uğradım.

"Brexley," diye uyardı Ash.

Omuzlarımı geriye atıp yüzümü gevşeterek kendimi bıraktım.

Merhaba, ben Brexley Kovacs.

Ash parmak uçlarımızı sayfalara bastırdı.

Sanki vücudumda bir patlama oldu, damarlarımda elektrik akımı patlarken içimdeki her sinir dondu, kalbim patlayacakmış gibi atmaya başladı. Derin, insanlık dışı bir ses, sanki beni tadıyormuş, beni öğreniyormuş, anılarımı o kadar hızlı karıştırıyormuş gibi adımları tekrarlarırken kavrayamadığım görüntüler kafamın içinde uçuştular ki kusmak üzereydim.

Durduğunda, bir tarlada durdum. Ay yoktu, ama gökyüzü canlı renklerle parlıyor, aurora borealis gibi dönüp duruyordu. Hava sihirle doluydu; kırlar savaşan figürlerle doluydu. Çılgınlıklar ve metal şangırtı sesleri gece göğünü parçalıyordu. Kaosu görmek için etrafımda döndüm, korku göğsümden yukarı fırladı.

Daha önce hiç görmediğim yaratıklar birbirlerine girdiler ve kuşlar uçak büyüklüğünde yaratıklar gökyüzünde uçuyordu. Kekler kadar küçük ve devler kadar büyük yaratıklar manzarayı süslüyordu. Gece ölümle çınladı, alan kana bulandı.

Uzakta, sanki ışıkla çatırdayan ve püsküren, içinde delikler oluşan bir enerji perdesi varmış gibi görünüyordu. Arkasında bir şey gördüm. bir kalenin ana hatlarını gördüm. Yirmi yıl önce dünyalar arasındaki duvar yıkılmadan önce Seelie lideri olan Kraliçe Aneira'nın kalesi, Fae Savaşı kitaplarında gördüğüm bazı çizim ve resimlerle tamamen aynı görünüyordu.

Ben de oradaydım. Dünya ve Öteki Dünya'nın bir olduğu gece.

Benim doğduğum gece.

Ayak parmaklarımda ezilen bağırsakları hissedebiliyor, kan ve korkunun acı kokularını alabiliyor, her metal şangırtısını, her ölüm çılgınlığını duyabiliyordum. İnsanlar gözümün önünde ölüyorlardı. Her şey çok gerçekti. Çok canlıydı, beni eziyordu.

"Çıkarın beni," diye seslendim kitaba, ama hiçbir şey olmadı. "Çıkmak istiyorum!" Neden beni buraya getirdi ki?

"Warwick?" diye gürleyen bir adam beni etrafımda döndürdü.

Nefesim kesildi, bakışlarım tanıdık bir figüre takıldı.

Ash.

Kat kat koyu renk giysiler içindeydi, saçları şimdikinden daha uzundu ve bir düğüm halinde toplanmıştı. Yüzünün büyük bir kısmı kanla kaplıydı. Bir kılıç taşıyordu, kemerinden daha fazla bıçak ve silah damlıyordu.

Yanındaki adam uzun boylu, zayıf, koyu tenli, aynı kıyafeti giymiş, keskin ama güzel yüz hatlarına sahipti. Onda tam olarak çıkaramadığım tanıdık bir şeyler vardı.

"Hangi cehenneme gitti? Sana ne söyledi?" Ash yoldaşına sordu ama adam onu duymuyor gibiydi, gözleri arazide çılgınca hareket ediyordu. "Janos? Hey!"

Janos'un kafası Ash'e doğru döndü. Ash beklemediğim bir hareketle uzanıp adamın yanağına hafifçe dokundu. "Sorun yok, onu bulacağız."

"Bana yalan söyleme Ash," diye mırıldandı. "Yüzünü okuyabiliyorum. Onu yakaladılar, değil mi? Biz olmadan nasıl kaçabilir? Sonunda onu buldularsa, ona hiç merhamet göstermeyeceklerdir."

"Hadi ama, burada Warwick'ten bahsediyoruz." Ash'in parmaklarının diğer adamın yanağını okşayışında derin bir samimiyet hissedebiliyordum. "Bu adam tanıdığım herkesten daha dayanıklı. Ona bir şey olmaz. Onu bulacağız. Tamam mı?"

Janos başını salladı, dokunuşundan uzaklaşırken adam elması sallanıyordu. Burnunu çekti ve çenesini yukarı kaldırarak ilerlemeye hazırlandı. Muhteşem görünüyordu. Zarif.

Vay anasını.

Tek bir hareketle Janos'un yüzünde başka birini gördüm. Şok içinde çenem düştü.

Madam Kitty.

Vahşi Topraklar'da transseksüel insanlar olduğuna dair söylentiler vardı. Ama Leopold'da? Onların fısıltısı bile yoktu. Ergenliğimin sonlarına kadar bu kelimenin ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. Bayan Kitty ile tanıştığымda onun trans olduğunu düşünmemiştim bile.

HDF'nin duvarları arasında çok korunaklı bir yerdeydim.

"Haydi!" Ash, Janos'un kolunu çekti ve çatışmada onları takip ederken bana daha fazla düşünecek zaman bırakmadı. Kesip biçtiler bedenler ve savaşılar sahada hızla ilerliyordu.

Silah sesleri yaylım ateşi gibi geçti ve havadaki dev kuşlardan küçük bombalar düştü, gökyüzüne toprak ve et püskürtüp dolu gibi üzerime yağdı. Ash ve Janos savaşta beceri ve ortaklıkla ilerleyerek küçük bir tepeye tırmandılar. Tökezleyerek durdular, benim ayaklarım onların yanında yavaşlıyordu, gözleri aşağıdaki bir şeye takılmıştı.

"Warwick!" Janos ılık atmadan önce çimenlerin üzerine yığılmış büyük bir nesneye doğru koşmaya başladı. Janos'un bacakları tutmadı ve kendini cismin yanındaki nemli toprağa bıraktı, vücudu yanmış dağınıklığın üzerine kıvrıldı, yanmış siyahlığın arasından bir yüz parçası görünüyordu. "Hayır!"

Parçaları bir araya getirmem biraz zaman aldı. Ne gördüğümü anlamam. Asit boğazımı parçaladı ve ağzımı kapattım, kusmuk yemek borumu yakarken duygu gğşm yumrukladı.

Warwick o nesneydi. Kitty'nin evindeki gece bana nasıl öldüğünü anlatmıştı ama bunu görmek bambaşka bir şeydi. Hayattan daha büyük olan adam, çarpıtılmış bir akbaba yemi yığınıydı. Boynu doğal olmayan bir şekilde bklmştı, devasa yapısı çoğunlukla kemiğe kadar yanmıştı, giysileri hala yanıyordu, o kadar çok bıaklanmıştı ki tüm gövdesi derisi yüzülmüş gibi görünüyordu. Kmrleşmemiş tek gözü boş boş gökyüzüne bakıyordu.

ld.

"Oh, Tanrım." Daha fazla safra yuttum.

Ash orada öylece durdu, acı yüz hatlarına kazınmıştı, vücudu bayılmak üzereymiş gibi sallanıyordu.

Janos keder içinde hıçkırarak cesedin üzerine eğildi. "ok zgnm. Seni hayal kırıklığına uğrattım..." Warwick'in yüzüne nazikçe dokunarak yanmamış tek kapağı kapattı.

Janos'un parmakları şiddetle titriyor, Warwick'in yüzünde hâlâ bir insana benzeyen kısımda duruyordu.

Ash bir zombi gibi sendeleyerek ayağa kalktı, silahını arkasından sürükledi ve arkadaşından geriye kalanlara baktı.

"*Baszd meg,*" dedi yüz ifadesi buruşarak. "*BASZD MEG!*" Gırtlaktan gelen bir feryat gecenin içine doğru uludu, gökyüzüne doğru acı içinde haykırdı ve onun kalp kırıklığı karşısında gözlerim yaşardı.

Atmosfer çatırdadı ve patladı, atmosferdeki delikler büyüdü ve periler, troller, devler ve diğer fiğrleri her yerde savaşırken kale artık bir filmden grlyormuş gibi görünmüyordu. İki dünya arasında sadece bir duvar parçası kalmıştı.

Bir kurt-şekillendirici sürüsü araziye yırtarak geldi, yanından geçtiği her şeyi parçalayarak Ash ve Janos'a yaklaştı.

"Haydi!" Ash, Janos'a hareket etmesi ve dövüşmesi için bağırdı ama Janos Warwick için ağlamaya devam etti. Ash tepinerek Janos'u ayağa kaldırdı ve yüzlerini birbirine yaklaştırdı.

"O da bu gece lmemizi istemezdi." Ash Janos'un yüzünü tuttu, burunları birbirine değiyordu. "Eğer bunun için savaşamıyorsan, *onun* için

savaş. Bunu ona borçluyuz.

Warwick o piçlerin izini sürsün. Her birini öldürün. Ona yaptıklarını yapın. Sana ihtiyacım var, Janos. Sen olmadan onun intikamını alamam."

Janos başını sallayarak içine çekti. Silahlarını çekerek birbirlerinden uzaklaştılar ve doğruca kurt yığınına döndüler, onları kesip biçerek gelen sonsuz düşmanların arasında dağıldılar.

Takip etmedim, ayaklarım çekingen bir şekilde yerdeki adama yaklaştı. Vahşice öldürölme şekli yakından daha da belirgin bir şekilde ortaya çıkıyordu.

Kan tadı gelene kadar dudağımı ısırđım ve kendimi onun yanına indirdim. Kendi gerçekliğimde hayatta olduğunu bilsem bile, onu burada görmek içimi parçalıyordu. Yürek burkucuydu. Yanlış. Sözde melez fae bu gece ölmüş ve efsane onun küllerinden doğmuştu. Bundan nasıl geri dönebileceğini hayal bile edemiyordum. Şimdi nasıl hayattaydı? Hiçbir yolu yok gibiydi.

Sıfıra kadar yanmış, bağırsakları deşilmiş ve boynu kırılmıştı.

Kimse oradan geri dönemedi.

Fae'ler bile.

Bu sefer uyanmayacağı düşüncesiyle yaşadığım derin panik, içime bir matkap gibi saplandı. Onu kaybetmenin dehşeti yanağımdan aşağı bir damla gözyaşı bıraktı ve göğsümde enerji biriktirdi. Hava tısladı ve cızırdadı, büyü tenimde kıvılcımlandı.

Kendimi durduramadım; elim yanağına uzandı.

Gürültülü bir çatırtı geceyi doldururken avucum onun yanık tenine dokundu. Yeryüzüne bir şimşek çaktı; kulakları yırtan çığlıklar ve miyavlamalar savaş alanında yankılanırken, kalenin yakınında kör edici ışıklar patladı.

Duvarın son telleri de düşüyordu.

Bir büyü dalgası gelgit dalgası gibi içime çarptı, güç beni o kadar acımasızca parçaladı ki, ciğerlerimi parçalayan bir çığlık koptu. Beni Warwick'in üzerine yuvarlarken, içime dolan enerji sanki yanacakmışım gibi hissettirdi, kaslarım şiddetle titredi.

Çok fazla acı vardı.

Kitabın bana zarar veremeyeceğini düşünmüştüm.

Çivili kuyruklar gibi içime doldu, içimi kırbaçladı ve zıpkınladı, hava almak için çırpınmama ve elektrik çarpmış gibi seğirmeme neden oldu.

Avuçlarımın altında Warwick'in göz kapakları açıldı ve vücudu sarsılarak şiddetli bir nefes aldı. Alev alev yanan su rengi gözleri doğrudan bana dikilmişti.

Doğrudan gözlerimin içine bakıyordu.

Beni görmek.

Bölüm 23

Bir itiş kakışla kendimi geriye savrulmuş hissettim, karanlık beni sararken kitap beni bir çılgınlıkla dışarı çekti.

"Brexley?" Uzaktan isminin söylendiğini duydum. "Brexley!"

Nefes nefese gözlerimi açtım, ciğerlerim oksijen yutuyordu.

Yosun rengindeki süsenler bana bakıyordu. Ash üzerime eğildi, yüzü endişe ve huşu doluydu.

Gözlerimi kırıpıştırarak nerede olduğumu anlamam birkaç dakikamı aldı, zihnim çırpılmış yumurta gibiydi. Banktan geriye doğru düştüğüm için yere uzanmıştım.

"İyi misin?" Ash fiziksel olarak iyi olduğumdan emin olmak için bakışlarıyla beni süzerek sordu.

"Lanet olsun Fishy, ıslak bir sünger gibi yere düştün." Opie yanıma sıçradı, Bitzy'nin kafası sırt çantasının içinde sallanıyordu, dili daha da dışarı sarkmıştı. "Splat!" Ellerini birbirine vurdu. "Sırt üstü dalış için sana sadece iki verebilirim. Formun berbattı."

"Teşekkürler," diye homurdandım, hâlâ nefes almaya çalışarak doğrulmaya çalışıyordum. Ash ellerini kollarıma ve sırtıma dolayarak oturmama yardım etti.

"Bir yerin acıdı mı? Yırtılan bir şey var mı?" Yaralarımın bakarak başını salladı. "Bilmiyorum." Beynim dağılmış gibiydi, cildim hala sanki gerçekten yaşanmış gibi.

Bana yaklaştı, parmakları tişörtüme uzandı. "Sakıncası var mı?"

"Halálház'da soyuldum ve dövüldüm, hem Killian hem de Istvan için bir deney faresi olarak kullanıldım... bu yüzden hayır, umurumda değil."

Ash'in yosunlu gözleri benimkilerle buluştu, içlerinde bir hüznün dolaşıyordu.

"Sormak için daha da fazla sebep." Duyarlılığı göğsümdeki duyguları harekete geçirdi.

Yavaşça gömleği kaldırdı ve taze kan lekelerine kaşlarını çattı.

"Dikişlerini çekmişsin. Gerçi diğeri oldukça hızlı iyileşiyor." Eli göğsümün ortasındakine dokundu. "Kımıldama." Ayağa kalktı, masadan malzemeleri aldı ve bana döndü. Hafif bir dokunuşla eski sargıyı açtı ve kanı temizledi.

"Ne oldu? Kitap sana bir şey gösterdi, değil mi? Birini anında etkilediğini hiç görmemiştim. Sana ne gösterdi?" Sorusu tenime dokundu, yaralarımı tedavi ederken vücudu bana çok yakındı.

Opie onun yanına gitmiş, aşağı indirdiği kavanozları karıştırıyor, bezleri ve pamuk toplarını sanki onları şimdiden gelecekteki kıyafetlere dönüştürüyormuş gibi inceliyordu.

"Bugün beni dışarıda tuttu. Seni takip etmeme izin vermedi. Daha önce hiç yapmamıştı.

Bu." Gözleri benimkilerle buluştu ve tek görebildiğim Fae Savaşı'ndaki adamdı, kanlar içindeydi, arkadaşını kaybettiği için gecenin karanlığında ulurken gözlerinde derin bir acı vardı.

"Sen ve Janos..."

"Ne?" Ash irkilerek geri çekildi, gözleri irileşmişti. "Janos... Bu ismi nereden biliyorsun?"

"Janos Bayan Kitty, değil mi?"

Ash sertçe içine çekti. "Kitap sana ne gösterdi?" Göğsünün panikle çırpındığını görebiliyordum, görmediğimi umduğu sırlar olduğunu bana bildiriyordu.

"Yirmi yıl önceki savaş. Duvarın yıkıldığı gece. Warwick." Kötü anıları silkeleyerek ürperdim.

Omuzları çöktü ama boğazı duyguyla titreyerek tekrar görevine odaklandı. "O gece hâlâ aklımdan çıkmıyor. Neden seni oraya götürsün ki?"

"Emin değilim." Yarayı temizlemeyi bitirip gazlı bezi alırken ısırıldım.

"O gece doğduğumu biliyor muydun?"

"Ne?" Çenesini işinden kaldırıp bakışlarımla buluştu, gözleri irileşmişti.

Yutkundum, başımı salladım. "Bariyerin kırıldığı anda annem beni doğurmuş. Hemen sonra da ölmüş. Babam, vücudunun doğumunun travmatik stresini ve büyü selini kaldıramadığını söyledi."

"O insan mıydı?"

"Evet," diye cevap verdim otomatik olarak, sonra dokunaklı bir iç çekişle arkama yaslandım. "Yani... ben de öyle düşünmüştüm zaten. Andris Amca'nın bana söylediği."

"Ama şimdi merak ediyorsun?" Sargıyı bağladı.

Birkaç kez yutkunmaya çalıştım. "Bende farklı bir şeyler olduğunu biliyorum. Fae olmasam bile, ben... ben bir şeyim." Son kısmı fısıltıyla söyledim.

"Öylesin." Ash'in sesi de alçaldı, eli çeneme dokunarak yüzümü kaldırıp ona bakmamı sağladı. "Sen kesinlikle bir şeysin." Boğazı düğümlendi ve başparmağıyla şefkatle yanağımı okşadı. Janos'a yaptığı hareketin aynısını yaptı. "Bunu açıklayamam. Sen bir ışıksın, ama her ikisi de

yaşam ve ölüm etrafınızda vızıldıyor. Böcekler gibi hepimizi bala çekiyorsun." "Bal." Kıkırdadım. "Daha önce hiç buna benzetilmemiştim." Gülümsedi.

"Bana yardım edecek misin?" Korkmuş ve kırılğan hissediyordum, kendimi onun şefkatine bırakmıştım. Güvenebileceğim biri gibi görünüyordu. Bir dost gibi. "Ne olduğumu bulmama mı?"

Gözleri gözlerimi aradı, eli hâlâ yüzümdeydi. "Elbette."

Ani bir uğultu, hava değişimi hissettim ama yanımdaki adamdan gelmiyordu. Kapı patlayarak açıldı ve kafalarımız bir sarsıntıyla girişe döndü.

Warwick içeri girdi, bakışları hızla aramızdaki sahneyi inceledi. Ash'in bana dokunduğu yerde tenim hâlâ karıncalanıyordu.

Ash elini bırakıp ayağa kalktı ama artık çok geçti. Öfke seli etrafımda dönüyor, derinlere iniyordu. Warwick'in varlığı beni sarmaladı.

"*Hızlı hareket et, değil mi prenses?*" Sesi kulağımda homurdandı, ama hâlâ kapının aralığında duruyordu ve odanın diğer ucundan kapıyı kapatırken sessizdi. "*Hayran kulübün gittikçe büyüyor, sence de öyle değil mi? Bir kişi için daha yeriniz olduğuna emin misiniz?*"

"Siktir git," diye yüksek sesle hırladım ve kalkmama yardım etmesi için Ash'in eline uzandım. "Öyle bir şey değildi. Gerçi sana kendimi açıklamama gerek yok."

Ash'in kafası sanki neye cevap verdiğimi anlamamış gibi bir ileri bir geri gidip geliyordu.

"*Öyle değil mi?*" Warwick'in hayaleti boynuma doğru nefes aldı. Dişlerinin omzumda gezindiğini ve bedenimi ısıttığını hissettim. Göz kapaklarımı gerçek adama diktim, sinirlerimi saran his karşısında ürpermeye çalıştım, adrenalinim pompalanıyordu. Şimdiye kadar ona alışmış olmalıydım ama alışmamıştım. İçeri girdi ve etrafımdaki her şeyi yerle bir etti.

Ezici. Almak. Tüketen.

"Dikişleri attı." Ash, Warwick'in ona attığı ters bakışı görmezden gelerek beni tekrar oturmaya zorladı. "Temizleyip yeniden sarıyordum."

"Buna böyle mi diyorlar?" Warwick boğazından bir ses çıkararak mırıldandı, bakışlarını benden çekip odaya doğru ilerledi ve masanın

üzerine bir çanta bıraktı.

"Bu da ne?" Şöyle bir baktım.

"Kıyafet istersin diye düşündüm." Çantayı işaret etti, kızgınlığı hâlâ üzerimdeydi. Kendi kıyafetlerini giymiş, bedenine bir eldiven gibi oturmuştu.

"Bana kıyafet aldın mı?" Çantayı açtığımda kargo pantolonu, tişört, külot ve sporcu sütyeni gördüm. "Bunlar Kitty'lerde miydi?"

"Hayır." Küçük bir masaya doğru yürüdü, bir şişe aldı ve bir bardak kahverengi sıvı doldurdu.

Warwick okumayı öğrenmeniz gereken biriydi çünkü çok az şey anlatırdı. Tek kelimelik cevaplar, eğer dikkat etmiyorsanız çoğu insanı çıldırtırdı.

"Çaldın mı?" Oturduğum yerden kıpırdamadan ya da ağzımı açmadan kolunun arkasına dokundum. Görünmez temasımla sırt kasları gerildi.

"Fark eder mi?" diye mırıldandı omzunun üzerinden bana doğru, içkisini yudumlarken.

Aslında bu bana çiçek almakla eşdeğerti, belki daha da iyiydi, çünkü giysiler kullanışlıydı. Rosie'den ya da kızlardan birinden bana bir şeyler getirmesini istemedi; kendisi aldı.

Spor sütyenimi çekiştirirken gülümsememle savaştım.

"Bunu bir süre giyebileceğimden emin değilim." Kaburgalarım ve yaralarım onları bağlayacak bir şey düşüncesiyle ağrıyordu.

"Çok daha iyi." Arkasını döndü, masaya yaslandı, büyük bir lokma daha yutarken su rengi gözleri beni yakıyordu.

Bakışlarına karşılık verdim, aramızda enerji ping-pongları dönüyordu, tenim diken diken olmuştu.

"*A kurva eletbe.*" *Lanet olsun.* Ash ellerini saçlarında gezdirerek nefes verdi. "Ve güya cinsel enerjisi yüksek olan da benim. Siz ikiniz sevişip bu işi bitirecek misiniz?"

"Oh, şimdi mi oluyor?" Opie, yarı çıplak bir halde, pamuk topları ve gazlı bez şeritleriyle hazırladığı kavanozlardan dışarı fırladı. "Bitzy bunun için onu uyandırmamı isterdi. Vakum lazım mı?"

"Vakum mu?" Opie'ye döndüm.

"Ne?" Herkesin ona baktığını fark etti, sonra zorla kıkırdamaya başladı. "Evet. Tamamen şaka yapıyordum. Onlardan birine neden ihtiyacın olsun ki, değil mi?" Yanakları kızardı.

Civıltı. Bitzy başını kaldırdı, parmaklarıyla kulaklarını ovuşturdu. "Oh, şimdi uyan ve fikrini ekle."

Chirp.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Omzunun üzerinden ters ters bakarak ofladı. "Kimse sana sormuyordu zaten."

Chirp.

Bitzy ters ters baktı. "Bu bir yanlış anlaşılmaydı. Bunu sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

"Başım ağrıyor." Ash başını ovuşturdu.

Chirpchirpchirp! Bitzy orta parmağıyla ağaç perisini işaret etti.

Opie'nin gözleri Ash'e dikildi. "Vay canına, sana çok kızmış."

"Şükürler olsun, bir kez olsun ben değilim," diye mırıldandım. Bitzy iki orta parmağını bana doğru uzatarak homurdanmamı sağladı. "Ahhh, dünyada her şey yeniden yoluna girdi."

"Neden bana kızgın?" Ash kollarını uzattı. "Ve neden umurumda olsun ki?" Şaşkın görünüyordu.

"Benim dünyama hoş geldiniz." Warwick kıs kıs gülerek içkisinin geri kalanını yudumladı.

"Şu anda kendini pek iyi hissetmiyor," diye yanıtladı Opie.

"Bu nasıl benim suçum oluyor? Mantarlarımı yedi." Ash onu işaret etti.

Chirpchirpchirpchirpchirp....

"Vay canına." Bitzy ona çıkışıırken nefes aldım. "Az önce sana ne dediğini bilmek bile istemezsin."

"Anladın mı?"

"Tanrım, umarım değildir." Alnımı masaya yasladım. Yine tam olarak ne dediğini anlamamıştım ama ne demek istediğini kesinlikle hissediyordum ve Ash'in bu gece tek gözü açık uyuması gerektiğinden emindim.

"Sanırım kafayı bulmayı tercih ederim." Ash Warwick'e doğru yöneldi ve kendine bir içki doldurdu. "Ne zamandan beri hayatım bir şeytanla tartışmaktan ve vakumumu bir brownie'den saklamak zorunda kalmaktan ibaret?"

"Hayatına girdiğinde." Warwick çenesini bana doğru salladı, Ash'ten şişeyi aldı ve sağlıklı bir miktar sıvı döktü.

"Hey şimdi." Avucumu büktüm. "Bu ne zaman benim hatam oldu?"

İki adam da kaşlarını kaldırarak bana baktı. Ben de onlara baktım. Opie, çocuk bezine benzeyen pamuklu şortunu, tülenden bir üstünü ve taze puflar içindeki ayaklarını düzeltmeye geri dönmüştü.

"Evet... tamam..." Warwick'in bana bir içki getirmesi için elimi kıvırdım. Masayı iterek bana kendi bardağını uzattı. Aptalcaydı ama bana kendi bardağımı getirmek yerine otomatik olarak benimle paylaşması hoşuma gitmişti.

Son derece güçlü Pálinka'nın yakıcılığı gözlerimi sulandırdı. Dikkatinin masanın üzerindeki nesneye yönelmesini izledim, kaşları çatılmıştı.

"Bu da ne böyle?" diye Ash'e çıkıştı.

"Doğru..." Ash yüzünü buruşturdu. "Bak dostum, *senin* için bunu yapıyordum. uyandığında... ve..."

"Ve ne?" Warwick içine çekti, omurgası sertleşti.

"Neden okumayı denemesine izin vermeyelim diye düşündüm."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Onun bir Fae kitabına dokunmasına izin mi verdin? Özellikle de buna."

"O iyi."

"İyi misin?" Warwick hızla Ash'in üzerine yürüdü. Ash'in boğazını yakaladığında sıçrayarak ciyakladım. Küçük bir acı çılgılığı beni öne eğdi ama onlara doğru ilerledim.

"Warwick, dur. Ben iyiyim."

Beni görmezden gelerek Ash'e doğru itti. "O kitabın neler yapabileceğini biliyorsun."

"Bunu tek başına yapmasına izin vermedim. Elini tuttum ama Warwick, kitabın bu şekilde tepki verdiğini hiç görmemiştim. Anında ona sarıldı, beni dışarı itti. yerine."

Warwick'in ağzı sıkıştı. "Seni engelledi mi?"

"Evet." Şok içinde başını salladı. "Onu hissedebiliyordum. Onu istiyordu. Sanki onu bekliyormuş gibi."

Warwick Ash'i bıraktı, bana doğru döndü ve sanki gizemli biriymişim gibi bana baktı.

"Ne?" Geri adım attım. "Olmaması mı gerekiyordu? Bana zarar veremeyeceğini söylediğini sanıyordum."

"Fiziksel olarak değil ama zayıfsanız ya da bunun için hain planlarınız varsa, insanları delirttiği ya da tutsak ettiği biliniyor."

"Mahkum mu?"

"Zihninizi içine hapsetme gücüne sahip, dışarı çıkmanıza izin vermiyor."

"Ve sen de o şeye dokunmama izin mi verdin?" Ash'e bağırdım.

o.

"Kitap sadece kendini korur. Ona karşı kötü niyetli olmalısınız. Sen Yapma. İçimden gelen bir histi. Ona dokunman gerektiğini hissettim... sanki benden bunu istiyormuş gibi."

"Sana ne gösterdi?" Warwick bana doğru eğildi.

Savaş alanında bana baktığını gördüğüm gözlere baktım.

"Sen," diye fısıldadım.

Çenesi yuvarlandı ama cevap vermedi.

"Bana Ash ve Bayan Kitty'yi gösterdi, yani Janos'u..."

Warwick adını söylediğimde nefes aldı, geri çekildi ve adım atmaya başlarken elini yüzünde gezdirdi.

"Evet, ben de aynı tepkiyi verdim," dedi Ash.

"Neden?" Aralarına baktım.

"Bu ismi üçümüzden başka kimse bilmiyor. Kitty, Janos'un o gece savaşta öldüğünü söyledi. İsminden bahsetmemize asla izin vermedi. onu tekrar kabul etti. Ona göre ölmüştü. Bunu bilmenizin hiçbir yolu yok..." Ash'in sesi kesildi.

"Gerçekten oradaydım," diye tamamladım. "Başka ne var?"

Warwick talep etti.

"Seni bulmalarını izledim..." Bacaklarım yorgunluktan sallanmaya başladı ve kendimi bankın üzerine bıraktım. "Ölmüş."

Tepki vermedi ama omuzları koyu renk gömleğinin içinde gerildi.

"Sen-sen..." Ölmüş halinin görüntüleri başımı sallamama neden oldu, boğazım mide bulantısıyla sıkıştı. "Sana ne yaptılar?"

"Evet, ne yaptıklarını biliyorum," diye homurdandı. "Hepsi bu muydu?"

"Evet," diye yalan söyledim, uyandığını ve beni gördüğünü itiraf etmekten korkuyordum. Bakışlarının içime işlediğini iliklerime kadar hissedebiliyordum. Ama bu çok saçmaydı. O anda gerçekten orada olmamın hiçbir yolu olamazdı. Kitap daha önce olanları tekrar oynatıyordu, bu yüzden onunla etkileşime geçemezdim.

Warwick'in gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu, daha fazlası olduğunu hissediyordu. Duvarlarımı yükselttim, yüzümü duygusuz tuttum ve onun içeri girmesine izin vermedim.

Birbirimize baktık; içeri girmeye çalışmasının baskısı tenime çarpıyordu. Her zaman beni istila edebilmiş, istediğini alabilmiş, duygularımı görebilmiş ve hissedebilmişti.

"Hayır!" Omuzlarım savunmacı bir şekilde yükseldi ve kendimi geri ittiğimi, onu içeri almamaya çalıştığımı hissedebiliyordum.

Başını salladı, göğsü öfkeyle kabardı ama geri çekildi.

Kahretsin, bunu daha önce hiç yapmamıştım. Onun beni engellediği gibi ben de onu engelleyebilirdim.

"Szent szar," diye mırıldandı Ash, başını şaşkınlıkla sallayarak. "Siz ikiniz..."

Warwick ona doğru hırladı. "Biz diye bir şey yok."

"Kendine istediğin kadar yalan söyleyebilirsin." Ash bardağına biraz daha sıvı doldurdu ve bir dikişte içti. "Ama auralarınızdan kıvılcımlar saçan renkleri hissedebiliyorum."

"Benim yok," dedi Warwick ve ben hep bir ağızdan.

Ash'in bakışları üzerimdeydi. "Sende olmadığını nereden biliyorsun?"

"Tad..." Sinirle yutkundum. "Bana bir tane olmadığını söyledi."

Her iki adam da bana bakıyordu, saldırı gecesinden aklımda kalan bir anı kafamın arkasını gıdıklıyordu.

"Aurası yok; orada hiçbir şey hissetmiyorum. Senin gibi."

"Yapma."

"Ne yapmayın. Ben sadece gerçekleri söylüyorum. İkinizin de aurasının olmaması garip görünüyor..."

Dudağımı ısırdım. "Tad bunun büyük ihtimalle bloklamada iyi olduğum için olduğunu söyledi..." Gerçi bundan şüphe etmeye başlamıştım.

"Tad? Tad kim?" Ash sordu.

"Tadhgan." Warwick ensesini ovuşturdu.

"Druid, Tadhgan?" Ash'in ağzı açık kaldı.

"Evet, neden?"

"Onun öldüğünü sanıyordum. Yani, bu adam muhtemelen kitapla aynı yaşta." Ash masanın üzerindeki eski eşyayı işaret etti.

"Halálház'daydı," diye ekledi Warwick. "Bir nevi arkadaş oldular."

Ash burnunun kenarını sıkarak başını bana doğru eğdi. "Sen ve Var olduğu bilinen en eski Druid hapishane arkadaşı mı oldu?" "Evet."

Warwick'e ve tekrar Ash'e baktım. "Neden?"

"Onca insan arasından Druid'in sana yönelmesi garip... Hem onun orada ne işi vardı ki?" Ash bardağını yere koydu.

"Sormadım." Omuz silktim.

"Hayır, demek istediğim Druidlerin büyüsü Fae'lerden farklıdır. Tadhgan ne kadar güçlü olursa olsun, muhtemelen istediği zaman çekip gidebilirdi."

Druidlerin fae'lerden farklı olduğunu öğrenmiştim. Bir zamanlar, fae'ler Dünya'ya hükmederken fae tanrıları için iyilik yapan normal insan cadılarınmış. Fae tanrıları onlardan o kadar etkilenmişler ki, birkaç klana gerçek büyü, uzun yaşam ve olağanüstü güçler hediye etmişler. Çok uzun süre yaşadılar

Yüzyıllar boyunca büyücülük yaptılar ve fae'lere benzer şekilde iyileşebildiler. Fae'lerden daha güçlü hale gelene kadar şifacı, gelecek anlaticısı ve ruh rehberi olarak çalıştıkları için büyülerini ilk başta fae

liderlerinin gözdesi olmuştu. Kıskanç yaşlı

Öteki Dünya'daki Seelie kraliçesi, saklananlar dışında onları neredeyse yok etmişti. Bu yüzden artık çok nadir bulunuyorlardı.

"Neden orada olduğu kimin umurunda?" Warwick bana döndü.

"Auran olmadığını mı söyledi? Orada hiçbir şey *görmedin* mi?"

"Evet." Başımı salladım, kirpiklerimin arasından Warwick'e baktım.

"Senin gibi." Warwick hayal kırıklığı içinde bir elini yüzünde gezdirdi.

"Tesadüfler sonunda seni de meraklandırmaya mı başladı, eski dostum?" Ash bardağına doğru sırtıttı. "Ben onları hissedebiliyorum ama bir Druid onları görebilir. Ya da eksikliklerini."

"Siktir git," diye homurdandı Warwick, odada volta atarken. Warwick odada dolaşırken oda sessizleşti, gerginlik arttı ve sonunda homurdandı, "Peki, diyelim ki ikimizin de bir nedeni yok ve bu garip bağlantımız var. Bu ne anlama geliyor ve bunu nasıl kırabiliriz?"

Ash, "Bağlantıyı nasıl keseceğimi bulmaya başlamadan önce bunun neden ve nasıl olduğunu öğrenmem gerekiyor," diye cevap verdi.

Zihnim Warwick'in ölü bedeninin üzerine eğildiğim, avucumun tenine değdiği, içime çarpan bir büyü vızıltısı... ölüm hissi. Yaşamın... Kitabın beni oraya götürmesinin bir nedeni vardı.

Warwick'in sorusunun cevabını zaten biliyordum. Sanki kabul etmemi bekliyormuş gibi hissediyordum... Sadece kabul etmek istemiyordum. Ama gördüklerimi de inkâr edemezdim. Hissettiklerimi. Ruhumda bildiklerimi.

"O zaman yap!" Warwick'in sesi arkadaşına emretti.

Bankın kenarına tüneyerek ayak parmaklarıma baktım. Masanın karşısından gelen kitabın vızıltısını hissedebiliyordum, hala sistemimde dolaşıyordu. anlar tekrar tekrar oynuyordu. Korku boğazımı düğümledi ve kollarımı vücuduma sardım.

"Nedenini biliyorum." Beni duyamayacakları kadar alçak sesle konuştum. Bu yüzden boğazımı temizledim, başımı kaldırdım ve daha yüksek sesle "Nedenini biliyorum" dedim.

Ash ve Warwick durdu, tüm dikkatlerini bana yönelttiler. "Neyi biliyorsun?" Warwick gürledi.

"Neden birbirimize bağlıyız?"

İki adam da bana baktı, gerginlik havayı doyuruyordu. "O bendim."

"Neydin sen?" Warwick'in derin sesi, bir uçurumun kenarında duramayacak kadar hızlı koşmanın verdiği endişeyle tenime çarptı.

Gözlerim doğrudan onun gözlerinin içine baktı, o gece sahada bana

açılan gözlerin aynısı.

"Sanırım o gece seni hayata döndüren bendim."

Bölüm 24

Sessizlik patladı ve odada duman gibi yayıldı, genişledi ve tüm havayı emdi. Sıcaklık omurgamdan aşağı iniyor, tenimde boncuk boncuk terler bırakıyordu.

Warwick'in yanan gözleri üzerimde kaldı, burnu alevlendi.

"Onu hayata döndürdüm de ne demek?" Ash gerginliği yarıda kesti, sesi ürkütücü bir şekilde kopuktu.

Gözlerim Warwick'in gözlerinden ayrılmadı. Çenesi birbirine çarptı ama konuşmadı.

"Beni orada gördün, değil mi?" Her hecesi kesik kesik ve dehşet içindeydi.

Kıpırdamada

n durdu.

"Öyle değil

mi?"

Başı ileri geri hareket etmeye, boğazı aşağı yukarı gidip gelmeye başladı. "Hayır," diye mırıldandı, o kadar kısık ki zar zor duyabildim.

"Hayır." Arkasını döndü,

Ayakları benden uzaklaşıyordu. Kafamın içinde otomatik olarak ona doğru uzandım, kendimi ona doğru yansıttım ve elimi sırtına bastırdım.

Warwick dokunuşumla sarsıldı. Bana ters ters bakarak döndü.

"Yapma." Geri çekildim, kendi içime döndüm ama fiziksel bedenim ona doğru bir adım attı.

"Bana bak," dedim.

Warwick'in bakışları etrafta dolaştı ama bana gelmedi.

"Bana bak dedim," diye emrettim. Sanki isteğimi görmezden gelemezmiş gibi öfke dolu gözlerini bana dikti. "O gece ben de oradaydım, değil mi?"

"Hayır." Boynunu ovuşturdu. "Bu mümkün olamaz. Rüya gördüm... bir halüsinasyon."

"Değildi." Güvencemin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama içimde gerçeğe aynı yerde duruyordu.

"Bu nasıl mümkün olabilir? Sen daha doğmadın bile." Warwick bir kolunu havaya kaldırdı, tedirginliği artıyordu.

Teknik olarak öyleydim ama ne demek istediğini anladım. Orada olamazdım. Annem beni doğururken evimizdeydi. Savaşın yakınında bile değildim. Ve yeni doğmuştum.

"Bekle... bekle." Ash ellerini havaya kaldırarak ortamızda dolaşmaya başladı. "Ne haltlar dönüyor burada?"

"Bilmiyorum ama kitabın içindeyken olayları sadece pasif bir şekilde izlemiyordum. Büyüyü hissedebiliyordum, ot ve kan kokusunu alabiliyordum, dünya arasındaki bariyerin yıkıldığını görebiliyordum... hissedebiliyordum... sanki oradaymışım gibi."

Ash sarsıldı, gözleri kocaman açıldı.

"Bu normal değil mi?"

"Kitap size daha önce neler olduğunu gösteriyor. Bir film gibi izliyorsunuz, çoktan geçmiş bir tarih. Evet, sanki oradaymışsınız gibi hissedebilirsiniz ama değilsiniz. Hiçbir şeye dokunamaz ya da koklayamazsınız ve kesinlikle onunla etkileşime giremezsiniz," dedi Ash kararlı bir şekilde.

Kaslarım boğazımın ve ciğerlerimin etrafında daralarak nefes almamı zorlaştırdı.

Toprak üzerime yağdığında, tenime dokunduğunda, çamur ve bağırsaklar ayak parmaklarımın arasında ezildiğinde nasıl hissettiğimi hatırladım. Warwick'in yanık teninin parmaklarıma verdiği hissi.

"Sana başka bir şey görüp görmediğini sorduğumda yalan söyledin." Warwick'in gürlemesi dikkatimi bir mıknaş gibi ona yöneltti.

Başımı salladım, boğazım yutkunmak için zorlanıyordu.

"Beni hayata dönerken gördün." Çenesindeki bir sinir zıpladı.

"Ve sen de beni gördün."

Sertçe nefes aldı ve arkasını

döndü. Haklıydım.

"*Szent fasz!*" *Lanet olsun!* Ash, Warwick'e doğru döndü. "Bu *sötét démonom* mu?" *Senin karanlık iblisin.*

"Kara iblis mi?" İngilizce olarak tekrarladım. Deyim tanıdık geliyordu, beynim nedenini hatırlamaya çalışırken geri dönüyordu.

Halálház'dan kaçıp Kitty'nin evinde saklandığımız geceye dair bir anı, bana geri döndü. Bana biraz geçmişinden bahsetmeye başladı. Tam da bu sözleri söylemişti.

"Fae Savaşı'nın olduğu geceydi. Son bariyer düşmeden hemen önce, aynı anda birçok düşman tarafından saldırıya uğradım. Bir av partisi." Bir içki daha alarak pencereden dışarı baktı.

"Bu nasıl mümkün

olabilir?" "Sötét

démonom." Benim

karanlık iblisim.

"Sen bunu nereden biliyorsun?" Warwick'in göğsü öfkeyle şişti, omuzları Ash'e doğru yuvarlandı.

"Savaştan sonra burada iyileşirken birkaç kez, gözleri ve saçları gece kadar siyah olan karanlık bir iblisin seni kurtardığını mırıldadın." Ash bana baktı, tam olarak gecenin renginde olan bu özellikler üzerinde durdu. "Ateşlendiğin ve bir şeyler hayal ettiğin için olduğunu düşünmüştüm."

"Öyleydim," dedi Warwick, ama inkarın ağırlığıyla yere düşerek dümdüz oldu. Tekrar adımlamaya başladı. "Daha yeni hayata dönmüştüm. Tam olarak tutarlı bir zihin durumunda değildim."

"Tanrılar, ağzından çıkanı kulağın duysun." Ash kuru bir şekilde kıkırdadı. "Ölümden döndüğünü kabul etmekte bir sorun görmüyorsun, *ölü* gibi ölü, ama onun orada olduğunu düşünmek çok mu fazla?"

"Ve öyle olduğuna inanabiliyor musun?"

"Tüm bunların çılgınca olmadığını söylemiyorum. Bunların *hiçbiri* mümkün olmamalı. İnsanları ölümden geri getirebilenler sadece kara büyüyle uğraşan en yüksek seviyedeki Druidler ve büyücülerdir. Ve ikisi de birini gerçekten geri getiremez. Onlar temelde yürüyen ölülerdir. Kendilerinin bir kabuğu, işkence görmüş ve kapana kısılmış, ölmek için yalvaran."

"Zombi gibi mi görünüyorum yoksa zombi gibi mi davranıyorum?" Warwick şöminenin yanına geçerek aramıza biraz daha mesafe koydu.

"Hayır, sen tam bir canlı piç gibi davranıyorsun," diye çıkıştı

Ash ona. "Aynen öyle!"

"Warwick." Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, çıplak ayaklarımla ona doğru ilerledim. Bacaklarının üzerinde kıkırdandı, gözleri yine dört bir yana kaydı. Önünde durdum, ona bakmak için boynumu geriye doğru uzattım.

"Warwick."

Sonunda bana baktı, gözleri uzun süre benimkileri izledikten sonra şöyle dedi: "Karanlık. O kadar siyahtı ki, dipsiz gibiydiler. Sanki Beni kurtar ve yok et."

"Neydi?"

"Gözleri." Eli yukarı uzandı, başparmağı kirpiklerimin altından geçti. "Senin gözlerin."

Bana dokunduğu anda aramızdaki enerji çatırdadı ve bir kez daha onun üzerine eğildiğim, vücudunun şiddetle sarsıldığı, gözlerimizin birleştiği o anı gördüm. Onun gözlerinden kendimi gördüm: Ona doğru eğilmiş, solgun, yüzünde kesikler ve çürükler olan kız. Koyu renk saçları karmakarışık ve dağınıktı, üzerinde sadece koyu yeşil bir erkek tişörtü vardı.

Tam olarak şu an giydiğim şey.

"Siktir." Warwick elektrik çarpmış gibi irkildi, göğsü kabarmıştı ve onun da aynı şeyi gördüğünü biliyordum. Yirmi yıl önce onu kurtaran karanlık iblis, giydiğim tişrte kadar şu anda karşısındaki kızın *aynısıydı*. Uzun zaman önce olmasına rağmen, bu gece onu kurtarmıştım.

Uzun süre birbirimize baktık. Saatin tik tak sesi, birinin bağırması gibi duyulana kadar endişeyi artırdı.

Warwick, "Bu mümkün olamaz," diye mırıldandı. Ama ikimiz de öyle olduğunu biliyorduk. "O sendin." Ağır bakışları vücudumda gezinerek gömleğimi içine aldı.

"Onu giyyordun. Nasıl giydin?"

Başımı salladım, hiçbir fikrim yoktu.

"Bekle." Ash elini kaldırdı, bize doğru geliyordu. "Ne diyorsun sen? Ne demek onu giyyordu?" Ash avuçlarını patlayacakmış gibi kafasına bastırdı. "Yirmi yıl önce gördüğün hayalin bu geceki Brexley olduğunu mu söylüyorsun?"

Warwick'in boynundaki damarlar zonkladı ve gerildi.

"Bu mümkün değil!" Ash'in kolları havaya kalktı, sesi duvarlarda yankılandı. "Kitap tarihi kaydeder; onu değiştirmez."

"Biliyorum," diye tersledi Warwick, parmakları tişörtün omzuma yakın dikişinin üzerinde geziniyordu. "Ama bu küçük delik bile... Bu tişörtü giyyordu." Warwick'in parmakları tişörtü sıkıştırıp deliği çekiştirirken, diğer eli yüzüme gitti ve başparmağı yanağımda gezindi. "Bu rk. Dudağındaki kesik. Hepsini hatırlıyorum."

Derin nefesler alarak bacaklarının üzerine eğilen Ash'ten küfürlü bir tıslama geldi. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Warwick geri çekilerek, "Sen söyle, ağaç perisi," diye bağırdı.

"Siktir..." Orada durdum. Uyuşmuş.

"Siktir!" Warwick böğürerek benden uzaklaştı. "Bu... Siktir... Yapamam..." Hırladı, çıkışa doğru adım atmadan önce bir süre volta attı.

"Nereye gidiyorsun?"

Warwick dışarı çıkarken cevap vermedi, kapı arkasından çarparak kapandı ve arkasında hissedilir bir sessizlik bıraktı.

ıktığı yere baktım, kaybolmuş, korkmuş ve bunalmıştım.

Ash'in ayağa kalkması ve kendini toparlaması birkaç dakika sürdü.

"Sakinleşmek ve düşüncelerini toplamak için biraz zamana ihtiyacı var. Geri dönecektir."

Başımı salladım, kendimi yorgun ve ağır, ayrıca aşırı terli, kirli ve iğrenç hissederek öne doğru yığıldım. Zihnim ve duygularım karmakarışıktı. Tüm bunlar çok fazlaydı.

İçime kapandığımı hissedebiliyordum. Kendimi kaybetmemek için bir şeyler yapmalıyım.

"Gidip duş alacağım," dedim resmen, sesimde hiçbir duygu yoktu. Kafam aşırı yüklüydü ve bedenim bitkin düşmüştü.

"Hemen şimdi mi? Bunu çözmek istemiyor musun? Her detaya ihtiyacım var- "Hayır." Elimi kaldırdım. "Biraz zamana ihtiyacım var." Kapıya doğru yöneldim.

Opie ve Ash'in birbirlerine mırıldandıklarını duydum. Odaya girdim ve kapıya yaslandım. Duygularım çok farklı yönere gitti. Ağlayacak mıydım, çılgılık mı atacaktım, nefes nefese mi kalacaktım, yoksa gülecek miydim bilmiyordum.

Otomatik olarak Warwick'e uzandım ve orada sağlam bir bariyer hissettim. Anlamıştım. Bunu kabullenmek çok zordu. Daha nasıl ve nedenlerine bile girmemiştik.

Neydim ben? Bu nasıl mümkün oldu?

Orada bulunmuş olmam dışında hiçbir şey bilmiyordum. Warwick'i hayata döndürmüştüm. Bir şekilde, bir şekilde. Oradaydım.

Sötét démonom.

Ben onun karanlık iblisiydim.

Duş suyu musluktan nazikçe akıyor, taş zemine vuruyor ve akıntının altına girmem için bana yalvarıyordu. Temizlenmek, her şeyden arınmak için can atıyordum. Dünyayı bir anlığına unutmak.

"Brexley?" Kapı çalındı. "Üzerini değiştirmen için kıyafetlerim var. Ayrıca ıslanmaması için yan tarafını sarmak istiyorum."

"Elbette," diye cevap verdim. "İçeri gel."

Kapı kayarak açıldı, Ash'in çarpıcı yüzü hâlâ izinli olup olmadığından emin değilmiş gibi içeri girdi. Temkinli bir şekilde içeri girdi ve bana sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Muhtemelen saatlerce ıslatmak istersin ama kuru tutmalısın." Ash, Warwick'in bana getirdiği giysileri yere bıraktı ve yaralarımı örtmek için bir yapışkan film tabakasıyla yanıma geldi. "Bunun şu anda çok fazla olduğunu biliyorum."

Gömleğimi kaldırıp kuru, temiz bandajları filmle kaplarken homurdandım, dokunuşu tenimi karıncalandırıyordu. Cinsel doğası her zaman oradaydı, yüzeyin altında titreşiyordu.

"Bir yolunu bulacağız." Yeşil gözleri kararlılıkla benimkilerle buluştu. "Söz veriyorum. Ve biliyorsun ki Fae'ler ciddi olmadıkları sürece söz vermezler."

Fae dünyasında söz vermek bir bağıdır. İnsanların sık sık yaptığı gibi onları sağa sola atmaz ya da bozmazlardı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, dudagımı ısırıyordum. söylemek istediğim şeyler. Beni sadece bir gündür tanıyordu ve şimdiden bana bir arkadaş gibi davranıyor, bir kez daha fae'lerin kötü ve insanlardan daha aşağı olduğu fikrini paramparça ediyordu. "Bana karşı çok nazıksın."

"Aile böyle yapar." Parmakları derime bastırarak filmin gazlı bezin kenarlarına yapıştığından emin oldu.

"Aile mi?"

"Kardeşim olarak gördüğüm birini kurtardın; bu seni benim için aileden biri yapar." Ash sözlerinin etkisini fark etmeden çalışmaya devam etti. Yanağımdan süzülen gözyaşlarına karşı koymaya çalıştım, o günkü, hatta son birkaç aydaki duygularım bana çarpıyordu. "Bunu açıklayamam ama Warwick seni getirdiği anda sanki seni sonsuza dek tanıyormuşum gibi hissettim, sanki bizim bir parçamızmışsın gibi."

Bir damla gözyaşımı daha sildim.

"Ve eğer bu gece bize bir şey anlatıyorsa, bir bakıma öyle olmuşsun." Bana arsızca göz kırptı.

Boğazımda kuru bir kıkırdama düğümlendi, birkaç damla daha yüzümden aşağı süzüldü.

"Hey." Ash onları fark ederek doğruldu ve yüzümü avuçladı. "Yalnız değilsin, tamam mı? Bunu çözeceğiz."

Göz kapaklarım kısa süreliğine kapandı, rahatlatıcı sözlerinin sıcaklığı üzerime çöktü ve duygularımı harekete geçirdi. Enerjisi odayı doldurdu, bedenimi kapladı ve nefes almamı sağladı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı, ağzı sadece birkaç santim uzaktaydı. "Elimden geldiğince bastırmaya çalışıyorum ama bu çok zor. Özellikle de senin yanındayken."

"Kendin olmanı istemiyorum." Bakışlarım onunkilere kaydı. Çok sakın, şefkatli ve şehvetliydi. Kendimi ona sarmak, acımı dindirmesine izin vermek ve bir anlığına harika hissetmek istedim. Ona aşık olmak kolay olurdu... eğer başka bir kız olsaydım.

Ya da en azından zeki biri. Ama ben sık kafalılara çekilmiş gibiydim.

"Warwick'in ruh halinin seni rahatsız etmesine izin verme. O her zaman dik kafalı, huysuz bir pislik olmuştur." Ash'in tanımlaması dudaklarıma hafif bir gülümseme getirdi.

"Ve egoist," diye ekledim.

Güldü ve başını salladı. "O da kesinlikle öyle." Ash'in ifadesi ciddileşti. "Yirmi yıl boyunca kalbinde intikam ve ölümü taşıdı. Yaşamdan yoksun. Ama seninleyken? Onu uzun zamandır böyle görmemiştim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Önceden neredeyse bir makineydi. Sadece öldürmek ona yaşadığını hissettiriyordu. Ama seninle...?" Ash'in gözleri benimkileri takip etti. "Senin bir gücün var Brexley. Açıklayamadığım bir şey... Tüm ölümü ve çirkinliği uzaklaştırıyor. Sanki yeniden nefes alabiliyor."

Yakınlığı sinirlerimi bozdu, başımı eğip geri adım atmaya zorladı. Ash'in şefkati, cinsel doğası ve dürüstlüğüyle mücadele etmek zordu.

"Soyunmak için yardıma ihtiyacın var mı?" Ash şakacı bir şekilde sırıttı. "Saçın yıkandı mı? Vücudun temizlendi mi?"

"*Buldum.*" Warwick'in derin, hırıltılı ve öfkeyle titreşen sesi Ash'in omzunun üzerinden geldi. Tüm kapı aralığını doldurmuş, pervaza yaslanmış, bakışlarını Ash'in başının arkasına dikmişti. "Defolup gidebilirsin. dışarı."

Ash'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve uzaklaştı. "Sanırım akşam yemeği için ne toplayabileceğime bakmaya gideceğim. Sebze bahçeme doğru uzun bir yürüyüşe çıkacağım, gerçekten uzun bir yürüyüş." Dışarı çıkmadan önce bana göz kırptı ve Warwick'in kolunu sıkarak yanından geçip kapıyı kapattı ve bizi yalnız bıraktı. "Dönmüşsün." Kaptan Obvious burada görev için rapor veriyor.

Bakışları tenimin üzerinde geziniyordu, ağır ve yoğun, yüzünde duygu yoktu.

"Ne?" Sinirle saçlarımın uçlarını çekiştirdim. "Şu anda bununla uğraşamayacak kadar yorgunum. Ya hallet ya da çık git."

Duvarı iterek bana doğru bir adım attı, gömleğini başından çekiştirirken gözleri benden hiç ayrılmıyordu, hareket ettikçe karın kasları dalgalanıyor, mürekkep kasların üzerinde yuvarlanıyordu.

Oksijen ciğerlerime doldu, gözlerim onun yontulmuş gövdesine kilitlendi. Zedelenmiş ve mürekkeplenmişti, yara izleri yüzünden daha da güzeldi. Anlattığı hikâyeler, kazandığı savaşlar. Kahretsin... Bu adamın fiziği. Böyle bir şey yapmadan önce beni uyarması gerekiyordu.

Botlarını tekmeledi, elleri pantolonuna gitti ve onu çekerek çıkardı, boxer külotu da onu takip etti...

Yüce Tanrım, bu çok büyük. Bu adama giyinik olarak asla hazırlıklı değildim ama çıplak olarak tüm dünyamı ekseninden çevirdi, beynimi boşalttı.

"Ne yapıyorsun?" Sesim, Halálház'daki duş odasına benimle birlikte ilk kez girdiği anı hatırlatırcasına küçük ve dayanıksız çıkmıştı.

Bana doğru yürüdü, sert, vahşi ve kendinden emin bir şekilde Ash'in sahip olduğu enerjiyi paramparça etti. Warwick'le ilgili her şey özür dilemezdi, çiğ ve şiddetli.

Kalçalarım sıkıştı, şiddetli arzu gözlerimi yakarken gözlerim uzaklara daldı. Sinirleri yanıyordu. Çıplak, bu adam bir günahı. Tekrar tekrar işlemek istediğim bir günah.

Tişörtümün alt kısmını kavradı, yavaşça üzerimden çekti, bedenim ona karşılık verdi, ihtiyaç başımdan ayak parmaklarıma kadar akıyordu. Serin hava tenimi yaladı. "Warwick...?" Göğsüm kabardı, onun varlığının beni sardığını hissettim, görünmez eller uyluklarımdan aşağı, kollarımın üzerinden kayıyordu.

"Konuşmak yok," diye gürledi, beni duşa doğru döndürdü, başımı spreyin altına eğdi. Parmakları külotumun üst kısmında durakladı, bir cevap aradığını hissedebiliyordum, bir tür hayır bekliyordu ama alamayacaktı.

İç çamaşırımı çıkarırken elleri bacaklarımdan aşağı süzüldü, omurgamdan yukarıya doğru bir sıcaklık yayılırken sırtım kamburlaştı. Uzanıp ev yapımı şampuanı aldı ve eline döktü. Başıma masaj yaparken parmakları saçlarımda dolandı.

Bu bana ilk kez birlikte duş aldığımız zamanı hatırlattı, ona olan çekimi ve fiziksel olarak yapmadan bana dokunmasının garip hissini ilk hissettiğim zamanı.

O zamanlar bizi neyin beklediğini çok az anlamıştık.

Artık inkâr edemez ya da her şey kafamdaymış gibi davranamazdım. Gerçek elleri saçlarımda yıkarken, ruh ellerinin karnımda ve bacaklarımda üzerinde gezinmesinin verdiği katı hissin içine eğildim. Her iki dokunuş arasında hiçbir fark yoktu. Aramızdaki bağ giderek güçleniyor gibiydi.

Saçlarımdaki sabunu yıkarken, sol tarafımı çoğunlukla su akışının dışında tutmaya dikkat ederek su aşağıya doğru aktı. Bana daha da yaklaştı, kalçaları kıcımda sertleştiğini ve nabzının attığını hissedebileceğim kadar yakınım bastırdı. Bir iniltiyi ısırdım, görünmez eller vücudumu okşayıp kayıyor, sinirlerim uğulduyor ve nefesim kesiliyordu.

Acı gitmişti. Sadece şehvet ve arzu içime işliyordu, hislere teslim olduğumda başım dönüyordu.

Elleri bir kalıp sabun almadan önce saçlarımin uçlarını saç kremiyle kapladı. Sabunu göğüslerimin arasında gezdirirken içime çektim, sonra yavaşça bir meme ucumun üzerinden kaydırıldı. Yumuşak bir iniltiyle başımı omzuna yasladım, boştaki eli belimi daha sıkı sarıyordu. Göğüslerimi sabunlarken, var olmayan elleri meme uçlarımda geziniyor ve kısıtliyordu.

Tüm vücudum yanıyordu. İhtiyaç merkezimi zonklattı, kığım ona doğru kıvrıldı.

Göğsünden bir ses titreşti, sabun gövdemden aşağı kayarak tam amımda durdu ve beni ihtiyaçla sızlattı. Siki sırtımda zonkluyordu ve ben ona ihtiyaç duyarak bacaklarımı açtım.

"Warwick," diye adını fısıldadım ve tekrar içine doğru ittim.

Sabun kalıbını yukarı çekerek yaralarımın etrafındaki kuru kanı temizledi. Gerçek elleri yukarıda kaldı ama hayali ellerinin aşağıya doğru devam ettiğini hissettim, kıvrımlarımın arasından kayan parmakların hissi nefesimi kesti. Muazzam uzunluğunu kık yanaklarımın arasına yerleştirirken beni daha sıkı tuttu, her damarı ve nabzı hissetmeme izin verdi.

Mantık buhar olup uçtu, bedenim tekrar onun içine yuvarlandı. Hayalet parmaklar içeri girerken bacaklarımı daha fazla açmam için dürttüler.

"*Baszd meg!*" Hava dişlerimin arasından aktı ve dudaklarımı araladım. Başı hareket etmedi ama ağzının boynumda gezindiğini ve daha yüksek bir inilti çıkardığını hissedebiliyordum. Parmaklarını içime pompalarken yoğunluğu hissedebiliyordum, sonra bir dil içimde kaydı. "Tanrım... Durma."

Dili o kadar güçlü bir şekilde fiske vurdu ve ısırdı ki titremeye başladım. Zevk iliklerime kadar işledi, artık gerçek bir şeye bağlı olduğumu hissetmiyordum, ne zaman ve nerede olduğumuzu unutmuştum. Dudaklarımdan yüksek sesli bir çığlık koptu ve dişlerim alt dudağıma saplandı. Warwick her yerdeydi; ağzı, dişleri ve parmakları tenime dokunuyor, ısıyor, öpüyor ve yalıyordu. basınç göbeğıme süründü.

"Oh, Tanrım... siktir... Warwick."

O daha hızlı hareket ettikçe, sürtünmeyi artırdıkça, doruk noktam bana doğru hızla yaklaştıkça tüm kontrolümü kaybettim. Başıparmağı çalışırken hayalet parmakları kıvrıldı.

Hassas kısmı. Sıcak ağzının klitorisimi emerek beni tükettiğini hissettim. Sonra ısırdı.

Her şey paramparça olurken boğazımdan gırtlaktan bir çığlık yükseldi, doruk noktam beni tüketirken bedenim şiddetle sarsıldı, içimdeki her şey gevşedi.

Warwick beni kendine çekti, beni tuttu, avuç içi göğsüme bastırdı, sanki nefes nefese kaldığımı hissetmek, içimde zonklayan yaşamın her zerresini hissetmek istiyordu.

Yavaşça kendime gelirken hırıldadım ve oksijen için nefes aldım. "Kahretsin," diye mırıldandım, uzuvlarım jöle gibi hissediyordu.

"Ve düşün... *Aslında* sana dokunmadım bile." Sesi kulağımda kalın ve sertti.

Kahretsin. Gerçek şeyle başa çıkabilir miyim bilmiyordum.

Bizi duruladıktan sonra beni duştan çıkardı, etrafıma bir havlu sardı ve yaralarımın yakın yerleri nazikçe kuruladı. Beni yatak odasına götürmeden önce sözsüz bir şekilde üzerime bir atlet ve yeni bir iç çamaşırı giydirdi.

"Biraz uyu," diye mırıldandı, sanki uyumak için tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi, vücudum kemiksiz ve zihnim düşünce ya da endişeden arınmış bir halde yatağa sürünmeme yardım etti.

Warwick getirdiği çantadan bazı kıyafetlerini çıkardı, eşofmanını çekti ve altında örtmeye çalıştığı her şeyi ortaya çıkardı. Ereksiyonu pantolonunu öyle günahkâr bir şekilde yırttı ki, içim yeniden ısındı.

Sikeyim. Ben.

Günaha girmemek için iyi tarafıma doğru kıvrıldım, kalmasını istiyordum ama ağzımı açıp soramıyordum.

Sürünerek arkama geçerken yatak onun ağırlığıyla eğildi. "Sadece bu gece." Hiç sormadığım soruya cevap verdi.

Gece için bir ateşkes, her şey yeniden düğümlenmeden önce sadece o ve ben. Bütün bunlarla sabah ilgilenebiliriz.

Devasa gövdesi arkamda kıvrılmış, beni sıcaklık ve güvenlikle örtüyordu. Delicesine inanılmaz orgazmım, vücudu benimkinin etrafını sararken, aleti hala arkama bastırırken yeniden yükselen arzusun sadece sınırını kaldırdı.

"Uyu prenses," diye mırıldandı kulağıma. Derin bir iç çekerek, memnun ve rahatlamış bir şekilde bıraktım.

Karanlık beni hızla içine aldı, ama tam dibe batmadan önce dudaklarının şakağıma değdiğini hissettim.

"Te valodi vagy... sötét démonom."

Sen gerçeksin... benim karanlık iblisim.

Bölüm 25

Burnumdaki bir gıdıklanma beni uyandırdı ve göz kapaklarım Bitzy'nin parmaklarına doğru açıldı.

Cıvıltı. Ses "günaydın" gibiydi.

"Bitzy." Yüzündeki tembel gülümsemeyi fark ederek elini savuşturdum. "Oh kahretsin." Etrafıma bakındım. Bir kez olsun sadece o vardı; Opie yoktu. Bakışlarım yatağın üzerinde gezindi, kendimi yalnız buldum, yatak ve yastıkta hâlâ Warwick'in izleri vardı, bu da onun yanımda uyuduğunu hayal etmediğimi gösteriyordu.

Nefes verirken, onun hissi hala içimde zonkluyordu - duşta olanların anıları, saçlarımı yıkayan bu devasa vahşi adamın görüntüleri... vücudum.

Chirp.

Dikkatim şeytana döndü, elinde bir şeyler tutuyordu.

"Bitzy, ne yiyorsun?"

Eşyaya baktı, sonra masumca bana baktı. "Bu bir mantar mı?"

Dudaklarını nazlı nazlı büktü, gözleri irileşti, kulakları yana eğildi ve kıkırdadı.

"Lanet olsun, Bitzy." Yüzümü avuçlayarak inledim. "Yine mi kafan güzel?"

Gülümsemesi ağzındaki birkaç dişi gösteriyordu. Nasıl aynı anda hem bu kadar sevimli hem de rahatsız edici olabiliyordu?

Kızgın görünmeye çalışarak kendi ağzımı kıvıran sırtışıla savaştım.

"Buraya ver." Elimini uzattım.

Cıvıltı. Başını salladı ve mantar parçasını bir kenara bıraktı. "Bitzy.

Şimdi." Elimini oraya koymasını için açtım.

Kaşları çatıldı. "Hayır."

Parçayı tekrar çıkardı, ama bana vermek yerine hepsini ağzına attı, kocaman parçayı çiğnerken yanakları bir sincap gibi doluydu.

"Oh, sadece bekle, genç bayan. Yüksekten indiğinde, o zaman kendinle bu kadar gurur duymayacaksın," diye azarladım.

"Phhhffftt." Dilini bana doğru uzattı, çiğnenmiş mantar parçaları dışarı fırladı.

"Güzel." Yorganı geriye itip yataktan çıktım, hâlâ sert ve ağrılıydım ama kendimi çok daha iyi hissetmeye başlamıştım. Yemin ederim ki orgazm mucize tedavi. Warwick'i tanıyorsam, muhtemelen öyleydi.

Hala onun etkilerini hissediyordum ve şimdi daha fazlasını arzuluyordum. Yakında Bitzy gibi bir bağımlı olurum ama ağzıma tıktırdığım mantarlar olmazdı.

"Hadi gel." Ona başımı salladım ve kolumu omzuma kadar tırmandırdı, beni bir kez bile terslemedi. Onun bu hoş yanı sanki günüm tersine dönmeye başlamış gibi hissettiriyordu. "Kahveye ihtiyacım var."

Tuvalete gittikten sonra ortak salona yöneldim, vücudumun can attığı adamın yakınlarda olduğunu hissediyordum.

"Kahretsin, Warwick. Gidemezsin. Her şey olup biterken olmaz." Ash'in sesi beni durdurdu ve kapı aralığında hareketsiz bıraktı.

Bitzy küçük bir ses çıkardı ve onu susturmak için parmağımı ağzıma götürdüm. O da beni taklit etti, uzun parmağını dudaklarına götürdü, gözlerini kocaman açmıştı.

"Sana ihtiyacı var. Bu çılgınca, korkutucu bir şey ve sen onu terk etmek mi istiyorsun?"

İçim daraldı, dehşet, acı ve öfke karnımda bir kazan gibi kaynadı.

"Onu terk etmiyorum. Sadece bazı şeylerle ilgilenmem gerekiyor. Uzun sürmez." Sesi bir uyuşturucu gibiydi, tenimi yıkıyor, beni uçuruyor ve bağımlı hale getiriyordu. "Onları taşımam, güvende olduklarından emin olmam gerek. Yaptığım şeyden sonra Killian'ın adamları onları arayacaktır."

Kimi arıyorsunuz?

"Warwick..."

"Ash, onları korumak için her şeyi yapacağım. Mutlu büyümeyi hak ediyor. Güvende. Benim sahip olduğum şeyin tam tersi."

"Biliyorum, ama ona ne söyleyeceğim?"

"Tanrı aşkına, sanki bu korkunç bir yükmüş gibi davranıyorsun." Ahşap bir bank, ahşap zemin üzerinde kayarken gıcırdadı. "Seni onun etrafında gördüm, bu yüzden sürekli uzak durmamdan rahatsız olmayacakmışsın gibi davranma."

"Canın cehenneme, dostum. Flört ettiğimi biliyorsun ve onda beni çeken bir şeyler olduğunu inkar etmeyeceğim, ama dün gece konumunu oldukça netleştirdin. Hem de benim yatağımda."

"Hiçbir şey olmadı."

Ash'ten boğuk bir kahkaha koptu. "Sen bir aptal ve kötü bir yalancısın. Sizi iki mil öteden bile hissedebiliyordum. İkinizin arasındaki yoğunluğu artık hissedemeyeceğim bir mesafe bulmaya çalışarak daha uzağa gitmek zorunda kaldım. Bu tür bir enerjinin bir ağaç perisine ne yaptığını biliyor musunuz? O kadar gergindim ki, rahatlamak için Kara'nın evine gitmek zorunda kaldım."

"Kara? Siz ikiniz hala kanka mısınız?"

"Çok uygun. Nehir perisi-ağaç perisi seks takası." Su perileri de sürekli cinsel ilişkiye giren bir başka gruptu, pek çok peri öyle değildi ama sanırım suyun akıntısı, içindeki enerji ve yaşam onları kızdırıyordu. "Ama demek istediğimi anlamıyorsun."

Bitzy kendi kendine mırıldanarak saçlarının arasında sallanmaya başladı. "Şşşt," diye onu susturmaya çalıştım.

Chiiirrrppppp. Havaya vurdu, düştü ve bir gümbürtüyle yere çarptı.

Ondan garip bir kıkırdama sesi yükseldi, küçük bacakları ve kolları sanki yüzüyormuş gibi tekmeliyordu.

"Teşekkürler, Bitz." Warwick ve Ash bana doğru dönüp beni dışarı çıkmaya zorlayınca kaşlarımı çattım.

"Yine mi kafası güzel?" Ash'in bakışları masanın üzerindeki kavanoza kaydı ve ağzı açık kaldı. "O küçük pislik! Yine mantarlarımı çaldı!"

"Eğer istersen yastığının üzerinde parçalar var." Omzumun üzerinden işaret ederek odaya doğru ilerledim, bakışlarım Warwick'in üzerinde geziniyordu. Koyu renk kargo pantolonu, tişört ve botlar giymiş olan Warwick'in yüz ifadesi mesafeliydi ama dikkati tenimin her santimini izliyor, dar atletimi kaplıyor ve örtmeye zahmet etmediğim minik külotumun üzerinde duruyordu.

Buradaki herkes beni zaten çıplak görmüştü.

Enerjisinin tam bacaklarımın arasına indiğini hissetmek, sanki odağının nerede durduğunu biliyormuş ve daha fazla ilgi için çığlık atıyormuş gibi, amımın tepki olarak nabız atmasına neden oldu.

Çenem kilitlendi ve içime dolan arzu dalgasına karşı kendimi korudum.

Ash dikkatini hâlâ yerde kıpırdanan Bitzy'den çekip beni içine aldı. "Nasıl hissediyorsun?" Ayağa kalktı.

"İnanılmaz!" Kollarımı savurarak haykırdım.

"Gerçekten mi?" Başını eğdi, gözleri hayretle açılmıştı.

Yüzüm ve sesim düzleşti, kollarım katlandı. "Hayır. Bok gibi hissediyorum."

Sırtarak başını salladı, gülümsemesindeki bir şey ayaklarımın üzerinde kaymama neden oldu.

"Ne?"

"Hiçbir şey." Ama Warwick'e bakarken dudaklarında aynı bilmiş gülümseme vardı. "Sana biraz tost ve çay getireyim."

"Kahve?" Sesimdeki yalvarışı duyabiliyordum.

"Kontrol edeceğim ama sanmıyorum." Ash mutfağa gitti ve kahvaltıyla meşgul oldu.

Kollarımı daha sıkı kavuşturdum ve ayak parmaklarıma baktım. "Yani... gidiyor musun?"

Warwick geri çekildi, banktan kalktı, ceketini ve çantasını sandalyenin üzerine topladı.

"Ciddi misin?" Başımı salladım, ses tonumun kenarlarında öfke dans ediyordu. Daha iyi bilmeliydim, "sadece bu gecelik" sözünü ciddiye almalıydım.

Warwick önüme geçti, vücudu neredeyse benimkine değecekti.

"Yapmak zorundayım." Zengin odun ve sabun kokuları burnuma doldu ve

kendimi onun içine atmak istedim. "Bir hafta kadar. Uzak durmaya çalış sorun." Bana baktı ama bu sabah bir soğukluk hissettim. Dün gecedен sonra yeniden çizmeye çalıştığı bir çizgi. "Benimle istediğin zaman iletişime geçemeyecek değilsin ya."

Cevabım geri çekilmek oldu, böylece kapıya serbestçe ulaşabilecekti. Hareket etmedi. "Ash'in yanında güvende olacaksın."

Başımı

salladım.

"Dün gece-"

"Hiçbir şey olmadı." Sözünü kestim. "Değil mi?" Bir kaşımı kaldırdım.

Hiçbir zaman kıskanç, şirret bir kız olmamıştım. Caden'in çıktığı zamanlarda bile Diğer kızların çoğuyla arkadaştım. Warwick'in nereye ya da kime gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu durum omuzlarımın diken diken olmasına, kızgınlığımın omurgamdan dışarı fırlamasına neden oldu.

"İyi yolculuklar," dedim düz bir sesle.

Ağzı açıldı, sonra kapandı, çenesi yuvarlandı. Bitzy'nin üzerinden geçerken oflayıp pufladı ve kapıyı çarparak dışarı çıktı.

Öylece çekip gitti. Beni terk etti. Tekrar.

Sanırım beni Killian'a geri satmaması bir yükseltmeydi, ama onun soğukluk hala derinlerdeydi ve bana gerçekten güvenebileceğim tek kişinin kendim olduğunu hatırlatıyordu.

"Siktir git," diye fısıldadım kapıya, ama onun bunu hissettiğini ve duyduğunu biliyordum.

Mutfağa döndüm, Bitzy'yi kucağıma alıp masaya doğru ilerledim ve onu pamuk toplarının üzerine yatırdım. "Opie nerede?"

"Sandığımı bulmuş." Ash uzak köşeyi işaret etti. Kapak açıldı.

"İçinde ne var?" Opie dışarı çıktığında sordum. "Balık!"

"Oh, Tanrım." Gözlerimi ovuşturdum.

Opie defne yapraklarından diz hizasında bir etek tasarlamıştı ve bu etek o etrafında döndükçe dalgalanıyordu. Göğsü çıplaktı ama koyu kırmızı işaretlerle boyanmıştı. Sırtında kurutulmuş aynısefadan yapılmış büyük peri kanatları vardı.

Çiçekler ve yapraklar; göz kapakları aynı dut kırmızısına boyanmıştı. Sakalı deri bağlar ve çiçeklerle örülmüştü ve başının üstünde bir taç gibi yayılan bir lavanta spreyi vardı.

"Vay canına." Gözlerimi kırptım.

"Biliyorum, değil mi?" Masanın üzerine tırmandı. "Bu en iyilerimden biri olmalı." Tekrar döndü, yapraklar havada dans ediyordu.

"Bir baloya hazırmışsın gibi." *Carnal Row'da.*

Cıvıltı. Bitzy sırt üstü yatmış, havada olmayan şeylere uzanıyordu.

"Hayır, o tür bir balodan bahsetmiyordu." Opie ona ofladı. "Ve bu da bir yanlış anlaşılmaydı."

Chirp.

"Öyleydi!" Opie ayağını yere vurdu. "Yanlış zamanda geldin. Görüldüğü gibi değildi."

"Tost." Ash yanıma geldi, önüme bir tabak ve fincan koydu.

"Tanrıya şükür." Bu "top" hakkında daha fazla şey bilmek istemiyordum.

Olay.

"Üzgünüm, sadece çay." Ash yanıma kaydı ve sırtını masaya yasladı.

"Birdenbire Halálház o kadar da kötü görünmemeye başladı." Sırıttım, tereyağlı ve jöleli tostumdan bir ısırık aldım, dilimde erirken inlememeye çalıştım. "En azından orada kahve servisi vardı."

"Nasıl geri dönmek isteyebileceğini anlayabiliyorum," diye karşılık verdi. "Burası zor bir yer."

Ağzıma biraz daha ekmek tıktırırken, yorumuna homurdandım. "Yapabilir miyim?" Yaramı işaret etti.

Benim onayıyla Ash belimdeki sargı bezini açtı ve sertçe içine çekti.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı, parmakları yan tarafımı okşarken.

"Ne düşündün?" Yere baktım, tost boğazıma takılmıştı. Bir gece önce açılan yara iyileşip kapanmıştı. Sanki yara haftalar, hatta aylar önce açılmış gibiydi.

"Bu sabah tamamen iyileşmiş olacaksın."

"Ne oluyor lan?" Elim yan tarafımda kalıcı bir yara olan kabarık deriyi yokladı. Sıradan insanlardan daha hızlı iyileşirdim ama bu normalin çok ötesindeydi.

"Nasıl?"

"Sanırım dün gece Warwick'le aranızda her ne olmadıysa yaralarını iyileştirmiş." Ash'in kaşları alaycı bir tavırla yukarı kalktı.

Ona göz kırptım.

"Bazı fae'lerin seks yoluyla iyileşme gücü vardır."

"Biz seks yapmadık. Ben de Fae değilim."

"Aranızdaki *bağlantı* her neyse, birbirinizin acısını azaltıyor ve ikinizin de iyileşmesine yardımcı oluyor gibi görünüyor. Dün gece ikinizden geldiğini hissettiğim güç işe yaramış olmalı." Başını salladı, bandajlarımın geri kalanını söktü ve artık gerek kalmadığı için bankın üzerine fırlattı.

"Warwick bana Killian'dan kaçarken aldığı yaraların normalden çok daha çabuk iyileştiğini söyledi. Ve buraya geldiğin gece ölmüş olmalıydın. Warwick'in acının bir kısmını üstlendiğini kendi gözlerimle gördüm. Sanırım seni hayatta tutmaya da yardım etti."

Başım öne düştü, omuzlarım kamburlaştı. Bizi birbirimize bağlayan bir şey daha. O kadar çok bükülmeye ve kıvrılmaya başlamıştı ki, bir çıkış yolu göremiyordum.

"Şu anda bunu düşünme. Yemek yemen lazım. Hâlâ zayıfsın."

Ash sessizdi, tekrar konuşmadan önce kahvaltımı karıştırmamı izliyordu.

"Bugün kitapla tekrar çalışabileceğimizi düşündüm; belki sana daha fazlasını gösterir."

"Evet." Sütü çayı yudumlarken başımı salladım. "Elbette."

"Geri dönecek." Ash dirseğini masaya dayayarak bana doğru eğildi.

"Warwick her zaman kendi başına bir ada oldu, 'öldükten' sonra daha da fazla." Ash parmaklarını tırnak içinde kıvırdı. "Sert, vahşi, kaba, ölümcül ve kibirli biri. Hiç düşünmeden öldürür ve işkence eder. Ama eğer

Ailesinin bir parçası olursanız, sizin için ölümüne savaşıır. Warwick'in değer verdiği kişiler için yapmayacağı şey yoktur. Bu yüzden onunla bu kadar uzun zamandır arkadaşız. O benim kardeşim gibidir ve ben de onun için her türlü kılıçla ölürüm."

Bardağı yere bıraktım ve Warwick hakkında edinebildiğim her bilgiyi yalayıp yuttum. "Bana daha fazlasını anlat."

"Onu ölümünden önce ve sonra tanıdığımda, kişiliğinin sert yanının daha da güçlendiğini gördüm. Eskiden çok daha kolay güler, gülümser ve eğlenirdi, tutkulu biriydi. Ölümünden döndüğünde yaşama sevincini kaybetmiş gibiydi. Bu özelliklerinin sonsuza dek yok olduğunu düşünmüştüm." Ash başını eğdi, anlamlı bakışları benimkilere çarptı. "Ama senin yanındayken bu özelliklerin yeniden ortaya çıktığını görüyorum. Eskiden sahip olduğu ateşi ve dürtüyü hissediyorum."

Alay ettim. "Çoğu zaman o bana katlanamıyor, ben de ona. Her zaman birbirimizin boğazına sarılıyoruz."

"Kesinlikle," diye sırttı Ash. "Daha önce kimseyle tartışacak kadar umursamazdı. Herhangi birini kurtarmak için Killian'ın elinden özgürlüğünü kesinlikle bırakmazdı."

"Nereye gidiyor?" Tabağıma baktım.

"Seni en başta Killian'a teslim etmesinin nedenine." Ash dalgali saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ama bu onun sana anlatacağı bir hikâye."

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için tabağımı ittim.

"Sadece yirmi yıl önce onun hayatını kurtardığınızı söylüyorum, ama aynı zamanda onu şimdi hayata döndürüyorsunuz."

O sabah giyinip karnımızı doyurduktan sonra Ash ve ben masaya oturduk, kitap önümüzde duruyordu. Sinirlerim midemde düğümlendi ve boğazımı düğümler gibi oldu. Bu sefer neye bulaştığımı anlamıştım. Kitabın neler yapabileceğini.

Ya bu sefer beni alır ve gitmeme izin vermezse?

"Her zaman yanında olacağım." Ash parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Eğer korkarsan ya da rahatsız olursan, benim dokunuşuma odaklan. Unutmayın, bu sizin gerçekliğiniz, kitabın size gösterdiği değil."

Başımı salladım, boğazım kurumuştı. Kahvaltı tabağında baygın yatan, dili dışarıda, tost kırıntıları ağzını kaplamış, kulağında jöle lekesi olan şeytana baktım. Opie yine Ash'in sandığında kaybolmuştu,

muhtemelen bir sonraki kıyafetini tasarlıyordu.

Dışarıdaki yoğun sis ve kızgın gökyüzü odadaki ışığı azaltıyordu. Hava her geçen gün daha da soğuyordu ama çtırdayan ateş ortamı ısıtıyordu. HDF'den ayrıldığım andan itibaren günlerin sayısını unutmuştum, ancak sonbahar kesinlikle gelmişti.

"Hazır mısın?" Ash parmaklarımı sıktı.

"Elbette," diye nefes aldım, ardından çılgınca bir kahkaha geldi. Dehşete kapılmak bunu karşılamıyordu bile, ama daha fazlasını bilmem, o gece neler olduğunu ve benim nasıl dahil olduğumu anlamam gerekiyordu.

"Kim bilir... bugün sizi içeri bile almayabilir. Böyle titiz olabiliyor." Ash korkularımı hafifletmeye çalıştı, küçük gülümsemesi bende de bir gülümseme yarattı.

"Tamam." Yutkundum, birleştirdiğimiz ellerimizi açık kapağa doğru kaldırdım. "Sana göstermek istediği her şeye açık ol, ama unutma ki gerçek. Ben gerçeğim." Ciddi yeşil gözleri benimkilerle buluştu.

Dudaklarımı yaladım, parmaklarım yavaşça aşağı indi.

Kitap enerjiyle uğulduyordu ve benden haberdar olduğunu, dokunmam için haykırdığını hissediyordum.

Parmak uçlarım sayfaya temas etti.

Yuvarlandığımı hissettiğimde nefesim kesildi, kitap beni aşağı çekerken içimde bir enerji patlaması oldu, safra boğazımı yaktı.

"Brexley Kovacs." Aynı hırıltılı insanlık dışı ses sanki geri dönmemi bekliyormuş gibi adımı söyledi. "Doğa kanunlarına meydan okuyan kız."

Görüntüler ve sesler önümde o kadar hızlı dönüyordu ki, ellerimle gözlerimi kapatarak kıvrıldım.

Gürültülü çığlıklar, metal şangırtıları ve silah patlamaları başımı yukarı çekerken dönme durdu. Dikkatim etrafa dağıldı, aynı şeyi Bir önceki gibi, kitap beni savaşa geri döndürdü. Karanlık alanda ölüm her yanıma sarmıştı ve kan, idrar ve korkunun acı kokuları yeryüzünü ıslatıyordu. Öteki Dünya'nın büyüünün canlı renkleri Dünya'nın atmosferini neredeyse paramparça ediyordu. Havada patlamalar ve çatırtılar tıslıyordu ve ağır büyüünün kemiklerime yaptığı baskı o kadar yoğun ki tadını alabiliyordum. Bariyer neredeyse hiç yoktu, sadece onu bir arada tutan ağlar vardı, son iplik zar zor tutunuyordu.

Ash ve Janos'un geldiği yere doğru dönerek tekrar içeri girmelerini bekledim ama sahne biraz tuhaftı. Farklı bir yer. Ayrıca son gelişimden daha geç bir saatte gibiydi.

"Scorpion!" Yanımdan koşarak geçen bir adamın sesi gürledi ve dikkatimi tanıdığım bir adama çekti. Maddox. Simsiyah giyinmişti, yaraları ve kanı her yanını kaplamıştı, siyah saçları kafasında düğümlenmişti ve boynunda şu anda sahip olduğu birden fazla dövme değil, sadece tek bir dövme vardı. Arkadaşının adını tekrar seslendi, bakışlarım uzaktaki, yarı dev olması gereken bir yaratıkla savaşan bir figüre kayd.

Koşum ve Maddox'a yetiştim. Canavarın baltası Scorpion'a doğru savrulduğunda metrelerce uzaklaşmıştık. Yoldan çekilemeyecek kadar yakındı.

"Scorp!" Maddox bıçağın arkadaşını kesişini izleyerek feryat etti. Bıçak Scorpion'un omurgasına çarpıp çatırdayarak durmadan önce baltanın mide bulandırıcı bir doku, kas ve madde sesiyle sonuna kadar ilerleyişini izlerken boğazımdan bir çığlık koptu. Canavar kükreyerek bıçağını çekip çıkardı ve Scorpion'un bedeninde kocaman bir delik açtı. Canavar cesedin yere düşmesini bile beklemeden bir sonraki kurbanıyla savaşmak üzere oradan uzaklaştı.

"Hayır!" Maddox çığlık attı ve Scorpion'un bedeni yere düşerken ileri doğru koşmaya başladı.

Gümbürdeyen bir çatırtı geceyi şimşek gibi yarıp geçti, üzerimize daha fazla büyü çarptı. Bir ışık huzmesi tarlayı yırtarak yukarıdan değil de yandan. Enerji garip bir aşinalıkla derimi kazıdı.

Scorpion'un cesedi yere düşerken, enerji şimşegi de aynı anda ona çarptı. Gücünün içimde çatırdadığını hissedebiliyordum. Ağzımda sihir... Ve o yoğun acı tatlı kokuyu tanıdım. Bir bahar sabahının kiri, gece yarısı açan bir çiçek. En koyu çikolata ile Tuz serpin.

Hem yaşam hem de ölüm gibi kokuyordu. *Uzun bir kıştan sonra her şeyin yeniden canlanması gibi.*

Enerjinin vücuduna çarptığını görünce kalbim göğsüme çarptı. Elektrik bedenini tutuşturdu ve toprağa çarpmadan önce onu bir balık gibi çırptı. Bir saniye daha yavaş ya da hızlı olsaydı, onu tamamen iskalayabilirdi.

"Scorpion!" Maddox dizlerinin üzerine çöktü, kirli ve kanlı elleri Scorpion'u sırt üstü çevirmek için uğraşıyordu. "Lanet olsun! Hayır dostum, sakın ölme!"

Ama tavırlarından arkadaşının öldüğünü çoktan anladığını görebiliyordum. *Kimsenin* bundan sağ çıkmasına imkan yoktu.

Maddox'un bakışları onun üzerinde gezindi. Karanlıkta görmek zordu ama Bulunduğu yerden baltanın Scorpion'un tüm yanını ve hayati organlarını da beraberinde götürdüğünü biliyordu.

Onu mahvetti.

Maddox topuklarının üzerinde geriye yaslandı, gökyüzüne baktı ve titrek bir nefes aldı. Arkadaşını kaybetmenin üzüntüsü ve kederi yüzüne kazınmış, göğsü hüznle titriyordu.

Ama sonra, keskin bir nefesle Scorpion'un gövdesi sarsıldı, gözleri açıldı, vücudu yukarı fırladı. Maddox kışının üzerinde geriye doğru sıçradı, boğazını bir çığlık sıktı.

Scorpion uzun uzun hava çekti, gözleri çılgına dönmüştü, başı nerede olduğunu bilmiyormuş gibi sallanıyordu.

"Scorpion?" Maddox'un sesi umut ve dehşetle titriyordu. "Ne oldu? ...?" Maddox, sanki bir şey ona mantıklı bir cevap verecekmiş gibi etrafına bakınarak bön bön baktı. "Yaşıyor musun? Nasıl olur da... Seni ikiye bölünürken izledim."

Scorpion başını kaldırdı, elleri aynı şeyi hatırlamış gibi baltayla vurulduğu yeri tırmalıyordu. Parçalanmış gömleğinden geriye kalanları çekiştirdi. Derin bir kesik, doku ve kan sızıntısı görebiliyordum ama yan tarafının büyük kısmı sağlamdı.

"Ne. Ne. Siktir." Maddox korku dolu bir ses tonuyla içini çekti. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Scorpion'un geniş gözleri Maddox'la buluştu, başı titriyordu. Biliyordum. Ben biliyordum.

Etrafımda döndüm, karanlığın ve hareket eden figürlerin arasından baktım. Göremiyordum ama biliyordum, tıpkı kitabın Warwick ve benim çok uzakta olmadığımızı bildiği gibi... Akrep'e isabet eden ok benden gelmişti.

Kitabın beni buraya getirmesinin nedeni buydu. Bana göstermek için. Scorpion'la olan bağlantımı. Bağımız aynı gece kurulmuştu. O kadar güçlü değildi ama yine de oradaydı.

Savaş sona eriyormuş gibi kargaşa biraz azalıyordu. Uzaklarda bir bebeğin feryadı havada çınlıyor, içimi delip geçiyor ve omurgamı dikleştiriyordu.

Ciğerlerimden bir nefes fırladı, ses içimde derinlerde bir yerlere dokundu. Vücudumu bir ürperti kapladı ve midem bulandı, zihnimin gerisinde bir anlayış çırpınışı belirdi.

Bebek tekrar ağladığında, ayaklarım hareket ettiğinde çekimi hissedebiliyordum...

Whoosh.

Karanlık beni kapladı, kitabın beni dışarı ittiğini hissettiğimde her şey dönüyor ve hareket ediyordu.

Bir çığlık atarak ahşap zemine geri döndüm, gözlerim açılırken ciğerlerim hava almak için çırpınıyordu.

İki figür üzerimde duruyordu.

"Dünden bu yana neredeyse hiç gelişme yok." Opie ellerini kalçalarına koyarak başını salladı. "Üzgünüm, sana hâlâ sadece iki, belki de iki buçuk veriyorum. Kafanın zıplaması hoş bir dokunuştur."

"İyi misin?" Ash uzandı ve Opie'yi görmezden gelerek oturmama yardım etti.

"Evet." Başımın arkasını ovuşturdum, midem bir okyanus gibi sallanıyordu. "Sadece midem bulanıyor."

"Sana zencefil çayı getireyim." Ash beni yolun geri kalanında yukarı çekti ve düştüğüm bankın üzerine bıraktı. "Bir dahaki sefere "Arkası olan bir sandalyeye geç." Mutfağa gitmeden önce omzuma masaj yaptı.

"Çay bisküvilerinden biraz daha var mı?" Opie yanımdaki masaya atladı, eteği sallanıyordu, defne yapraklarının keskin kokusu burnuma çarpıyordu.

"Gitti," diye homurdandı Ash.

"Ne? Dün bir kavanoz dolusu vardı," diye haykırdı Opie.

"Evet, biri midesini bulandırmış." Ash'in gözleri masanın üzerindeki baygın şeytana kaydı.

"Osuruğu bu yüzden mi kurabiye gibi kokuyor?" Opie cevap verdi.

Ash başını salladı ve çay yapmaya geri döndü. "Peki, sana ne gösterdi?"

Parmaklarıma baktım. Ne Warwick ne de Ash Scorpion'u biliyordu ve nedense kendimi ona karşı korumacı hissediyordum. O bu işte masumdu. Bir an daha geçseydi, sihirli akımı kaçırabilirdi. Ölebilirdi. İyi ya da kötü, o gece her ne yaptıysam onun kurbanıydı.

"Aynısından daha fazlası," dedim eşit bir şekilde, zihnim sahneye geri dönüyor, ensemden bir şeyler kaşınıyordu. Kendimi huzursuz ve tedirgin hissediyordum, sanki bir şeyin eşiğindeydim ama henüz ne olduğunu göremiyordum.

"Al bakalım." Ash dumanı tüten fincanı krakerlerle birlikte yanıma bıraktı ve yanıma bir sandalye çekti.

"Teşekkürler." Çayı aldım, Opie'ye yarım bir kraker verdim, midem içinde hiçbir şey istemiyordu.

"Bu tatlı mı?" Kokladı.

"Hayır, bu bir kraker." Ash şakaklarını yoğurdu. "Tuzlu."

"Browniler tatlıları tercih eder. Başka kurabiyen olmadığına emin misin? Turta? Çörek? Pasta?"

Ash başını kollarının üzerine düşürdü. "Bir kedi alıyorum."

"Kedi! Nereye?"

Sesleri etrafımda dönüyordu ama ben artık dinlemiyordum. Benim Dizlerim zıpladı, uzuvlarımdaki kızgınlık kontrol altına alınamayacak kadar fazlaydı. Hareket etme ihtiyacıyla içim içimi yiyordu. Rahatsız. Ağırlaştı.

"Ben biraz yürüyeceğim." Umutsuzca hareket ederek ayağa fırladım. "Günlerdir dışarı çıkmadım."

"Ben de seninle geleceğim." Ash ayağa kalktı.

"Hayır." Portmantoya doğru ilerledim ve Warwick'in bana getirdiği ceketi aldım. Kumaşı ağır ve kalındı. "Son birkaç gün, hatta birkaç ay... çok zor geçti. Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Ash ayaklarının üzerinde kaydı. "Warwick tek başına gitmeni istemezdi. Killian'ın bölgesindeyiz."

Killian'dan bahsetmek içimde korku ve suçluluk duygusu uyandırdı. Her ne kadar insanlar onu bir canavar olarak resmetse de, o bana karşı nazik davranmıştı. Yollarımız tekrar kesişirse nasıl davranacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen şu anda olumlu davranmazdı. Muhtemelen beni öptüğüne pişman olmuştur.

Balkondaki gece zihnimde canlandı, sözleri enseme sızlattı.

"Söz konusu sen olduğunda net göremiyorum. Bunu açıklayamam ama bana yaşadığımı hissettiriyorsun. Sana çekiliyorum."

Sana çekildim.

Zander'ın bana söylediği şey.

Ash'in söylediği şey.

"Ben yakınımda kalacağım. Biraz hava almam lazım." Paltoyu çektim, ciğerlerim sıkıştı.

Ash iç çekti. "Tamam. Ama fazla uzağa gitme. Buranın hemen arkasında güzel bir ormanlık alan var. Bu evin elli adım yakınında dur."

Başımı salladım, çoktan kapıdan çıkmıştım, koşma ihtiyacı kaslarımın seğirmesine neden oluyordu. Nereye kaçarsam kaçayım, bundan ya da Warwick'ten asla kaçamayacağımı biliyordum.

Bölüm 26

Sis yapraklara sarıldı. Sırılsıklam yapraklar ağırlıkla asılı duruyordu. Dallar yeryüzüne daha yakındı. Gökyüzü gri bulutlarla kaplıydı ama güneşin çoktan ufka yaklaştığını, gölgelerin karanlık bölgelere yapıştığını söyleyebilirdim. Hava serindi, sonbahar gelmeye başlamıştı, keskin hava ciğerlerimde çınılıyordu. Derin bir nefes daha alırken omuzlarım çöktü, kollarımı etrafıma doladım ve kapüşonumun içine daha da gömüldüm.

Zihnimin kapanmasına izin verdim, bacaklarım büyümüş patikanın derinliklerine doğru ilerliyor, tenimdeki temiz hava hissini seviyordum. Kaslarım ve kemiklerim ağrıyordu ve hala en iyi halime yakın değildim, ama bacaklarımı esnetmek, hareket etmek, bedenimi sakatlayan endişeyi hafifletmeye yardımcı oldu.

Beynim sadece son gün öğrendiklerimle dönüp duruyordu, amcamı canlı bulmayı ve babamın şüphelendiği şeyi itiraf etmesini hesaba katmamıştım bile. Beni bırakıp gittiği tüm o yolculuklar, ne olduğuma dair herhangi bir ipucu bulmak içindi.

Fae olsaydım, bunu çabucak bulabilirdi, ama değildim.

Ama insan da değildim.

Arada bir yerde.

Yaşam ve ölüm gibi.

Aşk ve nefret.

Babam bir şey öğrendi mi? Andris daha ketum davrandığını, bunun onların güvenliği için olduğunu söyledi. O zaman cevapları buldu mu?

Bir kediye ölümünden döndürmek imkânsız görünüyordu, peki ya Fae Savaşı gecesine geri dönüp Warwick ve Scorpion'u hayata döndürdüğümdeki derin anlayışa ne demeli?

İkisi de kendilerinden bir kabuk değildi. Canlılık doluydular, tehlike, şiddet ve ölümle titreşiyorlardı.

"Tehlike ve şiddet," Lynx'in sözleri aklıma geldi. "Seni takip ediyorlar."

O haklıydı. Gerçekten haklıydılar. Ve artık bunun bir tesadüf olduğunu düşünmüyordum. Gerçekte kim olduğumu, *ne* olduğumu bulmam gerekiyordu.

Zihnimde kaybolmuştum, zihnim sorularla dönerken ayaklarım dalgınca hareket ediyordu, çalkantılı düşüncelerimden başka hiçbir şeye dikkat etmiyordum.

Kitabın bana gösterdiği her ayrıntıyı gözden geçirdim. Warwick'le birlikteyken neler olduğunu, bebeğin ağlama sesine kadar, büyüünün kalın sisini bir kılıç gibi yarararak.

Düşüncelerimin içinde kaybolmuşken, omurgamdaki dikenleri hissetmem, göğsümde gezinen alarmı fark etmem ve Ash'in evinden planladığımdan çok daha uzakta olduğumu anlamam gerekenden daha uzun sürdü.

Durdum, nefesim derin gölgelerde dalgalanıyordu. Kalbim göğsümde güm güm atıyor, bir şeylerin ters gittiğini fark ederek tüylerim diken diken oluyordu.

Askerler her zaman sezgilerine güvenirdi. Başımı eğdim, kulaklarımı zorlayarak her sesi dinledim.

Vahşi hayvanların park alanlarını ele geçirdiğini, insanların artık rekreasyon olarak kullanmadığı bölgelere geri döndüğünü biliyordum. Buradaki hayat piknik yapmak ya da oyun oynamak için yaratılmamıştı.

Hissettiğim şey, muhtemelen buralarda yaşayan hayvan türlerinden daha ölümcüldü. Hiçbir ses ya da hareket yoktu ama uyarı içgüdülerime yüksek sesle dokunuyordu. Kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu, adrenalin damarlarımı dolduruyor.

Yürü Brex!

Yavaşça etrafımda döndüm, geldiğim yöne baktım, küçük kulübe görünürde yoktu. En az bir mil kadar uzaklaşmıştım. Ash beni öldürecekti.

Buz gibi korku boynumu tırmalarken, patikadan aşağıya doğru hızla, sabit ve sessiz bir şekilde ilerledim.

Ağaçların tepesinden gelen tiz bir ciyaklama sesi beni sıçrattı. Bir şahin tepemde daireler çiziyordu.

Dehşet ağzımı kuruttu, kalbim kaburgalarıma çarpıyordu. Nyx.

Brex, dünya vahşi hayvanlar ve kuşlarla dolu. Burada da vahşi şahinler var. Bu o olduğu anlamına gelmez.

Ama ayaklarım hızlandı, arkamda bir şeyin soğuk hissi, kemiğe sürtünen tırnaklar gibi sırtımı tırmaladı.

Bir viyaklama sesi daha gökyüzünü doldurdu, koşmaya başladığımda kulaklarımda derin bir dehşet vardı. Kaslarıma kramp girdiğini hissedebiliyordum ama sertliği ve acıyı görmezden gelerek onları daha hızlı ittim.

Hışırdayan yaprakların ve kırılan dalların sesiyle dönüp baktım. Koyu renkli, kapüşonlu figürler yeşilliklerin arasından her açıdan fırlayıp bana doğru geliyorlardı.

Fuuucck!

Sezgilerim göremediğim ya da duyamadığım bir şeyi hissetmişti. Tehlike.

Beni takip etti.

Killian beni bulmuştu. Gerçi bu sinsi saldırı bana pek onun tarzı gibi gelmedi. Ash'in kapısını kırar ve beni alırdı. Neden ortaya çıkacağımı umarak ormanda saklansın ki?

Düşünecek zaman değil. Patikadan aşağıya doğru daldım, toprağa vuran bot seslerini duyarak yaklaştım.

Ash'in bacasından çıkan dumanı çok uzaktan görebiliyordum.

Beni duyabileceği kadar yakın olduğumu umarak adını haykırdım.

"Kapa çeneni!" Bir el ceketimin arkasından tutarak beni geri çekti. A Etrafımda dönerken dudaklarımdan bir çığlık koptu ve yumruğum bir kişinin yüzüne çarptı. Adam homurdandı, tökezleyerek geri çekilirken burnundan kan fişkırdı.

Başka bir figür beni yakaladı. Döndüm ve tekmeledim, botum kasıklarına indi, kapüşonlu figür yere düştü ve bana doğru küfürler savurdu. Yumruk ve tekmelerle üzerime gelen bir diğerini yere serdim, üzerime gelen çok sayıda kefenli figürü görmezden gelmeye çalışıyordum, gücüm çoktan azalmaya başlamıştı, acı kaslarımı yırtmaya başlamıştı.

Homurdanarak sağımdaki figüre yumruk attım, arkamdan gelen eller omuzlarımı kavrayıp sertçe çekerken. Kayalık zemine çakıldım, acı omurgamı parçaladı. Ters dönüp ayağa kalkmaya, savunmasız pozisyondan kurtulmaya çalıştım ki bir ayak karnıma, tam vurulduğum yere çarptı. Yere yığılırken bir çığlık boğazımı yırttı. Bir silah yüzüme doğrultulmuştu ve bir çizme göğsüme bastırıyordu. Bir kız olduğunu anlayabiliyordum, koyu sarı saç örgüleri kapüşonundan düşmüş ve tanıdık olmayan yüzünün bir kısmını gösteriyordu.

Eğer Killian'ın kızıysa, onu daha önce hiç görmemiştim.

"Kımıldama," diye emretti. Etrafımda bir düzineden fazla kapüşonlu figür dolaşıyordu, bedenim dehşet içinde hareketsizdi, hiçbir şansım olmadığını anlamıştım.

Böyle mi bitecekti? Yaşadığım onca şeyden sonra?

Burnundan hâlâ kan damlayan kapüşonlu iri bir figür grubun arasına daldı. Açık kahverengi gözlerini bana dikti, yüzü ve sesi beklediğimden daha gençti. "Alınan olabileceğin konusunda bizi uyarmıştı."

Tepemde, ağaçların arasında dolaşan bir viyak sesi duydum. Nyx'in yakınımda olduğu fikri ciğerlerimi dehşete boğdu. Hatta içimden bir ses

Killian'ın kurallarına karşı gelip daha saraya varmadan beni öldürecekler.

Ağzım tükürükle doldu. "Seni de sikeyim, Killian'ı da sikeyim."

Adam usulca kıkırdadı, yanımda diz çöktü, elinde bir tür bez vardı, hafif tatlı bir koku burnumu okşuyordu.

Hayır. Siktir. Hayır! Hayır! Kloroform.

Kıpırdanmaya çalıştım ama kızın topuğu kaburgalarımın daha çok battı. Bu insanların hiçbiri bana saraydan tanıdık gelmiyordu. Hiçbiri lordun nişanını takmıyordu.

"Siz de kimsiniz?" Nabzım boynuma çarptı, gözlerim etrafta dolaştı, yıpranmış pelerinlerini ve kirli yüzlerini inceledim, bir şey fark ettim.

Bunlar Killian'ın adamları değildi.

"Yakında öğreneceksin." Adam sırtarak elindeki bezle ağzımı ve burnumu kapattı.

Kimyasalların tatlı, tuhaf tadını içime çekerken dehşet içimde yükseldi.

Korku tüm katmanları ve duvarları parçaladı.

Birdenbire içinde sadece eski bir kanepenin, masa ve sandalyenin bulunduğu yıkık dökük küçük bir odada durdum. Siyah saçlı güzel bir kadın Warwick'e sanki onun dünyasıymış gibi bakıyor, kollarını ona dolamış, Warwick de altı yaşlarında bir çocuğu kucağına almış, çocuk hiç bırakmak istemiyormuş gibi ona sarılıyordu.

Bir oğulun babasına yapacağı gibi.

Gözlerimi kırıştırdım, mahrem sahneye baktım, ruhumu incittim. Bir ailesi vardı... bir karısı? Ya da bir sevgilisi ve oğlu. Beni onlar için mi terk etmişti? Neden aramızdaki bu bağı istememişti... Başka biriyle birlikteydi.

Kloroformun etkileri bacaklarımı sararak beni karanlığa sürüklemeye çalışırken, kendimi bilinçsizliğe doğru kayarken hissettiğimde korku her şeyi bir kenara itti. Sadece saniyelerim kalmıştı.

"Warwick!" Çığlık attım.

Beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı, omuzları telaşla genişledi.

"Kovacs?" Çocuğu yere bırakıp bana doğru ilerledi ve arkamdaki manzarayı inceledi. "Neler oluyor?"

Ağzım artık hareket etmiyordu, karanlık beni aşağı çekiyordu.

"Kovacs!"

Artık onunla savaşıyordum. Kayarak uzaklaştım, onunla kalmak için pençeledim ve tırmaladım, ama o beni yuttu, beni bilinçten uzaklaştırdı.

"Brexley!" Kimyasal madde beni ele geçirirken sesi kafamın içinde uğulduyordu.

Dudaklarından dökülen ismimin sesi beni bir battaniye gibi sardı.
Sonra hiçbir şey.

Mide bulantısı içime doldu, daha tam olarak uyanamadan kusmuk boğazımdan akmaya başladı, kemiklerim kimyasalın etkisiyle titriyordu. Gözlerimi açmaya çalışırken başım çarpıyordu ama etrafımı sadece belirsizlik sarmıştı. Gözlerimin etrafını saran bir bez beni karanlıkta tutuyordu.

Homurdanarak hareket etmeye çalıştım, kollarım arkamda sıkışmıştı.

"Yavaş git. Vücudunun iyileşmek için zamana ihtiyacı var." Derin bir ses beni sarstı.

Başım otomatik olarak sese doğru eğildi, duyularım sersemlemişti.

Kendimi o kadar kötü hissettim ki tekrar kusmak istedim.

İçgüdülerim beni bu kadar savunmasız olmamak için oturmaya itti. Ellerin bağlıyken bunu yapmak zordu.

"Kısıtlamalar için özür dilerim ama adamlarımdan birkaçına yaptıklarınızı görünce çok dikkatli olamadık." Sesindeki ve konuşma tarzındaki bir şey bana garip bir şekilde tanıdık geliyordu.

"Kimsin sen?" Bu soru karşısında boğazım düğümlendi.

"Şey, bu karmaşık bir soru. Birçok farklı unvanım var."

Ayakkabıları taşa vuruyordu, sesi giderek yaklaşıyordu ve odada başka figürler olduğunu hissettim. "Buradaki çoğu kişi bana Kapitan der."

İsim zihnimin gerisinde bir yerlere dokundu ama zihnim hâlâ kendini toparlamaya çalıştığı için ne olduğunu çıkaramayacak kadar silikti.

"Çok fazla sorun yarattın, değil mi? Pek çok kişi seni sahiplenmek istiyor."

"Kendini listeye mi ekliyorsun?" Kestim.

"Senin önerdiğin şekilde değil canım." Adam alay etti, boğazından bir kahkaha yükseldi. Bu ses içimin derinliklerinde bir akor oluşturdu. "Bu son derece uygunsuz olurdu."

"Saçmalamayış kes. Ne istiyorsun? Beni neden kaçırdın?" Baş ağrım tüm sabrımı pencereden dışarı itti.

Bir ses duydum, sonra ağır ayak sesleri bana doğru ilerledi. Eller kollarımı kavradı, beni ayağa kaldırdı, kollarımı çözdü, kan uzuvlarıma geri aktı, iğneler ve karıncalanmalar onları yanlarımda gevşek tuttu.

"Devam edin." Adam odadaki birine emir verdi. Daha küçük bir figürün önümde hareket ettiğini söyleyebilirim. Sonra parmakları göz bağımı sardı ve kafamdan kopardı.

Işık geri çekilmeme neden oldu. Önümdeki figürü nihayet net bir şekilde görebilene kadar umutsuzca gözlerimi kııptım.

Geri çekilirken nefesim boğazımda düğümlendi, ağzım açıldı. Oh.

Aman Tanrım. Tanrım.

Kadın mavi saçlarını parmağının etrafında döndürdü, yüzünde nazlı bir gülümseme vardı

Dudaklar.

"Hey, küçük kuzu."

"K-Kek?" Fısıldadım, bulanık zihnim anlayamadı.

"Nasıl-neden? Neler oluyor?"

"Ben de seni özledim." Bana şakacı bir şekilde göz kııptı ve bir adam etrafından dolanırken omzunun üzerinden baktı.

"Ekstra önlemler için özür dilerim. Uyandığınızda saklandığımız yeri görmenize izin veremezdim."

Ruhumdan gırtlaktan gelen bir çığlık yükseldi, bedenim arkamdaki figüre doğru tökezledi.

Kalbim küt küt atıyordu.

Orada duran adam babama o kadar benziyordu ki sanki bir hayalet görmüş gibiydim. Keder göğsümü parçaladı ve kalbimde bir delik açtı.

Uzun boylu ve geniş omuzluydu, kısa siyah saçları, sakalı ve yumuşak kahverengi gözleri vardı. Babamdan biraz daha zayıftı ve yüzü daha ovaldı, ama pek çok yönü aynıydı.

"Doğru." Adam başını eğdi. "Tepkinizi önceden tahmin etmeliydim. Size daha fazla uyarıda bulunmadığım için özür dilerim."

"Nasıl?" Gözlerimde yaşlar birikerek ciyakladım. Sesinin neden bu kadar tanıdık geldiğini şimdi anlıyordum. Sesi babamınkiyle aynıydı.

"Brexley." Babamın adımı söylediğini duyduğumda zamanda geri gitmiş gibi hissettim. Duymak istediğim onca zamandan sonra sesini tekrar duyduğumda, ne kadar acıtacağına hazırlıklı değildim.

Bana doğru bir adım attı, ben uzaklaşmaya çalışınca durdu.

"Anlamıyorum."

"Brexley, ben senin amcanım. Baban Benet'in küçük kardeşi, Mykel."

"Ne?" Amcam mı?

"Ama... O Prag'da saklanan bir suçlu." Onunla hiç tanışmamıştım çünkü Prag'a kaçmış, kanundan saklanıyordu.

"Her iki açıdan da doğru." Başını sallayarak sakalını ovuşturdu. Babamın sahip olduğu nezaketten yoksun, mesafeli görünüyordu ama fiziksel benzerlikler şaşırtıcıydı. Aralarındaki ilişkiyi inkâr etmenin bir yolu yoktu.

"Bazılarının suç faaliyeti olarak gördüğü şeye diğerleri devrim diyor." Genç, yaşlı, erkek, kadın, fae, insan, hepsi koyu renk kıyafetler giymiş insanlarla dolu odayı işaret etti. Bakışlarım tekrar Kek'e kaydı, gözlerim cevaplar için yalvarıyordu. Onun burada ne işi vardı?

"Devrim mi?" Yutkundum.

"Povstat Milislerine hoş geldiniz." Mykel kollarını uzattı. Bu isim karnıma bir yumruk gibi inmişti. Povstat Prag'daki büyük bir isyandı, fanatik, şiddet yanlısı... Istvan'ın tanımıyla teröristler.

Kapitan, bilinen liderleri.

"Lanet olsun," diye mırıldandım. Kanlı amcam Povstat'ın lideriydi, sözde amcam ise Sarkis'in Ordusu'nu yönetiyordu.

"Bir devrim yaklaşıyor, Brexley." Ellerini kavuşturdu ve doğrudan bana baktı. "Ve sen de bizi bu devrimin içine çekmeye yardım edeceksin."

Dünyam bir kez daha altüst olurken ona bakakaldım.

Ó, hogy baszd meg egy talicska apró majom," diye mırıldandım nefesimin altında, Birdie'nin cümlesini çalarak.

Bir el arabası dolusu küçük maymun siksin.

Devam edecek...
Ölü Topraklar, Kitap 3

Yazar Hakkında

Stacey Marie Brown, ateşli kurgusal kötü çocukları ve alaycı kış tekmeleyen kahramanlar. Ayrıca kitaplardan, seyahatten, TV şovlarından, yürüyüşten, yazmaktan, tasarımdan ve okçuluktan hoşlanıyor. Stacey, dünyanın her yerinde yaşayacak ve seyahat edecek kadar şanslı olduğu için yarı çingene olduğuna yemin ediyor.

Kuzey Kaliforniya'da ailesinin çiftliğinde hayvan yetiştirerek, ata binerek, fenercilik oynayarak ve saman balyalarını havalı kalelere dönüştürerek büyüdü.

Yazmadığı zamanlarda yürüyüş yapıyor, arkadaşlarıyla vakit geçiriyor ve seyahat ediyor. Ayrıca gönüllü olarak hayvanlara yardım ediyor ve çevre dostu. Tüm hayvanlara, insanlara ve çevreye nazik davranılması gerektiğini düşünüyor.

Stacey veya kitapları hakkında daha fazla bilgi

edinmek için onu ziyaret edin: [Yazar web sitesi & Bülten:](#)

www.staceymariebrown.com **Facebook Yazar sayfası:** _ _ _

www.facebook.com/SMBauthorpage

Pinterest: www.pinterest.com/s.mariebrown

Twitter: [@S_MarieBrown](#)

Instagram: www.instagram.com/staceymariebrown/

Goodreads:

www.goodreads.com/author/show/6938728.Stacey_Marie_Brown

Facebook grubu: www.facebook.com/groups/1648368945376239/

Bookbub: www.bookbub.com/authors/stacey-marie-brown

Teşekkür

Umarım sizler de bu dünyaya benim kadar aşık olmuşsunuzdur. Aynı dünyada geçse bile yeni bir seriye başlamak her zaman zordur. *Savage Lands'e* bir şans verdiğiniz ve onu bu kadar çok sevdiğiniz için teşekkür ederim.

Vahşi Topraklar'ı yayınlamam için beni sıkıştırıp duruyorlar! Bir yazarın duyabileceği en iyi şey! Bu kitabı çıkardıkları için teşekkür etmek istediğim diğer kişiler:

Next Step Halkla İlişkiler'den Kiki & Colleen - Tüm sıkı çalışmalarınız için teşekkür ederim! Sizi çok seviyorum hanımlar.

Jordan Rosenfeld, Write Livelihood'da - Her kitap senin sayende daha iyi. Yazarken aklımda sürekli senin sesin var.

Siren'in Çağrısı Yazar Hizmetleri'nden Mo - Benim kurtarıcım oldunuz! Teşekkür ederim!

Hollie "editör" - Her zaman harika, destekleyici ve birlikte çalışmak için bir rüya.

Jay Aheer - Çok güzel. Çalışmalarına bayılıyorum!

Judi Fennell www.formatting4U.com - **adresinde** Her zaman hızlı ve her zaman yerinde!

Beni destekleyen tüm okurlara: Yaptığınız her şey ve bağımsız yazarlara saf okuma sevgisiyle yaptığınız yardımlar için minnettarım.

Bana ilham veren, meydan okuyan, destekleyen ve beni daha iyi olmaya iten **tüm bağımsız/hibrit yazarlara:** Sizi seviyorum!

Ve bağımsız bir kitap alıp tanınmamış bir yazara şans veren herkese.

TEŞEKKÜRLER!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.